

IAN McDONALD

NECROVILLE

ROMAN
NOMINALIZAT
PENTRU
PREMIUL
A. C. CLARKE 1995

LAUREAT
AL
PREMIILOR
LOCUS
A. C. CLARKE

EDITURA PYGMALION
PLOIESTI

Ian McDonald

NECROVILLE

Traducere din limba engleză
de Gabriel Stoian

Postulatul lui Watson: Fie că vom transforma gunoaiele în țiței și asteroizii în maldăre de automobile Volkswagen, fie că vom atârna reproduceri leite după Van Gogh în camerele noastre de zi, primul lucru pe care-l vom obține prin nanotehnologie va fi nemurirea.

Corolarul lui Tesler: Primul lucru pe care-l vom obține prin nanotehnologie va fi reînvierea morților.

PREFAȚĂ

Să fiu sincer, în clipa când am luat cartea aceasta am simțit un mic fior. Cauzele ar fi destule... Nu mă dau în vânt după scriitorii englezi de science-fiction (cu anumite excepții, desigur, dar n-are rost să le pomenesc aici), considerându-i în general înclinați spre afirmarea excesiv de obositoare și pretențioasă a apartenenței lor la mainstream. (Eu personal nu prea pricep de ce mai este încă necesar să se demonstreze așa ceva; mi se pare redundant).

Un alt motiv ar fi fost încadrarea romanului în ciberpunk (scris cu „i” ca în „cibernetică”). Peste mine au trecut 13 ani de când l-am descoperit pe Gibson, așa încât că ciberpunkul a încetat să mai fie un geq mirobolant, nou-nouț și scânteietor, clasicizându-se și ajungând, aidoma muzicii care-i împrumută numele, să-și nege propria definiție inițială.

Și ar mai fi fost și altele...

Mi-l aminteam pe Ian McDonald din *Isaac Asimov Science Fiction Magazine*, unde i-au apărut în ultimii ani mai multe texte bine executate (se putea altfel?), dar fără ca vreunul dintre ele să-mi rămână cu ceva în minte. Enciclopedia lui Nicholls și Clute îl expedia pe o jumătate de coloană - cam un sfert de pagină - pe care aş fi putut s-o reproduc în această prezentare fără să ocupe prea mult spațiu, și deci fără să mă scape de muncă. Născut în 1960... locuind în Irlanda de Nord... a început să publice SF în 1982... primul roman *Desolation Road* (*Drumul dezolării*) - 1988 - a fost considerat o încrucișare între *Cronicile marțiene* ale lui Bradbury și *Un veac de singurătate* al lui Marquez (măi să fie!). (Anterior mai publicase o culegere de povestiri *Empire Dreams* (*Vise imperiale*) - 1988).

Al doilea roman, *Out on Blue Six* (*În exterior, pe Blue Six*) descria o utopie eșuată - temă zice-se la modă în Anglia doamnei Thatcher. În sfârșit, în 1992 dădea lovitura

cu al treilea roman, *King of Morning, Queen of Day* (*Regele dimineții, Regina zilei*), care câștiga în același an premiul Philip K. Dick, acordat celei mai bune cărți SF apărută în ediție broșată (de obicei, sălbaticul Occident trage prima ediție cartonată, la prețuri de până la 5 ori mai scumpe decât ulterioarele ediții broșate!!). Cartea era însă de sorginte fantastică și locală – mai precis despre relația a trei irlandeze cu străvechile mituri ale provinciei lor.

Tot în 1992, îi apărea încă un roman: *Hearts, Hands and Voices* (*Inimi, mâini și glasuri*) plus o culegere de povestiri: *Speaking in Tongues* (*Vorbind limbaje*).

Nu prea încurajator, așa-i?...

Așa se năruiesc prejudecățile!

Surpriza a fost totală. Plecând de la o temă clasică așa zice (fac una dintre obișnuitele – și plictisitoare de acum – paranteze, pentru a vă atrage atenția că un excepțional autor SF, Robert Silverberg, proiecta în 1993 acțiunea nuvelei sale „*Born With the Dead*” („*Născut alături de cei morți*”), în care exploata magistral și – așa gândisem până acum – total tema renașterii oamenilor), lan McDonald a folosit-o cu ingeniozitate, transformând-o într-un lucru nou și fascinant.

Renăscuții lui Silverberg aduceau cu indiferenții, relaxații și eleganții rentieri milionari, pe când la McDonald triumfă violența, limbajul frust și imagistica stupefiantă. Alături de nenumăratele idei ticsite între copertile sale și de abilitatea întrepătrunderii narațiunilor paralele, lucrul cel mai impresionant la *Necroville* mi s-a părut extraordinara experiență senzorială (cuvântul „imagini” este de-a dreptul sărăcăcios).

În esență, romanul își desfășoară acțiunea pe parcursul a doar 24 de ore, pe durata Zilei Morților, și urmărește destinele a cinci prieteni care se îndreaptă spre tradiționala lor întâlnire anuală prilejuită de această ocazie. Deoarece nu intenționez să vă povestesc și nici să rezum acțiunea, mă voi mulțumi să o localizez: Los Angeles, orașul unde se derulează nenumărate romane de

serie neagră (există și o serie de aluzii la Chandler, dar asupra aluziilor voi mai reveni) și locul de baștină al filmelor hollywoodiene, dar un L.A. hispanizat, în care anglo-saxonii au devenit o minoritate.

Puteti uita totul despre ciberspățiul din clasicele cărți ale lui Gibson, Sterling și compania. Acum (de fapt, în 2063), nanotehnologia reprezintă noua frontieră; ea a oferit oamenilor nemurirea... dar nu pe gratis. Există un preț – morții rămân morți, și deci fără drepturi. McDonald extrapolează în mod logic și abil ipoteza, prezentând probleme morale și ideologice ce pot lua naștere într-o asemenea lume. Care este, de pildă, statutul juridic al renăscuților? Sau în ce constă „personalitatea” umană (întrucât memoriile pot fi înlăturate, implantate, sau aranjate la fel de ușor)? Totul strecurându-se prin intrigile a căror viteză și complexitate sporește pe măsură ce avansezi în roman.

Necroville a reprezentat pentru mine o neașteptată redescoperire a fascinației față de barocul imagistic al ciberpunkului, amplificată de stilul techno-thriller al scriiturii. N-o să mă refer la acțiunea în sine pentru a nu vă răpi nimic din plăcerea lecturii (ca să folosesc o sintagmă furată de la înaintași), ci mă voi opri pentru final asupra trimiterilor și aluziilor ce abundă la tot pasul. McDonald demitizează Los Angeles-ul, făcând din el un oraș unde spaniola este la ea acasă dar, nostalgic (sau ironic?), populează chiar *Necroville*-ul cu ecrane pe care cinefilii pot recunoaște scene din producții celebre și nu numai americane.

Pe lângă numeroasele menționări, uneori doar prin prenume, ale unor vedete rock sau din lumea filmului, autorul aduce omagii *en passant* și SF-ului: lui Harlan Ellison (cu *Viziuni periculoase*), lui Dick (omul din turnul (sic!) înalt) și chiar Gibson (nava Marcus Gavey). Biblia, poezioarele pentru copii, poemele clasice sunt numai câteva din creațiile parafrazate, sau la care se face aluzie în mod indirect, aproape în fiecare paragraf.

De aceea, nu pot să nu remarc munca extraordinară a

traducătorului Gabriel Stoian, care a căutat echivalentele cele mai exacte pentru relevarea părților aparent obscure ale textului, și a reușit o transpunere de mare finețe a delirantelor descrieri baroce. În mod inevitabil, explicarea prin note de subsol a multelor aluzii literare, muzicale, științifice, mondene etc., ar fi impietat asupra facilității lecturii, de aceea am decis renunțarea la ele, lăsând pe fiecare cititor să găsească aluziile familiare formației sau preocupărilor personale.

Necroville este o carte uluitoare și amețitoare. Cel mai important însă rămâne substanța adevărată, literatura science fiction, de sub paiete. Romanul acesta o deține.

Mihai-Dan Pavelescu
26 mai 1995

1 NOIEMBRIE

DIMINEAȚA ȘI DUPĂ-AMIAZA

Dimineată, un mort se topise, făcându-se una cu zidul de la stradă al casei lui Santiago.

Trezită de primele convulsii ale cer-conceptului aflat la cincizeci de kilometri deasupra orașului, corpomănușa îl azvârli pe Santiago în lumina palidă a zorilor, în vânzoleală și ură. Visurile virtualității se dezlipiră neuron cu neuron. Cârceii din tectoplastic intim se descolăciră din melcul urechii, din emisfere și din tuburile lui Eustache, se eliberară de nervii optici. Circuitele peliculare ale corpomănușii se desprinseră de țeastă, de coloana vertebrală, de organele genitale, îi curseră pe piele precum un fluid amniotic, apoi pe brațe, reformându-se, în palmele ținute căuș, ca o sferă tremurătoare de nanopolimer semiinteligent. **Introibo ad altare.** Focul chimic ce-i arsesse toată noaptea prin sistemul sanguin se depusese în fulgi de cenușă narcotică pe pereții venelor.

Cer-conceptul devenise acum o zbatere torturată de focuri stacojii, o auroră artificială de tectori microscopici, emițători de lumină, întinși de-a curmezișul tropopauzei și incendiați sub atingerea primelor raze ale soarelui aflat încă dincolo de munții dinspre răsărit. Pătrunzând prin acoperișul transparent al studioului, lumina se răsfârâse asupra trupurilor tovarășilor săi, zăcând pe podea cu brațele larg întinse în lături. Mici crucifixuri înfiorătoare. Golgote de jucărie. Sfinți și martiri...

Santiago colecționa sfinți și martiri.

Așeză corpomănușa somnolentă în urna funerară din lemn sculptat pe care o cumpărase în îmbulzeala unui nectoville din Viejo Mexico. Surprinsă într-una dintre oglinzile care se întindeau cât ținea peretele, propria imagine nu i se mai păru aceea a unui înger înveșmântat în nanocircuite argintii ca un filigran, Stăpân al Rețelei. Rămânea doar Santiago Columbar, de douăzeci și șapte de ani. Doi metri și ceva. Robust. Masiv. Păr negru adunat

într-o coadă simplă, care îi scotea în evidență soliditatea geomorfologică a trăsăturilor. Artist neurochimic, **Virtualisto**. Cândva, asta îi fusese prea de ajuns. Nu mai mergea. Acum era Santiago Columbar. Decăzut. Înfrigurat. Dezgolit. Însingurat. Dezgustat. **Muritor**.

Balconul reprezenta una dintre numeroasele excentricități arhitecturale moștenite de Santiago de la fostul proprietar al acestei **desidencia**. Doar el supraviețuise transformărilor pe care le suferiseră toate încăperile cu ajutorul tectorilor reconstructivi. Balconul fiind orientat spre apus, creatorul original îl destinase petrecerilor ce se desfășurau într-o lumină crepusculară, cu prieteni intimi, contemplând soarele ce apunea printre dealurile acoperite de vegetația luxuriantă a Copanangăi. Santiago îl folosea pentru a urmări sosirea armatei de morți.

Batisto, servitorul mort, îi aduse **agua minerale**, ușor **petillante**. Santiago nu obișnuia să bea ceva mai tare. Cofeina și alcoolul introduceau variabile imprevizibile în curbele precis calculate ale drogurilor pe care le lua.

Vălurile cer-conceptului de zori pulsau în înalțuri. Maimuțe geno-mutante flecăreau și se legănau pe ramurile numeroșilor copaci din Copananga. Fiindcă starea excepțională decretată pe timpul nopții se încheiase, **seguridados** și ai lor **mechadors** - apărătorii nopții - se retrăseseră. Porțile către necrovill-uri se desigilau, granițele se deschideau. Viii și reînviații puteau trece unii în teritoriul celorlalți. Între cer-conceptele de zori și de apus, morții aveau dreptul să se amestece cu cei vii - carnea - dar niciodată ca egali. Viața era viață, iar moartea, moarte, în pofida renașterii prin nanotehnologie. Așa grăit-a Hotărârea judecătorească Barantes. Trecuseră patruzeci de ani de când morții păseau printre vii, dar nimeni nu reușise încă să răstoarne acest pilon al noii ordini mondiale. Istoria consfințea precedentul și-l aruncase în obscuritate pe Barantes. „Când-unde-cine-ce se petrecuse, care era acel caz memorabil? Yoyo, micuța și descurcăreața avocată, ar trebui să știe“. Să o întrebe

neapărat. În seara asta, la Cafeneaua Terminal. „Poate-i vorba de bani. Vreo moștenire, mai mult ca sigur. Unde-i un testament apare și gălceava”. Jocul de cuvinte rămânea inteligibil doar în engleză.

Mai curând auzită decât văzută, armata morților se scurgea de-a lungul Canionului Copananga, pe străzile și bulevardele întortocheate și abrupte: băieți de casă, grădinari, menajere, valeți, șoferi, îngrijitori de piscine, majordomi, instructori sportivi, antrenori personali, educatoare, guvernante, îngrijitoare de copii, doici, secretare particulare, copiiști, sculptori, pictori, artiști, constructori, zidari, dulgheri, arhitecți, designeri, masori, îndrumători spirituali, amanți, amante, jucării sexuale. „Lumea celor vii este susținută de brațele morților”, așa spusese odată femeia care-și zicea Miclantecutli – ghidul spiritual, amanta, tortionara și muza lui. Dar Miclantecutli plecase de cinci ani, alăturându-se celor din Saint John, oraș al morților. Nu era pentru ea contractul cu Casa Morții, al doilea pilon al lumii. Familia Miclantecutli din Zona Metropolitană Tres Valles își putea permite polițe **Imortalidad** pentru a-și plăti luntrașul. Suma grămadă, plus dobândă. Prin porți laterale și intrări de serviciu, migrația de dimineață era absorbită de **residencias**, proprietăți și case cu etaj aparent în stil Frank Lloyd Wright. O nouă zi de muncă în rai. Câte alte mii de călătorii mai erau necesare până la achitarea integrală a prețului reînvierii datorat Casei Morții și Baal-ului său ciclopic și monolitic **corporada** Tesler-Thanos?

Santiago dădu peste cap paharul cu **gaseosa**. O geană de lumină se înălța deasupra dealurilor din Old Hollywood.

— Mai vreți apă, seor?

După trei ani de când îl avea ca servitor, Santiago tot nu se obișnuise cu talentul enervant al lui Batisto de a-i anticipa dorințele. Acceptă cea de-a doua sticlă de Tres Marias.

— De ce nu? La urma-urmelor azi e Ziua Morților. **I Salud!** Batisto.

— **I Salud!** seor.

Răcnetul sfârtecă tăcerea adâncă și septică a bulevardelor umbrite de coroanele copacilor din Copananga. Era urletul disperat, îngrozitor și lung-lung-lung, al unei femei care ajunsese în cele din urmă față în față cu ceea ce o îngrozea cel mai mult.

Un alt obiect de pe Bulevardul Estramadura nu l-ar fi tulburat câtuși de puțin pe Santiago, dar acesta se auzea din fața porții lui.

La câțiva metri de porțile din fier forjat, lucrate de un artist, ceea ce mai rămăsese dintr-un bărbat devenise una cu partea inferioară a zidului alb care ducea spre aleea de serviciu. Seora Sifuentes, vecina tolerată teoretic de Santiago, rămăsese cu ochii holbați, incapabilă să-și dezlipească privirea de la singurul lucru pe care nu suporta nicidecum să-l vadă. Regimul ei de întreținere de marți-joi-sâmbătă o făcuse să treacă în alergare pe lângă locul execuției.

Santiago se lăsă pe vine și se ghemui ca să studieze mai de aproape obscenitatea.

Un mort care murise. Moartea produsă de tesler nu putea fi confundată cu nimic altceva.

— PADIM 27, gândi Santiago cu voce tare.

Proiectil Autodirijat cu Impact Multiplu. Un ac din tectoplastic inteligent care pleacă dintr-o țevă tesler și, cu o accelerație constantă de doisprezece g, își caută ținta pe baza rezonanței biocâmpului. Cu treizeci de centimetri înainte de a lovi, el se reconfigurează într-o grindină de gloanțe, fiecare având mărimea unui bob de coriandru și capacitatea de a deteriora fatal sistemele tectoare ale morților readuși la viață. Moarte sigură. Marea Moarte, pe care nici măcar Casa Morții n-o mai poate revoca. Singura spaimă a reînviaților.

Rafala de tesler îl nimerise în plin pe mort. *Tan Tien*, centrul ființei. Și al nou-ființei. Partea inferioară a trupului devenise un ghiveci greșos de înveliș negru și carne sintetică. Mâinile îi rămăseseră întinse în fața zidului bășicat, ca într-o rugă inutilă. Trunchiul stătea aplecat ușor în față precum o sculptură în alto-relief. Impresia că

bărbatul tocmai trecea prin zid când vraja necurată îl izbise pe neașteptate era ciudat de persistentă. Ținea capul aplecat cu tristețe către stânga. Unghiul lui Hristos răstignit pe cruce. Și Hristos ar fi avut aceeași expresie pe chip. Groaza. Durere. Furie. Tristețe. Trădare. Exclamația **Eloi eloi lamach sabachtani**¹, sudată la rece de globii oculari. O credință veche, veche, chiar de la începutul Erei Informaționale, spunea că retina ochilor unui mort înregistrează imaginea ultimelor lucruri percepute.

Bărbatul rămânea frumos chiar și în moarte. Morții erau un neam frumos. Atunci când carnea poate fi desprinsă și remodelată în orice formă, frumusețea se obține lesne iar tinerețea nu costă nimic. Tot astfel și urâtenia, bătrânețea, monștrii uriași și bizari, diformitățile elegant-tulburătoare, chipurile și trupurile faimoaselor starlete din arena filmului.

Maimuțele siameze cu blana multicoloră și manipulate genetic luaseră deja în primire degetele, desfăcând tectoplasma de pe oasele sintetice. Una zăcea moartă, ca un ghemotoc de blană irizată, aruncat lângă o gură de canalizare. Otrăvite de carnea înșelător-dulceagă a mortului, curând aveau să moară și altele. Iar peste scurt timp vor sosi și păsările ca să ciugulească ochii, urechile, buzele.

Santiago examinează mâinile mortului mort. Palmele erau intacte, neatinse.

— Nici un semn al morții? Vocea doamnei Sifuentes exprima îngrijorarea amândurora.

Despicătura în formă de V tăiat a palmei - linia coborâtore a vieții cărnii legate de entropie, diagonală ascendentă a vieții renăscute, eterne, bara transversală indicând caracterul muritor - reprezenta emblema indestructibilă a Casei Morții. În cazuri foarte rare, variabilele de spin din timpul reconfigurării o puteau imprima pe palma stângă în loc de dreapta, dar cuvele Isus nu greșeau niciodată. Renașterea fără semnătură era

¹ Doamne Dumnezeule, de ce m-ai părăsit? (lb. ebraică în text) cuvintele rostite de Hristos pe cruce - Biblia - Matei XXVII, 46. (n.tr.)

totuna cu viața fără mâini, inimă sau cap, adică o imposibilitate.

O enigmă, aici, la poalele zidului.

— N-ar trebui ca să-l ia cineva, nu știu ce să zic, de aici sau să-l acopere? întrebă doamna Sifuentes după ce-și satisfăcuse curiozitatea. Vreau să spun, ca să nu-l vadă servitorii sau mai știu eu cine...

— Îi voi chema pe cei de la Serviciile de Protecție din Copananga, o liniști Santiago. Până una-alta, sunt sigur că ați trecut prin momente cumplite, Seora Sifuentes. Dacă doriți, o să-l pun pe servitorul meu să vă facă un ceai sau ceva...

Seora Sifuentes refuză politicos. Santiago trăise mereu cu impresia că, pentru cei din Edenul artificial din Copananga, el ajunsese un fel de balaur. O urmări pe femeia care se îndepărta mișcându-și fundul încorsetat de pantaloni cu fir lycra, grăbindu-se să găsească alinare din partea serviciului de asistență la domiciliu pentru cazuri de traume psihice.

Un strigăt de dincolo de zid.

— Vin imediat, Batista, răspunse Santiago.

Îngenuncheat pe Bulevardul Estramadura încins de soare, aidoma unui om care așteaptă ca ifoimaginea lui Hristos să apară imprimată pe o bucată de anafură, Santiago luă capul mortului mort între palme. Se aplecă și-l sărută pe gură. Buzele erau moi și aveau arome ciudate.

Batista îl conduse pe Santiago prin porțiuni de grădină care nu mai fuseseră îngrijite de mult, astfel că vegetația crescuse năvalnic. Dacă până și propriul cămin devine pentru tine o planetă necunoscută, înseamnă că a sosit vremea să-ți reexaminezi calea vieții.

La adăpostul unui pâlț de palisandri împovărați de epifite tropicale zăcea un **mechador** mort. Mașina ucigașă stătea șui într-o brazdă. Impulsoarele se defectaseră pe negândite, catastrofal. Capul cu cioc, ticsit de sisteme senzoriale, se blocase într-o poziție sfidătoare. Brațul tesler rămăsese îndreptat spre coordonatele ultimei ținte. Santiago cercetă arma. Patru proiectile în încărcător, două

trase. Deasupra seriei și semnului de identificare al producătorului se vedea simbolul yinyang al Serviciului de Protecție Copananga.

Sistemele de autodepanare ale robotului fuseseră dezactivate înainte ca ele să poată transmite un semnal de avarie. Partea stângă dispăruse, brațul fiind aspirat în zgura canceroasă și neagră care acoperea rana. Tot acolo se aflau și ochii. Ochii și gurile. Între ochi și gurile cu buze roșii, degetele lungi de un centimetru, având unghii negre și amprente, urmau și indicau mișcările ochilor. Centrul zonei ferfenițite și adâncite înghețase în hexagoane neregulate. Din fisuri se strecurară insecte negre și unsuroase care, negăsindu-și locul, se strânseseră curând într-un nor bâzâitor.

Așadar, un mort mort, care n-a existat niciodată și un înger distrugător distrus. Iată-l în fața unui mister profund. Ba, mai mult; semne și minuni. Mesageri ai spiritului, prevestiri de dincolo de moarte. În noaptea precedentă, după ce-i văzuse pe Mislav și Cheeta dizolvându-se în virtualizator, își apăsase păianjenul halucinogen de frunte și se rugase: dă-mi un semn - **dacă e merit să se întâmple ori nu.**

Ți s-a răspuns, Santiago Columbar?

Părinții, pe care nu-i mai văzuse în ultimii zece ani. De când se adaptaseră pentru a se alătura Comunității înotătorilor Milapa Kelp, erau budiști deviați ai Noii Revelații; pe Santiago nu-l interesa religia ortodoxă decât ca sistem de credință care să fie comparat cu altele similare, cu fizica, matematica, economia post-Mandelbrot.

Credința lui mergea spre estetica halucinatorie. Pentru el, drogurile reprezentau programe alternative pentru calculatorul alcătuit din carne. Alăturate realității virtuale, acestea deveneau mijloace de sondare ale limitelor eului. Mașini care înțelegeau, ghilotine subtile ce separau spiritul de carnea pe care o propulsau în beznă, neant și dincolo de el, în lumina originară.

Până în ziua în care se trezise (putea să-și aducă aminte data exactă, momentul, microclimatul, veștile de

pretutindeni, cursul dolarului Rim față de un coș de valute concurente) și constatase că nu mai reușea trecerea.

Portițele experienței personale prin care încercase ani întregi să fugă de sine însuși se încuiau mereu, una după alta în spatele sau în fața lui. Se închiseseră aproape neauzite de-a lungul tunelului nespus de lung al existenței, până când, acum un an, într-o dimineață californiană, se trântise și cea din urmă pereche de uși, zăvorându-l în interiorul propriei sale ființe. Nu mai avea încotro să se miște. Iar într-o noapte, îngerul negru îi șoptise în visurile toropitoare: **există o cale, cea adevărată și plină de curaj, există o cale superioară, dacă vei avea cutezanța s-o urmezi. Cel mai riscant joc!**

Vreme de un an privise, contemplant, plănuiise și se pregătise pentru acest pas, iar când sosise momentul decisiv tot nu se simțea îndeajuns de curajos ca să-l facă singur.

Casa polimorfă își deplie carapacea transparentă, permițându-i lui Santiago să intre. Petrecuse ani întregi, ocupându-se cu dragoste de transformarea ei într-un sanctuar dedicat celor care, în loc să ruginească, preferaseră să ardă cu flacără vie. Holurile și palierele fermei ce-și preschimba forma erau ocupate de asemuirile monocrome ale celor cu viață scurtă și orbitoare. James Dean... Buddy Holly... Jimi Hendrix... Mama Cass... Judy... Un melc deformat al urechii, făcut din plastic: încăperea Amadeus - una dintre primele lui incursiuni pe tărâmul morții premature - cânta automat selecțiuni din opera mozartiană și însămânța aerul cu stimulenți spirituali proiectați chiar de Santiago. Camera Vincent îi scufunda pe vizitatori în culori tremurătoare și subarmonice acordate în gama exactă a schizofreniei. În altă parte, cu eșarfa fluturând în urma-i, dansa Isadora Duncan, în timp ce automobile antice, de pe vremea motoarelor cu benzină, treceau vâjâind, primejdios de aproape de oaspeți. Iar apoi, căldura corpului declanșa o moviola² care umplea un

² Moviola — mic aparat de proiecție utilizat în general pentru montajul filmelor. (n.tr.)

locaș discret plasat într-un perete cu o crucificare de D. W. Griffith, colorată manual. Jim Morrison și John Belushi erau cei doi hoți, Harry Chapin și Charlie „the Bird” Parker înălțau un burete îmbibat cu oțet spre buzele lui Hristos în timp ce, rânjind, Keith Moon înfigea lancea între coasta a cincea și a șasea și slobozea apa și sângele. Îngenuncheată la picioarele crucii, Billie Holliday cânta Fecioara Maria cu doza cea mai potrivită de durere și patos, iar Maria Magdalena, cu un zâmbet ușor zbanghiu era, de fapt Jean Harlov. Vechea piscină fusese pardosită cu un mozaic al lui Andy Warhol înfățișând icoana lui Marilyn Monroe. Santiago nu mai înota acolo, deși oaspeților săi le plăcea nespun de mult să se bălăcească și să se scufunde în apele calde ca sângele, totuși în nopțile când căldura din casă devenea insuportabilă, se întindea deasupra lui Marilyn, respirând prin tubul aparatului de scufundări și ascultând vibrația nepământească a lui Robert „Crissroads” Johnson, ce venea din difuzoarele subacvatice, în timp ce maimuțele săreau prin copacii tumultuoși, protestând zgomotos împotriva invadării lente și inexorabile a teritoriului lor de către tectozaurii sălbatici, strălucitori aidoma unor nestemate.

Santiago trase cu ochiul la oaspeții săi de peste noapte, sperând că, scârbiți de ei înșiși, plecaseră pe furiș, cât avusese el treabă prin grădină. Fum de lumânări și vomă.

Fața lui Mislav era stoarsă de chinuri introvertite. Focul neurologic încă ardea de-a lungul penajului delicat și argintiu al circuitelor corpomănușii. Cheetah zăcea încovrigată ca un retuș pe podeaua parchetată, iar pielea senzorială îi fusese înlăturată de pe sâni, pântec și coapse. Ținea ochii închiși. Buzele i se mișcau ușor. Pielea îi era mânjită de vomă.

NINOS, NINOS: Învățați: într-o zi nici asta nu vă va ajuta. Înțelepciune delfică de la înălțimea amețitoare a celor douăzeci și șapte de ani.

Santiago închise ușa, lăsându-i în paradisul, sau iadul lor personal. Plecă spre bibliotecă, spre treburi mult mai importante decât acești Hansel și Gretel adolescenți care

se îndemnaseră unul pe altul să intre în bârlogul vrăjitoarei ce-i ademenise cu turtă dulce.

Biblioteca sa constituia un loc greu definibil, nici casă nici grădină, având câte ceva din spiritul fiecăreia. Obloane din lemn de mahon alungau arșița deja înăbușitoare a începutului de zi din Copananga. Fascicule de lumină cădeau pe covorul din filamente de nuci de cocos și pe pupitrul antic din lemn, sufocat cu tectori de prelucrare a informațiilor. Lemn și amăgire. Solicită pictogramele pe suprafața biroului. Semnale și chemări porniră urlând în rețea, căutând-o pe Miclantecutli. **Blocare pe imagine**, clipiră pictogramele. **Legătură exclusiv audio**.

— Santiago.

Vocea părea să se închege din aer. Echipament audio scump, deștept. Santiago îi văzuse ultima oară chipul în timp ce capacul translucid al cuvei Isus glisa acoperindu-i trupul. OD-urile lăsau cadavre curate.

— Miclantecutli...

— Dacă ai în minte vreun joc nou, spune-mi Miclan. Toți copchiii lui Dumnezeu trebuie să poarte nume de străzi. Legile haitei. Să înțeleg că, de vreme ce purtăm discuția asta, insiști să-ți duci mai departe ideea cu acea micuță Pungășie sau Petrecere a Noptii Morților?

— Un mort mort și un asasin mă îndeamnă s-o fac, Miclan.

— Întotdeauna ai fost un **cabron**³ mai deștept decât ți-ar sta bine, Santiago. N-am reușit să te învăț nimic nou.

— Tu m-ai învățat tot ce știu

— De aceea îmi rezervi câte o poantă în punguțe de un **centavo**. O să fiu cu toată haita la locul cu pricina, la ora convenită, nu te teme, **Santiagito**.

Recăzu în adâncimile pupitrului.

Santiago nu-și aminti când folosisese ultima dată programul de redactare a textelor. Invitațiile la petrecerile lui fuseseră transmise pe cale orală, printr-un clipit din ochi, un vino-ncoace al pictogramelor virtuale sau prin

³ cabron (span. în text) - codoș (n. tr).

curier - cutii elegante conținând câte un păianjen având lipit strâns de pântec halucinogene obișnuite. Această întrunire secretă impunea demnitatea cuvântului scris. Se gândi în joacă la capete de mort gotice, doamne cu coase, oase încrucișate, clepsidre, **dances macabres**. Chestii răsuflă, ba chiar mai rău. De data asta nu era vorba de o petrecere **carnivalisto** cu dans și costum de droguri. Îi trebuise un an ca să pregătească explorarea până la rădăcinile amare ale sufletului, călătoria spre crucea întunericului și dincolo de ea. Simplitate. Caractere romane drepte.

Santiago Columbar invită pe... (programul va completa numele) la Cafeneaua Terminal, Cartierul Saint John, la sărbătoarea anuală a Festivalului Sfintei Noastre a Tuturor Morților.

Paragraf Centrat.

La căderea întunericului, 1 Noiembrie.

Santiago adresează invitațiile către chipurile pe care le invocase pe tăblia pupitrului. Programul le expedie în rețea.

Surâse. Zâmbetele lui erau mai rare decât ploile de vară și, aidoma lor, vesteau modificări climatice profunde și îndepărtate.

Arșiță. Găsi o sticlă de **agua minerale** în răcitorul din bucătărie. Își turnă apa gălgâitoare pe frunte, ceafă și încheieturile mâinilor. Cheetah apăru în bucătărie ca o somnambulă, palidă, scofâlcită, arătând mai moartă decât orice mort pe care Santiago îl văzuse vreodată.

— Ceva de mâncare? șopti ea pe un ton plângăreț.

Santiago îi făcu un semn către ușa deschisă a răcitorului. Cuprinsă brusc de spasme, Cheetah se azvârlă spre lavoar ca să verse. Zdrențe din corpomănușa topită se întindeau pe gresia pardoselii aidoma urmei lipicioase pe care o lasă un melc tropical fără cochilie.

Anexofonul lui Santiago ciripi. **Fiel**⁴ Batisto, în grădină.

— Seor, **seguridados** sunt îngrijorați în legătură cu **mechadorul** distrus. Cred că ar fi foarte posibile infestări

⁴ fiel (lb. span.) - credincios.

în procesul de copiere.

Copii-cavaleri porniți călare împotriva legiunii nemorților, cu armuri corporale tectoplastice și căști.

— Bine, și ce vor să facă?

— După cum spun ei, „să cauterizeze infecția”, seor.

— Ei, atunci să facă ce trebuie.

Santiago așteptă dezlănțuirea ca de baros a focului susținut de tesler.

Câmpia presărată cu tufişuri ardea în arşița sudului. Zona incendiată era delimitată de o dâră de fum negru ce îmbrăţişa orizontul. Recunoaşterea aeriană detectase turma de pachicefalozauri la opt kilometri spre sud-est, calmă, totuşi gata să reacţioneze. Trinidad îşi imaginea capetele cu vârfurile ţestelor fremătând albastrii, nările larg dilatate. Fum. Incendiu. Tufişuri arzânde. Două gânduri neroade: primul, că pachicefalozaurii erau o specie atât de veche încât datau dinaintea descoperirii focului. Orice foc pe care-l văzuse avusese la origine mâna omului, deci părea un produs al tehnologiei umane. Nimic nu era atât de anteprometean, de primordial. Al doilea gând protestă: că animalele erau chiar primordiale.

Pe pielea opulentă, chiar sub osul pieptului, erau imprimate cuvintele: Corporada Walt Disney.

Odată cu nanotehnologia, Al Doilea Lucru cu care ne-am pricopsit, mârâise serviciul de relații publice Disney, spre călcâiele postulatului Watson, privind natura Primului Lucru - sunt dinozaurii!

VEDEȚI puternicii diplococus și brachiozauri!

ÎNGROZIȚI-VĂ de pterozaurii care planează pe deasupra capetelor voastre!

MINUNAȚI-VĂ de incredibilul stegozaur, de uimitorul anatozaur, de uluitorul anchilozaur!

CUTREMURAȚI-VĂ de spaimă auzind zgomotul pașilor groaznicului tiranozaur, cel mai temut animal de pradă care a călcat vreodată pe pământ! (Acceptăm plata cu cărți de credit în valutele majore).

Realitatea fusese oarecum diferită.

URMĂRIȚI din confortul propriei camere de zi cum un triceratops vă face praf grădina.

FUGIȚI ÎNFIORAȚI când un iguanodon vă sfărâmă lucrurile din casă la ora două noaptea.

DAȚI BUZNA ȘI FIERBEȚI când, făcând pământul să se zgâlțâie, un anatozaur de douăsprezece tone vine la micul restaurant din Sherman Oaks și azvârle de-a valma zeci de mașini și oameni pe fiecare bandă de circulație.

Tribunalul Special al Zonei Economice Peruviene, care audiase cererile de despăgubiri, a reținut răspunderea legală a Corporadei Walt Disney privind furnizarea unui produs sigur și garantat și luarea de măsuri împotriva modului de copiere tectorială și de introducere programată a mutațiilor, ce permisese creațiilor lor să existe independent de mediile precis controlate și să se autocopieze. Costurile crescând și despăgubirile acordate reclamanților care se numărau cu miile au măcinat Corporada Walt Disney. Cârpăceala genetică s-a trezit cu aripile retezate și și-a dat duhul. Nimeni nu mai credea în zâne. Acum în jurul cadavrului Disneyland băteau aripi noi și alte păsări cuibăreau pe ieșiturile stâncoase ale Matterhornului imitației PCG.⁵

Întrucât clima de pe coastă și ostilitatea armată a locuitorilor acestei zone nu era pe gustul lor, marii saurieni au migrat spre est de a lungul autostrăzii Interstate 10 și apoi spre sud prin sud-est, ajungând pe întinderile cotropite de mărăcini din sudul Arizonei și la nord de Chihuahua. Cei rămași erau preponderent mici și viu colorați. Atrăși de locurile însorite în care să poată realiza fotosinteza și având un apetit bolnăvicios pentru polietilena din gunoaie, ei și-au creat foarte curând o nișă ecologică în cultura de pe coastă. Încetul cu încetul, au devenit obiecte ale afecțiunii publice, aducători de noroc și bunăstare, la fel ca și berzele în Europa.

De la ideea atractivă, la parcul tematic, la calamitate publică și la Ultimul Safari.

Tomas, Benny, Pilar, Sevriano – maestrul de vânătoare –,

⁵ PCG — Program de Copiere Genetică. (n.tr.)

Edge, Albuquerque, Vaya, Bellisario, Trinidad și servitorii lor morți zburaseră încoace cu o zi în urmă, venind de pe coasta înfierbântată. Cei de pe **estancia**⁶ erau învățați cu partidele de vânătoare, iar slujbașii morți se obișnuiseră cu excesele celor tineri și bogați. Se sculasera înainte de crăpatul zorilor și porniseră spre bezna atotînvăluitoare care se lumina încet, dezvăluind adevărata vastitate a pământului necultivat. Conduse de morții de pe **estancia**, lifterele plecaseră înaintea lor ca să stabilească limitele pârjolului, linia de foc gălbui ce urma să-i conducă pe vânători de-a latul câmpiei către pradă.

— Ce, crezi c-ar fi mare surpriză să auzi că vreun nenorocit de la conservarea mediului a trântit o lege pentru protejarea lor? peroră Bellisario, bărbatul pe care Trinidad se prefăcea că-l iubește fiindcă și el mima că-i topit după ea. Deocamdată îngăduie vânarea animalelor pentru că proprietarii din zonă s-au plâns că le distrug terenurile și apoi și-au dat seama că ar putea scoate mai mulți bani din creșterea dinozaurilor decât din îngrijirea vitelor.

Cercetă linia orizontului și dunga incendiului se zvârcoli o clipă în lentilele curbate ale ochelarilor lui.

Trecuseră treizeci și opt de zile și amorul lor își trăise deja jumătate din viață. Nu reprezenta un record nemaipomenit de efemeritate; femeia părea chiar surprinsă că Bellisario îi reținuse atenția atât de mult. O întărâtă că, de sub lentilele colorate, tocmai el își concentrase atenția în altă parte. Departe-departe. Spre femeia rezemată incitant de volanul vehiculului de teren. Cea cu picioare care păreau să nu se mai termine decât sub gât. „Și unde mai pui că știe. Ochi șireți, costisitoare. Plătește cât vrei, dar tot n-o să descoperi ceva în căpșorul acela”.

Vaya Montez.

Vrei să mă bat pentru el, Vaya Montez cu-coapse-de-expoziție? Tu ai face-o; ești dintre acele femei care se luptă să fie iubite, închipuindu-ți că asta-i singura cale de a afla

⁶ estancia (lb. span.) – moșie, fermă. (n.tr.)

că trăiești cu adevărat. Și eu am fost așa, dar asta nu m-a făcut mai înțeleaptă ci doar m-a stors de vlagă. Concluzia: Trinidad ți-l dă, Scumpă Vaya; Jose-Maria Bellisario nu valorează nici cât un grăunte de praf, o simplă cicatrice de amor pe braț. Ia-l, iar eu o să mă duc la capela de sub stejarul misiunii și pentru tine o să aprind o lumânare la **Nuestra Madre** Regina Îngerilor ca să-l iubești, fiindcă eu nu-l iubesc. Eu îl **ceva**, dar de iubit nici vorbă.

Doar de atât mai era în stare de când cupola cuvei Isus se închisese peste ceea ce mai rămăsese din Peres. **Ceva**. Jinduind să se piardă în alți oameni, se zbuciumase să pătrundă prin complicatele geometrii sociale și sexuale ale clasei **cerristo** căreia îi aparținea, ajungând să descopere doar că relațiile ei se măcinau ca oasele bolnave, deoarece trebuia să le hrănească tot timpul cu ceva. Luptase, dusesse bătălii în care-și pusese toată puterea și voința, colecționase o sumedenie de cicatrici albicioase în formă de V pe pielea brună a brațelor de la bărbați și femei pentru care nu simțise nimic ca să transformare acel **ceva** în dragoste. (**Ceva** nu merita nici un fel de cicatrice).

Lifterele detunară la mică înălțime deasupra lor, făcând ca tufișurile să se zbuciume nebunește, ridicând praful de pe solul uscat ca o hârcă și iscând cenușa focurilor în jurul cărora trebăluiau servitorii morți, arzând diverse lucruri.

Vaya cu Coapse Frumoase mizea ochii către silueta care-i stătea în lumină, nereușind să o recunoască pe Trinidad.

— Mescalină?

Sticluța de argint din Noua Spanie, veche de patru sute de ani, căpătase patina vremii și înfiora mâna ce-o atingea. „Nu mai găsești asemenea meșteșugari” erau vorbele standard în asemenea ocazii. Numai că acum economia unui oraș de douăzeci și două de milioane de oameni, din care jumătate erau morți, deposeați de orice, readusese în actualitate Secolul Meșteșugarilor, renăscut, resuscitat ca atâtea alte lucruri îngropate din acest Secol al Resurecției.

— E bună. Spiritul Zeului Jaguar.

Vaya Montez deșurubă dopul flaconului.

— Cât de departe sunt?

Cu ajutorul ochelarilor, Trinidad extrase informații de la aparatul care zbura în cerc.

— La vreo șase kilometri de noi și se deplasează dincolo de linia incidentului cu aproximativ douăzeci de kilometri pe oră. Sunt șaisprezece.

— Deci la vreo doisprezece-douăzeci de minute depărtare.

Frumoasa Vaya își vântură părul și-și lăsă capul pe spate ca să soarbă lichidul halucinogen. Se șterse la gură cu dosul palmei, făcu o strâmbătură văzând pata roșie lăsată de buzele rujate, și-și trecu mâna peste cracul sortului din material de camuflaj.

— Jesusjosemaria, iar trebuie să-mi aranjez fața.

Trinidad păși până lângă vehiculele de teren și echipajele de morți ale acestora și-și lăsă ochelarii de scanare să-i atârne de șnurul petrecut de după gât. Linia incendiului trasa o graniță precară de cenușă de-a latul câmpiei, dar perspectiva rămăsese încă imensă, năpustindu-se în toate direcțiile și urmând curbura planetei. Sub ei se aflau faleză puțin înalte, erodate de torente din paleozoic, ancorând tabăra de peisajul decolorat de soare, alcătuit din tufăriș pârjolit, care aștepta musonul de toamnă; în absența tufelor, sentimentul de agorafobie devenea copleșitor. La fel ca și amicii ei, Trinidad crescuse la umbra copacilor înalți, în arșița umedă a coastei, unde nu exista orizont, ci numai arbori și case, cascade și siluetele lenevoase și reci ale morților. Un peisaj pe care-l puteai înfășura în jurul trupului, învelindu-te bine. Tărâmul acesta dezgolit smulgea sufletele și le puneă la încercare în fața imensității sale.

Ce s-ar întâmpla dacă aș fi abandonată aici?

„Ai muri. Fără speranță de reînviere. Ciolane albe și curate, un rânjet larg, Marea Moarte”.

Nesățioasă, bău trei degete de mescalină. **„Să faci gaură prin mine cu arsura ta, să cureți prin foc zgura**

lui ceva“.

— Seora?

Moartea părea de douăzeci și cinci de ani; dacă ar fi trăit, trecea de nouăzeci. Copil al Generației Zero, Trinidad nu se temea de apropierea intimă a morților, așa cum se întâmpla cu mulți din generația pre-reînviere.

— Da, Sula?

— Un mesaj. A sosit prin 'latorul vehiculului de teren.

Îl așteptase. Nu participase niciodată la vreunul din dezgustătoarele sabaturi ale Noptii Morților din Cafeneaua Terminal și nici nu avea de gând să meargă acolo în veac. Grupul era mort; legăturile acelea nu mai puteau fi readuse la viață. Nici nu era sigură dacă i-ar fi surâs ideea asta. Sula îi dădu invitația.

Santiago Columbar invită pe Trinidad Malcopuelo...

Vântul câmpiei îi flutură părul, îi umflă jacheta descheiată, murmură trecând peste șnurul ochelarilor de scanare.

Trinidad auzise de Santiago Columbar cu mult înainte de a-l fi cunoscut. Orice noncontratisto din vale sau cerristo din deal, nu numai că auzise despre el, dar probabil că una din dozele sale îi oferise o noapte de neuitat. Când Peres îi spusese că acel Santiago Columbar era un tovarăș din ciudatul lui cerc de amici în care se închistase, perspectiva de a se cunoaște-saluta-culca cu marele virtualisto o fascinasese. Și atunci când îl întâlnise prima oară fusese tot o Noapte a Morților. Morții viermuiau pe străzile înfierbântate și prăfuite în carnavalul lor întunecat și muribund.

Se zice că nu trebuie să-l întâlnești nicicând pe autor. Instantaneu, mintea ei făcuse un salt de la presiunea umedă a buzelor lui pe dosul mâinii la greutatea imaginară a corpului, apăsând-o, strivindu-i pieptul și lăsând-o fără aerul vital în plămâni, îndoindu-i coastele și făcându-le să pocnească, crăpându-i oasele pelviene cu mișcările sacadate și oarbe în timp ce picioarele ei bronzate și subțiri se întind ca să se împreuneze în jurul torsului și spinării lui. Legenda era prea solidă, prea mortală. Avea

materialitatea cărnii. Santiago Columbar o îngrozise.

Odată, pe când stăteau împreună la lumina focului și ascultau musonul mângâind țiglele, Trinidad îi destăinuise lui Yoyo temerile ei, iar aceasta îi șoptise că Santiago, nefiind hetero sau homo sau bisexual, nu intra în nici o categorie.

— Nu știu ce-l stârnește, spusese Yoyo. Poate doar propria-i ființă. Autosexual.

— Vreun răspuns, seora?

Trinidad scutură din cap, brusc, ciudat, redusă la tăcere de emoții nechemate. Yoyo, Camaguey, Toussaint și, desigur, Santiago, nici unul înțeles pe deplin. Trinidad nu se ducea în Necroville deoarece se temea că-l va întâlni pe Peres. Era o spaimă paradoxală, cu două tăișuri. Se temea că Peres, aflat dincolo de moarte, încă o iubea și, în același timp, o îngrozea gândul că dragostea murise odată cu el; că ea rămăsese doar o umbră dincolo de carapacea translucidă din plastic a cuvei Isus, iar Peres își găsisese alte iubiri și mai stranii în clădirile, cocioabele și colibe de acolo.

Unda de șoc provocată de o ultimă trecere a lifterelor o readuse brutal în timpul, locul și sinele prezent. O dâră galbenă de praf proiectată pe fundalul negru de fum reprezenta turma de pachicefalozauri în mișcare. Grupul de vânători își încheia pregătirile. Șoferii morți începură să se agite. Motoarele vehiculelor de teren porniră și se stabilizară într-un regim de mers în gol înșelător, rău prevestitor. Observatorii și jupuitorii care fuseseră angajați din orașele învecinate se îndreptară către transportoarele de urmărire. **Noncontratistos** săraci lipiți, noua clasă inferioară, lipsită de privilegii, ca rezultat direct al economiei muncii în societatea reînviată. „Mai bine mort“, ziceau ei, deși nici unul nu încerca să-și materializeze vorbele.

Vânătorii fixară încărcătoarele în locașurile armelor și probară bascularea. Hamurile de siguranță se fixară cu pocnet sec. Căștile de protecție clăntăniră, închizându-se și interfețele se conectară la calculatoarele de ochire.

Vizoarele se aprinseră, oferind modele de testare.

— Da, Trinidad!

— Hei, Trinidad!

— Dobori și tu unul, Trinidad?

— Trinidad, să-mi aduci și mie unul în bătaia armei!

— Te iubesc, Trinidad!

— Trinidad, în noaptea asta sărbătorim!

Tomas, Benny, Pilar, Sevriano, Edge, Albuquerque, Bellisario și Vaya erau aliniați, toți așteptând ordinul lui Sevriano, maestrul de vânătoare, ca să pornească.

Printr-o răsucire a încheieturii, morfoechipamentul de vânătoare ultimul model își schimbă culorile, trecând de la cele amintind de un bolero la ruginiul și cenușiul colbului câmpiei. Luciri de lanțuri și metal. Pac: încărcătorul. Țac: hamul de siguranță. Clanț: casca pe cap, toate sistemele în stare de funcțiune. Pușca se mișca pe postamentul magnetic cu o precizie mățăsoasă. Sula urcă în cabina de pilotare și făcu motoarele să urle și să se stropșească.

— Să-i dăm drumul.

Vehiculele de teren porniră. Cineva lipsit de orice fărâma de ironie împrăștiase țărână peste foc. Linia de vânătoare se desfăcu, formând un front ucigător de opt kilometri. Nouă perechi de dâre paralele ca niște raze, plecând din locul presărat de urmele tălpilor și cartoane biodegradabile de margarite 4-I. Trinidad se afla în extremitatea de sud-vest a liniei. Vaya, vecinul cel mai apropiat, era la jumătate de kilometru spre nord. Nouă pale de praf înaintau către linia de foc și fum. Între vehicule și pârjol, pachicefalozaarii. Distanța trei kilometri, ținta staționară. Trinidad și-i imaginează pe masculii masivi cum își înalță capetele tivite cu o coroană albăstruie, ca pe niște berbeci de spart ziduri, pentru a adulmeca amprente chimice ale dușmanului inimaginabil. În timp ce-i verifică bătaia, din arma Vayeri țâșniră sclipiri de lumină heliografică.

Spre nord se văzu explozia neașteptată a unei trâmbe de praf. Pe vizorul căștii lui Trinidad, cifrele se rostogoliră nebunește, iar din difuzoare se revărsară urlete de emoție

pură. Turma se stârnise și alerga cu viteză maximă, paralel cu linia de înaintare a vânătorilor, îndreptându-se spre sud, spre necuprinsele pustii ale tărâmului Domnului. Animalele se repezeau direct către ea. Trinidad se trezi azvârlită cu putere și răsucită în aer, dar reținută de hamurile de siguranță deasupra tufişurilor de pelin care se năpustiseră spre ea în clipa când, ridicând un nor de praf, Sula coti brusc, accelerând pe un traseu paralel cu pachizaurii, în încercarea de a-i depăși. În vreme ce vehiculul se zgâlțâia și se hurduca, Trinidad se agăță de mânerul dublu al puștii de vânătoare Mackinaw, cu disperarea pe care ți-o dă promisiunea mântuirii. O geană de praf, o zvâcnire de mișcare, de culoare, masă, formă. Învârti arma și slobozi un încărcător întreg până **merda** să-și dea seama **merda** că erau doar **merda** deinonichusi **merda, merda, merda, merda!** Cu siluetele lor plate, parcă lipite de pământ, având acumulatorii mușchilor solari încărcăți la limită, animalele puteau atinge optzeci de kilometri pe oră, făcând orice vehicul de teren să-și consume gazo-holul din rezervor până la ultima picătura pentru a rămâne în preajma lor. Vânătoare urmărită de ghinion. O risipă de muniție. În ciuda celor patruzeci de milioane de ani și a câtorva alunecări tectonice care separau cele două specii, deinoniehusii erau comparabili și confundabili cu pachicefalozaurii.

Aceasta era magia realizată de Disney.

Trinidad ejectă încărcătorul golit și vâri altul plin, scrâșnind din dinți instinctiv din cauza concentrării și încercării de a anticipa și contracara denivelările terenului, viteza, zdruncinăturile. Praful. Fumul. Fumul. La cincizeci de metri de linia incendiului, Sula frână vehiculul, făcându-l să patineze și să se răsucescă, ridicând brusc un nor de praf în fața forului și aducând-o pe Trinidad cască în cască cu un pachicefalozaur mascul, înfuriat. Două tone de tectoplastice capabil de semifotosinteză și autocopiere, având viteza de o sută cinci kilometri pe oră, timpul aproximativ până la impact fiind de trei virgulă treizeci și trei secunde. Un ornitopod de cinci metri din

Cretacicul Superior atârna amenințător deasupra femeii, iar capul albastru-electric părea aproape divin de absurd. Urlă. Închise ochii. Trase.

Deschise ochii. Degetele erau strâns încleștate pe trăgaciul dublu. Arma Mackinaw tuși absentă, parcă în spasme. Vehiculul viră și se opri. Trinidad rămase pradă forțelor gravitației. Neurotoxinele loviră în creierul creaturii. Se răsuci pe loc: moartă. Trinidad simți prăbușirea de parcă ar fi doborât însăși luna de pe cer. Vrajitoria paleontologică, distrugând această efigie, provocase oare în Montana Cretacicului Superior moartea bruscă și inexplicabilă a cărnii adevărate? Dispariție grație magiei ce acționează prin simpatie. Ace și țepușe.

Un alt vehicul descrie o orbită în jurul lor, iar pușcașul aflat în partea din spate lovi aerul cu pumnii, răcnind plin de entuziasm, incapabil să se oprească.

— Fute-l, Trini! Rade-l, Trini, vâă-i-o, Trini!

Se gândi că putea fi Tomas sau Benny; vocea era masculină. Cu căști și vizoare pe cap, toți arătau la fel. Arătau la fel și fără echipament. Vehiculele zvâcniră și porniră să reentre pe orbita vânătorii principale, la sudul și estul liniei focului. Turma de pach: doi masculi dominanți, doi ucenici, opt femele și patru adolescenți fuseseră înconjurați, prinși ca într-un țarc și, panicați, urlau. Masculii masivi își coborâră capetele ciolănoase, gata să atace, să izbească și să-și sfărâme țestele de cercul format din vehicule și siluete agitate aflate în spatele armelor Mackinaw dirijate prin calculator. Praful se ridică într-un nor spiralat. Lifterele azvârliră produse chimice care să domolească focul de-a lungul liniei pârjolului, țâșnind nerăbdătoare pe cer, dornice să curețe totul. Sula îi găsi stăpânei un loc în cercul ucigaș.

Măcelul începu imediat.

Sub tălpile lui Toussaint, bara balconului de la apartamentul situat la etajul nouăzeci și nouă e o panglică lată de cincisprezece centimetri alcătuită din carbon reconfigurat. Curenții turbionari care se înnoadă deasupra

geometriilor haotice ale turlei San Gabriel îl împung și-l trag, dar Toussaint își menține echilibrul. În fața lui se află un canion titanic de văzduh, în adâncul căruia, la un kilometru și jumătate dedesubt, curge fluviul întunecat al Bulevardului Hoover; în spate, în apartamentul din vârful turlei, se aude vocea tatălui său adresându-se hăului. O înregistrare: au trecut șase ani de când Toussaint și tatăl lui n-au mai schimbat o vorbă.

„... timpul estimat până la intrarea flotei Morților Liberi pe orbita Pământului e minimum șase ore și maximum cincisprezece ore. Punctul nodal e de la opt și douăzeci și șase de minute la nouăsprezece și șaptesprezece, ora locală a Bazinului Pacific de Vest. Instalațiile industriale orbitale **Corporada** vor fi evacuate la...”

Comunicare prin octet-sunet.

„... Loviturile de descurajare îndreptate spre zona de reconfigurare a Părții Invizibile de pe Țiolkovski vor ajunge la șase ore după momentul de probabilitate maximă a contactului. Sistemele de apărare planetară sunt în alarmă maximă, capacitatea deplină de luptă va fi atinsă peste cinci ore, nouăsprezece minute...”

Tată, de ce-mi spui mie toate astea cu vocea ta întotdeauna calmă, înțeleaptă, perfectă, despre care n-ai reușit niciodată să înțelegi că-mi provoacă în mod sigur încăpățânarea?

Cândva moștenitor prezumtiv, dintotdeauna moștenitor legal, indiferent dacă refuza moștenirea sau nu; trebuie totuși informat la nivel executiv. Îți imaginezi că revenirea la stână a oiței negre și rătăcite, dezmeticirea spășită a fiului risipitor, ar putea întoarce din drum navele baros ale Morților Liberi, ar șterge urmele de săpături și excavații, pădurile goale și orașele lor întinse și dezgolate către stele, readucând Luna la aspectul de pe timpuri?

Singurul obiect pe care Toussaint regreta că nu l-a luat cu sine, în dimineața aceea când a zburat din viața tatălui său, este o canapea din cauciuc negru, acoperită cu țepușe moi. Nu s-ar mai întoarce niciodată, dacă n-ar fi invitațiile elegant tipărite care, o dată pe an, ies din fanta

copiatorului și se aștern pe tăblia prăfuită a pupitrului. Șase dreptunghiuri ce se încălesc ușor în locul unde praful este mai subțire cu câțiva microni.

Vântul trage de silueta plăpândă a bărbatului. Corpmodulii (neologismul îl scârbește, dar în Lodoga Eyrie se vorbește cu precădere în argou) i-au oferit înălțime în dauna greutateii corporale. Posedă aceeași luminozitate angelică pe care o radiază victimele foametei. Îngerul Foamei. În cazul lui Toussaint, știi că acesta e rezultatul unei esențializări nemiloase în slujba unui ideal estetic. Pielea lui albă - o raritate în Zona Metropolitană Tres Valles - nu face decât să evidențieze transformările radicale petrecute sub acest înveliș. Nici un trup uman nu a avut vreodată asemenea oase care să împungă astfel de sub piele. Însă așa e Toussaint. Socotește că a făcut un târg cinstit. Părul alb, decolorat, tăiat scurt și drept, e ridicat vertical. Ochii îi sunt negri: polarizoare iridiale. Asemeni vulturului, poate privi direct în ochiul soarelui. La fel ca vulturul, veghează asupra creației.

Spre nord, contururile dealurilor împădurite tremură în pâcla arșiței și în vaporizare. Până și turbinele eoliene, înălțate pe pilonii așezați de-a lungul dealurilor, sunt prea vlăguite de căldura umedă ca să se mai rotească. Luciul mat, brun-portocaliu al substanțelor fotochimice, dospește în văi, involburând verde și galben în nișe microclimatologice adăpostite. Huen susține că există unele locuri sacre, secrete, unde smogul este atât de vechi, compact și încărcat de chimicale misterioase, încât a suferit o mutație, devenind un halucinogen modelator al realității.

Toussaint percepe posibilitatea de ostoire a arșiței. Depart, deasupra oceanului, o spirală uriașă de nori de furtună se rostogolește spre coastă, împovărată de primele ploi ale musonului de iarnă. Ploaie peste ploaie. Furtuni năpustite asupra uscatului, vestitoare de război și bubuituri, deocamdată suspendate deasupra peliculei fragile a atmosferei.

În față mi-i destinu-ntreg, Și las în urmă moștenirea.

La un kilometru mai departe, la sud de foișorul pe vârful căruia stă cocoțat Toussaint, se ridică filigranul tecto-gotic al turlei San Miguel. Cam la aceeași distanță spre vest, turnul San Rafael întregește grupul de îngeri ai **Sagradei Familia**. Cele trei turnuri sunt înfipte adânc și definitiv într-un **arcosanti** Tesler-Thanos care ocupă spațiul cuprins între Bulevardul Hoover și Strada a Treia de atâta vreme încât până și morții cu amintiri din vechime au uitat că orașul a avut cândva cu totul alt centru. Aidoma poluției freudiane a lui Gaudi, trinitatea de foișoare rămâne neisprăvită și, prin definiție, de neterminat. Tectori minieri scurmă neîncetat linia faliei în căutare de minerale; tectori transportori le extrag moleculă cu moleculă, trecându-le dincolo de nivelurile locuibile, peste constrictorii de curgere și schițând tetraedre și felurite forme ca de turtă dulce spre vârfurile unde tectorii zidari le manipulează, le frământă, le modelează. Când era mai tânăr, lui Toussaint îi plăcea să umble gol-puşcă prin balcon și să-și apese trupul de zidul turlei pentru a simți de-a lungul pielii scurgerea lentă, osmotică, a roadelor subpământene. Atât printre **arcosantistos** cât și printre morții care trăiesc în umbra de dincolo de poarta lui Necroville există o superstiție care susține că, în momentul când vor înceta să mai crească, turelele vor începe să moară împreună cu corporada Tesler-Thanos.

Amin, Selah, spune Toussaint
Lumea, ladă cu nisip,
Și tatei jucărie.

Prea multe silabe dar, ca și în atâtea alte privințe, el e un începător în ale **haiku**⁷-ului.

Aflat pe margine, Toussaint își ridică încet mâinile în lături.

⁷ Haiku: formă poetică japoneză având exact șaptesprezece silabe.

Și se prăbușește în gol, cu capul înainte.

În absența rezistenței aerului, un obiect cu masa lui (sau oricare altul; n-ați văzut că atât barosul cât și pana de vultur cad pe Lună?) își va găsi un punct de impact pe artera Hoover cu o sută nouăzeci și trei de kilometri pe oră, la douăzeci și două de secunde după începerea plonjonului de la balconul apartamentului situat la etajul nouăzeci și nouă.

Prima secundă. Toussaint cade pe lângă balcoanele apartamentelor de dedesubt. Într-unul din ele, o femeie face plajă în pielea goală. Scene dintr-o dramoletă siropoasă semi-virtuală defilează pe lentilele ochelarilor de protecție. Nu-l vede pe Toussaint trecând prin dreptul ei. El ține ochii închiși. Brațele sunt larg desfăcute, crucificate pe aer. Își amintește ziua când a venit în turnul înalt al tatei ca să-i arate ce făcuseră inginerii lui Necroville din propria-i carne. Ține minte vastitatea încăperii; câmpia întinsă, ușor radioactivă, din granit presărat cu mică, lumina târziului de după-amiază profilându-se prin rețeaua de sticlă a pereților, cât de scund părea tatăl lui așa cum stătea așezat la biroul din lemn natur, având în dreapta un păun geneto-creat desfăcându-și și înfoindu-și coada frumoasă și inutilă, iar în stânga un tectozaur cu culori și sclipiri de safir și cu ochi ultramarim, agățat cu capul în jos de o stinghie.

Venise pregătit pentru orice situație, mai puțin pentru lacrimile tatălui său. Brațele care îl cuprinseseră, palmele care pipăiseră suturile încă proaspete ale pielii, conturul circuitelor subdermale, îl zguduiseră cu o afecțiune sinceră ce durea mai mult decât o respingere brutală. Nici măcar nu putea intra în pielea lui Lucifer ca să-și declare supremul non serviam și să fie blestemat, să azvârle cât colo rolul și moștenirea pregătite pentru el în sânul corporadei Tesler-Thanos fără ca tatăl lui să distingă totul.

O amintire-instantaneu, derulată într-o singură secundă.

A doua secundă. De două ori mai multe balcoane decât în prima secundă. Un bărbat stând cu spatele spre cer, care-și admiră interiorul apartamentului, surprinde o

image a lui Toussaint căzând, reflectată într-o oglindă antică, bogat împodobită. Cadre referențiale. Din punctul de vedere al lui Toussaint, arcologia Tesler-Thanos e cea care accelerează pe lângă el, îndreptându-se spre cer. Se gândește la navele uriașe care efectuează manevre în spațiul cisterestru. Nave baros pentru a căror acționare sunt folosite masele corpurilor cerești. Mesageri ca niște păianjeni prinși în rețelele pânzelor solare. Și ei, victime ale relativității. De la sfârșitul Războiului Transportului Nocturn, când umanitatea din carne a abandonat stelele în favoarea celor reînviați, Morții Liberi au devenit demonii, duhurile, zombii-mâncători-de-carne ai mitologiei populare. Teroristul unora devine luptătorul pentru libertate al altora. „Sistemele de apărare ale planetei”, spusese tatăl lui. Ca să apere ce? Fabricile orbitale. Bogăția corporațiilor. Puterea de drept. Privilegiile. Inegalitatea. Sistemul – al cărui moștenitor îl voia tatăl său – ce stabilește prețul reînvierii la restabilirea tuturor drepturilor umane. Non-persoana eternă. Legea nu ține seama că există morți reînviați. Tocmai asta apără tunurile glisante cu tragere unică, bateriile de rachete și testerele controlate prin IA ale complexelor militaro-industriale.

Veniți, demoni, veniți!

A treia secundă. Viteza lui e acum de nouă ori mai mare decât cea înregistrată în prima secundă, cade pe lângă balcoane de nouă ori mai multe. Toussaint gândește simbologii. Dumnezeu și Satana. Ispitirea lui Hristos. Ochiul Atoate-Văzător al lui Sauron din Turnul întunecat din Barad-Dur. Cronos devorându-și copiii. Oedip posedându-și mama, ucigându-și tatăl. Arhetipurile năclăite, muncite până la transpirație, ale mitologiilor cu piele negricioasă, zeii lor irascibili și nestatornici, sfinții lor încăpățânați și pământești nu se potriveau lui Toussaint – copilul privilegiat și nerecunoscător. Panteonul lui de tristeți freudiene e o adunătură mai întunecată și mai durabilă. „Există vreo mitologie”, se întreabă el, „în care tatăl își ridică din morți copiii pentru ca apoi să-i surghiunească în bezna dinafară, de unde, într-o bună zi, ei

se vor întoarce pentru a-l distruge împreună cu lucrarea lui? Dacă nu, ea se va naște curând”.

Secunda a patra, se gândește bărbatul, e potrivită pentru a-și controla căderea astfel ca să nu-l aducă prea aproape de laturile puțin ieșite în afară ale turnului San Gabriel. Își modifică profilul față de uraganul de aer, schimbându-și viteza pentru a obține o oarecare deplasare spre exterior.

Secunda a cincea. A șasea. Toussaint a căzut până sub nivelul zonelor de locuit, intrând deja în sectoarele industriale și administrative lipsite de importanță. Viteza lui se apropie de o sută de kilometri pe oră, punct în care ea se va stabili, atingând un echilibru între masa corporală și profilul aerodinamic: căderea liberă clasică, cu brațele semidesfăcute în lături. Calculează toleranțele la solicitări, maximele forței gravitaționale, configurațiile coborârii în picaj, 'latorul din cap realizează toate astea ușor și instinctiv, la fel cum faceți și dumneavoastră calcule complexe de viteză relativă de fiecare dată când intrați cu automobilul în trafic. Douăsprezece secunde. Treisprezece. Bulevardul Hoover e sufocat de vehicule. Se apropie stratul de smog.

Cincisprezece secunde.

Carnea zgârcită a umerilor, porțiunile superioare ale coloanei și ale brațelor, se deformează. Coastele curbate din tectoplastic împung prin piele, prin costumul rozaliu de zbor, și presează, trecând prin membrana permeabilă a pachetului din spate. Grupuri de date, coloane, fragmente, porțiuni de informații, defilează nebunește pe retina lui în momentul când sistemele prind viață. Toussaint se zbate să-și păstreze poziția în ciuda vibrațiilor. Posibilitățile de apariție ale erorilor sunt practic nule. Pachetul din spate se deschide, se desface precum o floare. Coloane și bare din morfoplastic se întind spre exterior și se încheagă într-o rețea; o idee de aripă, un liliac jupuit. Cârcei monomoleculari caută și-și găsesc puncte de ancorare și de sudură, întărind rezistența aripii. Interfața cu sistemul lui nervos e completă, devenind deja parte din el, un

membru suplimentar.

Şaptesprezece secunde.

Când celula s-a fixat în poziția memorată, ea poate rezista la accelerații de până la doisprezece g. Scheletul uman nu e testat pentru a răspunde unor asemenea solicitări. Deschiderea largă a întregii suprafețe portante a aripii față de curentul de aer ar putea să-i smulgă șira spinării din corp.

Moartea se află pe bulevard, la numai patru secunde, dar Toussaint își rotește corpul cu capul în jos într-un picaj la unghi mic. Lichidul aflat în rezervoarele din pachetul dezumflat de pe spate este pompat și curge vâcos prin canalele din interiorul hobanelor, înghețând în contact cu aerul și devenind o peliculă protectoare cu grosimea de o moleculă și cu rezistența oțelului.

Nouăsprezece secunde. Iese din picaj, împingându-se ușor în sus. Comenzile mentale pleacă în flux din coloana vertebrală de-a lungul interfețelor până la aripă. Plasticul inteligent se deformează. Aripa mușcă hălci de aer. Accelerația multiplicată încearcă să-l rupă în bucăți. Cu sângele fierbându-i în cutia craniană, Toussaint își îndreaptă vârful palmelor de-a lungul Bulevardului Hoover și se ridică spre aerul limpede.

A douăzeci și doua secundă.

Stai! Stai! Stai așa! „Dacă te oprești acum, mori din nou.” Vârful aripilor se îndoaie; o plutire lenevoasă spre zigguratul tehnogotic al clădirii Tesler-Thanos. „Ai nevoie de curenții calzi ascensionali care îi ling flancurile monolitice.”

Curenții termici îl înalță deasupra vârfului zimțat al turnului unde, zi de zi, tectorii zidari lucrează, lucrează, lucrează. Își încheie zborul ascendent la un kilometru, deasupra clădirii Tesler-Thanos și planează lent și îndelung, traversând zonele moarte și îndreptându-se spre Logoda Eyrie.

Mai presus de altitudine, viteză, figuri acrobatice sau rezistență, Toussaint trăiește cu intensitate puritatea zborului **Aguilas**, frații/surorile sale, pentru care

asemenea lucruri nu înseamnă altceva decât zbor, nu au cum să înțeleagă. În echilibrul dintre portantă, presiune și gravitație, Toussaint descoperă o prelungire a conștiinței.

**Adrenalin-norepinefrin,
În ochi de vultur,
Nirvana.**

În starea asta se știe a fi un grăunte insignifiant de praf plutind în necuprinderea atmosferei și gândul îl mângâie. Procesele haotice ale meteorologiei și climatologiei sunt absorbite în el. Comuniune.

Când se aflase pe balustrada apartamentului, știuse că arșița se va sfârși fiindcă el e arșița, iar arșița e el.

**Sorbit de cer,
Eu sunt tu, iar tu eu,
Zen climatologic.**

Sub pântecul lui Toussaint se întind zonele moarte din Hollywood și de pe Bulevardul Sunset de dinaintea reînvierii. Acum sunt scufundate în tăcere, deoarece atunci când dealurile se trezesc, văile dorm, acumulând energia zilei pe care o vor cheltui în plăcerile nopții subtropicale, umede. Fiindcă în seara asta, în vreme ce dealurile vor cădea în somn, valea se va deștepta și va dansa, în noaptea asta, morții au carnaval.

Undeva, deasupra lui Necroville, gândul lui Toussaint se îndreaptă spre prietenii lui care se pregătesc pentru întâlnirea anuală de la Cafeneaua Terminal: Yoyo, în tumultul amețitor și gălăgios al lumii avocaților; Camaguey, în casa lui răcoroasă și aerisită cu vedere la ocean. Trinidad... se gândește mult la ea. La altitudinea socială elitistă din La Crescenta. Oare anul acesta va găsi puterea și curajul să se desprindă de fantoma lui Peres ca să li se alăture? Santiago, înconjurat de morți iluștri. Toussaint se gândește îndeosebi la Santiago. Anul Doi: Școala Elementară Particulară Reseda. Santiago Columbar

e cel care-i sfidează pe protectorii tatălui său pentru a-i arăta lui Toussaint – pe atunci alt nume, altă viață, și puțini sunt cei care-i cunosc – cum să-și facă pe brațe și coapse minunate răni sinuoase și greu vindecabile, folosindu-se de o lupă.

Prietenia se bazase dintotdeauna pe un echilibru între întunericul vulnerabil al lui Santiago și lumina idealistă și furioasă a lui Toussaint. Legile entropiei emoționale cimentează astfel de relații. Pentru a păstra echilibrul personalităților în fața dezagregării, energia investită trebuie să crească neconținut. În final, efortul s-a dovedit prea împovărător. Precum două planete gemene care se decuplează exploziv, fiecare își urmasse orbita. Odată distrus centrul de greutate, grupul se dezintegrase.

O dată pe an, și doar o dată, e de ajuns. Dacă s-ar apropia mai mult, ar începe din nou să se distrugă reciproc.

Acum Toussaint are prieteni noi; alte cercuri, alte priorități sociale diferite și totuși ar vrea ca totul să redevină la fel ca pe vremea când relația era proaspătă, bogată și, paradoxal, nevinovată.

Curenții ascendenți de la limita dealurilor îi mângâie trupul. Își întoarce aripile în aerul urcător care îl poartă tot mai sus, la kilometri înălțime deasupra orașului. Cioburile de lumină de pe partea exterioară a curbei imensului cilindru de aer sunt prietenii lui zburători, călărind alături de el, sus, tot mai sus.

**Bronz, trupuri,
Argint, călăreți,
Neo-surf-naziști, aur,
Sieg Heil!**

Lipsă de concizie. Prea multe sugestii. Aluziile sunt anacronice. **Aguilas** nu știu să aprecieze detaliile de finețe în construcția unui **haiku**.

Plutirea îl îndepărtează pe Toussaint de stolul de zburători, purtându-l spre **arcosanti** Tesler-Thanos.

Absolut și monoteist precum Allah, acest **arcosanti** cuprinde cer și pământ. Nu există decât un Dumnezeu, o reînviere, iar Tesler-Thanos este profetul lui.

'Nalt obelisc de cancer negru:

Casa tatei,

Adam Tesler.

Pe cerul presărat cu vulturi albaștri, aripile reflectă soarele după-amiezii; **aquilas** din Lodoga Eyrie, plonjând prin văzduh ca să rivalizeze cu el. Presentimentele lui Toussaint se ridică asemeni unui front de furtună care se risipește. Cerul e mare. Soarele cald. Vântul de sub aripi are tărie. Doar acestea contează. Nu Luna ce devine o sferă de nanotehnologie cu raza de trei mii de kilometri. Nu flotele Morților Liberi, apropiindu-se de Pământ. Nu mașinațiunile Consiliului Granițelor, Pan Europei și a stăpânilor lor, **corporadas**.

Departe, în urma lui, sec precum colbul, monologul tatălui său se sfârșește neauzit.

Cincizeci și trei de ore, douăzeci și cinci de minute.

Trădarea – concept ce era reprezentată de butonul argintiu aflat pe o latură a cuvei Isus. Deasupra lui, o inscripție: **Evacuare** și **Ciclu**.

Trădarea – faptă ce însemna apăsarea pe acel buton argintiu. Simpla aplicare a unei presiuni manuale cu podul palmei. Circuitele se activau. Ecluzele se deschideau. Conținutul cuvei Isus se vărsa în conductele de evacuare ale casei, apoi în sistemul de canalizare din Palos Verdes și, în cele din urmă, în bazinul Pacific.

Conținutul format din: nouă sute de litri de apă distilată, cu ph neutru, la care se adaugă cincizeci de kilograme de tectori deconfigurați aflați în suspensie. Totul fiind masa dizolvată, carnea și mintea Elenei Eres: **moartă**.

„Chelner, văd o fată în supa mea.”

„E supă de fată, seor.”

Intrase cu ea în apa caldă ca un uter. O sărutase, o

ținuse de mână până când, coborând, cupola îi separase cu forța. Își apăsase fața și degetele de plasticul translucid astfel încât să fie ultimul lucru văzut de ea când se cufunda în apele renașterii. În decurs de trei zile și trei nopți, nici măcar dragostea nu-l îndemnase să o privească dezintegrându-se sub acțiunea tectorilor care circulau liberi. Întâi decojirea lentă a tegumentelor exterioare: pielea, părul, ochii, țesuturile moi. Apoi mușchii, țesuturile conjunctive, venele, fibrele nervoase. La urmă, oasele și cartilajele, sfârșind până la dispariție la fel ca o pastilă efervescentă într-un pahar cu apă.

Pășind de-a lungul pasajului boltit acoperit cu sticlă, s-a oprit deseori și, ținând ochii închiși, și-a rezemat fruntea de carapacea din tectoplastic de parcă aceasta ar fi fost o scoică imensă în interiorul căreia se acumulaseră toate sunetele oceanului și și-a imaginat că aude clocotul și fierberea infrasonică a tectorilor, autopurificându-se.

Copiere greșită. Date eronate. Eșecuri soft. Impulsuri de transcriere receptate dintr-un univers de surse potențial mutagene. Radiație de fond, câmpuri electromagnetice, ultraviolete, anumite toxine, diverse produse chimice. Cancerurile banale ale viilor, lăsate necorectate, erorile s-ar acumula, copierile defectuoase s-ar multiplica exponențial. Da. Mutageneza metastazantă. A, desigur! Diformități bizare, localizate în diferite porțiuni ale corpului. Bineînțeles. Copierea eronată nu-i ascunsese lui Camaguey nici una dintre ororile ei.

Soluția: auto-sacrificiul. Trecerea pe sub ape, renașterea. Să fii redus la tectori componenți, purificat, reînviat. Reconfigurare. „Toți morții trebuie s-o facă”, așa spusese ea. Prima revenire la viață e cea mai grea.

Nici măcar șansa asta nu mi-ai acordat-o, gândi Camaguey.

Uneori, în zilele acelea de nebunie, când își lipea fruntea de cuvă, auzea clocotul și şuierul elementelor din propriul flux sanguin.

— Elena?

Camaguey își luă mâna de pe butonul argintiu.

Dispărută.

Ea se prefăcuse în opt sute de miliarde de particule lipsite de legătură, împrăștiate de fluxurile și curenții care curgeau prin preajma recifului său. Biologie elementară: ia un burete marin comun, cerne-l printr-o sită în apă și cu vremea, el se va reforma în exact același burete. Își imaginează tectorii trecând prin gâtlejurile și măruntaiele scoicilor și peștilor agitați de marea și curenți, molecule artificiale inteligente căutându-se, sudându-se, înnodându-se una cu alta, devenind mai complexe, mai inteligente și conștiente, până când, într-o noapte a beznei lunare, Elena Eres izbucnise din tensiunea superficială. Venus Surrexit, renăscută din nanotehnologie și spuma mării. În mintea lui, ea ieșea din linia de spargere a valurilor și intra în casa neluminată și abandonată de pe stânci, atingând, pipăind, căutându-l pe el. Încerca să se răzbune? Durere, derută, o explicație pentru faptul că se trezise în apele întunecate? Probabil dragoste; acum amândoi erau egali în aceeași trădare. O scuză. Ea nu va găsi nici una. El va fi plecat de mult.

— De când? întrebă văzduhul din camera lui de lângă ocean.

— Cincizeci și trei de ore și zece minute, răspunse văzduhul. În stadiul actual, conversia se desfășoară rapid către definitivare. Predicțiile sunt exacte în proporție de nouăzeci și trei la sută.

Dincolo de geamul curbat, oceanul era încă împietrit, pătat de umbrele de sub suprafață ale recifului pe care și-l construise. În lumina transparentă a începutului de după-amiază, mici ambarcațiuni cu vele plecau spre depărtări; păsări marine plonjau în valuri, împrăștiind stropi. O flotilă de plesiozauri se vedea ca o serie de romburi negre și aurii puțin sub suprafața apei; departe, în șenalul adânc, balene uriașe se scurgeau printre eșafodajele centralelor energetice, urmând fluxul spre sud, către lagunele situate de-a lungul coastei Baja, unde aveau să se împerecheze. Navele pazei de coastă se aflau încă acolo patrulând, cercetând, făcându-și sârguincios enigmatica lor datorie.

Canalele oficiale de știri dezmințeau zvonul, ceea ce nu reuși decât să-l facă și mai credibil: ploaia aceea de meteoriți? Luna trecută? Îhâm. N-a fost obișnuită, ah, nu. Doar n-or să spună că a avut loc un raid. Au scăpat ceva în ocean. Al naibii să fiu dacă nu mă duc la Serviciul de Salubritate Palos Verdes, nu vreau ca din țevile băii mele să apară Dumnezeu-știe-ce.

Tu măcar poți zâmbi, Camaguey. Ciuliți urechile, voi zvonaci, peste cincizeci și ceva de ore o să aveți o poveste care vă va face să șoptiți secole întregi și fiecare vorbă a ei va fi adevărată.

Unele catastrofe lovesc prea brutal, prea pe negândite, prea precis pentru ca ierarhiile psihologice ale furiei, dezmințirii, târguielii cu condiția de muritor și acceptării finale să poată fi parcurse de la un capăt la celălalt. Unele lovituri cad atât de greu încât rămâne doar un șoc mut, un refuz de a da crezare, amintind de un om care, împușcat direct în inimă, e prea surprins de moarte ca să se prăbușească.

El știa că ar trebui să urle undeva. Ceea ce credea – sau simțea – era că venise vremea să facă ceva cu contractul de revopsire pentru flota de iahturi de închiriat.

(În vreme ce trupul ți-e devorat pe dinăuntru, urlă urlătorul mut).

Ori strecoară-te într-un costum de scufundător, ia un schif și du-te către noile însămânțări ca să privești cum pseudo-coralii înaintează pe deasupra carcaselor de automobile antice fără ferestre, îngrămădite una peste alta.

Camaguey își amintea cu exactitate momentul, locul, vremea, îmbrăcămintea pe care o purta când se îndrăgostise de recifurile coralifere. 15:28 ora Australiei Răsăritene; locul: treizeci de kilometri est de Capul Tribulation; vremea: 32°C, umiditate, cer senin, vânt cu viteza de trei noduri, o hulă ușoară a oceanului; îmbrăcăminte: costum Cougar Junior dintr-o singură piesă, verde cu auriu, despre care crede că a fost dintotdeauna preferatul lui. Era al patrusprezecelea an al renașterii

morților. Tatăl lui, aflat undeva în statul liber Queensland, cu treburi legate de PRCPS, își întrerupsese programul de lucru ca să-i ofere o tratație fiului care se plictisise. Plecaseră în larg pe un vaporas încărcat la refuz de privitori dornici să asiste la extragerea din ocean a unei secțiuni de trei sute de metri din Marea Barieră de Corali. Unul dintre cei mai bogați plutocrați din generația a treia din Șanhai o cumpăraseră ca să-și decoreze palatul așezat la douăzeci de metri în adâncul mării Chinei de Sud. Când halca de o sută de mii de tone a apărut la suprafață, cu apa țâșnind din adâncituri și protuberanțe, macaralele maritime au preluat efortul milimetru cu milimetru și cablurile au început să scârțâie, Camaguey cel de unsprezece ani a văzut ceva cu totul minunat și straniu. Aici, apărând de sub ape, se aflau toate basmele despre catedrale scufundate, orașe înecate, continente pierdute care incendiaseră imaginația oricărui băiat. Vreme de o clipă, domurile și cilindrii de coral deveniseră foișoarele de la Ys, coșurile de la Port Royal, coloanele Atlantisului.

Apoi, întreaga secțiune coraliferă din care apa și creaturile marine curgeau de-a valma, ieșise cu totul din ocean și fusese purtată către navele de transport. Oamenii fluieraseră, ovaționaseră și aplaudaseră, dar pentru Camaguey vraja se rupsese – asta nu era decât o super-performanță tehnologică, o mascaradă grotescă a adevăratei magii.

Orașul din corali avea să-i bântuie anii desfrânați ai adolescenței, dar și următoarea perioadă, ca o întrupare a altui lucru, **mai important**, pe care nu a fost în stare să-l cuantifice decât atunci când Yoyo azvârlise câteva vorbe neroade într-o seară petrecută pe platformele locuinței de pe plajă a lui Santiago: **Mă întreb ce vom face peste cinci/zece/cincisprezece ani?** Jocul e la fel de irezistibil ca și „Eu Spionez”. Discutaseră până spre dimineață, trecând astfel prin arșița nopții. Într-o măsură mai mare sau mai mică, ceilalți își împliniseră destinele anticipate: Trinidad trecând ca fantoma unei comete printre vieți pe care le crezuse mai atrăgătoare decât a ei; Toussaint, rebel

cu suflet veșnic tânăr, ascunzându-se de tatăl lui în umbra propriilor aripi; Yoyo, luptând din răsputeri de partea binelui în războaie de o microsecundă desfășurate în rețelele de virtualitate; Santiago, mesia cu mintea arsă, răspândind revelația halucinogenă unei umanități năucite. Camaguey sfidase orice profeție. Membru în consiliul vreunei **corporada, hah**, romancier adunând premii peste premii, nu, nici asta nu era de el, gigolo pe cont propriu, **hai lasă-te**, plutaș-de-apă dulce, **nț**, inginer proiectant în nanotehnologie, **Camaguey?** aducător de ploaie, dansator cu propria-i umbra, crescător de viermi, preparator de cocktailuri, neguțător de sclavi, partener de sex cu tovarăș, fără de normal, homo, bisexual, copii, fără copii, casă, cămin, pasiuni, în viață, mort... **Pur și simplu, nu-l văd făcând nimic din toate astea.**

Lui Camaguey i se înmânase cheia cunoașterii de sine. Acum înțelegea că dorința de a nu semăna cu ceilalți, pe care o considerase dintotdeauna o infirmitate socială era, de fapt, însăși esența ființei lui. Foarte bine că nu reușiseră să anticipeze ce va deveni peste cinci ani. Să-și vadă ei profețiile împlinite; Camaguey, liber de predestinare, construia un recif. Numai al lui.

Studie biologia marină, specializându-se în ecologia recifurilor coraliere. Alese nanoingineria și proiectarea, cursuri primare și intermediare, ca materii secundare. Învăță să facă scufundări. Își cumpără un costum de scafandru autonom cu toate accesoriile. Prin sex, câștigă încrederea unei văduve bogate din Palos Verdes pur și simplu pentru că ea poseda porțiunea cea mai bună de pe coastă. În timp ce femeia îi masa mușchii pectorali și scapulari cu ulei tsubaki, gândul lui era doar la polipi și tectori. Cumpără o sută de tone de materiale de consum inutilizabile, le aruncă în adânc la cinci sute de metri depărtare de țărm, lângă Long Point, și le însămânță cu tectori simulatori de corali, creați la comandă. Cât ținu iarna rece și umedă, iar musonul vâjâi printre țiglele acoperișului, Camaguey făcu sex oral în dormitorul de fildeș. Jos, sub zbuciumul și vârtejul valurilor, tectorii

mâncară din cadavrele de frigider, cuptoare cu microunde, mașini de spălat vase, aspiratoare, aparate de unică folosință, căutând materii prime și, fără mofturi, își văzură de opera lor de construcție. Când, în februarie, „anotimpul lănced al plictisului”, văduva se sinucise, lăsând un bilețel prin care își cerea scuza (scris de mână, anacronic, așa cum se și cuvenea), Camaguey se simți golit. Făcea parte dintre cei ce nu pot înțelege cum de le vine unora atât de ușor să moară, hotărârea de a continua să trăiască fiind teribila alternativă pe care trebuiau să o înfrunte dimineață de dimineață. Nu intuise amănuntul știut de femeie chiar din prima clipă în care se culcase cu el: că ceea ce începuse ca un schimb în natură avea să se sfârșească în iubire. Când femeile tăcute și solemne din Casa Morții veniseră să ia cadavrul, le întrebă dacă-i va fi permis să o vadă după renaștere.

„Permis?” întrebaseră femeile îmbrăcate în alb. „Totul e îngăduit. Nimic nu ți se refuză. Dar te-ai scuti de multă suferință dacă ai continua să trăiești ca și cum ea ar fi dispărut pe vecie”.

„De ce?” întrebaseră Camaguey.

„**Moartea nu e somn**”, spusese femeile. „Moartea e moarte. Ne trezim și suntem schimbați. Viața noastră de dinainte, amintirile, trăirile, iubirile, relațiile, sunt ca un vis de o noapte: imateriale, tulburătoare, probabil, dar dizolvându-se iute în arșița zilei. Legăturile care obligă îi apasă doar pe vii”.

Au dus cadavrul cu furgoneta silențioasă și albă având V-ul barat al Casei Morții pe pereții laterali și l-au lăsat pe Camaguey zdrobit, singur în casa de lângă ocean, despre care sistemele juridice îi comunicaseră, pe un ton sibilinic, discret, că de acum încolo îi aparținea: țigle, dormitor de fildeș, terasă deschisă și cea mai bună zonă de coastă din ținut. Camaguey coborî spre plajă încercând să-și spele vinovăția în apa sărată. Se trezi însă într-o grădină a minunilor.

Pretutindeni se înălțau foișoare multiramificate și turnuri; punți și bolți din pseudo-corali spiriformi se

arcuiau pe deasupra lui, îndrumându-l peste pardoseli mozaicate și cristaline spre labirinturi din sticlă filigranată și evantaie unduind blând. Imense formațiuni asemănătoare radiolariilor marine zăceau împrăștiate pe fundul oceanului precum ghiulele medievale cu ghimpi, dar cu țepușele de cinci ori mai lungi decât înălțimea lui Camaguey. În fiecare sferă centrală din sticlă era încapsulat câte un obiect abandonat aparținând talmeș-balmeșului casnic: o mașină de spălat sau un robot de grădinărit. În alte părți se ridicau lujere ca niște șfichiuri de bici ale căror rădăcini erau bine fixate în adânc, unduind în curentul Californiei aidoma unor sauropode gânditoare; o comparație nimerită, deoarece la capătul fiecărui asemenea lujer-gât se afla câte un taxi de închiriat al fostelor linii aerospațiale nord-est pacifice, încrustat cu nestemate nanotehnologice și susținut în plutire de vezici pline cu aer. Trompete, turnuri, clădiri, palate și cheiuri: Camaguey exploră pe îndelete arhitectura orașului său de vis din adâncul oceanului.

Ieși din apă tocmai când luna începuse să se ridice deasupra casei femeii melancolice. Luminile fabricilor plasate pe orbite joase se prăvăleau asupra lui. Undeva în cotloanele orașului submarin, văduva care-i supsesse bărbăția și înghițise o sută cincizeci de pastile sedative murise și devenise amintire.

Simțul proprietății nu fusese niciodată o trăsătură definitorie a lui Camaguey. Ceea ce-i fusese dat nu putea fi păstrat ca o lume a minunilor doar pentru sine. În ziua următoare îi convinse pe doi scufundători sportivi să renunțe la înotul alături de plesiosauri pe deasupra epavei scufundate a navei Queen Mary asigurându-i că le putea arăta exact ce le promisese. O zi mai târziu, aceștia se întoarseră cu cincisprezece prieteni. La o săptămână după aceea, pentru cei de la Comunitatea înotătorilor din Milupa, care doreau să viziteze reciful nanotehnologic al lui Camaguey au fost inaugurate primele transporturi de persoane în tancuri presurizate. Făcea zece scufundări pe zi cu grupuri strict limitate la treizeci de oameni; prima

coborâre în zori, ultima la lumina reflectoarelor montate pe pontoanele închiriate de la o companie de salvări maritime. Trăia practic în costumul de scufundător, suferind, de două ori pe săptămână, o operațiune de purificare a sângelui de radicali liberi, și înghițind pumni întregi de energizante, calmante, stimulente și tranchilizante, precum și suplimente dietetice.

Karoshi. Încă puțin succes și putea să cheme Casa Morții pentru a-i programa o cuvă Isus. Camaguey lansă în rețeaua de date un semnal care echivala cu anunțuri „Doresc ajutor”.

Așa apăru Elena. Moarta Elena.

Prin moarta Elena descoperise iubirea, iar ea îl ucisese. Blând. Treptat. Sărut cu sărut, fără ca măcar să-și dea seama ce se întâmplă cu el. Iar acum Elena îl aștepta în adâncul oceanului ca să i se alăture. Aruncă o privire anexofonului. Cincizeci și două de ore și patruzeci și opt de minute. **Până când vocile umane ne vor trezi și ne vom îneca.**

— Recomandări? Întreabă el văzduhul.

— În cazul în care obiceiurile și datinile religioase o permit, multe victime preferă să se sinucidă decât să îngăduie sindromului să-și îplinească termenul complet, îi răspunse acesta.

Invitația era unicul obiect de pe lespede de coral pur care devenise masa lui de conversație. **Santiago Columbar invită pe...** Ce loc mai bun ar putea găsi pentru a-și consuma ultima noapte de viață decât Carnavalul de la Cafeneaua Terminal? Cu cine să o petreacă mai plăcut decât cu acei oameni pe care, comparându-i cu alții, aproape că ajunsese să-i iubească, deși ei nu vor afla asta niciodată?

Să le spună? Problema căpătă o importanță vitală. Atunci când ai un număr strict limitat de întrebări și un întreg univers neînduplecat căruia i le poți adresa, fiecare dintre ele devine neprețuită. Se imaginează pronunțând numele acelui lucru, chipurile celor din jurul mesei din fier forjat, reacțiile lor.

Yoyo se va dizolva în stupefacție, emoție și lacrimi și va trăda toate acele sentimentalisme, umanisme și vulnerabilități care până acum au îndemnat-o să joace cu atâta asiduitate rolul de avocat cinstit și îndârjit.

Toussant se va întuneca la chip și va amuți, îngrijorat la gândul că orice vorbă rostită ar fi nedreaptă, jignitoare, sau chiar o probă de nepăsare, când de fapt, pentru Camaguey, tot ce-ar spune el ar valora imens.

Santiago va striga, va râde și va comanda vin pe care oricum nu-l va bea, îi va târî pe toți în stradă ca să danseze, hohotind și bântuind prin meandrele și cotloanele carnavalului, dar asta nu va reuși să ascundă sentimentul de invidie că, arzând cu flacără până la capăt, în loc să ruginească, prietenul lui, Camaguey, reușește lucrul acela atât de râvnit, dar care lui îi dă fiori de spaimă.

„Ai câștigat, Santiago.”

Trinidad nu va fi acolo. Va auzi, va plânge și, deznădăjduită, ar mai bate în cuie un alt trup pe crucifixul spaimei cu care traversa deșertul vieții.

Probabil că nu le va spune nimic din toate astea. Va bea, va râde, va vorbi cu ei și-i va însoți la orice distracție pe care le-a pregătit-o Santiago anul acesta. Saint John, Necroville al necroville-urilor, e mare. Va avea și loc și timp din belșug ca să o șteargă de lângă ei și să caute tovarășia noilor frați și surori.

Rostii cuvintele cu vocea pe care doar văzduhul o putea auzi:

— Acum sunt unul dintre morți.

— Cincizeci și două de ore, treizeci și șase de minute, spuse văzduhul.

Carmen Miranda, homosexualul travestit, o aștepta pe Yoyo pe cea de-a opt mia treaptă a Scării către Cer, făcută din marmură monocromă. Pălărie tutti-frutti - banane, ananas, portocale, guave, ciorchini de struguri - ca o **fruteria** împreunându-se ca un cort de circ. Arcuri roșii de Cupidon pictate deasupra stratului de cosmetice. Rochie dreaptă, lipită de corp, cu o despicătură până la coapsă.

— Bună, Yoyo! o salută Carmen Miranda. Ai primit micul meu cadou?

— Trio a intrat în el și morfolește până o să-l termine, spuse Yoyo, îmbrăcată din cap până în călcâie în negru sobru, calvinist, cu o tușă de argintiu care s-o ajute să aibă succes fără să pară ostentativă.

Audieri fantomatice extraseră armonice tremurătoare din scara uriașă; departe, dedesubt, nori de un cenușiu decolorat călătoreau pe cerurile întunecate. Nici unul din clopoței de argint ai cerceilor lui Yoyo nu se clinti. Tot astfel, nici una din penele șalului-boia pe care Carmen Miranda îl purta la gât nu vibra deloc.

— Ea adoră marțipanul. Dar, acum, iartă-mă, sunt așteptată la tribunal.

— Așa-mi place mie să-ți urez noroc, spuse Carmen Miranda. Tii, știi ce mult ăș vrea să pot veni cu tine!

Yoyo se întoarse spre Carmen Miranda.

— Ascultă cu atenție, **serafino**. Țsta-i un caz tare. Cel mai important din cariera mea. Dacă-l câștig, Yoyo devine partener cu drepturi depline la Allison-Ismail-Castardi. Dacă-l belesc, mă-ntorc să mă legăn tot restul vieții pe un sampan din Marina Del Rei. Asta înseamnă că: nimic - și te includ și pe tine aici - nu are voie să-mi periclitize șansele de a câștiga procesul în favoarea clienților mei.

— Optzeci și opt virgulă șapte la sută, zise Carmen Miranda. Asta-i șansa ta de a câștiga procesul.

La fiecare sută de trepte în susul și-n josul scării, atât cât putea cuprinde privirea, statuile puternicilor făuritori de legi se întoarseră cu mâna dreaptă ridicată, urmând mișcările soarelui alb și pur.

— **Serafino**, dacă se întâmplă ceva, oricât de neînsemnat, pe tine te fac răspunzător. Iar tu știi ce înseamnă asta.

Complexitatea emoțională a unui copii de cinci ani, spuse Ellis. **Le place să fie iubiți, să meargă oriunde mergi și tu, să facă ce faci și tu, să fie cu tine. Să se simtă băgați în seamă.**

— Că n-o să mai fim prieteni? Carmen Miranda strâmbă

din buze, anticipându-și dezamăgirea. Nu mi-aș dori să se întâmple așa, Yoyo. Nu vreau decât să mă iubești. Dragostea mă face reală, știi asta?

Treapta pe care se odihneau pantofii cu barete și cu talpă de plută tremură și se lichefie. Cu degetele fluturând la revedere, Carmen se scufundă în marmură.

Yoyo își continuă urcușul. Ornamentele de argint scoaseră clinchete.

Karma bună, Karma rea; în ciuda teribilelor avertismente ale lui Ellis în legătură cu ceea ce unul dintre ei făcuse în Adelaide, ea voia ca totul să dispară. Șters! Eliminat! Dispărut! Închis! Dus! Nici măcar Iago, 'latorul ei masculin, nu ar aproba exorcizarea acestei fantome în mașina ei, iar el era mort.

— Nemuritor sau nu, o să mă agăț de țâțele acelui ceva care într-o bună zi ar putea să fie lucrul cel mai asemănător lui Dumnezeu, spusese el, bărbierind cu blândețe scalpul lui Yoyo cu bătrânul și credinciosul Număr Unu. Ea ședea pe scaunul de frizerie așezat la margine de drum.

— Deci nu poți face nimic, îi răspunsese Yoyo trecându-și palma pe pielea capului.

Una dintre cele mai erotice senzații pe care le trăise. Goală, femelă, scalp.

— Nu că nu pot, nu vreau. Iago închise briciul cu o mișcare rapidă. Ai chef să schimbăm câteva serve înainte de prânz?

El proiectase scara nesfârșită din marmură. Într-o viață anterioară, fusese jumătatea creatoare al departamentului de 'latoare casnice de la West Rim. Asta până în ziua când contabilii companiei îi aranjaseră un accident, fiindcă era prea original pentru ca lor să le meargă bine. Acum rădea capete, juca volei și instala sisteme 'latoare făcute la comandă pentru cei primejdioși și capabili să aprecieze. Mort ori nu, probabil că era cel mai fericit bărbat pe care-l cunoscuse Yoyo.

— Ceva ce nu mai are nimeni, spusese Yoyo când Iago îi tăie serva din nou. Și nu vreau nici una din blestematele

tale de ciber-razboini-majorate adolescente, făcute cu aerograful, cu sfâncuri cromate, finisaj lucios și vizor laser.

— Yoyo, răspunse Iago venind la fileu pentru un smeci, mă insultă.

— Buf! Punct.

Și căpătă: scara monocromă a morților scoasă din **O Chestiune de Viață și de Moarte** de Powell și Pressburger. Iago o înălță printr-o legătură tandem în consens, ca un afacerist din domeniul imobiliar la o vizită a unei proprietăți virtuale. Priviți treptele scunde din marmură, ele urcă până la infinit. Observați statuile din marmură de Parian, reprezentând pe marii legiuitori: legături mnemonice cu legal-latoarele și bazele de date ale rețelei mondiale, începând cu Pretoria și terminând cu Surinajnul. Zăboviți o clipă în logiile din marmură neagră, proiectate ca spații sociale pentru întâlniri de discuții cu clienți și egali. Remarcați înalta rezoluție și simularea deplină a realității.

Femeii îi plăcu. Îi vor trebui cinci ani de litigii și de acțiuni juridice ca s-o achite integral, dar nici unul dintre avocații cu care se ciocnea în casa de pe Sunset, nici măcar Trio cea foarte-foarte care termină-atât-de-repede-de-parcă-ar-avea-îndoituri, nu avea un 'lator care să se poată compara cu un Iago Diosdado.

Iar acum un travestit în culori primare ca vopselele de afiș precum Carmen Miranda dădea buzna în frumosul univers monocrom și nud. O durea sufletul.

Lui Yoyo îi plăcea să creadă că are un suflet monocrom, nud, frumos.

Biroul-cameră de locuit era un sub minimal și riguros de **shoji** hârtie albă, înfășurat în jurul podelei din șipci de lemn de tei și atât; totul scrupulos de ordonat și curat, parțial moștenire a copilăriei trăite pe un sampan, în primul rând deoarece în lumea ei în alb și negru nu aveau ce căuta pieile descuamate, părul căzut, petele pe cearceafurile din mătase neagră, imputiciunile și secrețiile ființelor umane dezlânate și murdare. Yoyo Mok, mediul.

Yoyo Mok, femeia. Scundă, solidă, straturi de mușchi

bine struniți sub pielea asiatică reticulată cu venele argintii ale circuitelor moleculare ale corpomănușii. Chinezoaică născută în America, dură din Orașul Înecaților. Fața ei purta ciupiturile și cicatricile bolilor din prima copilărie, endemice printre locuitorii ambarcațiunilor: ucigași și mutilatori bătrâni pe care privilegiații de pe dealuri îi credeau morți de multă vreme. Reînviați ca tot ce exista. Își purta cicatricile cu mândrie, de parcă le-ar fi căpătat în grăbite lupte amoroase. Putea face asta fiindcă adevărata ei piele era corpomănușa; neatinsă, perfectă, netedă, mătăsoasă, interfața ei externă cu lumea, circuitele peliculare fiind sistemul nervos prin care își apropia un univers mai strălucitor, mai cuprinzător decât cel receptat de cele cinci simțuri înnăscute.

Aflată înăuntrul simulării, Yoyo privi în jur, alarmată de un mârâit neural. Un pătrat din obsidian strălucitor se rostogoli învârtindu-se prin cerul cenușiu al raiului către scară. Stele sclipiră în adâncurile negre: cazuri în curs de judecare, verdicte acordate, sentințe executate. Fereastra de Evenimente era o secțiune transversală prin piramida înaltă de doisprezece kilometri a sistemului juridic Zwingli II.

Puls în creștere. Palme transpirând. Nevoia urgentă de a-și goli vezica urinară. Semne de excitare: Facultatea de Drept, Ziua Unu, Lecția Întâi. Calm. Autocontrol. Introduceți disciplinele. Optzeci și opt virgulă șapte. Ține minte asta! Optzeci și opt virgulă șapte trebuie să valoreze cât un rând pentru prietenii aceia ai mei care mă așteaptă astă seară la Cafeneaua Terminal.

Planul tăcut de întuneric coborî pe deasupra ei. Aruncă o privire în sus. Se văzu reflectată, scurtată de unghiul de coborâre și fu înghițită.

O așteptaseră în dimineața aceea, când se duse la **panaderia** domnului Shoes pentru zilnicele **dulces** pe care le va mânca în timpul pauzei de cafea. La avizier, invitația cu margini aurite: **Santiago Columbar invită pe Yoyo Mok...** Afară, lângă ușă, încărcătura de marțipan.

— Îngerul tău păzitor încă mai face daruri, spuse Trio, partenera pe care Yoyo nu o iubea.

Se întorcea cu cina de la un restaurant, deschis toată noaptea, așezat la o intersecție: crepa făcută la microunde și cafea decofeinizată într-o sticlută de plastic. Nu era greu să trăiești într-un alt fus orar, susținea ea. Activatorii ciroadieni ajutau, calmantii senzoriali obișnuiți și ședințele de dezorientare-reorientare aveau un rol important, dar nici unul atât de esențial, gândi Yoyo, vădit geloasă, ca energia de a fi de nouăsprezece ani, atrăgătoare, cu succes și neagră.

— Macheta unui iaht umplut cu marțipan? întrebă Trio, mirosind bănuitoare conținutul jucăriei.

Ar fi fost prea mult să se aștepte la o ambarcațiune de plăcere de douăzeci de metri. Până și o planșă de surf ar fi fost de ajuns.

— Un tip de la comisia tribunalului a comentat cumițenia mea din cazul Paulus Dahl-Esberg-Sifuentes, asemănând-o cu îngurgitarea cu forța a unei încărcături de marțipan. Carmen Miranda a recepționat comentariile prin rețea și a crezut că era vorba de un compliment.

— Paulus/DES. Pe ăsta nu l-ai câștigat, așa-i!

— Exact!

— Ascultă, Yoyo, dacă tu nu vrei marțipanul, pot să mănânc eu?

— Ia-l pe tot. Ești invitata mea.

Mănâncă până te tâmpești, ghiftuiește-te, numai că tu ești una dintre acele creaturi binecuvântat-date dracului care pot trăi cu un regim de câcat pur: grăsimi naturale sută la sută, zahăr și carbohidrați și tot te-ai miorlăi și te-ai văita că ești prea slabă, ciolănoasă, de ce nu pot lua și eu puțin în greutate? Yoyo ajungea să spună salut unui dulce cu ciocolată și presto! Kilogramele se puneau. Dădea vina pe trăsăturile rasiale moștenite. Sino asiaticii din sud-est nu scăpau de amintirile glaciațiunii, având înclinații spre grăsimea subcutanată; câmpiile, pădurile și oamenii Africii nu simțiseră niciodată răsuflarea ghețarilor.

La început fuseseră flori: în fiecare zi lotuși și orhidee

vreme de o săptămână, aduse la ușă de o curieră moartă de la Flori pentru Ocazii Deosebite din Hesperia. În luna următoare, o sticlă de vin. Coonawarra Semillon '88.

— Are gust admiratorul tău secret, spusese Jorge, partenerul ei mai vârstnic. Dacă ai vreodată necazuri și vrei să scapi de...

Începând de joi, totul sosea în cutii.

— M-aș cam speria dacă individul s-ar dezmetici și le-ar cere înapoi, observase Phoenix, avocatul penal.

La o săptămână după aceea, ciocolată belgiană. De casă. Livrată pe calea aerului. În cutii de câte două kilograme. În drum spre sacul de dormit după încă o noapte grea în Bangkok, Trio răspunde la apelul companiei de transport și ca urmare, la destinatar ajunse mai puțin de jumătate de cutie.

— Fii recunoscătoare că cineva acolo sus te iubește, comentase Emilio, băiatul care se ocupa de contracte și prejudicii, scotocind zadarnic după o bucată de rahat cu aromă de flori de portocală.

— Nu cineva, zisese australianul Ellis, începător în cazuri de divorț, exersând aruncări învârtite cu Mini-mingea Supersare pe care o cumpărase după ce consultase un catalog cu daruri inutile. Ceva. Cred că Yoyo a agățat un **serafino**.

1 Noiembrie. 20:30:35:50. Ora medie Greenwich. Dosarul numărul 097-0-17956-64:01 pe rol. Începe spectacolul. Într-o cameră de hârtie de pe bulevardul Sunset, Yoyo Mok pătrunde prin Fereastra de Evenimente și sosește la doi kilometri sub străzile din Zurich.

Zwingli II era impresionant. Inginerii săi elvețieni îl proiectaseră ca să inspire respect și venerație față de procesele aproape divine. Și reușea. De fiecare dată.

Yoyo stătea pe o bordură îngustă în treimea inferioară a unei piramide care, dacă ar fi fost adevărată, s-ar fi ridicat până la opt kilometri deasupra capului ei. La patru kilometri dedesubt, suprafața bazei ar fi acoperit majoritatea Cartierului Metropolitan Queen of Angels.

Pereții negri de neclintit ai piramidei vibrau și se ondulau sub fluxul de lumină colorată: 'latoare-procuror așteptau la bariera arenei, unde numai minților umane le era permis să se înfrunte. Yoyo simți în spate prezența încurajatoare, întăritoare, a programelor juridice ale lui **Industries Gabonais**. Fruntea sus, Yoyo! Calmă. Fii calmă. Rămâi rece. Rece, ca și procesoarele cu supermieze ale edificiului Zwingli II care sunt scăldate în ce o doi lichid. Stele licăriră în volumul enorm, constelații arzând și pierind. Sistemul Zwingli audiază și adjudecă șaptezeci de mii de cazuri în fiecare clipă.

Învelișul negru al piramidei se văluri sub picioarele ei și scuipe un podeț zvelt peste hăul luminat de stele.

Ridicați-vă. Tribunalul e în ședință.

O mișcare a degetului înmănușat în negru și cu inel de argint o trimise în zbor dincolo de puntea întunecată. O singură stea se desprinsese din fundalul galactic și se mișcă spre ea. Căpătând materialitate și claritate.

Dușmanul meu. Nu te obrăznicii. Nu te împăuna, nu te amăgi că dacă ai în spate două sute de gigaocteți de programe de legislație corporada, poți să-i pui pe goană pe țărănoi, cu gălăbiile în flăcări. Aici, Zwingli e Dumnezeu.

Își desfăcu mâna și simularea o așeză în centrul arcuit al podului. Hău deasupra. Hău dedesubt. Stele albe clipind. Adversarul care se apropia devenise deja un pentaclu de picioare, mâini, cap. Om-stea. Cu iuțeala nefirească a virtualității, el căzu exact în fața ei.

Rețeaua este. Un domeniu. Un potențial. O stare. O halucinație. O interzonă. O sfidare a oricărei definiții cu aparență de adevăr. Un articol de credință. Un credo.

Cred în inviolabilitatea matematicilor pure aplicate și statistice, creatoare și sprijinitoare ale întregii cunoașteri, limba sacră în care realitățile universului sunt cel mai fidel iterate. Și mai cred în chimie, fizică, biologie, teoria cuantică și relativitatea generală, informatică și haos, (deși n-aș putea alege între Indecizia lui Godel și Incertitudinea lui Heisenberg); quarzii, gluonii și teorii unificate ordonat,

legate cu supercorzi sunt câteva din lucrurile la care țin; cred în Sfântul Spirit Informațional, imaginea de pe televizorul meu, banii din contul personal, muzica din sistemul meu audio, prietenii de pe ecranul anexofonului meu. Și mai cred în resurecția nanotehnologică a trupului și în viața fără de sfârșit, Amin!

Cred în ele fiindcă funcționează. Nu simt nevoia să înțeleg cum funcționează, sunt mulțumit că merg. Farmecul tehnologiei este că nu trebuie o deosebită venerație sau un dureros exercițiu de credință, pentru a o face să funcționeze. Doar bani. S-ar putea ca Yahve să fi trimis mana cerească odată cu roua dimineții pentru a-i hrăni pe copiii lui Israel, dar pentru câțiva bănuți în plus, canalele de vânzări virtuale îți vor livra laptele și mierea în pragul ușii.

Ca toate celelalte credințe, e un produs al minții umane... Și mințile umane se schimbă: odată cu ele și doctrinele despre modul în care funcționează lumea. Paradigmele se translatează.

Când marile **corporadas** cibernetice nu au reușit să producă Inteligența Artificială pe care o tot promisese, vechiul Model Computerizat care, în termenii programelor digitale complicate și al sistemelor de memorie, Explica Totul - începând cu durerile menstruale, continuând cu conștiința umană și terminând cu Dumnezeu - a suferit o prăbușire spectaculoasă a credibilității. Omul de pe stradă nu mai credea că universul - ori chiar propriul său eu - funcționa ca un pachet foarte mare, dar imitabil de contabilizări. Omul de pe stradă își punea speranța în Universul Minestrone al Revoluției Nanotehnologice care creștea - și-venea-cu-viteză-mare-de-impact: o supă amorfă de entități conceptuale plutind libere care, în decursul ciocnirilor lor normale, făceau posibile salturile prigogenice spre nivele tot mai înalte de organizare și complexitate. Un domeniu fractal, dezorganizat, de-a dreptul dezordonat, această nouă ordine a lumii în care puricii mari nu numai că duceau în spate purici mici care să-i piște, dar erau ei înșiși compuși din puricei. Un

univers rece, în care mințile agile puteau călări valul de la o deformare conceptuală la alta.

Eșecul ciberneticii era acum înțeles ca diferența dintre încercarea de a ajunge pe Lună cu ajutorul lui Apollo 11 sau al Turnului Babel. Materiale neadecvate, tehnici greșite, moduri eronate de abordare, valul ales anapoda. Rețeaua planetară de informații care se crease nu era o minte gestalt embrionică, ci o ecologie primordială. Analogă cu cea a planetei Pământ din primele milioane de ani de existență; un mediu încărcat de elemente constitutive sub forma unor utilizări partajate circulând neîngrădit, date disjuncte, viruși latenți și activi. Resturi și deșeuri din surplusul de date din gigaectetii puterii de procesare, aflate în mișcare în fiecare moment prin rețeaua mondială, bogată în energie, supusă fluctuațiilor haotice și atingând o masă critică și o complexitate din care se putea naște o entitate cibernetică independentă, autosustenabilă, automotivată, autocopiatoare și autoreproductivă – viață.

Ca orice alte idei brusc ajunse la moda zilei, **serafinos** au apărut cu mult înainte ca cineva să se gândească să-i blagoslovească cu un nume. Vreme de decenii, ei existaseră ca zvonuri despre ciberspiriduși, negrișori invizibili din sistem care, în schimbul unui castronaș cu secrete, le aduceau noroc utilizatorilor de rețea care îi invocau. Până când au fost declarați reali, factuali și, mai presus de toate, la modă, ei acumulasera interfețe interactive (**personalități**) adunate dintr-o gamă largă de surse și inspirații: erau preferate cu precădere, marile arhetipuri ale Epocii de Aur, deși cu excrescențe bizare grefate la personalitățile de bază. Bustul lui Marilyn Monroe, plutind pe vânturi de date, cu fustele etern vălurite în sus. Cel puțin cincisprezece Humphrey Bogart, cu toții prinși într-un cumplit război în interiorul rețelei pentru a dovedi că fiecare este unicul creator al buzelor răsfărânte și al vorbirii trăgănate ținând pumnii încleștați. Un Marlon Brando intim sudat de o motocicletă Harley Davidson surprinzător de bine echilibrată.

Și un homosexual travestit Carmen Miranda.

Ochi în ochi. Nas în nas. Față în față. Clasica atitudine dramatică a confruntării/luptei de pistolari din tribunal.

Nu-ți fie teamă de adversar; teama va introduce perturbări haotice în fluxul probelor. Să devii inflexibilă ca stânca, vorace ca focul, imprevizibilă ca apa, schimbătoare precum cerul. Să devii mai mult: Mentea Absolută.

Își dori să fi avut timp să înghită încă un sedativ.

Adversarul ei. Purta carnea și îmbrăcămintea unui **noncontratisto** gabonez scormonitor prin gunoaie. Scalpul ras, fața și mâinile erau acoperite de plăgi purulente și infestări obscen-elegante de tectori paraziți. Iar ea, atât de rece, profesională, atât de **corporadismo** în negru calvinist și în argintiu. Afurisită și deșteaptă.

De la distanța mică ce-i separa, avocatul îi întinse mâna ciupită de vărsat. Yoyo aruncă o privire peste umăr, un gest de nervozitate pe care se jurase mereu să nu-l mai facă dar îl repeta de fiecare dată. Regulat. Vălurile și nebuloasele de lumină erau acolo, încolăcindu-se și îngemănându-se, captive în zidurile negre ale piramidei. Și ceva mai mult, o pată îndepărtată de culori absurde. Portocaliu. Verde. Struguriu. Fructe?

Carmen Miranda. Căcat! Futu-i! Căcat! Cum o fi spart separatoarele de cod? Târfă, ai **promis**! Yoyo își gâtui răcnetul de revoltă înainte ca el să ajungă la subvocalizatoarele din gâtlej. Nu era exact ceea ce se cuvenea să urle în hăurile ca de catedrală din Zwingli II. Privi drept în ochii acoperiți de o crustă ai adversarului ei (cataracte cosmetice, un amănunt ingenios) și strânse mâna ce i se întinsese. Procesul începu.

Șerpuirile prizoniere din pereții înconjurători se strânsură în noduri groase de un alb stelar fierbinte și se lansară singure de-a lungul podului negru și zvelt. Șocul legăturii ascendente trecu prin Yoyo ca o furtună de foc. Nici o senzație pământească nu se putea compara cu această licărire penetrantă de omicrosecundă, acest gust

al omniscienței din momentul în care sistemele legale propulsară gigaocteți de probe de-a lungul sistemului ei nervos.

Yoyo se dovedea un avocat de căcat, dar o drogată de mare clasă.

Indigenii din Mayoumba contra Industries Gabonais S.A.
Rezumatul cazului:

Două vorbe. Bani. Slujbe. Asta însemna: când Industries Gabonais S.A. (un inteligent paravan pentru Fonduri Serioase de Proveniență Franceză) construiește o uzină pe coasta Gabonului la patru sute de kilometri sud de Libreville pentru a prelucra materia primă venită prin conductă de la complexul minier situat în lanțul muntos din adâncul Atlanticului, oamenii din Mayoumba țin seama de fericire gândindu-se la slujbe, bani, bere, copii, mașini, televizoare și pilule. Gândind: viitor. Realitatea economică arată altfel: IGSA aduce mai bine de două sute de **resurrectois** cu contracte pe termen lung din marile necrovile-uri situate la periferia Kinshasei, iar oamenii din Mayoumba (vii și morți) nu numai că-și văd viitorul luminos luându-și zborul dincolo de ocean, dar peste șase luni deșeurile rezultate din procesele tehnologice ale uzinei distrug jumătate din pescăriile de care depinde existența lor și le infectează accidental pe celelalte cu tectori paraziți. Oamenii din Africa de Vest sunt răbdători, abia când copiii încep să bolească, să-și piardă vlaga și să moară, ajung și ei să ceară jocheilor rețelei să angajeze un avocat din Cairo ca să intenteze acțiune judecătorească. Moment în care Industries Gabonais, compania-mamă și Bani cu Adevărat Serioși ai **padrino corporadei** Pacific Rim își activează sistemele legale, dau de veste și cer probe. Intră în joc Yoyo, a cărei ambiție dă în clocot.

După multe încăierări virtuale între Coastă și Deltă, a avut loc audierea preliminară și acțiunea s-a transformat într-un proces în toată regula care urma să fie judecat în funcție de disponibilitatea tribunalului, în douăsprezece milisecunde de către un 'lător judiciar din Ucraina, agreat

de ambele părți.

Acum există Lege Mondială. Pe la sfârșitul Secolului de Aur, sistemele juridice se prăbușeau sub masa uriașă a litigiilor. Infracțiunile minore erau deja audiate în camera de la mari depărtări, prin intermediul sistemelor video; procesul cu jurați se evaporase într-o miasmă de negocieri ale plângerilor și de împăciuirii în afara tribunalului: nu se impunea existența multor precedente pentru a subcontracta serviciile judecătorești publice acelor sisteme judiciare specializate care aveau locuri neocupate. Se isprăvisse cu coșmarul Kafkian al omului nevinovat care rămânea ani de zile la ușa legii: fiecăruia îi era alocată o zi de proces cu condiția să nu se sinchisească dacă tribunalul se afla la Islamabad, 'latorul legal era pakistanez, iar legea după care se judeca era Sharia Tradiționalistă. Avocații deveniră broken internaționali ai timpului de acces la calculator, procurorii se transformaseră în călători înrăiți prin rețea; circuite organice prin care se arcuiau secole de megaocteți de 'latoare juridice aflate în luptă. Justiția suferea, businessul legal prospera.

În re: Mayoumba: Yoyo prefera tribunalul Pacific Rim care plasa proprietatea deasupra persoanei, iar corespondentul ei din Cairo opta pentru un tribunal african, preferabil Sharia Reformat. Ca soluție de compromis, s-a rezervat o locație temporală de cincizeci de microsecunde pe Zwingli la 1 noiembrie 20:30:35:50 ora locală Greenwich. Partea vătămată și acuzatul au convenit să respecte hotărârea ce se va pronunța potrivit Legii Confederate Helvete și, în secret, au pregătit recursuri. Uriășele 'latoare legale puse la dispoziția lor au început să scormonească prin baze de date și cazuistică în căutarea de precedente și de experți care să poată fi folosiți ca martori. Procurorii au înghițit iute amplificatori de memorie și acceleratori neurali și au încheiat o pace separată cu entitățile spirituale respective.

— Un ce?

— Un homosexual travestit, Carmen Miranda. Furioasă,

Yoyo se azvârli pe canapeaua îmbrăcată în imitație de piele, crăpată urât. Uite, urcam pe scara mea ca să-mi duc la bun sfârșit ziua de muncă și deodată văd o banană pe o treaptă. În clipa următoare, un travestit împuțit, Miranda, apare dintr-o treaptă la fel ca nu-știul-ce dintr-un musical de Busby Berkeley și mă-ntreabă dacă mi-a plăcut ciocolata.

— Iartă-mă, Yoyo, o amenință în glumă Ellis cu degetul. N-ai vrea să te muți cu vreo douăzeci de centimetri mai spre stânga? Te suprapui cu doamna Badalamente și ajung să încurc nițel lucrurile.

Se mișcă într-o parte, Ellis avea o consultație. Lentilele scannerului sclipiră când dădu aprobator din cap la spusele invizibililor soți Badalamente. Buzele i se mișcă, subvocalizând o scuză pentru întreruperea din lumea reală. Yoyo se considera norocoasă că nu era obligată să se ocupe de cazuri ale cărnii păcătoase și trecătoare. Puritatea abstractă a virtualității depline era de preferat suprapunerilor și tranzițiilor potențial amețitoare ale sincronicității interactive.

Într-o meserie în care fiecare partener știa mirosul lenjeriei intime a tuturor celorlalți nu era nici un secret că, din cauza unui **serafino**, Ellis se văzuse obligat să abandoneze o carieră potențial strălucită în Adelaide, ajungând să lucreze în TVMA procese de divorț pentru nimica toată.

Ellis își încheie consultația.

— Nu poți face nimic, spuse el, împreunându-și mâinile după ceafă și întinzându-și brațele. Nimic, dacă ești deșteaptă. În cazul meu a început la fel, cu mici daruri, flori, tot felul de chestii trimise acasă. Evident că a trebuit să expediez toate lucrurile acelea înapoi, ca mărfuri pe care nu le solicitasem. Proastă inspirație. Vor să fie iubiți, și asta nu i-a plăcut. A început să-mi treacă în cont costul obiectelor. M-am ales cu atâtea facturi neplătite încât dacă mi le-aș fi vârat în cur, mi-ar fi ieșit pe gură. Și-atunci mai încearcă să-ți câștigi o reputație, dacă numele îți apare pe cincizeci de liste negre de credit din toate fișierele. Ca să

scap de belea, am angajat un specialist în rețele care m-a costat la fel de mult cât datoria originală, iar căcăciosul de **serafino** a prins imediat de veste și a chemat poliția.

— Doamne!

— Vor să fie acceptați, atâta tot. Vor doar să fie cu tine, să meargă oriunde cu tine, să știe ce faci, să se implice. Dacă-i tratezi frumos, te tratează și ei la fel. Există o karma bună, după cum există și una rea, și nu stau prea mult cu tine, așa că pasivul ăsta, Carmen Miranda te va părăsi pentru altcineva.

— Șase luni?

— Cel mult. Sunt ca pisicile de pripas, care se rătăcesc prin casa ta, se alintă și torc, se freacă de picioarele tale și atunci le adopți, iar ele stau a vreme dar, într-o bună zi, o iau din loc.

— Îmi sugerezi să accept.

— Rămâi cu ea. Oricum ea o să rămână lipită de tine.

Momentul trecu. Lumina se stinse. Cântecul se sfârși. Moise coborî de pe munte.

În pânțelele Zurichului, pe podul negru ce traversa hăul înstelat, Yoyo își smulse mâna din cea a rivalului. Sistemele juridice se retrăseseră în pereții piramidei. Se prezentaseră probele, se pledaseră cazurile. Zwingli II delibera. Fețele înclinate ale piramidei tremurară de fulgere și tunete îndepărtate, pe jumătate auzite.

Lui Yoyo îi veni s-o rupă la goană. Vru să se ascundă. Dar nimeni nu poate fugi să se pitească de gelozia lui Dumnezeu. Tunetul crescă, crescă, crescă. Și încetă. Bruschetea, absolutul tăcerii, erau aproape palpabile. Yoyo ridică ochii și privi cercetător energiile spumegânde de la apexul piramidei. La câțiva pași de ea, adversarul privea în jur, uimit.

Cu marele Iehova calvinist se întâmplă ceva **sehr ungemutlich**⁸.

Plane de lumină albă coborâră brusc în jurul lui Yoyo. Al cincilea pătrat strălucitor căzu ca o ghilotină în plan

⁸ sehr ungemutlich (lb. germ. în text) - tare neplăcut. (n. tr.)

orizontal deasupra ei, închizând-o într-un cub cu luminiscentă lăptoasă. Ea arată cu degetul către proiecția oferită de granițe și către 'lătorul juridic IGSA. Rămase neclintită locului. Zwingli II îi anula sistemul virtual de fugă.

Se afla în custodia tribunalului.

— Ce dracu' se-ntâmplă? urlă disperată, lovind cu pumnii în pereții care nu cedau.

Tare, îi spuse corpomănușa, activând terminațiile nervoase. **Durere.**

Confederația Helvetă consideră acțiunea drept o sfidare a curții, rosti netulburată vocea slabă care trăia în inima vârtejului.

— Ce? strigă Yoyo. Ce, ce, ce, ce, ce?

Utilizarea de 'latoare neautorizate în interiorul sistemului juridic Zwingli II. Încălcarea protocolului tribunalului, compromiterea codurilor de securitate. Întreruperea desfășurării proceselor aflate pe rol, dislocarea și alterarea fișierelor cu probe. Introducerea de material viral invadator în ierarhia operațională Zwingli II.

— „'lator neautorizat?“ „Material viral invadator?“

Zwingli II deschise o mică Fereastră de Evenimente într-un perete al celulei.

— Isuse, futu-i, hohoti Yoyo. Sunt terminată.

Prin Fereastră, Carmen Miranda îi zâmbi cuceritor și zângăni o pereche de castaniete pe care nu i le mai arătase până atunci.

Avocat Mok de Allison-Ismail-Castardi, acționând în favoarea Industries Gabonais S.A., a sfidat tribunalul și e suspendată din simularea legală până la ispășirea pedepsei.

Năucită și neputând să-și creadă ochilor, Yoyo încă plângea când colivia translucidă dispăru, iar Fereastra de Evenimente descrise un arc rapid în jos și porni în zbor razant spre dorita Californie.

Ieși din tribunal în genunchi. O pânză de lacrimi i se întinse pe ambii obraji în spațiul de grosimea unei

molecule dintre piele și corpomănușă.

Terminată.

1 NOIEMBRIE

APUSUL - 21:30

Pe pământul roșcat de dincolo de aerospațioport, lifterul alesese cele două dâre paralele lăsate de pneurile camioanelor în praful gros și, orientându-se ca un ac de busolă față de miezul magnetic al planetei, se întoarse pentru a urma drumul care ducea spre vest. De la fereastra cabinei, Trinidad privi făgașele devenind drum, devenind șosea, devenind autostradă, atrăgând anturajul inevitabil al înrăiților amatori de camping: stații de alimentare cu combustibil, restaurante ieftine, depozite de covoare, spații de depozitare cu preț redus, moteluri pentru iubiri pasagere. Iată colo un oraș: o grilă ordonată! – case cu grădini îngrijite și stropite la vreme, piscine sclipitoare, dreptunghiurile roșii ale unor terenuri de tenis – care dispar sub umbra lăsată de elice. Săltând peste dealuri, lifterul aproape că-și șterse vârfurile palelor de instalațiile eoline de pe coamele lor și, urmând linia rectilinie a autostrăzii care trecea prin livezile marilor complexe agricole, plonjă în vale atât de jos încât pomii modificați genetic se zbuciumară și tremurară în curentul de aer, iar muncitorii morți ridicară ochii spre răcoarea lăsată de umbră pe spinările lor cu însemne heliocromate.

Încă îmbătați de vânătoare, participanții atacară într-o veselie barul de la bord, căutând tot ce curgea, se fuma sau se înghițea. Râsete, voci necontrolate. Bellisario flirta fără jenă cu Vaya Montez: „coapsele alea frumoase se vor desface curând”, gândi Trinidad. Moartea, cel mai grozav afrodisiac. Tot înainte, în fața lifterului care gonea, se afla marea petrecere bahică: Noaptea Morților. De ce s-ar mai scurge carnea de pe dealuri, prin porțile iluminate în Orașul Mort dacă nu pentru a rosti cu voce tare acel măreț EU EXIST într-o ejecție de fluid lăptos, printr-o contractare a ovarelor?

Preludiu în zbor orizontal. În adâncul valvelor inimii ei, Trinidad era încântată că treaba cu Bellisario se sfârșea.

Acum, când scăpase de prefăcătorie, putea să pornească plină de încredere în căutarea cuiva la care să descopere ceva în plus față de acel ceva.

Probabil că nici nu avea nevoie de cineva, se gândi ea în timp ce pilotul mort înălță lifterul peste ultima culme de deal și apoi coborî spre câmpia umedă de pe coastă; poate că acel ceva care nu era ceva se găsea în ea însăși, nu în oglinda vieții altora.

La capătul lungului drum spre apus se afla doar betonul înnegrit de pneuri al unei piste de aterizare periferice, pe care lifterul se așează ca un gândac pus în insectar, cu picioarele larg desfăcute în lături și cu elitrele deschise pentru a evidenția mecanismele interne complexe. Turbinele mieunară în glisando până se opriă. Tectoplasticul ce-și modificase forma clănțănii și se răci. Ușa cabinei se desigilă. Izul propriu orașului - orașul ei - se lipi de Trinidad în chiar clipa când pași pe pistă: feromonii transpirați ai acestei aglomerări urbane de douăzeci și ceva de milioane de suflete vii și moarte. Mai toate, hidrocarburi complexe. Dar și chiparos și iederă. Ierburi stranii, vechi mirodenii spaniole. Căldură trupească. Flori cu caliciul lung, împovărate de nectar; fructe rotunjindu-se pe ram. Chitru și vițe, bougainvillaea și trandafir de Jericho. Mirosuri ale pământului: praf, țărână, sol ars de soare. Uleiuri și esențe. Arome bogate de bălegar și putreziciune, o boare de ozon și neon. Fum de lemn. Și cimbru și parfumurile inumane ale morților. Lasere și oțel, toate suprapuse mirosului omniprezent și subtil al oceanului depărtat, rece și adânc.

Acesta pătrunse insidios în automobilul condus de Sula prin **favelas** altădată prospere, iar acum ruinate, în care locuiau **noncontratisto**; cartiere cu nume precum Pomona sau Montclair sau Charter Oak, ce adăugau note acute de disperare, decădere și bale de câine prăjite pe grătare cu mangal pentru a crea un amestec amețitor. Prin punctele de verificare păzite de **seguridado**, spre buclele și meandrele pantelor deluroase din La Crescenta. Aici predomină altceva: dospirea verdeții umede, mucegaiurile

de frunze și fructele tropicale trăgând în jos ramurile care atârnav grele deasupra vehiculului.

Mosc citadin. Parfum de Necroville. Se agăța de pielea ei. Încercă să-l îndepărteze sub duș, dar căldura zilei i-l transpira prin pori. Ca o infecție, îi cuprinse chiar și hainele curate pe care le îmbracă după ce-și lepădă echipamentul de vânătoare. În răcoarea locuinței din La Crescenta, Trinidad înțelese că va înceta să duhnească a spaimă atunci când o va înapoia solului ei de baștină, locului unde toate ceva-urile deveneau nimic. Și se renășteau.

Tăcând mălc, sfinții din lut ars ai hagiografiei din Ucurombă – religia metisă a animismului brazilian și a post-catolicismului la modă printre copiii privilegiaților – continuau să privească din altarele lor așezate între rădăcinile uriașului copac sacru, în timp ce Trinidad deșurubă flaconul argintiu de curaj mexican și le turnă libații generoase. La picioarele lor zăceau oasele fragile și pieile zdrențuite ale micilor vietăți pe care femeia le sacrificase meschin, ca ei s-o sfătuiască cum să procedeze pentru ca acel ceva să se preschimbe în dragoste.

Acum îi dăduseră răspuns.

— Nu pot, se milogi ea. Nu acolo!

Nu există altă cale, rostiră idolii muți.

Îi lovi cu piciorul răsturnându-i din locașurile lor și, strigând-o pe Sula, porni în goană nebună spre casă știind că, dacă inerția o va trăda măcar o dată, va rămâne pe veci prizonieră a propriei spaime.

N-o înspăimântau nici morții, nici mulțimile. Doar mulțimile de morți. Mirosurile lor individuale, nepământene, se combinau, erau amplificate, devenind un urlet feromonic de inumanitate. În îmbulzeala de trupuri reînviată care se scurgeau de-a lungul bulevardelor către impunătorul V luminat al porții Necroville-ului, calota tectoplastică a automobilului ei părea să-i ofere un adăpost nesigur. Un ou fragil, iar Trinidad un embrion chircit înăuntrul lui.

Autobuze electrice, lungi și articulate, treceau arogante pe culoarele rezervate; monstruoase trenuri-camion, lungi cât trei sau patru trailere, pufneau nerăbdătoare în față și în spate, cu pictograme atârinate de tavanul habitaculului, ricșe țâșneau spre spațiile libere precum picadorii ce se agită în jurul taurului. Biciclete și motorete, ale căror motoare funcționau pe bază de alcool, se mișcau periculos odată cu traficul lent și măcinător de nervi; pretutindeni în jur, presiunea, apăsarea și înghionteala celor zece milioane de morți din Necroville care se întorceau la locurile atribuite înainte de stingerea cer-conceptului de seară.

Acum, chiar dacă ar fi dorit, nu se mai putea întoarce din drum.

Poarta Glendale spre Saint John - Necroville al necroville-urilor - se înălța deasupra mulțimii împinse cu forța pe sub portalul ei luminos. **Seguridados** înarmați cu teslere aruncau doar câte-o privire la semnele morții și la permisele de trecere înainte de a-i lăsa pe munciiitorii navetiști să treacă. Atenția lor se îndrepta spre cei care ar fi încercat să iasă, nu să intre. Trinidad era strivită, inexorabil, ca într-o naștere, către poarta strălucitoare. Pătrunse un autobuz și un stol de ricșe transportând petrecăreți la carnaval. Trenului de camioane din față ei i se făcu semn să treacă, iar containerele aproape că mângâiară uriașul semn al morții din neon, iar acum venea rândul ei.

Cineva din personalul de securitate se aplecă în dreptul geamului lăsat în jos. Trinidad își văzu chipul reflectat de data-vizor. Chiar atât de evidentă îi era îngrijorarea? Cifrele se rostogoliră pe fața fără trăsături, în timp ce datele de identificare se scurseră din 'latorul automobilului. Dispozitive exploratoare, senzori dresați să deosebească viii de morți o amușinară discret.

— Mergeți la carnaval? întrebă soldatul.

Trinidad îi răspunse încuviințând din cap. Sub vizorul reflectorizant apăru un zâmbet.

— Bine, petrecere frumoasă și să nu depășiți măsura la

băutură. S-ar putea să nu se sinchisească nimeni pe cine călcați cu chestia asta, dar cândva tot trebuie să ieșiți de aici.

Și intră în Saint John, Orașul Mort: Necroville.

Nimeni nu era bătrân. Fiecare era frumos. Aici nu existau copii, doar morții, îmbulzindu-se peste tot cu trupuri tinere, etern perfecte. Unii aveau chipurile și formele starurilor hollywoodiene ale Secolului de Aur, care puteau fi văzute proiectate pe ecranele uriașe aliniate de-a lungul acoperișurilor, întoarse spre intersecții.

Conduse mai departe, afundându-se în Orașul Mort. Bulevardul vibra asemeni cutiei de rezonanță a unei ghitare de zece kilometri lungime. În lumina stopurilor, zări siluete dansând, străluciri de costume extravagante. Jocuri de artificii se înălțau și explodau pe fundalul cer-conceptului.

Într-un târziu, ajunse la Cafeneaua Terminal. Un talmeș-balmeș eclectic de tonomat și portavion, localul era ancorat de o intersecție umbrită de migdali colbuiți. Un neon stroboscopic urla intermitent TERMINAL CAFENEA TERMINAL CAFENEA TERMINAL CAFENEA într-un roz tipător. Metropolis rula în monocrom mut pe un zid, de cealaltă parte a piațetei. Siluete costumate fantastic – sau altceva decât costume? – se grăbiră să prindă parada nesfârșită. Când Trinidad coborî din mașină, un mort se opri o clipă ca să-i ofere o mână de păianjeni ce zvâcneau. Scutură din cap: nu. Bărbatul își continuă alergătura. Avea un cap de șacal. La o masă de sub migdali, o moartă, negrait de frumoasă, cânta la ghitară acompaniată de ritmul unor tobe îndepărtate.

Trinidad se opri în fața ușii ca să-și aranjeze rochia de culoarea lutului ars, cizmele, brățările argintii și sunătoare. Își azvârli părul peste umăr cu o mișcare scurtă din cap, iar cicatricile iubirii licăriră livid sub neonul firmei. Nu mai era cale de întoarcere. Împinse ușa și pași înăuntru.

Santiago stătea într-un separeu din geam de la mezanin, de unde se vedea agitația tumultuoasă a bulevardului.

Flacăra unui opaiț de pe masă îi lumina chipul de jos, conferindu-i ceva din caracterul unui Lucifer care se căiește. Experiența o învățase pe Trinidad că bărbații își dezvăluiau adevărata fire atunci când nu-și dădeau seama că sunt priviți, înainte de a-și pune măștile eului.

— Santiago...

— Trinidad! Surpriza și încântarea lui erau sincere. Ai venit! Ba nu, n-o să pun întrebări, nu cumva să dispari ca o hologramă.

— O hologramă a naibii de solidă, Santiago.

— Isuse Iosif Maria, arăți... Să-ți comand ceva de băut. Ridică mâna ca să cheme un **mesero**. Arăți grozav! Cinci ani, Trini... (O chelneriță cu chipul lui Jean Harlow se strecură printre mesele supraaglomerate ca să-i ia comanda). Să vedem dacă mai țin minte... Sangre Christe? Nu-i asta? Ori preferi ceva mai tare?

Desfăcu pumnul. Ghemuit, un păianjen roșu-sângeriu somnola în palma lui.

Carino, suna scrijelitura de pe tăblia mesei, **Muerte**.

Palma se strânse la loc. Santiago râse delicat, teatral.

— Nu, sigur că nu! Trinidad nu-i din alea. Nici n-a fost vreodat'. Mai curând toarnă pe gât din Sângele lui Hristos până când trebuie dusă pe brațe la căsuța ei de pe dealuri - Jean Harlow puse o tavă de argint în fața lui Trinidad și așeză pe ea un pahar înalt cu un cocktail roșu, plin cu gheață - dar respinge nuanțele mai subtile, mai rafinate ale chimicalelor concepute manual. În vreme ce Santiago bea doar cea mai pură și dulce apă minerală - desfăcu sticla de **gaseosa** pe care Jean Hailow o adusese odată cu Sangre Christe - dar a supt chipul Domnului! Dacă-i vorba să mi se facă o numărătoare a neuronilor din corp, prefer să-i înțep elegant cu o floretă, decât să-i zdrobesc cu o crosă de baseball.

Desfăcu din nou pumnul. Păianjenul dispăruse. Truc ieftin.

— Nu-ți face griji. În seara asta nu funcționează decât pe baza neurochimiei mele. Dar spune-mi... își așeză trupul masiv într-o poziție aproximativ relaxată pe scaunul din

fier lucrat manual... cum de-ai venit? Ce-a smuls-o pe Trinidad din înaltul ei castel în această Noapte a Morților și a adus-o pe Bulevardul Terminal? Ai reușit în cele din urmă să-l pierzi pe Peres în mulțimea aceea de trupuri tinere care ți-au trecut prin pat?

— Și eu care credeam că vei fi încântat să mă vezi, rosti sec Trinidad.

Chingar, șoptiră scrijeliturile. **Joder**.

— Îmi pare rău. A fost o chestie ieftină. Să-ți notezi în jurnal: Santiago Columbar își cere scuze. E invidie, de la un capăt la celălalt. Pură invidie. Te bag în răcori, nu-i așa? Întotdeauna te-am îngrozit.

Da, se gândi ea, **fiindcă tu, Santiago Columbar, indiferent cât ți-ai modificat biochimia cu ajutorul păianjenilor, nu mai miroși a om, dar nici a mort. Nu pot defini mirosul tău și asta mă înspăimântă. Am jurat însă față de sfinții din Ucurombe Fe că voi înfrunta spaimele astea până mi se va revela adevărata lor natură.**

— Nu te amăgi, Santiago. Sunt pregătită pentru întâlnirea cu tine.

— Mă bucur să aud asta, Trinidad, deși eu unul mă îndoiesc. Nu cred că e cineva pregătit pentru picnicul Ursuleților de Pluș pe care l-am pus la cale pentru tine astă-seară. Cu atât mai puțin să-l uite vreodată.

Ritmul străzii răbufni pe neașteptate, parcă mai aproape, izbindu-se de cochilia translucidă a Cafenelei Terminal. Spațiul liber dintre migdali se umplu de siluete costumate, mișcându-se toate în aceeași direcție, aidoma unor nave care fug din calea furtunii. Răsturnară mese, doborâră scaune, sparseră sticle, pahare și ferestre. Mulțimea se scurse pe lângă automobilul lui Trinidad ca apa ce ocolește o stâncă; înfipt parcă în pământ, acesta se clătină, dar nu cedă. Cafeneaua vui de voci; ocupanții meselor de afară și refugiații carnavalului se înghesuiră înăuntru. Cineva dădu muzica mai tare.

Sursa tulburărilor apăru curând pe Bulevardul Terminal, o haită de vreo două-trei sute de lupi: bărbați-lup, lupi-

bărbați. Vârcolaci surprinși în acțiunea de trecere dintr-o stare în alta. Fiare care mergeau în două picioare: ce colți mari aveau, dar rațiunea le strălucea în ochii încă umani. Gheare la picioare, degete agile, pricepute. Mulți purtau baloane mari, umplute cu heliu, sfere din plastic cu memorie programată să afișeze un Om din Lună strâmbându-se și având un glonț spațial înfipt în ochiul drept. Un lup - o femelă - ridică privirea și pentru o clipă ochii ei îi întâlniră pe ai lui Trinidad. Sâni goi, ușor împăroșați ca pântecul unui câine, o făcură să se înfioare.

— **Los Lobos de la Luna**, explică Santiago. Susțin colonizarea feței nevăzute. Dacă poți numi „colonizare” ceea ce fac Morții Liberi pe Lună. Ei apreciază că peste cincizeci de ani are să fie transformată complet. Un cămin spiritual: Etiopia-din-cer. Asta dacă Ewart/Oz West, Tesler-Thanos și alte mari companii de nanoprelucrare care au guvernele la degetul mic nu vor arunca apa cu prunc cu tot. Altfel ce haz mai au bateriile orbitale tesler pe care le-au votat cu sila în Comitetul de Apărare al Consiliului Rim, dacă nu pentru a-i ține pe Morții Liberi în dosul Lunii, să urle la stele? Doar dacă nu cumva - Santiago se aplecă în față și rânji ca o hârcă de mort - stau în banca lor fără să intre în horă. Sau nu știi că o flotă a Morților Liberi se îndreaptă spre Pământ? Își sorbi apa, se lăsă pe spătarul scaunului și-și legănă capul cu un gest teatral: Fugi și te-ascunde, fugiți să vă ascundeți. Cade cerul! Se prăbușește! Aruncă o privire sub masă. Crezi că am încăpea amândoi acolo, Trinidad, ca să ieșim teferi când s-ar termina totul, ca să devenim noii Adam și Eva? Cam asta-i ceea ce cred Morții Liberi. Următoarea etapă evolutivă: umanitatea care va moșteni stelele. Tesler-Thanos, Casele Morții, sistemele de **contratado** și economia-fantomă, necrovillurile, Morții Liberi călători prin spațiu, Postulatul lui Watson, Hotărârea Barantes, toate par un conglomerat indivizibil, interconectat în mod indestructibil dar, dacă-l lovești în punctul sensibil, crapă exact pe mijloc și se desface ca un pepene copt. Morții, viitorul, schimbarea. Viii, trecutul, staționarea. Simplu ca bună ziua. Alde Lobo

or să latre la lumina unui ghemotoc de nanotehnologie. Iar atunci ce vei face?

Lupii Lunii se topiseră în goană spre adâncurile Oraşului Mort. O rafală neaşteptată de vânt călduţ aduse praf, ghirlande, zdrenţe din costume şi bucăţi de hârtie care plutiră într-un dans efemer. O geană de nor albastru translucid se iţi deasupra acoperişurilor. Pe ecranul cinematografic de peste piaţetă, Roman Polanski retează nasul lui Jack Nicholson cu un stilet şi-l ameninţă, cu buzele mişcându-se mut, că-l va da hrană peştişorilor, aurii.

— Simţi mirosul ăsta? Santiago lăasă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii, gustând, adulmecând noaptea. Miroase a nord prin nord-vest. Oceanul mare de alge. Vântul şi-a schimbat direcţia. Aerul se mişcă. Vin schimbările.

O privi. Cu toată furia pe care o acumulase, Trinidad se simţi atrasă în conspiraţie.

— Să-ţi spun adevărul, Trinidad. Cuvânt cu cuvânt, ce mă'-sa? O meriţi. Pe cuvântul meu de indian.

Păianjenul reapăru din senin pe tăblia mesei. **Colera**, şopti masa, **futilidad**. Santiago zdrobi păianjenul cu pumnul, transformându-l într-o pată sângerie.

— Nu mai merge. Nimic. Înţelegi? Orice locşor ar fi de văzut, îl cunosc deja. Nimic nu mi se mai pare nou, salvator. Nimic să mă atragă. Cum ţi-am spus, am supt faţa lui Dumnezeu şi avea gust de cereale cu înalt conţinut fibros vitaminizat. S-a terminat cu miracolele, pâinea şi vinul, pâinile şi peştii. Nu s-a pus problema banilor, ştii asta, nu? Nu m-am băgat în asta ca să mă îmbogăţesc. Nici de reputaţie n-a fost vorba, sau de prieteni, ori alte chestii. Faimă? Măiculiţă doamne, graţie corporaţiilor farmaceutice recreaţionale şi a inginerilor virtualişti, orice copil din Rim mă ştie pe nume. Prieteni? În fiecare dimineaţă găsesc **amigos** împrăştiaţi prin casă aşa cum la o petrecere din San Jacinto vezi haine lepădate şi pe marginea piscinei. Vin la mine doar pentru că-i gratis şi în speranţa că o să se lipească şi de ei o pospăială de

celebritate. Celebri vreme de cincisprezece minute, prin substituire. Am făcut-o fiindcă reprezenta o cale de evadare. De mine însumi. E una dintre cele Două Mari Crize ale adolescenței întârziate. Uno, inevitabilitatea morții. Dos, impenetrabilitatea sinelui. De ce eu sunt eu? De ce nu-s tu? De ce nu pot niciodată să trăiesc sentimentele altuia, de ce nu pot cunoaște nimic în afara sinelui? De ce sunt prizonierul propriului meu trup?

Bătu ușor în interfața tectorului arahniform de deasupra glandei pineală.

— Noroc? Karma? Sunt oare o fantomă în mașina cărnii, sunt nevinovata sămânță a lui Dumnezeu păstrată în rai întreaga eternitate și lipită într-o bună zi de un blastocist în pântecul Mămiciei Columbar? Eul meu a fost reciclat prin nenumărate trupuri anterioare mie. Lumi anterioare sau universuri? Apăsă arătătorul între ochii lui Trinidad; nepricepând, cei de la mesele alăturate își ascunseră zâmbetele în dosul paharelor. Asta-i ultima graniță. Aici. Osul ăsta curbat reprezintă marginea universului.

Degetul îi alunecă în jos, peste nas, buze, bărbie.

— Împlinesc dulcea vârstă de șaisprezece ani: Santiago Columbar intră în viață. Sunt la petrecere de patru ore - trebuie să fie ora două, două și jumătate. Pe ringul de dans sunt o sută sau două de oameni, temperatura a sărit spre patruzeci de grade, muzica e atât de tare încât mai curând o simți - degetele atinseră punctul **Tan Tien** - decât o auzi. Puțin Thex mă înalță, niște Hybrid-17 mă ține legat de pământ și un amestec de MDA îi șoptește sistemului meu nervos automat **nu există limite, nu există granițe**. Ele dezlănțuie în creier un licăr de potop alb și muzica, pastilele, dansul și lumina se împreună, devin altceva și eu exist altundeva. Nu știu unde, n-aș reuși să descriu locul... nici nu cred c-ar putea fi spus în cuvinte. Nu ține decât o clipă, dar în fracțiunea aceea ies din mine. Sunt liber. Trec granița. De atunci tot caut trecerea aceea, Trinidad. Vreau să ajung acolo unde a fost băiatul acela de șaisprezece ani, și de data asta nu mă mai întorc. Înțelegi?

Am douăzeci și șapte de ani. E o vârstă ciudată. Știu că-i

așa fiindcă anul acesta babacii mei mi-au trimis o anima-felicitare. „La mulți ani din partea înotătorilor Milapa“, așa scria pe ea. Înfățișa niște alge drăguțe, șerpuiind duios, iar Mămica și Tăticu' își vânturau labele de cauciuc și spuneau: „Fii atent acum, Santiago, douăzeci și șapte de ani e o vârstă ciudată“. Ai idee câte simboluri au trecut din simpla existență în nemurire la vârsta asta?

— „Mai bine să arzi ca o flăcără decât să ruginesti“.

— Ai nimerit-o, Trini, deși mă îndoiesc că o să înțelegi asta vreodată. Rugina mi-e moștenirea și destinul. Entropia mi-e servitoare. Ruina lentă în deșertul colbuit al irelevanței. Nu mai merge, Trinidad.

Vehicule turbate se strângeau la intersecție pentru **auto-da-fe**, cursele de noapte prin sistemul abandonat al metroului. Erau fantome tecto-gotice, numai aripioare codale, linii fluide și oase. Echipa de **mecanistos** îmbrăcați în uniforme se agitau pe lângă **autodores**, ca niște mici boierași în preajma Prea Nobililor Cavaleri.

— Semnul de ieșire către locul de dincolo e undeva, pe străzile acelea. Chiar locul căutat.

Îi prinse bărbia astfel ca ea să-l privească drept în ochi și să vadă ce foc ardea în ei.

— În noaptea asta mergem acolo, ca să vedem ce-i de văzut, să găsim ce-i de găsit. Și dacă n-o să descopăr nimic... la micul dejun o să fie unul mai puțin la masă. Nici nu-ți dai seama ce important e pentru mine, Trinidad. Dacă nu reușesc, nu mai vreau nimic altceva. Moartea?... ce-i moartea în zilele astea? Un plonjon rapid în lacul rece al nirvanei și o manevră bună pentru carieră. Obții opera cea mai ingenioasă, originală și perfectă, în primii cinci ani. Am trăit asta, acum înțelegi de ce trebuie să găsesc acel ceva? Dacă nu reușesc, sunt cu adevărat mort. Mort ca spirit.

Zâmbi. Se așteptase.

— Isuse Hris'toase. Santiago...

— Am mai mult cu șase ani decât el.

— Ești bolnav. Ai nevoie de ajutor.

— Tocmai de aceea te afli aici, frumoasă Trinidad. Tu și

Toussaint și Camaguey și Yoyo, care vor sosi curând. Ca să mă ajute. Am nevoie de martori. Să ducă vestea astfel încât, indiferent ce se va întâmpla, să știe toată lumea. Patru martori cinstiți și adevărați. Patru evangheliști. Scriptura sinoptică a lui Santiago după Trinidad citire. Și după Camaguey. Și Toussaint. Scriptura după Yoyo. Îmi place. Îmi veți fi martori până la sfârșitul pământului.

Trinidad simți că-și pierde glasul, iar bătăile inimii îi deveniră ciudat de puternice și apropiate. **Nu se poate să vorbească serios.** Un deget ridicat îl chemă pe Jim Morrison. Douăzeci și șapte. O vârstă stranie. **Așa e Santiago. Înțelege numai ce vrea el.**

— **Mescal, por favor.**

Santiago o privi pe sub pleoape.

Zâmbind, o fată-n Nicaragua
Plecă la plimbare pe-un Jagua'
Când veniră înapoi
Erau unu'n loc de doi
Și-un surâs pe bot de jagua'.

— Trini, acum fii atentă!

— Du-te-n mă-ta, Santiago. 'Te-n măta cu glumele tale idioate și cu jocurile psihologice care-mi fac greață. Spune-le altcuiva. Eu am plecat.

Se ridică, bău mescalina arzătoare dintr-o înghițitură și se întoarse ca să plece. Oamenii din jur se holbară mirați. Simți mândria crescândă în ea fiindcă știa cum să-și facă ieșirea din scenă.

— Fără glumă, Trinidad. Mă vezi cumva râzând? E treabă serioasă. De-a dreptul gravă. Atât de serioasă încât o să-ți zic ceva, genul de chestie care poate fi spusă doar de cineva care știe că nu va trebui să sufere consecințele vorbelor lui.

— Nu mai vreau minciuni, Santiago. Nici șarade.

Deși nu voia să plângă, în colțurile ochilor îi apărură lacrimi.

— Gata, fără minciuni! Mărturisesc: chestia pe care a

luat-o Peres în ziua când a murit. Eu i-am dat-o lui Michael Rocha. Eu am făcut-o. Am conceput-o. I-am vândut lui Rocha rețeta. Eu l-am ucis pe Peres. Acum mă crezi că vorbesc serios?

Furia dădu pumnului o forță mai presus de puterea ei fizică. Scaunul greu din fier forjat se rostogoli în spate. Chipul lui Santiago deveni imaginea pustiirii uimite, coiotul viclean împușcat cu propria-i pușcă neîncărcată. Încercând să-și aline durerea cu cealaltă mână, Trinidad se răsuci pe un toc înalt de zece centimetri. Obişnuiții Cafenelei Terminal se dădură la o parte din fața ei, asemenea credincioșilor ce se trag din calea profetului lor.

— Trinidad!

Quemar, Santiago. **Orin**. Cuvinte imprimate în lemn.

— Trinidad!

Strigă după ea din pragul ușii principale, dar vocea carnavaulului care se învoldura în **zocalo**, călare pe o adiere călduță de vânt, vorbi mai tare. Scurpă sânge.

— Trinidad!

Carnavalul inundase din nou piațeta cu o adunătură de travestiți aparte, amestecându-se cu o **cuadrilla** de morți și moarte având spânzurători legate în spinare. Efigii de președinți ai Statelor Rim-ului, de câteva ori mai mari decât dimensiunile reale, erau atârinate de cap; marionetele erau legate cu sârmă de gâtul, mâinile și picioarele mânuiților. O văzu întorcându-se ca să arunce o privire în urmă, clătinând din cap și dispărând în mulțime.

Santiago apucă un scaun din fier și-l azvârli în automobilul ancorat al femeii. Tectoplasticul argintiu rămase fără nici un semn, imaculat, neclintit. Nu va putea nicio dată să-i facă să înțeleagă, niciodată. Pe nici unul dintre prietenii lui.

— Picioruș bătaș, Santiago Columbar.

Travestiții și păpușarii se îndepărtaseră, parcă topindu-se în fața motocicletelor cromate și întunecate. Patru dintre ele, aidoma sufletelor unor Harley cândva nobile, duse în adâncul pământului și îmbăiate în foc până când

pielea și carnea arsese și rămăsese doar osul lucios și dezgolit. Cu coarne și colți, zvelte precum ogarii de cursă: motocicleta ce devine visul oricărui adolescent și coșmarul oricărui părinte. În spatele lor, vâlvătai de gaz se încolăciră spasmodic pe cerul întunecat: dansul blestemăților.

Motoarele torcând în gol explodară brusc într-un lătrat de sunet sfredelitor, asurzitor în arena închisă a intersecției. O pâclă de fum înțepător coborî de pe ramurile copacilor. Monoxid și mosc. Feromoni mecanici în combinație cu pielea șeilor, un afrodisiac desăvârșit. Nimeni nu se **joderea** pe banchetele din spate ale vehiculelor cu celule combustibile.

Santiago rămase pe loc cu picioarele ușor desfăcute, brațele încrucișate la piept și zâmbind imperceptibil.

— Miclantecutli...

Luminile se stinseră. Sus, pe ecranul uriaș, Stewart Granger în pantaloni strâmți și cu nas de Scaramouche ducea o luptă cu vicleanul Mel Ferrer. O femeie descălecă de pe motocicleta din mijloc și se rezemă cu o lenevie studiată de motorul calduț. La fel ca și ai ei **companeros**, era îmbrăcată în piele și țesături elastice, numai contururi lucioase, cataramă și barete strâns strunite. Epoletii reprezentau chipuri de demoni agonizând în latex turnat sub vid, brațele goale îi erau tatuate de la unghii până la clavicule. La încheieturile mâinilor, curele bătute în ținte, desigur. Rolex-ul antic apărea ca o ușoară surpriză. Părul fusese ceruit și lungit cu agrafe intenționat desperecheate; grație unei drăgălășenii inerent vulnerabile a chipului ei, efectul aproape că atingea idealul gotic.

Santiago știa că la Miclantecutli orice dezacord era considerat o afirmare a caracterului.

— Niciodată nu te-am depășit ca temperament, Santiago Columbar. Spune-mi, îți bați prietenele? Lor le place așa ceva? Asta te înfierbântă?

— Văd că moartea nu te-a făcut cu nimic mai bună.

— De ce-ar fi așa, Santiago Columbar? Sunt geloasă pe tine la fel de mult ca și atunci. În cazul tău, am știut

negreșit că învățăcelul își va depăși dascălul.

— Dacă mă urăști atât de mult, de ce ai fost de acord să mă iei cu tine?

— Dar cine a vorbit despre ură, Santiago Columbar? Ai venit să-ți afli moartea, și asta mi-e de ajuns. E mașina ta? Făcu un semn din cap către carapacea cromată a lui Trinidad.

— Nu.

— N-are importanță. Asuncion...

Un tânăr înalt și dezlânat de șaptesprezece ani își parcă namila, și-și așeză palmele pe pielea sclipitoare a vehiculului. Sub atingerea lui, tectoplasticul păru să se cabreze și să se încordeze.

— Am pierdut pe cineva când am trecut prea aproape de margine, pe lângă Mac Arthur. **Mechador**-ii au mâncărime la degete în nopțile de carnaval. Frumos truc, să încerce să ne atragă în bătaia teslerelor. N-a ținut, nu-i așa, Anansi?

O moartă ce stătea călare pe aripa motocicletei lui Asuncion își trecu limba peste dinți și trase din teaca de la sold o lamă, lăsând să se vadă oțelul rece. În jurul ochilor era vopsită cu spray, având niște pete negre și mate ca un panda. Sub palmele transmutoare ale lui Asuncion, automobilul lui Trinidad se lungi și se deformă precum oasele săracilor pe sub pielea subțiată. Tectoplasticul modelat reflectă un rânjet ce-și schimbă forma.

— Deci Anansi are nevoie de ceva între coapse dacă ai de gând să-ți iei... prietenii... în cârcă.

— Încă n-au sosit.

— Mai e până-și termină Asuncion micuța alchimie. Avem patru ore să ne tot învărtim și doar una de ucis. Mi-au trebuit cinci ani ca să-mi fac curaj și să-i provoc pe Călăreții Palizi până la Caza Grande, doar n-o să te lăsăm să ne strici distracția. Când or să apară cuțitele lungi, tu și amicii tăi ați face bine să stați deoparte. Dacă te iau, o fac pentru că ideea mă amuză, nu fiindcă îți datorez recunoștință pentru chestiile pe care mi le-ai dat. Moartea anulează toate datoriile. Suntem Vânătorii Noptii, Santiago Columbar, nu datorăm nimănui nimic.

Acum mașina aducea cu un cort pe cale de destrămare, abia ținut în picioare de stâlpi și traverse. Palmele lui Asuncion se plimbară pe deasupra peliculei întinse ca o oglindă, cu lăcomie, dorință și cu sentimentul împlinirii tuturor fanteziilor, de parcă ar fi mângâiat pântecul unei târfe apetisante. Sacul tremurător din tectoplastic suferi o implozie și se despături ca într-un iscusit artificiu de origami⁹, dând naștere unei păgâne Harley nou-nouțe. Cu un țipăt de harpie, se desprinsе de la pământ, în timp ce de pe coastele întunecate picurară umori apoase.

— A sosit momentul, Santiago Columbar. Unde-ți sunt simpaticii cărauși?

— Dă-mi cinci minute, Miclan.

— Mută-ți gândul, Santiago Columbar. Suntem în plin joc. Angel!

O față subțire ca o spadă, cu pielea și părul vopsite în culoarea varului stins, se ridică în șaua motocicletei. Își azvârli capul pe spate și închise ochii închipuind imaginea extazului spiritual. Nările i se dilatără și se contractară ritmic.

— O urmă de feromon, nu prea puternică, Miclan. A trecut pe aici cu aproape două ore în urmă. S-a îndreptat spre nord, nord-est.

— Mascul? Femelă?

— Femelă. Neînsoțită. Dispersăm haita ca să acoperim un spațiu mai larg?

— Nu. Trebuie să mergem la sigur cu fiecare ucidere. Moarta numită Miclantecutli își încălecă motocicleta și întinse mâna semi-înmănușată spre Santiago: călărește valul, Santiago Columbar.

Scânteia capabilă să reaprindă cenușa dezgustului lansa chemări de pe străzile și bulevardele încinse ca o flacără. La ce bun să-i mai aștepte pe cei care nu voiau, nu puteau înțelege? N-avea nevoie de ei: revelația era și fusese dintotdeauna personală. Îi dădu mâna lui Miclantecutli. Dintr-o mișcare, sui pe șa înapoia ei. Contururile de

⁹ origami - artă japoneză de a împături hârtie pentru a obține forme animale. (n.tr.)

tectoplastic îi mângâiară trupul, degetele i se împreună pe pântecul încâtărat al moartei.

Anansi, vânătoarea moartă, urcă felin pe nou născuta motocicletă și cu o lovitură de picior o trezi la viață. Cafeneaua Terminal răsună de cântecul haitei de motoare hămesite după hidrocarburi. Una câte una, mașinile se desprinseră din grup, pornind în șir, accelerând spre Vermont, la nord, cu Miclantecutli și pasagerul ei în frunte.

Cel mult patruzeci și nouă de ore, iar Camaguey nu se simțise nicicând atât de viu. Culorile restricțiilor de circulație nocturnă scăpătând pe cer, senzația vântului dinspre ocean pe față și pe mâini în timp ce gonea cu habitacul deschis înspre nord, către Harbor, nuanțele genunii de apă îngemănându-se cu pământul pârjolit de soare și cu ziua uscată-iască, sentimentul de viteză, de putere asupra spațiului și timpului aflate în stăpânirea lui: toate însemnau descoperirea norocos-fericită a extraordinarului în banal, ca un vin delicios într-o sticlă de doi bani. Oare nemiloasa numărătoare inversă era aceea care potența lumea senzațiilor, sau cascada de reacții tectochimice îi revărsa ciudate dopamine în sânge?

Galben palide pe cerul întunecat, dungile prevestitoare de vijelie atârnav dincolo de orizont, ca o flotă pierdută care plutește în muțenie. Percepția amplificată le colora într-o nostalgie dureroasă. În copilăria trăită în North Queensland, musonul începea întotdeauna prin aceeași linie de întuneric la marginea lumii. De pe veranda suspendată, îi privise pe copiii **noncontratisto** dansând goi prin ploaie, dorind neînchipuit de mult să li se alăture, dar știind că tatăl lui n-o să-i îngăduie asta niciodată. Schimbarea coborând asupra pământului și speranța vieții renăscânde din solul ars; așa grăiau ploile.

Lansă o chemare spre casă prin 'latorul automobilului.

— Toate problemele privitoare la recif și la locuință să fie transferate în 'latorul avocatului și să-mi fie activat testamentul. (Mașinile nu scoaseră un sunet, nu dădură

nici un răspuns, însă o furnicătură psihică îl anunță pe Camaguey că ele auzeau și se supuneau). Actualizați după cum urmează: Reciful, nu se va vinde vreunei corporații. Dacă n-o să se prezinte nici un cumpărător, va fi donat Departamentului de Stat pentru Păduri și Plaje pentru a fi păstrat ca amenajare publică. Sistemele contabile: Luați legătura cu Stella Maris Imortalidad S.A. și activați polița mea de reînviere.

— S-a executat, spuseră larii și penaiții.

Nu cumva creștinii afirmau că dovada adevărurilor nevăzute puteai fi găsită în credință? Nimeni nu se îndoia că treaba era făcută atunci când un 'lator afirma asta.

Patruzeți și opt de ore și patruzeți și opt de minute. O sută de kilometri pe oră într-un șarpe de lumini de poziție și stopuri lung de cincizeci de kilometri. Asta dădea un sentiment de siguranță. De înălțare. Acum își înțelegea înflăcărarea. Era eliberat de sub povara de a poseda, de a controla, de a fi răspunzător. Scăpa de părerile altora, de afecțiunea și grija lor. De rețineri, vinovăție, de teama de a-și oferi acele lucruri pe care și le refuzase mereu. De grija față de acest înveliș fragil de carne, fie ea vie sau moartă. Tot ce avea să i se întâmple vreodată se va circumscrie perioadei de maximum patruzeți și opt de ore și patruzeți și șapte de minute. Libertatea absolută a capătului de drum.

Camaguey râse. Desprinde-te. Nimic nu te poate atinge. Ia-ți zborul. Piciorul apăsător până la podea. Șoapta motorului cu celulă combustibilă deveni un geamăt sexual. O sută, o sută douăzeci, o sută patruzeți, o sută cincizeci, o sută șaiszeci, o sută optzeci, hai, hai, acum, două sute, două sute. Daa, daa, daa! Automobilul își schimbă treptat forma, devenind zvelt, cu linii prelungi, generând spoilere și aripioare și lipindu-se mai strâns de pielea neagră a autostrăzii. Alarmerle automate urlară: **Centura decuplată; atenție, atenție, depășiți viteza legală** și ce ai de gând să faci, chelălăi după caralii? Moment în care, zdrang! O lumină albă cu puterea de cincizeci de kilowați izbindu-l în față, ca un reflector Twentieth Century Fox

proiectat spre cer și furtuna fierbinte care-i flutură părul e curentul de aer stârnit de lifterul poliției vuind la cincizeci de metri deasupra semnelor de interschimbare, efectuând o răsucire cu accelerație nebunească, m-ai turnat, 'lator împutit!, iar canalele de comunicații ale automobilului sunt interceptate și o Voce Standard de Polițist Nemulțumit îngână ceva ce sună a invitație către seor, care trebuie să reintre pe modul de lucru complet automat și va fi tratat cu blândețe, așa zice, Jose? Cinci împunsături bine alese, făcute cu arătătorul reduceră la tăcere pe trădători. Automobilul bolborosi obscen din gâtlee, când Camaguey intră cu o sută douăzeci în curba în ac de păr de la Exposition.

Doamne, radioul suna dumnezeiește.

Îi auzea sus, zăngănind prin cer ca un cotoi cu o tinichea legată de coadă. La o intersecție, - semafoarele lovite cu pietre până își dăduseră duhul - în timp ce așteptă să treacă un tren de camioane-cisternă încărcate cu apă, un puști numai piele și os al cărui sex era imposibil de definit îi apăru brusc lângă portieră, cu un zâmbet ștrengar și un pumn de semințe. Se afla în ținutul **noncontrastisto**; strivit de fantoma Necroville-ului era un tărâm locuit de cei care o duceau mai rău decât morții. Sărăcimea **nouveau**.

Camaguey opri la un chioșc aflat în umbra unui morman șubred de locuințe etajate, ca să-și cumpere bere dintr-o albie zincată în apa căreia pluteau bucăți de gheață pe jumătate topite. Garanția pentru sticlă costa mai mult decât berea. Vânzătoarea adulmecă bănuitoare cartea de credit și desfăcu sticla cu dinții. Berea ieftină avea exact gustul eterului lichid care curgea prin trupul zeilor. Apăruți din întuneric, puștani pe motorete frânară lângă automobilul lui ca să-i mângâie contururile cu palme pofticioase. „Hei, seor, ascultă, seor, **poco dinero** seor“. Nu putea să le ofere decât **plastico** semiinteligent. Îl urmăriră de-a lungul străzii către neonul sângerieu al Orașului Morților.

Un efect secundar până acum nedescoperit, al

sindromului: putea simți în aer mirosul de scandal. Semne galbene ca niște galoane îl făcură să ocolească un crater apărut în drum în locul unde o altă secțiune a metroului neterminat se scufundase și, dintr-una din numeroasele intrări întunecate care urâneau chipul unei arcologii pocale de dezarticulare, mirosul îl izbi. Beleaua duhnea a roșu, așa cum orice fruct de pădure miroase a **roșu**, sau a sânge.

Scandalul părea să se materializeze prin trei persoane – un bărbat și două femei – lipind-o pe a patra cu spatele de oblonul din oțel al unui magazin mitraliat de inscripții făcute cu sprayuri cu vopsea, preamărind echipe de football rivale. Femeia mai înaltă o înșfăcă pe victimă de păr – o altă femeie, văzu Camaguey, când fața i se răsuci în lumină – și o izbi violent de perete, trântind-o la pământ. Șuvoaie gemene de sânge îi curgeau pe la colțurile gurii, însă chipul îi era golit de orice expresie, nereceptând durerea. Nici nu încercă să se apere când a doua femeie, răcnind grosolănii de neînțeleas în engleză, o împunse între sâni cu tocul ascuțit al cizmei.

Brusc Camaguey își dădu seama că femeia era o moartă.

— Ce dracu' se-ntâmplă aici?

Un simplu șuierat și siluetele întunecate ale **proyectos** puteau scoate o mie de cuțite să-l taie pe acest **rico** tâmpit care nu găsea altceva mai bun de făcut decât să-și vâre nasul în treburile ce nu-l priveau. Perversitate. Nu putea niciodată lăsa zarurile așa cum căzuseră. Aproape sigur că încăierarea ar fi fost și ultima în care s-ar băga.

Simți înțepătura privirilor. Mai văzuse atitudinea asta – între fasciculele gemene ale farurilor, percepute ca siluete difuze – în vreo chestie veche pe un televizor cu ecran plat. O înclinație spre melodramatic, până și acum. Ridicol!

— Nu te privește. Au fost chemați **seguridades**.

— Pentru numele lui Hristos! strigă moarta. Ticăloșii or să mă ucidă!

Bărbatul o împunse cu piciorul în golul stomacului. Lăsându-se pe vine, el ridică degetul mijlociu în fața ochilor ei, ca și cum implicațiile falice erau mai

amenințătoare decât cizma.

— Să taci în mă-ta, m-auzi? Taci. Taci. Taci!

Sosiră și **seguridados**. Carne pură. Nu puteau fi confundați cu polițiștii citadini care încă brăzdau cerul, căutând stopurile lui Camaguey. Aceia reprezentau legea. Ăștia erau forța. Ca și **canabarillos**, veneau în echipe de câte zece. Înarmați până în dinți și purtând armuri. Spre deosebire de **canabarillos**, nu aduceau o admonestare care să priască sănătății. Zăngănit de arme gata să zdrobească și alte zgomote: scârțâit de biciclete frânate, tuse de motoare, voci. Adio blândețe când apare Securitatea.

— Care-i treaba?

Femeia înaltă, care părea să fie vrăjitoarea șefă, ridică mâna victimei spre lumină și o desfăcu. Semnul morții gravat în palmă era ca de obsidian topit.

— A încălcat restricțiile pe timp de noapte.

— Am un nenorocit de contract! strigă moarta.

— Împuțita braconează pe teritoriul nostru, spuse bărbatul.

La lumina farurilor vehiculelor pe care veniseră **seguridados**, Camaguey zări liniile de sutură pe mușchii acoperiți de bluza din plasă. Scoasă ca din cutie.

— Lăsați-o să se ridice, spuse șeful echipei.

Prostituata moartă se ridică în picioare, dar nu scăpă de cea de-a doua femeie care o trase de păr.

— Ajunge cu prostiile, făcu polițistul, dându-le tuturor de înțeles că nu făcea nici o deosebire între o târfă vie și una moartă sau între **exposicionistos**. Să-ți vâd anexofonul.

— Nu-l am. Încheietura curată, degetele fluturând. — Carne asta căcăcioasă e-n stare să fure tot ce nu-i bătut în cuie.

— Controlează-ți limbajul.

— Minte! urlă femeia înaltă. Nu vedeți, nici n-a avut vreodată așa ceva. N-are nici pește, nici contract, nici permis de depășire a orei de stingere. Lucrează-n zona noastră.

Iarăși duhoarea de încălzit la roșu, de fruct sângerieu, de piatră înfierbântată. Ba, mai mult decât atât: sudoare, salivă. Sex. Vor s-o vadă transformată în zgură, într-o pată de tectori descompuși în mod fatal.

Sub ochii lor. Distracția spectatorului ce asistă la o premieră.

Nu te teme. Nu-ți pot face nimic.

— E cu mine. Își văzu imaginea distorsionată în vizorul căștii în clipa când se apropie și rămase alături de prostituata moartă. Eu am angajat-o.

— Sigur?

Plastico licări sângerieu.

— Mulțumesc, seor. Puteți prezenta documente ale acestui... ăă... contract?

— Nute, șopti moarta în raza de acțiune a anexofonului de la încheietura mâinii lui.

Aparatul clipi complice și transmise numele și imaginea către 'latoarele juridice din Vancouver și Freemantle. Codificarea începută pe furiș în timp ce prostituata moartă - Nute - încerca să-și salveze pielea de trăsnetul teslerului. Contractul se semnase și parafase în cele trei secunde și jumătate cât îi trebuiră lui Camaguey să-și desfacă anexofonul și să-l întindă ofițerului de securitate.

— Cinci mii nu e cam... exagerat... seor?

— Economia de piață, **taniente**.

Gura locotenentului - singurul organ capabil să trădeze vreo expresie vizibilă pe sub cască - se strâmbă, arătând că îi plasa într-o categorie specială, demnă de dispreț, pe cei care apelau la serviciile târfelor moarte, considerându-i mai josnici decât pe **favelados** și prostituate.

— Duceți-vă.

Fără „seor“?

— Anexofonul meu.

Seguridado îl ținu la distanță, de parcă ar fi fost contagios. Poate că era.

Camaguey o luă de mână pe Nute. Era caldă, așa cum își amintea că sunt mâinile tuturor morților.

— Taci din gură. Urcă în mașină cu mine.

— Tac, urc, repetă ea.

Demarară sub o ploaie de proiectile: cutii de bere, bolovani, hălci din arcosanti căzuți, moloz. Simțind pericolul, automobilul deplie o capotă curbată din tectoplast argintiu și opac, și activă legăturile video externe. Scaunele se alungiră și se lăsară în jos; Nute își trase tivul rochiei străvezii în timp ce tapițeria i se rearanja în jurul trupului.

— Asta zic și eu mașină, **compadre**.

Își șterse sângele închegat de pe față și mâini cu un șervețel umezit oferit de valetul intern al mașinii. Camaguey băgă de seamă că rănilor ei externe se vindecau cu o viteză supranaturală; leziunile și zgârieturile se topiră în pielea negricioasă chiar sub ochii lui.

— De ce-ai făcut-o?

— Viața-i plină de surprize, scumpo.

— Nu era nevoie să intervii.

— Așa zici tu.

— N-aveam contract. Braconam. M-au prins pe bune și aveau tot dreptul. **Mea culpa, mea maxima culpa.**

— Știu.

— Ia ascultă, n-am putea renunța la dialogul ăsta prescurtat și să discutăm în propoziții mai lungi de zece silabe, ca niște ființe inteligente?

— Camaguey.

— Camaguey... Sună ca numele unei foste baze navale din Cuba. Observând mirarea lui, îi explică: Locuiesc într-un Șapte-Unsprezece mental de informații arhaice. Unii înnebunesc. Nute înseamnă țăcănită, dar ești deja în temă. Deși s-ar cuveni să-mi spui Gallowglass¹⁰. Țăsta-i alt anacronism. Pe undeva au existat niște cromozomi celtici, asta înainte ca Adam Tesler să-i reguleze până au devenit de nerecunoscut și restul clanului au mirosit că vine Futaiul și-atunci s-au ridicat cu toții și-au tulit-o la Medicine Hat. Fii atent, pe vremea aia aveam altă culoare, dar cred că blana asta mă aranjează mai bine. Mă face una cu fundalul.

¹⁰ În irlandeza veche, „vasal”. (n.red.)

Camaguey depolariză geamurile. La un moment dat, radioul traversase granița nevăzută a tărâmului nocturn situat între muzica thrash și cea languroasă.

— Când unul dintre strămoșii mei salvase viața unul strămoș de-al tău, să zicem, strămoșul tău îi datora viața ad literam strămoșului meu. Devenea proprietatea acestuia: în trup, minte și spirit și-și servea stăpânul până la moarte: Gallowglass.

— Ca un contract al Casei Morților.

— Întocmai. Așa că, oricum ai lua-o, acum mă ai. Nute își îndoi picioarele sub trup, amintind de reflexul de cuibărire al unui mic mamifer primejdios. Și acum spune-mi, Camaguey, încotro mergem?

— Unde vrei, acolo te duc.

— Seor, ai dat banu', ar fi cazul ca măcar să miroși fructul. Cu cinci mii de dolari, cumperi un morman de mango.

El râse. Era un adevăr amar dar bun, la fel ca picătura de **angostura**¹¹ care face cocktailul să devină perfect.

— Mare adevăr ai spus, Nute.

— Deci, seor Camaguey, unde mergem în Noaptea Morților?

— În nici un caz la Cafeneaua Terminal. Acolo-s niște tipi pe care - abia acum descopăr cu uimire - nu vreau să-i mai văd.

Prea multe de făcut, de văzut, de auzit, de mirosit, pipăit, gustat, ca să-și risipească ultima noapte scormonind prin tăciunii deja reci care nu se vor mai aprinde vreodată. Comandă tavanului să se deschidă. Automobilul se reconfigură într-o fantezie ireală de aripi, apărătoare cu coarne lungi și faruri ca niște ochi de bufniță, spoilere, radiatoare și busturi din argint cu gurile deschise avid să soarbă viteză. Dezamăgit că posturile de radio nu se schimbaseră odată cu aspectul mașinii, pe melodiile și tânguierile sentimentale ale unei epoci apuse, Camaguey închise aparatul.

¹¹ angostura - lichid amarui folosit ca tonic, extras din scoarța unui arbore din America de Sud. (n tr.)

— Whitewalls? șopti Nute impresionată.

— Așa era.

— Acum ne trebuie doar niște palmieri pe sub care să gonim.

Merseră și găsiră câțiva. Două șiruri paralele, fiecare la exact cinci metri depărtare de vecinul lui, micșorându-se ca într-un exercițiu de perspectivă al unui arhitect, către semnul morții, colosal și de un roz pastelat, ce încăleca bulevardul.

Dincolo de marginile năpădite de ierburi, casele impunătoare, castelele Bel Aire și clădirile în stil Tudor se ridicau sterpe precum căsătoriile din interes, cu ferestrele orbite de pietre sau astupate cu scânduri de agenți imobiliari mult prea încrezători că astfel vor descuraja intrușii. Maimuțe sălbătice, sporovăiau în copacii strangulați de ficuși cățărători și de epifite tropicale, tectozauri moleșiți de somn pluteau în piscinele părăsite, acoperite de covoare de frunze putregăite.

— S-a dus Hollywoodul, constată Nute. Celebrul Tur al Stilurilor de Viață ale Bogătașilor. Ia te uită! Camaguey reacționează cu o fracțiune de secundă prea târziu la direcția indicată cu degetul. Sunt sigură că era un ocelot.

— Probabil că era doar o pisică.

— Cu o garderobă ca aia? **Chico**, nu uita că am bătut străzile astea.

Pe un ecran cinematografic din mintea lui Camaguey: filtre albastre, panoramare lentă. Perdele din dantelă, zdrențuite, fluturând în vântul cald ca sângele ce suflă prin fereastra deschisă. Mulți greieri: cor depărtat de păsări de noapte și maimuțe mici. Lumina lunii pe luciul piscinei, în camera de la etaj, pe mobilierul acoperit cu huse, scoțând în evidență șalele date cu ulei mișcându-se la unison, coapsele cu străluciri umede alunecând una peste alta.

Necroville îi trăgea încet spre adâncuri.

— Nute...

— Dă-i drumu'.

— De ce riști să te prindă **seguridados** și probabil să te omoare doar ca să lucrezi pe teritoriul cârnii?

Nute își atinse buza superioară cu vârful limbii.

— Standarde morale ridicate. Mai degrabă douăzeci, treizeci de ani petrecuți pe bulevarde – chiar restituind costul reconfigurării – decât două-trei sute în vreun bordel **contratisto**. Marilor **putadores** nu le convine asta, așa că trebuie să caut carnea chiar în ograda lor. Ceea ce înseamnă că uneori mă aleg și cu câte-un glonț. Să-ți spun ceva, chico, dacă-mi dau poalele peste cap solo, asta-i hotărârea mea, pricepi? Așa am ales. Cariera mea. Delicatesurile de care sunt în stare satisfac clienți de soi, care-și pot permite prețuri piperate. Cei cinci mii ai tăi nu s de departe de adevăratul meu preț.

Vânățiile dispărând, tăieturile închizându-se și vindecându-se fără a lăsa cicatrici.

— Ești transmorfă.

— Sucub. Incub, modificatoare de formă. Ce-ți închipui că numai automobilul tău e așa, băiețaș din carne? Frații noștri din Saint John sunt în stare să scoată niște chestii din tectronică de rămâi mască.

Privi spre cerul născător de constelații tomnatice.

— Mai multe stele aici decât sunt pe cer, așa le plăcea să zică.

Camaguey nu înțelese.

— Câți ani ani Nute?

— Sunt suficient de bătrână ca să-mi amintesc timpurile când un domn nu punea o asemenea întrebare unei doamne. Sunt la fel ca Regina Angliei pe vremea când exista așa ceva. Am două zile de naștere. Mai bine zis, o zi de naștere și alta de re-naștere. Am vârsta în funcție de ziua pe care o aleg ca punct de plecare. Într-un caz, am treizeci și cinci de ani: Generația Zero. Prima ridicare din morți sau cam pe-acolo. Dacă pornesc numărătoarea de la cealaltă zi, ei bine, s-ar cuveni să te porți delicat cu o tânără bătrână: îl țin minte pe Reagan. Atât!

Rulară către poarta de intrare în Necroville. Până în clipa în care cotise spre acest bulevard abandonat, Camaguey nu știuse că adevărata lui țintă era orașul morților. La ora aceea nici nu putea găsi un loc mai

potrivit.

— Cum ai murit?

— Limbajul e o chestie tare ciudată, Camaguey. Acum cincizeci de ani, întrebarea asta n-ar fi avut nici o noimă. Fără sens. Combinația de cuvinte exista. Însă noțiunea pe care o descria era imposibilă. Oare capacitatea noastră de a exprima imposibilități aduce cu ea semintele posibilității? Pur și simplu m-am stins. Într-o dimineață, la vârsta de optzeci și trei de ani, când toate au hotărât că e momentul să pună punct. Nu murim cu toții arzând cu flacăra.

— **Știu. Am încercat.**

— **Quid pro quo**, Camaguey. Așa prevede contractul. Așa că spune-i lui Nute, câți ani ai?

— Douăzeci și șapte.

— Ciudată vârstă.

Strălucirea din jurul porții acoperea stelele de pe firmament. Viața era un șir de porți prin care nu te puteai întoarce: copilărie, pubertate, maturitate, parteneriat, carieră, așteptarea copiilor, creșterea lor. Prin implicații, nici una nu era absolută ca acest copleșitor portal din plastic luminos. Încercă să-l vadă cu ochii și cu mintea lui Nute, ca o întoarcere acasă, adăpost sigur și ocrotitor. Îl sfida. Poarta Ultimă. Patruzeci și șapte de ore, trei minute.

— Cum e să mori?

— Îmi arătați actele de identitate, seor?

Fluorescența rozalie venită din spate decupă silueta soldatului aplecat deasupra portierei. Camaguey ejectionează din anexofon datele de identificare și contractul lui Nute.

— Aceasta e moarta cu care ați încheiat contract?

Scanere și adulmecătoare își plimbară nasul pe contururile automobilului, îndreptându-și apoi întreaga atenție asupra lui Nute.

— Ea e.

— Aha.

Nute îi zâmbi ștrengărește omului de la securitate. Scanerile lunecară de pe habitacul și pufniră acuzator spre Camaguey.

Și poarta scoase un muget.

Camaguey rămase împietrit în ochiul uraganului sonor dezlănțuit de alarme, iar în fața lui, din șosea țâșniră degete cu gheare de oțel.

— Frige-o! îi răcni Nute în ureche. Du-te-n mă-ta! De-aici!

Whitewalls fumega. Automobilul se târî înapoi din capcană. Sirenele continuau să se tânguie. Soldații luați prin surprindere duseră mâinile către arme.

— Fii atent la drum, că eu stau cu ochii pe ei, strigă Nute. Isuse mare, omule, ce-ai făcut?

Întorcând pe loc, automobilul lui Camaguey lăsa o brazdă pe betonul crăpat. Oglinzile retrovizoare îi arătară pe **seguridados** îngenunchind, țintind, armele lor devenind fluide și căpătând configurații noi, amenințătoare.

— Eu? Ce-ai făcut tu?

Năpusti automobilul înainte prin interstițiul de cinci metri dintre palmieri și derapă de-a lungul vechiului trotuar, secerând ierburile înalte cu barele de proiecție și sperând că arborii îl vor apăra de focul fesierelor.

— Eu? Eu n-am făcut nimic. Nu din cauza mea au pornit să guițe alarmele de activitate tectronică.

— Ce insinuezi?

— Uite. Aici. Aici! E un labirint de alei de aprovizionare în spatele caselor de colo. Îi amețim până-i legăm cu sireturile de la bocanci.

Cu un clasic scrâșnet hollywoodian de pneuri, automobilul coti în unghi drept și plonjă printr-o perdea de liane. Alarmerle de proximitate behăiră; Camaguey se milostivi de sistemul nervos suprasolicitat al automobilului, comută pe comanda manuală și porni în viteză de-a lungul tunelului îngust și întunecos format din ziduri sfărâmicioase și copaci cu coroanele până la pământ.

— Uite ce insinuez: porțile au un sistem de detectare care simte orice mort ilegal care încearcă să pătrundă sau să iasă din Necroville. Și întrucât, grație mărinimiei tale, eu nu mai figurez ca ilegală, rămâne doar un singur

pretendent la titlul ăsta.

Camaguey frână brusc.

— Ba nu! Nute, nu...

— Am mirosit eu că ceva nu era tocmai **mechaieh Koshher** cu tine din clipa când ne-am întâlnit. Isuse, am fost salvată din pumnii și picioarele Clubului Neo-Nazist și al Tinerilor Pistolari din Exposicion de o persoană despre care descopăr că i-ar face pe **seguridados** să pârlească bucuroși tot cartierul numai să fie siguri că au ras-o. O sută douăzeci și ceva de ani înseamnă să fii prea tânăr și frumos ca să dai ochii cu Marea Moarte.

— Nute, ascultă: te-am cumpărat prin contract. Nici un necro n-ar putea face asta.

— Nu? Atunci ce dracu' ești? Aruncă o privire în sus și văzu lucruri pe care el nici nu le bănuia: Discutăm mai târziu despre asta.

Camaguey simți pe piele furnicătura câmpurilor gravitaționale refocalizate, în momentul când Nute îl apucă de mână și, cu o forță supranaturală, îl trase după ea din automobil.

— Fugi! Orice s-ar întâmpla, nu te opri și nu privi în urmă!

— Altfel o să mă transform într-o stană de piatră?

— Cam așa ceva.

Alergară. În spatele lor, aleea deveni un vârtej exploziv de foc neîntrerupt de testere.

— Automobilul meu...

— Îți cumpăr un garaj întreg, scumpule. Fugi, fugi, fugi! Aleile le limitează câmpul de foc, dar dacă ne prind în dreptul vreunui zid suntem **sodai gomi**.

Camaguey aruncă o privire peste umăr. **Mechador**-ii erau siluete negre pe fond negru, punctate de lumini de poziție planând pe deasupra unei bulboane clocotind de zgură argintie iar capetele li se răsuceau stânga-dreapta-stânga, adulmecând, căutând. Nici un împătimit ascultător nocturn de radio, nici un automobilist care să se plimbe pe bulevard cu capota coborâtă. Alergă.

— Pe aici, hai, hai. Nute îndoise un colț al gardului

ruginit din plasă de sârmă: Cartierul e ticsit de șanțuri de irigație abandonate și canale de apă, o mulțime trec pe sub gardul ăsta și duc până în Necroville, iar **seguridados** nici măcar n-au habar de existența lor.

Camaguey se rostogoli pe sub gard, Nute i se alătură și traversară în goană un teren de tenis cu zgură roșie, abandonat și năpădit de bălării. Urme de șine de tramvai; de stâlpi atârnavu fâșii de plasă metalică mâncată de vreme; un robot de exersat returnări având un vag aspect falic ruginea politicos într-un colț. Aerul era încărcat de parfumul florilor ce se deschid noaptea.

— Of, băga-mi-aș!

Mechador-ul pluti pe deasupra cupolei de stucaturi jupuite, care se ridica deasupra garajului dublu, iar capul negru ca de insectă, cu mișcări înspăimântătoare stânga-dreapta-stânga, încă mai căuta. Coborî în curtea pardosită cu cărămidă cu o lentoare calculată. Nu încăpea îndoială că-i văzuse.

— Mișcă! răcni Nute.

Capul ca de călugăriță se fixă pe poziție. Poarta terenului de tenis era la cinci metri. Ochii cu multifățete se deschiseră și suportii armelor se rotiră în poziție de tragere. Poarta terenului de tenis era la patru metri. Robotul se înclină puțin în față și porni în zbor de-a latul gazonului încălțit. Poarta terenului la trei metri. **Mechador**-ul depăși gardul de sârmă dintr-un singur salt. Poarta se găsea la un metru.

Era încuiată, lacătul și lanțul fiind o ghirlandă de rugină solidă.

Întreaga haită de vânători cobora rapid, ușor, ca puful de scai.

Cu un strigăt disperat, Nute smulse din țâțâni poarta, cu lacăt și cu lanț, și le azvârli în **mechador**-ul aflat în frunte. Robotul se legănă pe perna câmpului propulsor; în secunda câștigată prin această diversiune, moarta îl trase pe Camaguey printr-un desiş încălțit de curpen alb. Simți o durere când căzu într-un șanț betonat pe fundul căruia băltea o apă împutită adâncă de câțiva centimetri. Ridică

mâna mânjită de mazăgă și-și pipăi dezgustat pantalonii năclăiți.

— Încă n-a murit nimeni din puțină murdărie, spuse Nute, trecând pe lângă el și zgâlțâind un grilaj metalic care bloca accesul către un apeduct din beton. Așa, Nute. Încordează mușchiul. Încleștă pumnii; sub plantele târătoare era întuneric, dar lui Camaguey i se păru că vede cum carnea ei curge și îngheață, formând doi berbeci puternici din os alb. Metalul ruginit sări și se coji de la prima lovitură, la a doua, barele se îndoiră, iar la a treia plesniră. Un fior ca o presimțire îl îndemnă pe bărbat să ridice privirea. Lumina se mișca dincolo de camuflajul oferit de frunze și de florile cu parfum greșos-bolnăvicios.

— Nute...

Ea tocmai îndoia barele cu mâna goală. Avea o putere de neînchipuit. Un talent folositor pentru o prostituată. La fel ca și schimbarea formelor.

— Ia te uită la rochia mea! Cu cele care nu-ți plac nu se întâmplă așa ceva.

— O să-ți cumpăr un magazin întreg, scumpo.

— Lasă caraghioslăcurile de Hollywood și mișcă-ți curul prin gaura asta.

Îl împinse înăuntru. Apeductul era un cerc perfect negru de un metru înălțime, inundat de un lichid scârbos ce le venea până la glezne.

— Metroul lui Nute: următoarea stație, Necroville. Și, **chico**, să nu uiți că-mi ești dator cu o explicație.

Camaguey se azvârli în beznă. În urma lui, șanțul betonat explodează într-un delir de foc tesler.

Patruzeci și șase de ore, patruzeci și patru de minute.

Cele trei ambiții ale lui Huen:

Uno: să meargă la picnic pe Muntele Rushmore. „Fata Care a Zburat în Nasul lui Lincoln”.

Dos: să bată recordul de distanță cu deltaplanul fără motor.

Tres: să intre în costumul roz cu negru cu model spiralat al lui Toussaint.

Ar fi lăsat deoparte dorințele **uno** și **dos** dacă ar fi reușit s-o prindă pe **tres** între pulpe.

Și cu vremea va reuși. Până și chipul lui **Presidente** Lincoln, cioplit în piatra Muntelui Rushmore, cedează în timp, iar Lodoga Canyon Eyrie nu era atât de mare ca Toussaint să se poată ascunde de ea. Eyrie, ca și alte douăzeci de locuri similare ce împeștrău pantele vestice ale Parcului Griffith, era un complex arhitectonic de locuințe ultra care, pe dinafară, arăta ca o uriașă căpățână de conopidă italiană, iar pe dinăuntru îți dădea impresia că trăiești în interiorul propriului plămân stâng. Sub domurile translucide cu fațete verzi, printre alveole și grinzi de rezistență, viața impunea acea deschidere socială și acea intimitate pe care le poți întâlni în echipajele submarinelor, printre artiști de circ și sportivi. Nici o discreție. Nici un secret. Modestia trupurilor nu-și găsea locul aici. Pentru un grup ca Vulturii din Lodoga, unde individul se subsuma mărețului ideal al zborului, spiritul de comunitate fără ascunzișuri reprezenta un liant social esențial. Îi împiedica pe oameni să se mănânce între ei.

Huen găsi costumul roz-negru atârnat pe un cuier lipit cu rășină epoxidică de peretele convex al centrului de igienă. Zgomot de duș. Se strecură înăuntru, se așeză într-o poziție studiat-naturală, rezemându-se de lavoar și, fără rezerve, îi admiră goliciunea.

— Vreo petrecere diseară? (**Aș putea să intru, acolo, lângă tine, dar m-ai arunca afară.**)

— Orașul Mort, dar nu-i vorba de o petrecere.

— Pentru ce? (**Are pe alta, scârba!**)

— Niște prieteni cu care trebuie să mă întâlnesc.

— Îi cunosc? (**O să-i tai ticăloasei inima din piept și-o s-o ard în fața ei.**)

— Nu prea cred.

— Pot să vin și eu? Aici mă plictisesc. Toți mă scot din sărite. (**Numai să încerci să nu mă ieși.**)

Șuierul și gălgâitul apei oprite. Toussaint își scoase gelul din urechi cu un colț de prosop. (**Aș putea face eu asta.**)

— Nu, e o treaba personală. Un fel de reîntâlnire. Altă

dată, dacă nu te superi.

— Jocuri de artificii, uite! Ridicându-se pe vârful picioarelor, Huen văzu florile lor carmin împrăștiate deasupra întregii văi. Hei, Toussaint! Mai e ceva acolo.

— **„Nu plânge păstorașul**

Care, strigând 'lup',

Sfârși dejun crocant.”, o avertiză Toussaint.

— Lasă căaturile, Toussaint. E-a treia oară săptămâna asta.

— Probabil că-s doar oameni ce-și plimbă câinii, sau puști care caută un loc să se joace ori să pună ceva la cale. Cu toate astea, pe jumătate ud, veni să arunce o privire. Nu văd nimic.

Huen îl urmă în spațiul lui. Nu i se potrivea nicidecum descrierea de „cameră”; până și „spațiu” era un cuvânt cam tras de păr pentru a fi atribuit unei alveole de dormit care mirosea neplăcut și era lipită de peretele curbat și de un dulap suspendat.

— Ar trebui să-l îmbraci pe ăsta, arată bine, spuse Huen, făcând din cap către unicul său costum semioficial, ce fusese ales cu grijă pentru a se asorta la un număr cât mai mare de ocazii mondene.

„În timp ce acolo”, se gândi el „costume care au costat câte cinci sute de dolari cracul, lucrate de cei mai pricepuți croitori din Orașul Mort, adună praful și se strâmtează pe nesimțite, an după an.” Orice chestie care impunea purtarea unui costum reprezenta o risipă de viață. Revedea costumele, dar nu pantofii. Niciodată pantofii. Prin urmare, nu voia să calce pe urmele tatei.

Schimbăm doar o uniformă cu alta?

— Nu, nu cred că ăsta.

Haine de stradă. Modă pentru clima blândă. Lasă pielea vizibilă. Huen ridică din umeri.

— Eu cred totuși că ți-ar sta mai bine cu celălalt. Depinde dacă-s tipi pe care vrei să-i impresionezi.

— E vorba doar de acel **corillo** de prieteni din care făceam parte. Ne întâlnim în fiecare Noapte a Morților, la Cafeneaua Terminal din Saint John. Cafeneaua Terminal:

sună și foarte potrivit, după părerea mea. Chestia a murit cu ani în urmă. Toastăm pentru ceva ce aduce a cadavru solemn. În fiecare an ne luăm la întrecere, dorind să aranjăm un eveniment, ceva neobișnuit, o plecare, o expediție. Ceva... Anul trecut am plecat în căutarea Cimitirului Desenului Animat. A fost evenimentul meu. Anul ăsta e rândul iui Santiago Columbar. Dumnezeu știe cum concepe el o noapte plăcută.

Fratele Mohammed, care stătea atârnat cu călcâiele de tavan, în colțul lui de doi-pe-doi-metri din Eyrie, se agăță de bara fixă și coborî expert la podea.

— Îl știi pe Santiago Columbar? A fost eroul meu preferat. Parcă era toate stelele de **futbol** și de **movimento**, contopite într-o singură persoană. A făcut o chestie grozavă: Lycathropeon Numărul Trei, un proprioceptor pe bază de timp. Acționa la fiecare douăzeci și nouă de zile și jumătate și-i spunea sistemului tău nervos că ești lup. Adunai zece **compadres**, un-doi-trei și, gata, făceai o haită de lupi. Hauuu! Vârcolacii din Londra. Era foarte bine făcut - când proprioceptorii începeau să se activeze, îți puteai urmări propria transformare! Cu trusa de expansiune a virtualizării puteai programa amestecul încât să-ți vezi și tovarășii de haită drept lupi. Chiar gândeați, te percepeai și simțeai ca un lup. Bună chestie! Mi-a trebuit un an întreg ca s-o elimin din sistemul nervos. După aia am descoperit zborul.

— Ar trebui să fii mai atent când îți alegi eroii, spuse sumbru Toussaint. Știe careva numărul vreunei companii de taxiuri.

— Nici n-o să găsești vreunul în noaptea asta, replică Huen cu o bucurie ușor răuvoitoare. Viii nu vor să meargă în vale, iar morții sunt cu toții ocupați.

Parcă pentru a o contrazice, apelul telefonic îi oferi lui Toussaint numărul unei ricșe aparținând companiei Paramount Taxi. Zece minute, i se spuse. După nici o secundă în plus, ricșa își zăngăni clopoțelul pe pietrișul din fața Clădirii Eyrie.

— Ei, distracție plăcută tuturor, zise Huen destul de

rece.

— Nu despre asta va fi vorba, îi răspunse Toussaint.

Clădirea Lodoga Eyrie se închise ca un sfincter în urma lui. Seară: frumos, cald, temperatura aerului treizeci și două de grade, umiditate nouăzeci și trei la sută, vânt slab, circa opt kilometri pe oră dinspre vest schimbându-și direcția spre nord, nord-vest. Ultima licărire în infraroșu pe cer, anunțând restricțiile pe timp de noapte. Prevestiri de tunete. Pământul miroase: feralit și alte chestii care cresc din adânc. Focuri în valea de dedesubt.

— Tu ești tipul care vrea la Cafeneaua Terminal? îl întreabă **cochera**, o moartă cu mușchi bine reliefați, îmbrăcată în șort și purtând bijuterii, care nu părea deloc obosită de urcușul abrupt până la Eyrie. (Avea capul ras, în afară de cinci codițe atent împletite la baza craniului.) Sper că nu te superi că mai am pe cineva.

Pasagerul era un bărbat de o vârstă greu de ghicit, având o mutră despre care știi sigur că ai mai văzut-o undeva și-ți storci creierii tot restul nopții încercând să-ți amintești un nume. Îmbrăcat cam prea oficial, lăsa impresia că nu se simțea în apele lui, ca un surfist la o nuntă.

— Frumoasă seară, spuse pasagerul.

Cochera descălecăse și-și făcea de lucru cu harnașamentul.

Din păduricea deasă de bambus care ascundea vederii baza clădirii Eyrie apăru un bărbat care porni pe alea acoperită cu pietriș.

O înțepătură, un fior semnalând că ceva nu e chiar cum trebuia.

Pasagerul se aplecă secretos în față.

— Să știi, spuse el, trebuia să fi îmbrăcat costumul celălalt. Ai fi arătat mult mai bine.

Toussaint prinse cadrul din țeavă de oțel ca să-și facă vânt cât mai departe. Aterizează. Fugi. Ascunde-te! – în loc de toate astea, descoperi capul emițător al unui tunker la treizeci de centimetri de cel de-Al Treilea Ochi, aflat în mâna bărbatului care ieșise dintre bambuși.

— Înapoi în taxi, Seor Tesler.

Tunker: armă individuală, ușor de procurat de pe piață, ieftină și apreciată, alcătuită dintr-un maser de mare putere și câteva cartușe de energie. Bază mică de acțiune, dar considerată antisocială. Funcționează pe baza principiului Legendei-Urbane-a-pudelului-din-cuptorul-cu-microunde, numai că, în versiunea aceasta, creierul începe să dea în clocot și aburul îi aruncă țeasta în aer. Nu se apropie de frumoasa scenă a exploziei capului pe care o cunoașteți de mult.

Seor Tesler. Seor Tesler. Seor Tesler.

Dunga cusăturii de pe spate i se păru dureros de roșie și înfiorător de vulnerabilă.

— Cine sunteți?

— Țsta-i Texeira - zâmbi vag bărbatul cu tunker-ul, asta-i Shipley - femeia musculoasă înclină ușor din cap și o licărire argintie trăda un alt tunker pe jumătate ascuns în mâna ei, iar pe mine mă cheamă Quebec. Asta nu-ți spune mare lucru. Și nici nu trebuie, Seor Xavier Tesler.

— Nu mai folosesc numele ăsta.

— Știm. După cum ți-ai dat deja seama, suntem cu ochii pe tine de câțva timp. Și cu urechile, și cu alte simțuri mai delicate.

— Ați interceptat convorbirea cu compania de taxiuri.

— Sigur că da.

O pauză. Apoi:

— Dar tu? Tu cine ești? Toussaint folosi pronumele de apropiere. **Qui es tu?**

Bărbatul care-și spunea Quebec zâmbi. Brusc înfuriat, Toussaint coborî cu un salt din ricșă.

— Nu vă mai fac jocul. N-o să mă împușcați. Aveți nevoie de ceva ce numai Xavier Tesler vă poate oferi și, dacă mă omorâți, nu vă alegeți cu nimic. Așa că plec. Pe jos.

Întoarse spatele către tunkere. Avu senzația că dunga de pe pielea spatelui se cascadează și mecanismele intime ale sufletului îi sunt expuse vederii.

— Bineînțeles că ai dreptate, Toussaint. Se opri, bănuind

că i se oferise această neînsemnată victorie tactică doar fiindcă le dădea lor un câștig strategic substanțial. Cheam-o afară pe prietena ta, Huen, cea care se udă toată când ești în preajma ei. Spune-i că te-ai răzgândit și că ai vrea să te însoțească la întâlnirea cu Santiago Columbar de la Cafeneaua Terminal.

De câtă vreme îl urmăriseră, ascultaseră, mirosiseră ca să-i dezghioace într-atâta viața?

— Altfel?

— Trei disperați înarmați contra doisprezece zburători iubitori de pace neînarmați?

— Te bag în mă-ta, Quebec!

Femeia numită Shipley rânji. Texeira îl însoți pe Toussaint până la ușă. Răspunse chiar Huen.

— Ți-ai dat seama că n-ai să rezisti o noapte întreagă în Orașul Mort fără amatoarea de distracții?

Toussaint se strădui să zâmbească și-i răspunse mușcător:

— E dreptul bărbatului să se răzgândească. Deci, vii?

— Încearcă numai să mă oprești. (Simți un gol în stomac văzând că se întoarce purtând jacheta ei favorită de mătase.) Atunci să ne veselim.

Nici măcar reacția unui **aguila** n-ar fi fost suficient de rapidă ca s-o salveze. Bărbatul numit Texeira făcu un pas înainte. Fața lui se dezveli și un jet de ceva lichid și argintiu (umbra unui zâmbet încă prezentă) se azvârli spre ochii, urechile, nasul și gura lui Huen. Aceasta deschise gura să strige, dar fluidul argintiu țâșni și-i înăbuși țipătul în gâtlee. Ochii îi deveniră ovaluri oarbe de oglindă. Mâinile i se mișcară spasmodic, inutil. Pantalonii i se întunecară de urină.

Texeira se răsturnă pe spate ca o cariatidă din marmură, căzu pe pietrișul atent greblat al aleii și rămase nemișcat.

Toussaint se prăbuși în genunchi și icni uscat, încercând inutil să verse. Doar bilă neagră. Acid amar. Simți o mână pe umăr.

— Seor Tesler.

Vocea, atingerea, erau ale lui Huen. Cuvintele în nici un

caz nu puteau fi ale ei. Țesătura roșie a pantalonilor căpătase o nuanță mai închisă în locul udat când se scăpase pe ea.

— Acum înțelegi cine și ce suntem? întrebă Quebec. Toussaint, ar fi cazul să afli că regret profund că a fost necesar să folosim această formă de constrângere împotriva ta. Speram că viața ta personală... ca să zicem așa, ieșită din comun, te-ar face să ne susții cauza. La terminarea misiunii noastre, îți vei recăpăta prietena nevătămată. Texeira a preluat controlul asupra funcțiilor motorii și cognitive superioare ale lui Huen, dar și-a lăsat inactive sistemele de copiere. Un **coup de tete**, îndrăznesc să afirm. Pentru a alunga orice îndoieli pe care le-ai putea avea, neexecutarea ordinelor noastre va conduce la reconfigurarea ei completă de către Texeira. Ca și în cazul reînvierii convenționale, procesul e ireversibil și fatal. Va arăta ca înainte, va vorbi la fel, dar pe dinăuntru va fi moartă. Ca o zombie. Întreabă-l pe prietenul tău de colo. Arată spre trupul pe care îl abandonase Texeiro.

— Ticăloșilor!

— Nu-i chiar așa, Toussaint. Ba dimpotrivă. Shipley!

Femeia solidă - oare pe cine prădase de corp de avea mușchii aceia impresionanți și codițele împletite? - se mișcă în jurul ricșei furate, dezgolind-o de ornamentele și componentele non-tectoplastice. Evident satisfăcută, puse palmele pe mașinăria șubredă și imediat nanoplasticul se umflă și se topi sub atingere.

— Fii atentă, Shipley, nu are masă prea mare și nu ne putem permite s-o risipim.

Shipley îi aruncă o privire îmbufnată peste umăr și continuă mișcările de modelare și țesere. Lonjeroanele se alungiră, barele se întinseră între degetele jucăușe, devenind fibre monomoleculare, suportii se desfăcură în pelicule subțiri, curgătoare. Sugestii de aripi. De fuzelaj.

— După cum cred că ți-ai dat seama deja, nu suntem specia de morți decorativi cu care te-ai obișnuit, vorbi micios Quebec. Tot astfel, nici misiunea noastră nu e obișnuită.

- Vreți să vă duc la tatăl meu ca să-l ucideți.
- Corect în prima parte. Greșit într-a doua. Nu vrem decât să-l întâlnim pe Adam Tesler.
- Și?
- Să-l convingem de imposibilitatea poziției lui, spuse Huen-lucrul. Pe pietriș zăceau trei aripi din micropeliculă, pliate ca ale unor fluturi moi, cenușii. Mândră de opera ei, femeia numită Shipley zâmbi.
- Și acum, zboară, rosti ea.

Yoyo pe motoretă. Poartă pantaloni de piele retezați ceva mai sus de genunchi, jachetă fără mâneci, pălărie Garcon Garcon, mănuși fără degete, încălțăminte solidă: totul peste corpomănușa de virtualitate ca o peliculă. Femeia Ilustrată. Pâr, pâr, pâr: motorul cu alcool al motoretei pârțâie maximum cincizeci de kilometri la oră, se comportă bine în trafic sau în dinamica mulțimii de pietoni a orașelor moarte. Ținta: spre centru, Orașul Mort, la un restaurant așezat pe un colț de stradă ca să se întâlnească cu Martika Semalang, femeia moartă.

— Am un proces, dacă vrei să-ți arunci ochii pe el, spusese Jorge, procuror de la investigații, găvind-o pe Yoyo prăbușită într-un colț al camerei ei alb-negru și holbându-se la sticla de Jose Cuervo pe trei sferturi plină.

— Dă-o-n mă-sa, Jorge, sunt terminată, mormăise ea. Și când mă gândesc că Ellis îmi spunea că **serafino** asta care mă urmărește peste tot, ca mieluseaua aia împruțită a lui Mary¹², înseamnă karma prielnică! Ei bine, Carmen Miranda, ai de gând să-mi trimiți mâine un camion de curcani morți? Așa o să te simți bine?

— Lasă, Yoyo. Ești un avocat bun. Nu-i vina ta că ai primit citație pentru sfidarea tribunalului.

— Spui asta ca să mă liniștești, nu-i așa, Jorge? Știu și singură că-s bună, dar cu toate astea m-au dat afară și-au angajat pe altcineva, care să nu fie urmărit toată viața de un homo travestit precum Carmen Miranda.

¹² Aluzie la o foarte cunoscută poezie pentru preșcolari. (n. tr.)

— Yoyo, să vii să vorbești cu mine când o să fii în stare să și ascuți.

Ceea ce se și întâmplă trei ore mai târziu; după ce-i destăinui lui Trio că vechea ei dorință i se împlinise, se văzu liberă să facă ce voia cu 'latorul Scării către Cer.

— Procesul acela...

— E o investigație personală, spuse Jorge, oferindu-i lui Yoyo o bere din răcitorul baroului. Nu-i stilul tău, știu, dar eu sunt prins până peste cap cu cazul Margolis și nu-mi place să refuz nici o ofertă.

— E stilul meu când pierd cel mai mare caz al carierei, replică Yoyo.

— Numele ei e Martika Semalang. Trebuie s-o întâlnești aici...

Jorge mâzgăli o adresă în Necroville Saint John pe un bilețel adeziv și-l lipi pe încheietura mâinii lui Yoyo. Scris! Jorge și anacromismele lui bizare.

— Poți să citești? (Yoyo încuviință din cap.) O să se afle la o masă pe trotuar între opt și nouă jumătate. Să comanzi **camarones espagnol**. Chiar sunt bune.

— Față-n față?

— Carne în carne. Fără virtualitate. Legea pură. Unde ți-e instinctul de polițist discret?

— N-am așa ceva, se oțărî Yoyo. Perry Mason e arhetipul meu hollywoodian. Sau a fost... Îmi împrumuți motoreta?

— Să nu uiți să-i faci plinul. Să-ți mai spun ceva. Jorge zâmbi teatral. Actorii și avocații au fost dintotdeauna frați de suflet. O vorbă despre această Martika Semalang: într-o dimineață s-a trezit moartă și vrea să știe de ce.

Seguridades de pe Bulevardul Sunset verificară anexofonul lui Yoyo și-i făcură semn să treacă, însoțindu-și gestul cu obișnuitul ritual al masculilor cu prea mult testosteron: chelălăieli de coiot și buze linse cu limbi care ating partea de jos a vizorului. **Stai pe asta, mi hermana.** Cretini scârboși. Până la urmă trece în Necroville.

Viața străzii. E minunat. Mirosul solului fierbinte. Secțiunea de alămuri de pe colț, cu un saxofon languros ce

ținea un ritm legănător. Aroma de carnaval! Și tocmai fiindcă e minunat și fiindcă aerul de carnaval plutește în înălțimi, atârnat de un fir de păr, furia și durerea provocate de cazul Industries Gabonais sunt cu atât mai acute și mai amare.

„Cum de l-am pierdut?” Întrebare care se înrudește îndeaproape cu alta: „Cum de l-am putut pierde?”

Ambiția care depășește cu mult harul. Aproape că-și auzea părinții râzând ironic în Marina Del Rey. De ce nu le urmase sfatul, devenind vagaboandă de generația a treia, ca să trăiască din ajutorul social? Pentru ei era destul de bine să-și legene zilele pe un sampan acolo, în Lumea Plutitoare, scufundați și binecuvântați de mahjong¹³, programe ieftine de televiziune și de bhang-ul¹⁴ cu care îi miluia statul, clătinând întristați din cap la moravurile relele ale astei lumi rele-rele, asta i-ar fi fost și ei de ajuns, dar ea nu, asta nu era pentru ea, pentru Fiica lor Numărul Doi, foarte ambițioasă, ea trebuia să plece ca să Devină Ceva și să Facă Ceva din viața ei. Ai vreme să muncești după ce mori. Ai toată eternitatea la dispoziție ca să tot muncești. Noi vorbim, dar cin' să ne-asculte? Și-acum, liniște, e ora la care se dă **Camino Real**, emisiunea preferată a maică-tii.

Yoyo nu putea înțelege conceptul de **depășire a condiției**; egalitarismul era indisolubil întrețesut în ADN-ul ei, tot așa cum fatalismul intrase în structura părinților. Prin urmare: lasă-te pe vine și, în timp ce apa canarisită îți clipocește în jurul gleznelor, zâmbește grațios ca și cum ai ști despre caracterul universului ceva ce altor muritori nu le e la îndemână, zâmbește, dă din cap, înclină gâtul ceainicului, **uite așa**.

Fiica cea nechibzuită a lui Meredith Mok e iar în ascensiune. Această Martika Semalang o va căpăta pe Numărul Unu. Yoyo Mok răsuci manșonul de accelerație.

¹³ Mah-jong - vechi joc chinezesc cu pietre. (n.tr.)

¹⁴ Bhang - narcotic obținut din frunze și muguri de cânepă, hașiș. (n.tr.)

Micuța motoretă tuși până ajunse la fix cincizeci și cinci. Aleargă, teribilă forță oțelită!

YOYO apăru brusc pe videozidul de la „Stricați Voi/Că Dregem Noi“, IARTĂ-MĂ, N-AM FĂCUT NIMIC, PE CUVÂNT. Scuzele lui Carmen Miranda o urmară de-a lungul întregului bulevard, sărind de pe o parte pe alta a străzii, din ecran în ecran. YOYO, MAI SUNTEM PRIETENI? În momentul în care își parcă motoreta în față la Tacorifico Superica, **serafino** ajunse la rugăminți. TE ROG, TE ROG, TE ROG, YOYO, scria pe peretele de la Banco Nogidaches. Bănuieli de fructe tropicale treceau ca fantomele printre pixelii corporați. RĂSPUNDE-MI, YOYO. Ridicând privirile, oamenii de pe stradă zâmbeau, gândindu-se la certuri între îndrăgostiți, neașteptate și furtunoase ca ploile de vară; împăcare, iubire și trandafiri.

— Ascultă, lăbarule, șopti Yoyo în anexofonul de la încheietura mâinii, cu ajutorul căruia bănuia că **serafino** o descoperise până și în Necroville. Am un caz. Am fost norocoasă că l-am căpătat și pe ăsta. Dacă ar fi pe bune, ar trebui să fiu azvârlită în stradă. S-ar cuveni să fac autostopul înapoi până la Sampan City. Dar nu s-a întâmplat așa, fiindcă am prieteni de treabă. Asta-i ultima mea șansă. Sigur. Categorie. Fără nici un dubiu. Așa că vreau ca totul să meargă strună. Nu prea-mi surâde să am un client bănuitor fiindcă sunt în relații amicale cu panourile rezervate reclamelor.

Comprendes?

Zâmbetul profesional al lui Angeleno de la Banca Nogidaches, cu o aură formată din bancnote de un dolar rotindu-se, se crispă și se transformă în rânjetul carmin al lui La Miranda. Dezgustătorul travestit bătrân făcu un semn cu ochiul și regurgită câteva cuvinte scrise care spuneau: PE BUNE, YOYO. DACĂ AI NEVOIE DE MINE, FLUIERĂ. Ananasul, care punea capac la pălăria tutti-frutti, dispăru ultimul. Câțiva **carnivalistos** rătăciți prin preajmă aplaudară politicoși.

Tacorifico Superica aparținea acelei școli de restaurante stradale autohtone care, disprețuind pe față orice

schimbare, devin culmea modei și asta grație principiului Karma-Kalifornian potrivit căruia ceea ce satisface pe toată lumea oferă profiturile cele mai mari. Yoyo se așează la rând lângă tejgheaua metalizată, își primi nemaipomenita mâncare pe o farfurie din plastic și plăți temiri-ce, cumpără o sticlă de bere Necroville – căci, eliberați de povara alimentației ca necesitate chimică, morții mâncau bine, beau și mai și, reușind întotdeauna să facă băuturile să aibă exact gustul mirosului – și porni cu tava în mână către o masă din grădina prăfuită, unde o moartă atrăgătoare stătea sub un copac mort, ciugulind cu furculița dintr-o farfurie cu salată de fasole.

— Martika Semalang?

Zâmbind și ușor de reperat, Yoyo se simți ca o adolescentă care atrage privirile. Față în față. Carne în carne. Nu pot face asta. Dacă i-a rămas vreo coajă de fasole pe dinți sau dacă-i miroase răsuflarea? Să te gândești doar la sampane legănându-se în timpul fluxului.

— Sunt Yoyo Mok, de la Allison-Ismail-Castardi. Mi s-a dat sarcina să investighez cazul dumneavoastră.

Oare-și dă seama că improvizez?

Moarta îi strânse mâna. Yoyo își trase un scaun.

— Vă supărați dacă înregistrez? Dintr-o mișcare, își scoase anexofonul de pe braț și-l așează pe masă.

— Regret, dar nu scriu prea repede. Urmă așezarea palmelor pe pulpe. Bun așa. Prin urmare: Seora Semalang, spuneți-mi exact ce doriți să fac.

— Vreau să știu cum am murit, spuse Martika Semalang. (Avea o voce plăcută, gravă, care abia se auzea din cauza zgomotului de dincolo de zidul din zgură presată). Și, dacă răspunsul e cel pe care-l bănuiesc eu, aș dori să aflu de ce am murit și cine m-a ucis.

— Și ce bănuieți? întrebă Yoyo.

— Că am fost asasinată.

Asasinatul ca mijloc de suprimare a deținătorilor de informații devenise în general demodat prin apariția tehnologiei de reînviere. Asasinatele pornite din inimă rămăseseră la fel de îndrăgite și de răspândite încă de

când Cain Avusese O Zi Proastă și făptașul găsea clemență. Vinovații se puteau aștepta la cel mult o interdicție de exercitare a drepturilor pe o perioadă de zece ani și, în cel mai bun caz, la o condamnare cu suspendare. La urma-urmelor, într-un fel sau altul, victimele erau încă în stare să meargă, să vorbească, să mănânce și să se ușureze.

Faptul că această moartă nu știa cine o asasinase, dacă era adevărat că o asasinase cineva, dar bănuia natura morții ei, presupunea atâtea lucruri imposibile încât Yoyo simți cum îi crește pulsul la un asemenea gând.

— Vedeți dumneavoastră, Seora Mok... (Yoyo, te rog) Yoyo... Nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut înainte de ridicarea capacului de pe cuva Isus, când tehnicienii Casei Morților m-au ajutat să ies.

— N-ai știut că ești moartă?

— Îți închipui ce-a însemnat să mă obișnuiesc cu ideea asta?

Nu. Nu-și putea imagina. Se îndoia că ar fi fost cineva în stare. Deși, din punct de vedere intelectual, Yoyo înțelegea că va împărtăși aceeași soartă cu femeia moartă, emoțional nu fusese niciodată capabilă să accepte bezna morții și lumina eternă a reînvierii. Îmbrăcată doar cu pantaloni scurți, jachetă, pălărie Garcon Garcon și corpomănușă, Yoyo tremura. Norii se îțeau deasupra irizării roșiatice, în creștere, a cer-conceptului.

— S-au mai întâlnit cazuri de pierdere a memoriei, comentă ea. Mâncarea de pe farfuria de plastic atrăgea muștele. Dacă cineva moare în copilărie sau ca sugar, poate să apară o ruptură în continuitate. Dar, așa cum spui, în general toți își amintesc moartea. În cazuri extreme, apar reînvieri prenatale datorate pierderii sarcinii sau avortului. Și atunci nu există amintiri despre moarte sau despre viața anterioară. Anul trecut a avut loc un accident, cazul Sifuentes, destul de cunoscut: o femeie din San Yaquinto era convinsă că băiatul care-i îngrijea casa era fiul ei avortat care se întorsese să o pedepsească pe motiv că nu avea nici o amintire din viața lui de

dinainte. Femeia era nebună de-a binelea.

— Nu, nu cred că-i cazul, spuse moarta. După cum probabil știi, când ești reînviat, ți se permit câteva lucruri personale din viața ta anterioară, dacă le dorești. (Yoyo nu știa). Când am ieșit din baie mi s-a dat asta. — Un plic de plastic care se închidea etanș. Răsturnă conținutul lui pe masa de tablă. Totul se reducea la o imagine video, ușor încrețită pe margini, cu tonuri decolorate și amestecate.

O fată, în plină pubertate și oarecum conștientă de sine, după moda și stilul unei epoci apuse de douăzeci de ani. Stătea pe treapta de jos a unei verande aparținând unei case suburbane din lemn, cu brațele cuprinzându-și genunchii strânși sub bărbie. Iederă în grădina din fața casei și nici un gard vizibil. Vreme însorită, așa cum e întotdeauna în copilăria oricui. Fața ținea în palme un motan cu blana tărcată cu un aer nemulțumit și privea printre gene spre cameră; dorind să obțină o filmare atrăgătoare, operatorul, uitase că soarele bătea din spate și de aceea în imagine apărea și umbra lui, profilată pe cărarea acoperită cu pietriș. Casa avea atât nume cât și număr: 1345 Sunnymede. Una dintre clădirile construite cu mult timp în urmă. Jumătate de vehicul aflat pe o alee. Părea a fi unul dintre primele Nihan Cityhopper. Jumătate din numărul de înmatriculare pe care Yoyo reuși să-l descifreze deținea un cod din Tres Valles. Poate chiar un sufix din San Fernando. Asta limita aria de cercetat la numai trei milioane de posesori de automobile.

Fata semăna parțial cu Martika Semalang, dar asemenea amănunte erau puțin semnificative pentru lumea în schimbare a cărnii pieritoare.

— Când ai ieșit din cuvă a trebuit să deprinzi o serie de lucruri? Cum să folosești toaleta, cum să mergi, să vorbești sau să citești? Chestii din astea?

— Nu. Nimic. Totul era intact, în afara amintirilor despre viața de dinainte. Știu cum e lumea, doar că-mi scapă rolul pe care-l joc eu. Poate așa-mi înțelegi bănuielile.

— Că memoria ți-a fost stoarsă în mod deliberat?

— Ceea ce întărește implicit suspiciunea de crimă.

— Numele tău are o rezonanță din sud-estul Asiei. Malaiezian.

— Nu înseamnă nimic. Nu-mă numeam așa. Am verificat.

Yoyo își supse buza inferioară. În virtualitate, strâmbătura inconștientă genera un fior plăcut la nivelul pielii, ca un sărut pe tot corpul.

— E posibil să nu fi dispărut cu totul, ci doar să rămână îngropat adânc, spuse ea. Nu sunt expertă în neurochimia memoriei dar, din câte știu, enramele ce codifică amintirile noastre sunt cablate și nu pot fi șterse în întregime, deși codurile chimice care le localizează pot fi alterate. În acest caz, un stimul potrivit ar fi suficient pentru a declanșa o asociație care, la rândul ei ar da naștere unei avalanșe de amintiri. Un miros ar fi grozav: e cel mai puternic stimulent al amintirilor, cel puțin așa susțin experții.

— M-am gândit și la asta, încuviință Martika Semalang. Cu o simplă ridicare de deget îl chemă pe **mesero**, un talent pe care Yoyo nu-l posedase niciodată și-l invidia la alții.

— Încă o bere pentru seora, iar eu vreau o **minerale**. Totuși nu știu cum să încep și nici măcar de unde s-o iau.

Avocata ridică imaginea video. Pe vremea aceea, verile erau mai plăcute, chiar și în orașul plutitor. Înotai, alergai de colo-colo, te bronzai și slăbeai.

— Pot face verificări privind marca și talonul autovehiculului în fișierele și arhivele municipale. Asta ar trebui să ne spună unde a fost făcut filmul.

— E greu?

— Nici o problemă. Îndatoritor, anexofonul de pe masă își prelungi un filament pe care Yoyo îl conectă la un circuit pelicular de la încheietura mâinii. Iartă-mă o clipă.

Dintr-o mișcare, femeia își ridică gluga corpomănușii.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi când interfețele optice se fixară în jurul globilor oculari și se conectară la cortexul vizual. Clipi ca să alunge lacrimile și ajunse înăuntru.

Legătura celulară a anexofonului era limitată și lentă ca o moluscă, virtualitatea de proastă calitate și granulară – uneori monocromă din punct de vedere idiosineretic, așa cum credea că ar trebui să fie toate filmele polițiste bune – dar era înăuntru. Strada Boogie. Îi dădea o senzație atât de plăcută, chiar în monocromie neclară încât iertă până și petele de vopsea ale afişelor cu rezoluție scăzută ale lui Carmen Miranda, ce apăsură la marginea câmpului vizual.

Protocolurile fură rapide și se stabiliră cu ușurință, deși Yoyo scrâșni din dinți când bazele de date cerură solvabilitatea contului bancar. Ar fi trebuit să ceară ca lichiditățile să apară primele.

Întrebare: (Yoyo crea un fișier pentru uz ulterior, plasat în interiorul unei colivii din semne de întrebare care orbitau) cum de-și poate permite o moartă să solicite o investigație din partea unei companii ca Allison-Ismail-Castardi? Chiar cea efectuată de stagiara angajată de probă? Dacă nu avea contract, trebuia să existe un cont într-una din marile **Imortalidad** care să conțină identitatea, ocupația, fișa medicală și alte informații valoroase care să dea culoare vieții, morții și reînvierii Martikăi Semalang.

Mai târziu, Yoyo. Sfidând gravitația la cinci kilometri deasupra rețelei orașului, trei ferestre se deschideau în noaptea roșiatică exact în fața ei. Tranzițiile erau puțin nesigure, redarea destul de brută și, pentru simțurile ei amplificate, complicate, ba chiar interminabile. Treisprezece mii de case cu numărul 1345 în acest oraș cu douăzeci și două de milioane de îngeri. Patruzeci de mii de autovehicule Nihan ultimul model și asta reprezenta cea mai subțire secție transversală; din fotografie lipsea prefixul de an. Șase comparații ale modelului cu numărul casei în intervalul de timp estimat. Se apropia. Trei căzură la primul gard. Nu se potrivea valea. Mirosea bine. Mirosea a sânge. Sinapsele accelerate surprinseră conectarea în arhiva arhitectonică cu o microsecundă înainte ca 'latorul să o avertizeze. O mișcare fulgerătoare a degetului suprapuse imaginea de arhivă peste cea video.

Corelare 92%, o anunță calculatorul cu litere cromate stângace care se rostogoliră din cerul infraroșu. **Acum unde ți-e instinctul de polițist-detectiv?** croncăni triumfătoare Yoyo către el, în timp ce plutea pe deasupra rețelei virtuale a orașului asemenea lui Peter Pan.

Și afară.

Timp real total scurs: opt virgulă trei secunde. Senzorii optici și aurali decuplați. Împinse gluga pe spate și încercă să nu apară mulțumită de sine.

— Noi credem că fotografia reprezintă Enero Heights 1345, Mission Oaks. E la vreo treizeci și cinci de kilometri de aici, dincolo de San Bernardo.

— **Noi?**

Yoyo ridică din umeri.

— Noi.

Chelnerul se întoarce cu băuturile. **Minerale** și Red Hat. Desfăcu sticla lui Yoyo cu dinții. Martika Semalang plăti cu un plastic. Rachete roșii se înălțară deasupra acoperișului ruginit al restaurantului Tacorifico Superica și explodară înfundat, moale. Niște nove simpatice.

— Așteaptă, Seora Semalang, așteaptă puțin. Doar o clipă.

Yoyo interceptă cartela între mână și scaner. Chelnerul își arcui sprâncenele de parcă ar fi zis **Atâta vreme cât plătește cineva și-mi lasă și mie o propina cum se cuvine.**

— Îmi dai voie să verific ceva? Fără să mai aștepte aprobarea, avocata introduse numărul cartelei în anexafon apoi, imperturbabilă ca un jucător de cărți, întrebă:

— De unde ai cartela asta?

— Ce vrei să spui?

— Reprezintă un cont de cinci milioane și trei sferturi. (Chelnerul, la fel de imperturbabil, își recalcula bacșișul). O femeie care se trezește moartă într-o dimineață, fără să-și amintească de viața de dinainte, de faptul că a murit nici nu mai vorbesc, are o carte de credit de șase milioane de dolari și nu e câtuși de puțin curioasă să afle cum i-a căpătat?

— Presupun că provin din polița mea **Imortalidad**.

— Seora. Doar cei foarte bogați și frumoși se aleg cu un buzunar plin de mărunțiș din partea Casei Morții. De ce n-ai pus asta la îndoială și să-l verifici la bancă? Yoyo răsuci cartela între degete. Pământul, Vântul, Oceanul și Focul, ocupau câte un sfert din cercul care reprezenta banca Pacific First Consolidated. – Nici n-ar trebui să ai cont la ăștia. Nu se poate să fii la ei.

— N-ar trebui? Nu pot?

— PFC nu are filială pentru morți. Timpul avocaților costă. Hotărârea Barantes stabilește că morții – o să mă ierți pentru expresia asta – nu sunt ființe umane și, prin urmare, nu li se pot oferi protecția din partea, și respectiv, răspunderile în fața legilor umane – a viilor, vreau să zic. Decizia Barantes pătrunde adânc de tot, este fundamentul sistemului nostru socio-economic. Nici sectoarele financiare nu i se pot sustrage. Tehnic vorbind, ca moartă nu ai nevoie și nici nu ai dreptul să posezi bani. Principiul potrivit căruia giulgiul nu are buzunare. Cu toate astea, sistemul impune existența unei Economii Fantomă – eu îl plătesc pe Jose și Jose plătește nițel proprietarului care e **blanco**, un băiat din carne care se bălăcește, precum Marea Balenă Albă, într-o piscină din Copananga și nițel companiilor municipale pentru energie și apă – care, la rândul lor, deși toți muncitorii pe care-i folosesc sunt morți, aparțin, până la ultimul nit, băieților din carne – și nițel mai mare Casei Morții. Companiile de electricitate nu sunt obligate să-i vândă curent lui Jose, proprietarul nu are contract legal care să arate că Jose e chiriaș – totul nu e decât un uriaș acord tacit. Iar acolo unde există economie, sigur că sunt și bănci: ca stropii de săpun pe perdeaua despărțitoare de la duș. Marile bănci pentru vii își deschid sucursale independente pentru morți – Bănci-fantomă – care fac același lucru ca și băncile-mamă, dar ele nu există. Lumea aceasta este dependentă de lucruri nevăzute, de dovezi de credință și de premise acceptate ca și Europa Evului Mediu catolic. Dar și atunci doar prin consens. Fiindcă și eu și tu suntem de acord că așa trebuie

să meargă lucrurile. Pacific First Consolidated se laudă că au un înalt standard moral fiindcă nu se amestecă în ipocrizia economiei-fantomă. Ar târî legea în noroi, așa spun ei. Adevărul e că manifestă o puternică înclinație Pro-Viață. Au în consiliul de conducere o mulțime de indivizi Renăscuți în Noul Mileniu.

Ironia o amuză pe Martika Semalang. Ca și rochia, modul ei de a fi, felul în care vorbea despre un traumatism ce depășea imaginația viilor, ca tot ce înțelesese Yoyo despre ea, era grațios. Elegant. Yoyo se simțea butucănoasă și lipsită de feminitate. Și ce dacă: îi plăceau fermoarele. Iubea îmbrăcămintea care spunea ceva. Ținea la hainele din piele. Nu era și asta piele reînviată? Nimic mai normal decât pielea. Ridică din nou cartela.

— Aș putea afla sursa. Mă refer la cei cinci milioane și trei sferturi.

Se strecură pe lângă Carmen Miranda **serafino** care pândeă în cerul imaginar și alunecă în îmbrățișarea 'latorului Scării spre Cer. Va avea nevoie de amici puternici pentru a pătrunde în tainele băncii Pacific First Consolidated. Travestită ca o operațiune de debite, se apropie de pictogramele **tori** shinto-iste ale băncii. Încetineala și lucrul în salturi a legăturii de joasă rezoluție a anexofonului îi încurcau din nou socotelile.

Poarta spirituală se deschise cu o lentoare dureroasă.

Nici nu era de mirare că Iago fusese detronat de vechii parteneri de afaceri corporative. În trei virgulă două secunde de timp real, 'latorul lui efectuase operațiunea de „Sesam deschide-te” pentru contul bancar al Martikăi Semalang și acum rula instrucțiuni generale pe o mică Fereastră de Evenimente.

Își făcea cumpărăturile acolo?

Cheltuia atât pe asta și ailaltă?

Cumpărase acele lucruri?

Ajunse cu greu la bilanțul de începere a activității. Șase milioane de dolari Rim. Cât se poate de curați. Separând piste bune de cele false, Yoyo verifică operațiunile externe. Învârtelile enorme ale operațiunilor bancare

transnaționale scoaseră la iveală un transfer de sold de la Purmerend Bank din Lucerna. Elveția. Piticii din Zurich, familia lărgită. Mai impenetrabili decât tainele Bisericii.

— Ei, acum să te văd, Iago, dacă ești atât de bun cum te lauzi.

Corpomănușa o azvârli într-o stare de absență senzorială vreme de câteva secunde, până ce anexofonul ieși din Pacific First Consolidated și, deghizat ca un gambit al pieții valutare internaționale, se conectă la banca din Lucerna.

Toate acestea de la o masă din fundul grădinii micului restaurant Tacorifico Superica, având în față o sticlă de Red Hat băută pe jumătate și o farfurie de **camarones** reci. Serios vorbind, mai există altă modalitate de a încheia afaceri?

Grăbește-te! Purmerend Bank era un ziggurat **corporada** obtuz, de modă veche. Conservatorismul elvețian se lipise, bineînțeles, și de iconografii de rețea. Făcând uitată ultima ei pățanie, Yoyo rămase în umbra unei piramide elvețiene similare și pătrunse călare pe val.

Surfingul ei nebunesc în urma imaginării sume de trei milioane de dolari Rim căutând o convertibilitate fiscală minoră făcu alarmele să zbârnâie în sisteme de securitate despre a căror existență nici nu-i trecuse prin minte. Le ignoră. Până ce ele o vor descoperi, va reuși să dea lovitura și să o șteargă cu prada. 'latorul lui Iago scoase din ascunzătoare contul din care se făcuse transferul celor șase milioane ale Martikăi Semalang și-l spintecă, deschizându-l ca pe un cadou Navidad.

Cifrele începură să alerge prin cortexul cerebral al lui Yoyo; CNS-ul ei lucrând în salturi, mișcându-se de la o intrare la alta, asimilând, sintetizând, făcând legături. Bani negri. Plăți. Răsplăți. Ciubucuri. Cele șase milioane Semalang erau apă de ploaie pe lângă munții de șperțuri ale marilor corporații. Și la urmă de tot... Numele apăru în cadru...

În timp ce alarmele porniră să urle în nervii auditivi, Yoyo arătă cu degetul și apăsă.

O novă de lumină albă, orbitoare, explodează în jurul ei, atât de strălucitoare încât, prin văz, îi atinse și alte simțuri: o cacofonie de senzații gust-miros, un val de căldură care-i pârlă fiecare terminație nervoasă de parcă ar fi fost cufundată în lavă topită, un spasm de zgomot alb și un urlet despre care-și dădu seama că nu era al paznicilor cibernetici ai băncii Purmerend, ci al propriului trup arzând în dureri senzoriale de neînchipuit.

S-a sfârșit. S-a sfârșit. S-a sfârșit! Comută cu un declic spre lumea fizică și văzu că filamentul care lega anexofonul de corpomănușă se topise complet. Lângă ea se afla Martika Semalang, îngrijorată, oferindu-i un pahar cu apă.

— Ai pățit ceva, Yoyo? Ai strigat pe neașteptate...

Ocupanții altor mese de la Tacofirico Superica se holbau la ea. Yoyo își dădu gluga pe spate și-și trecu mâna înmănușată peste capul descoperit.

— Isuse... Isuse! N-am nimic. Mă simt bine. Așa cred. Cineva s-a supărat rău că mi-am băgat nasul unde nu trebuia.

În timp ce spunea toate astea, își dădu seama că energia distrugătoare abia o atinsese. Aparatul - sau persoana - care o lovise nu știuse că ea lucra de la distanță, prin intermediul anexofonului lent și de calitate inferioară. O salvase propria lui imperfecțiune. Ținta asaltului fusese camera ei în alb și negru de pe Bulevardul Sunset. Forța pură a atacului trebuie să-i fi transformat în praf și pulbere Scara Powell și Pressburger, și toate subrutinele iscusit ascunse.

Of, Isuse. Oof, Maria. Oof, Mama dracului!

Anexofonul scoase un piuit anemic. Pielea lui din tectoplastic se dădu în lături, înfățișându-l pe Ellis, care avea o mutră de parcă tocmai fusese vizitat de îngerul morții.

— Yoyo? Doamne! Vino repede încoace. Of, Isuse Hristoase! A avut loc un accident. Trio. Isuse, nu știu, un accident, nu-mi dau seama, un fel de recul energetic, n-am mai văzut niciodată așa ceva...

— Ellis? Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce e!

— Trio folosea 'latorul tău. Am auzit un urlat și mi-am închipuit că s-a petrecut ceva rău. Vreun recul, poate. Am venit într-o goană.

— Ellis! Trio... Cum e?

— Arsuri. De parcă i s-ar fi supraîncărcat corpomănușa. Doamne, cum de s-a întâmplat? Echipa de salvare e pe drum.

Yoyo întrerupse legătura. Eleganța distantă a Martikăi Semalang se topise, alungată de spaimă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plec. A avut loc un accident. Prietenii tăi tocmai au mărit miza.

— Ce vrei să spui? Care prieteni?

— Cei care ți-au plătit șase milioane de dolari, Seora Semalang, **Corporada** Tesler-Thanos.

Versiunea 2'2 pentru **pământ deștelenit** de Valeri Kuzneț.

Scene nedifuzate din **Detașamentul Roșu de Femei** turnat după evenimentele din Piața Tienanmen.

Filmele astea priveau de pe coamele acoperișurilor către Trinidad care alerga. Cizme cu toc înalt. Rochie roșie. Cercei care se bălăngăne.

Trinidad nu se sinchisea încotro alerga; nici nu știa încotro fugea, numai să se îndepărteze cât mai mult de Santiago.

Demon. Monstru. Criminal.

Se trezi la colțul lui Undeva cu Oriunde, privită cu mirare de mulțimea de oameni, epuizată. De cealaltă parte a intersecției ticsite, stația spațială din 2001 ca o halteră, valsa pe un perete-ecran de douăzeci pe cincizeci, prizonieră a gravitației. Capătul străzii părea să fi luat foc.

Nu știa unde se află. Pierdută în Necroville, în Noaptea Morților.

(Trinidad: primul și cel mai rău coșmar. Patru ani. Întâia ieșire cu Mami Iuv în Complexul Comercial. Nu se știe cum, dar strânsoarea slăbește, mâna alunecă și Trinidad se

vede deodată singură într-un univers de picioare și voci. **Mami**, strigă ea, **Mami, Mami, Mami**, dar între atâtea picioare și discuții nimeni nu o aude pe fetița de patru ani. S-a pierdut. Pierdut cu totul îngrozită. Toate picioarele acelea. Toate vocile acelea. Apoi o mână coboară spre ea. Apucă mâna și brațele o ridică pe umăr și ajunge într-un loc ferit, liniștit, un loc fără picioare și voci, unde un bărbat o distrează cu șmecherii fermecate până apare Mami Iuv. Și când apare, Mami Iuv o smulge pe Trinidad și-i trage o palmă, tare, și urlă înjurându-l pe bărbatul fermecat fiindcă e un magician mort și toată lumea știe ce le fac morții fetițelor de patru ani.)

O trinitate de rachete fumigene de semnalizare ilumina mulțimea strânsă în jurul unui bazin negru. Valuri întunecate și vâscoase reflectară lumina: țitei. Cu mult înainte ca morții să revendice intersecția dintre Strada a Treia și La Brea, un extractor tectonic de țitei instalat de TejCo Hydrocarbons se defectase într-o noapte în mod spectaculos, topind solul și formând un crater de cincisprezece metri care se umpluse încet cu aur negru. Ceea ce fusese geochimie devenise acum un altar; un loc sfânt al lui Ucurumbe Fe, unde spiritul lui Sien JabJab, Prințul înșelătoriilor, agita lichidul întunecat. Aici se adunaseră cinci-șase sute de oameni. Dinamica internă a mulțimii o împinsese pe Trinidad împotriva voinței ei până la marginea lacului de țitei. Bateriști nevăzuți mențineau un ritm rock adecvat, susținut cu bas de acompaniament și gitară; cei strânși acolo se legănau de pe un picior pe altul murmurând numele sfinților: **JabJab JabJab**. Cantorul și predicatorul dialogau în versuri din **Chanson Saint Jacques**. Cântecul îi erau bine cunoscute lui Trinidad.

Propulsate de tunetul basului și al bateriei, marginile grupului se spărgeau mereu într-un dans spontan. Sub suprafața lacului de țitei se mișcau siluete de coșmar: mâini, brațe, capete, care ieșeau din lichidul vâscos, scoase în evidență de rachete fumigene cu lumină roșiatică. O femeie atât de înaltă și slabă încât nu putea fi

decât moartă își smulse hainele care o încorsetau și începu să tremure în timp ce forța electrizantă a celor dumnezeiești îi descriau arce pe sinapse. Prietenii ei o înșfăcăară și o trecură din mână în mână, în cerc. Ținea ochii închiși, picioarele strânse și brațele în lungul corpului, dar buzele păreau să i se miște. Mâinile o rostogoliră în lacul cu țitei negru. Ea nu scoase nici un sunet, abia producând o unduire ușoară când dispăru sub suprafața catifelată a lichidului.

Predicatorul și cantorul urlară cuvinte de preamărire unul către altul, basul și **batteria** își întetiră duduital și reintrară în tema principală, mulțimea se mișcă în ritmul divinităților. Trinidad descoperi că teama era doar poarta spre o emoție mai subtilă și mai profundă. Existase primejdie în vânătoarea de pachizauri, existase o descătușare, dar ele fuseseră controlate, dirijate, predestinate. În această bulboană claustrofobică de țitei și trupuri, nimic nu era sigur, nimic nu putea fi anticipat. Era dezlănțuire. Totul permisibil. Mai mult decât orice pe lume, Trinidad voia să-și lepede ideile preconcepute ca pe niște haine îmbibate de sudoare și să se alăture dansului.

— „Carnea nu poate să danseze”, așa se zice, se auzi o voce.

Dincolo de ea, un chip: tânăr, masculin. Cu păr buclat. Viu.

— Sunt prea închistați de inhibițiile impuse de viață pentru a mai fi capabili să se desprindă de sine. Morții n-au inhibiții, rețineri, limite, și de aceea pot dansa.

Noul venit era cu un cap mai scund decât Trinidad care purta tocuri înalte.

Suprafața lacului erupse când mâinile din adâncuri o azvârliră în sus pe moartă. Pentru un moment, păru să stea în picioare pe lichidul negru, apoi colegii ei intrară și o târâră afară. O răstigniră pe beton. Pielea înnegrită de țitei reflecta lumina roșiatică. Era o sfântă, o icoană, o madonă neagră, apoi dispăru sub mâinile fremătătoare și sub limbile celor care o atinseră lingând și gustând uleiul sacru.

— Aleasă?

— Posedată. Los Cabalos. Cei călăriți. Încălecată și penetrată de stăpâni, călăreți ai timpului, spațiului și universului cuantic. Teoria spune că Lagra reprezintă o umanitate viitoare dintr-o vreme când nanotehnologia va fi atât de extinsă încât va putea manipula chiar substanța universului. Mergând înapoi în timp, Lagra sculptează retroactiv continuum-ul prin bidiviii lor umani, folosind tehnologia cuantică pentru a alege dintre universurile potențiale, care s-ar putea prăbuși, pe cel mai favorabil voinței lor. Miracole cuantice. La fel ca Lacul La Brea: cei care se îmbăiază în țitei asimilează ceva din spiritul modelator de realitate al Lagra. După miezul nopții, toate pisicile sunt ale Schrodinger, ca să zicem așa. E o prostie, desigur. Pseudo-știință, dar sună frumos.

Pe malul celălalt al lacului La Brea, un mort cu chipul lui Clark Gable era botezat sub țitei de două femei. Picături negre îi curseră pe față ca niște lacrimi alcătuite din hidrocarburi, când își azvârli capul pe spate și răcni la lună.

Se auzi un țipăt. O față ridicată spre înalt. Un braț arătând cerul.

Deasupra orașului, săgetări paralele de lumină rubinie sfârtecară noaptea. Trinidad privi și văzu alte și alte împunsături luminoase traversând bolta, zece, douăzeci, patruzeci, mai multe decât era în stare să numere. Se înstăpâniseră, absolute, tăcerea și nemișcarea. Întregul Necroville, cele douăzeci și două de milioane ale TVMA păstrară liniștea. În timp ce țiteiul li se scurgea de pe degete picătură cu picătură, **caballos** rămaseră în lichidul negru care le venea până la brâu și se holbară la cer. Acesta era o țesătură de lumini, sute de țe roșii ca rubinul. Pe deasupra congregației trecu o vibrație întunecată, asemeni unui semn prevestitor de tunet. Răsună, rezonă, căpătă coerență și deveni un mârâit furios.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? strigă Trinidad.

— Laseri de lansare, îi răspunse țipând bărbatul. Urme de ioni. Arme spațiale care-și părăsesc pozițiile orbitale.

MIRV-uri. Focoase microtoc. Grasere, testere cu piloți IA. Toată flota împuțită. Cu o accelerație nebună.

— Război?

— N-ascuți canalele de știri?! Nu, probabil că nu. Anul trecut cam pe vremea asta, Morții Liberi au atacat platformele uzinelor orbitale. Spațiul le aparține, așa zic ei, și au strâns o flotă ca să-și impună punctul de vedere.

Vântul care încercă brusc să-i aspire rochia o avertiză pe Trinidad cu o clipă înainte ca valul de presiune să o izbească. Arșița îi sărută partea stângă a corpului: flacăra se înalță dansând până la cincizeci de metri în aer, strălucind vreme de o clipă; mai puternică decât jocul de lumini orbital, după care scăzu până deveni o limbă flămândă de foc ce linse suprafața lacului de țitei.

— Isuse! Au incendiat bazinul. Hai cu mine. Vor sfârteca orice carne pe care or să pună gheara.

Bărbatul cu codițe o trase pe Trinidad prin mulțimea agitată, ostilă, și amândoi se adăpostiră înapoia verandelor și șirurilor de trepte până ajunseră în sanctuarul nesigur oferit de o intrare de serviciu. Zidurile complet negre transformau cerul într-o bandă cinemascopice de întuneric vârstată de fascicule de culoare roșie.

— Asta îngreunează mult situația, vorbi omulețul.

Își ridică mâneca dreaptă, scoțând la iveală anexofonul pe care îl duse la ureche. Trinidad privea fascinată la umbrele aruncate de incendiu în vitrinele iluminate în roșu.

— **Seguridados** sunt uzi la cur. Tocmai am intrat pe canalul lor de comunicații. Alertă roșie triplă și scanerele de pe poarta San Vicente au depistat un Mort Liber care încerca să se strecoare încoace. Sunt prea lași ca să vină să restabilească ordinea cu forța, așa că în schimb, vor sigila perimetrul. Sperând probabil că, dacă nu vor stârni și mai rău furia, violența se va stinge de la sine. Până una-alta ne aflăm la nivelul zero, fără ieșire. De ce tocmai în noaptea asta? De ce, Dumnezeule? Încă de la început au mers prost lucrurile. Acum...

— Înseamnă că nu putem ieși?

Noaptea era caniculară, dar în rochia roșie se simțea înfrigurată, înfrigurată și cuprinsă de un coșmar. Trezește-mă, Mămico Iuv, ia-mă în patul tău mare și cald care miroase a bărbat.

— Până-n zori, la ridicarea restricțiilor. La dracu! Situația a devenit de-a dreptul complicată.

— Complicată! Dificilă! Proastă! Isuse, dom'le, vrei să spui că morții s-au revoltat, suntem prinși laolaltă cu ei și nu putem să ieșim de aici și treaba-i complicată? Dificilă?

Îi dădu bărbatului cu codițe un pumn în coapsă, tare, în speranța că asta o va face să se simtă mai curajoasă. Fără efect. El nici nu luă în seamă lovitura.

— Ai avut noroc că am apărut eu să te salvez, îi spuse. Ascultă, trebuie să mă văd cu niște prieteni într-un bar din Willoughby. S-ar putea să fim mai în siguranță acolo. Te-ai aventurat într-o zonă cam periculoasă, fetiță din cârniță.

— Trinidad.

— Emeliano Salamanca. Prietenii îmi spun Salamanca. Prietenii, amantele, cei răătăciți și singuratici.

— Și eu ce-ți sunt, Salamanca?

— Asta rămâne de văzut, Trinidad. S-ar părea că situația s-a mai potolit acolo. Cred c-am putea încerca să ne salvăm cu fuga.

— Ai măcar idee cât am alergat în noaptea asta? Își dădu seama că era cât pe-acți să zâmbească.

— O să mai alergi nițel până ieșim din balamucul acesta. Se afla deja la jumătatea străzii.

— Vii sau nu?

Se îndepărtară de Dondeyap, luând-o pe rețeaua de alei, mergând aplecați de-a lungul unor pasaje întortocheate dintre excrescențe parazite de cocioabe și grupuri de locuințe. Tunetul mârâia undeva spre vest, către Topanga – frontul de furtună pe care meteorologii îl promiseseră în repetate rânduri în timpul zilei.

— Cred că merg în direcția bună, spuse Salamanca. După ce s-a construit și răsconstruit, vechiul sistem cu străzi perpendiculare s-a dus dracului.

Încolăcirea intestinală de pasaje și căi de trecere îi

scoase într-o curte claustrofobă. Arhitectonică în adâncime: numai coaste și oase. Întuneric vizibil. Crucifixele în rotație ale ventilatoarelor de aer condiționat de deasupra lor nu făceau decât să redistribuie căldura. Aerul duhnea a vegetație în putrefacție și vechi secreții ale morților; dedesubtul cârlionțului negru al unei cornișe în formă de frunză, urmele de pe suprafața nisipoasă de sub picioare trădau o încarnare anterioară: linii de tramvai pe un teren de tenis.

Ochiul obișnuit cu bezna putea vedea universul cuantic în acțiune. Bastonașele și conurile din fovea sunt îndeajuns de sensibile pentru a înregistra chiar și impactul unui singur foton. Mult mai sensibile decât e nevoie pentru a distinge umbrele în mișcare de cele împietrite.

— La dracu', Salamanca!

Fuseseră înconjurați. Trinidad auzi foșnetul țesăturii, scârțâitul delicat de rozător mărunț al frecării pielii de jacheta cauciucată.

Un fulger albastru iluminează două siluete și nimic altceva.

De jur împrejur, Lupii Lunii, cu ochii încărcăți de o curiozitate inteligentă, precum mugurii de umanitate. Salamanca, ținea brațele întinse drept în față. În mâinile împreunate strângea un tesler. Țintea drept între ochi vârcolacului care le bloca drumul de scăpare de-a lungul aleii întunecate ce se profila pe fondul negru.

O impresie, în ochii bărbatului-lup pe care îl țintea Salamanca: o licărire, cunoaștere ori recunoaștere.

Bărbatul-lup părea să o cunoască.

Dansând, Lobo se retrase; dar nu îndeajuns de repede, căci laserul de marcare al țintei își înfipse acuzația monocromă între mameloanele lui.

Declanșarea și acțiunea veniră simultan. Degetul pe trăgaci, mâna lui Trinidad făcând o mișcare largă, îndepărtând arma de țintă. În pasajul îngust, flacăra țâșni orbitoare din gura țevii, zgomotul reverberă asurzitor. Proiectilul tesler mușcă o halcă din bolta acoperișului căutându-și uitarea. Lupul fugise.

Când ajunseră în stradă, se repezi la Salamanca.

— Nu voiau să ne facă nici un rău. Îi dădu un pumn în stern. N-aveau de gând să ne sfârtece sau să ne sugă măduva din oase sau să facă tamtam din pielea noastră. Poate că ne zgâlțâiau nițel, poate că ne dădeau vreunul din tratatele lor politice ca să-l citim, dar nu ne-ar fi cotonogit. Și tu te-ai apucat să scoți arma aia. Îl lovi din nou. Mascul cretin! Isusejosemaria, erai în stare s-o folosești, nu?

— Da! strigă el, apucând-o de încheietura mâinii ca să oprească loviturile. Da, sigur că aş fi tras, de ce-aş fi adus un tesler în Necroville, dacă n-aş fi pregătit să-l și folosesc? Da, pe marele început, da, pe Marea Moarte, da!

— Dă-mi drumul, spuse Trinidad cu răceală. Nu ți-am dat voie să mă atingi.

El se holbă la ea și slabi strânsoarea. Deget cu deget.

— Nu mă trata ca pe o adolescentă. Și apropo, vin. Nu-i nevoie să mă târăști după tine.

În timp ce fugise prin întunericul plin de spaime și umbre, rămăsese fără toc la cizma stângă.

1 NOIEMBRIE

21:30 - MIEZUL NOPTII

Patruzeci și cinci de ore. Mort.

Dragostea pe care o nutrea Nute pentru turnuri își avea originea în copilăria subjugată de lumi minunate ce se întindeau pe lungimea a trei volume, unde întâlnea băieți de prăvălie care erau Regi ai unor Tărâmurii Pierdute, acum trăind incognito, prințese cu simpatii politice de dreapta și cu nume care se terminau în -iei, întunecați îngrozitori a căror potrivnicie părea să pornească din opoziția lor față de sistemul feudal, și magi ucenici trăind în turnuri de piatră cutreierate de vânturi. Mai ales ucenicii. Exersase rolul, purtând o pereche de obiele și o pungă magică legată de centură, pe deasupra un pieptar din piele, dar blocul Rezenza Heights nu avea decât patru etaje și serviciile de pază, atente la cererile de despăgubiri, nu tolerau ca fetele de opt ani să alerge nesupravegheate pe acoperișuri la miezul nopții.

Ea rămânea neclintită. Va găsi turnuri și mai înalte. Turnurile Watts Trash. Turnul The Colt. Turnul Londrei (o dezamăgire). La Tour d'Eiffel. Turnul de televiziune din Toronto. Majoritatea celor din Manhattan. Diferite pagode, cupole budiste și felurite simboluri falice religioase. Arătau frumos, dar erau turnurile altora, locuite de vrăjile altor oameni și popoare. În anii de început ai Destrămării, călătorise până în Columbia Britanică și, pe o plajă de la marginea oceanului, construisese un turn din lemne aduse de valuri. Era numai al ei. Era fermecat. Trăise acolo vreme de cinci ani, împreună cu un bărbat care o înșela și fusese fericită ca niciodată. Apoi anglo-americanii au venit spre nord, călare pe Valul Migrator, iar Coasta Pacific începând de la Olympics și terminând cu Insulele Aleutine, a devenit o întinsă tabără de Persoane Dislocate. Ea și-a dat seama că bărbatul cu care trăia era, la urma-urmei, un ticălos fără seamăn și s-a simțit năucită mai mult de prostia care o împiedicase vreme de cinci ani să descopere înșelătoria

decât de infidelitatea lui zeloasă; atunci s-a dus în orașul natal din sud, a învățat o nouă limbă și a deprins să ducă o altă viață printre oameni a căror moștenire culturală nu-i putea oferi un adăpost magicianului din turnul bătut de vânturi.

Pentru moment.

Grecii și-au construit temple și teatre, romanii băi, drumuri și circuri însângerate. Generație după generație, oamenii Evului Mediu au ridicat catedrale de la căcat până la strălucirea lui Dumnezeu, Dogii Renașterii și Prinții Bisericii au presărat tot nordul litoralului italian cu vile și palate. Georgienii și-au așezat conacele elegante în stil paladin în peisaje de Arcadie modelată, victorienii au construit gări de cale ferată și clădiri publice. Arhitectura fiecărei epoci întruchipează spiritul timpului.

La sfârșitul secolului douăzeci și începutul secolului douăzeci și unu s-au construit complexe comerciale combinate cu promenade.

Los Robles Galleria fusese un Atlas printre Titani. Patru kilometri pătrați de spații de închiriat pentru magazine, parcaj acoperit și păzit pentru cinci mii de automobile. Interiorul climatizat și controlat din punct de vedere al mediului, prin folosirea ultimelor cuceriri ale nanotehnologiei, în cinci (cinci!) tropi ecologici, începând cu taigaua siberiană și terminând cu pădurile tropicale maya - unică în felul ei, pentru că vizitatorii n-o puteau găsi decât la Los Robles. Cea mai întinsă Zonă Metropolitană de magazine cu mărfuri de calitate, cu servicii multiple. La care se adăuga o gamă largă de resurse recreaționale și de distracție pentru toate vârstele și grupurile socio-economice.

A domnit ca Târfă a Târfelor Complexelor Comerciale vreme de zece ani, dar au apărut Postulatul lui Watson și epocalul Corolar al lui Tesler. A fost abandonat după mai puțin de trei ani, când harta demografică a TVMA a fost retrasă în pripă și a devenit o paragină, cu piscinele elegante cotropite de un strat gros și încălцит de insule de cvasi-alge, cu tropii ecologici perfecți explodând prin

acoperișul boltit de sticlă într-un vălmășag de frunziș cu erori genetice. Apoi au venit exploratori morți, care au călcat cu fereală printre rămășițele civilizației consumatoriste năpădite de vegetație sălbătică. Cele văzute le-au plăcut. Au rămas. Au îmblânzit taigaua mutantă, au reconfigurat frenetica pădure tropicală, au pornit din nou scările rulante și lifturile înțepenite de mucegaiuri și au încălzit consolele de control al mediului, aflate în hibernare. Au transformat magazinele în apartamente confortabile, acoperișurile plate în grădini și livezi, în timp ce spațiul de parcare pentru cinci mii de automobile a devenit o piață multietajată unde, în fiecare noapte, reînviații din Saint John veneau să-și neguțeze bunurile, așezându-le direct pe betonul pătat de ulei. Modelate ca turle și balcoane închise, pe scheletul clădirii au fost grefate spații de locuit. Los Robles a devenit un oraș înconjurat de ziduri. Fortăreața California. Un oraș în interiorul unui oraș în interiorul altui oraș.

Tot umblând pe bulevarde, femeia care iubea turnurile s-a oprit într-o bună zi, a privit în sus și a văzut foișoarele și turlele Avalon-ilor și Minas Tirith-u-rile ei luminate de soarele ce scăpăta spre apus și și-a spus: **acesta e locul.**

Turnul lui Nute se înălța cinci etaje deasupra grădinilor de pe acoperiș. Dedesubtul ei, zumzetul nocturn al pietii; deasupra și în jur, cerul de culoare indigo. Cum era de așteptat, turnul se asemena izbitor cu un penis erect.

Nute nu-și aducea niciodată clienții acolo. Pentru ca magia să rămână magică, ea nu trebuie pângărită de brutalitatea lumească. Asta până la Camaguey.

Se scuză pentru duș:

— Îmi pare rău că-i ultrasonic, dar cum sunt prea mulți oameni pentru cantitatea limitată de apă, e păcat s-o risipim pentru frumusețea corpului.

Îi lăsa o cămașă din plasă și o pereche de pantaloni din piele care se puteau mula pe orice talie, își azvârli cât colo rochia de lucru și pantofii cei buni și se strecură într-o salopetă făcută din broderie elastică.

Turnul lui Nute avea patru ferestre, fiecare privind spre

câte un punct cardinal, un cerc din tectoplastic ca un ochi de pisică, tăiat de un iris oval și variabil. Nocturne adieri călduțe făceau să foșnească buchetele de flori uscate care-i împodobeau camera.

— Mare incendiu în La Brea. În vreme ce vorbi, zece nave ca niște mingi pufoase și albastrui detonară pe cer, spre răsărit, apoi se stinseră, urmate de alte zece și încă zece. Măiculiță doamne! Îi întâmpină pe Morții Liberi cu foc. Spectacole-laser, focuri de artificii, **son et lumiere**. Ăsta-i războiul în spațiu?

— Probabil, tunuri glisante cu lovitură unică, spuse Camaguey, stând lângă ea în alcovul din dreptul ferestrei. Mieziuri de câmp superconductor, alimentate de detonațiile microîncărcăturilor, accelerează focoasele până la zero virgulă unu din viteza luminii într-o fracțiune de secundă. Sigur sunt nave-baros în apropierea Pământului.

— Microîncărcături. Nave-baros. Isuse! Război prin octeți sonori. Cei care trag în noi sunt copiii noștri, Camaguey! Pruncii noștri. De ce ne urăsc atât de mult?

Tivite cu argint de lumina lunii, degetele lungi ale unui nor se întinseră pe cer ca niște cuțite. Mesagerii frontului se apropia. La capătul întunecos al străzii licărea solitar un ecran de cinema: scena creșterii ochilor din **Un chien andalou**. Luminile măturară tapiseria întinsă și sclipitoare a Orașului Mort: după configurațiile lor schimbătoare, Camaguey își dădu seama că erau aeropurtate.

— Cineva zboară acolo, spuse el.

Moarta își lipi o palmă de pieptul lui Camaguey și-l împinse blând, dar insistent.

— Quid pro quo,¹⁵ Seor Camaguey. Nute te-a trecut prin gardul de sârmă. Acum vrei să-mi spui cum se face că un băiețاش cuminte ca tine, pornit să caute o bucățică, reușește să înnebunească toate alarmele din districtul Saint John?

— Nu, Nute...

Era cu cel puțin un cap mai scundă decât el, dar se mișcă iute ca o mangustă care ucide un șarpe. Cu mâna

¹⁵ Quid pro quo (lb. lat în text) – ceva în schimb. (n.tr.)

stângă îl prinse strâns de ceafă și cu dreapta de bărbie. Încet, încet, îi îndoi capul pe spate.

— Ai văzut de ce sunt în stare. Îți dai seama că, dacă vreau, pot să-ți smulg capul cu totul. Nu mi-ar fi greu și s-ar putea chiar să mă amuze.

Degetele erau din oțel-carbon, forța lor inexorabilă atât de teribilă încât, cu toată rezistența pe care o opuse, avu senzația că e o jucărie în mâinile ei. Tendoanele se încordară, respirația abia fâlfâi agonizant în gâtulejul sufocat. Vertebrele scrâșniră, frecându-se os pe os.

— Bătrânelor doamne de o sută douăzeci și ceva de ani le place să trăiască în vremuri pașnice și sigure - în regulă, de aceea merg ele să braconeze pe teritoriul cârnii, dar eu o fac pe riscul meu, Seor Camaguey, așa îmi calculez șansele. Îi răsuci gâtul câțiva milimetri, un chin gratuit. - Așa că plătește-mi ce mi se cuvine. Dă-mi quid pro quo. Spune-mi cine, ce, de ce, unde.

— Eu nu sunt mort, Nute, șopti Camaguey. Sunt carne. În carne și oase. Trăiesc, Nute. Hai, spune, ai mai întâlnit vreun necro să-mi semene?

— De acord, am văzut niște ciudățenii la tine, dar cu propriile-mi urechi am auzit alarmele de frontieră pornind să urle. La fel și **seguridados**, la fel și **mechador**-ii. Poate că ei nu-s curioși, dar eu sunt. De ce?

— Nu știu. „**Ba știu. De ce să mint? La ce bun, când adevărul nu-ți poate provoca dureri mai mari decât cele prin care treci deja?**” Ai auzit de Sindromul Tectronic Infecțios Uman?

Degetele de oțel se lichefiară în carne; strânsoarea omnipotentă slăbi.

— Futu-i neamul mă-sii, o auzi el spunând. Isuse, omule!

— Având meseria asta, sigur ai auzit. Tectorii pătrunși în sistemul meu au determinat senzorii să conchidă că nu sunt uman. Nu mai sunt uman, dar nici mort nu-s. Pe jumătate viu, pe jumătate mort. Avatarul viu al teoriei cuantice.

Se duse până la alveola bucătăriei, alese un cuțit din raft și-și trecu tăișul zimțat de la vârful degetului gros al mâinii

stângi, peste buricul lui, până la osul încheieturii. Minunat de rece, lama îl trezi, înviorându-l ca un plonjon în apa zorilor de zi.

— Vezi cum sângerez? (Cu picături mari, căzând grăbite pe pardoseala din vinil. Îngenunche, examinând minuțios pata de sânge care se lățea). – Uite, Nute, privește, îi poți vedea. În sânge. La limita vizibilului. Trebuie să formeze mănunchiuri. Chestia asta se întâmplă spre sfârșit.

Strânsoarea puternică a femeii îl sili să-și țină mâna sub un jet de apă rece. Durere rece, sticloasă ca un safir. Minunată. Sunt viu.

— Cât mai ai, Camaguey?

— Patruzeci și patru de ore, douăzeci de minute. Cel mult.

— Isuse, omule. Și cum e... cum te... simți?

— Eliberat, mai tot timpul. Înțelegi asta? Nimic nu mă poate atinge. Nimic n-are putere asupra mea...

— „... nici stăpânirile, nici cele de acum, nici cele ce vor fi, nici puterile nu vor putea să ne despartă.”¹⁶ Iartă-mă. Am fost o fetiță cuminte care mergea la slujba de duminică. Ești speriat?

Dădu din cap în semn de aprobare.

— Întotdeauna crezi că vei avea timp, că vei fi pregătit pentru clipa aceea. Că o poți primi.

— De aceea m-ai întrebat atunci, la poartă, cum e – când mori.

O încuviințare a capului plecat. Ochiul privind altundeva.

— Cum e când mori?

— Chiar vrei să știi?

— Nu tocmai. Ceea ce vreau?... ce vreau cel mai mult e să vorbesc despre asta. Să spun cuiva. Înțelegi? Să discut despre asta pe îndelete, în detaliu, cu tonul egoist, nesuportând să fiu întrerupt și cerând înțelegere, milă.

— Asta reprezintă șaptezeci la sută din meseria mea.

Îi făcu un semn către pat. Camaguey se întinse pe spate cu mâinile sub cap și rămase cu privirea pironită la pliurile

¹⁶ Parafraza unui citat biblic din Epistola către Romani a Sfântului Apostol Pavel, capitolul 8, verset 39. (n.tr.)

și întăriturile cvasi-organice ale tavanului. Nute se încovrigă lângă el, ținându-i mâna mutilată între palmele ei. Vântul fierbinte pătrundea prin ferestrele deschise, foșnind prin florile uscate. Norii acoperiră cerul: atmosfera era încărcată cu prevestiri de tunet. Sângele lui Camaguey se îngroșa pe podeaua bucătăriei.

— Se numea Elena. Era singura femeie pe care am iubit-o vreodată și am ucis-o. Dar nu înainte ca ea să mă ucidă pe mine. Vezi tu, am avut un recif în Palos Verdes...

O găsisse lângă poarta de la stradă când ieșise să-și facă alergarea de dinaintea zorilor. Stătuse acolo toată noaptea. Era o moartă.

— Tu ești proprietarul grădinii de pe fundul mării? l-a întrebat ea.

— Eu. Și ce-i cu asta?

— Vreau slujba asta.

— Ah! Chiar așa?

Ea a ridicat mâna stângă în dreptul feței lui și a răsfirat încet degetele. Erau unite printr-o pieleță până la ultima falangă.

— Vreau să scap de contractul meu, seor. Răscumpărămă.

Corpomodificările erau mai simple pentru morți decât pentru vii - o chestiune de deconfigurare și reconfigurare în formatul dorit - dar adaptarea completă la viața subacvatică sugerată de degetele ei desfăcute nu se obținea lesne.

— Cine e actualul tău antreprenor?

— Ewart/Oz West Mining, diviziunea SubPacifcă.

Apă adâncă, presiune întunecată.

— Ticăloșii ăia, șuieră Nute. Ewart/Western Australian sunt în spatele spectacolului ăla de lumini **muy machismo** de colo. Aplică politica achiziționării contractului în timp ce tu încă înoți în cuva Isus. „Transport de Noapte”: livrare de întreprinderi miniere și echipaje către asteroizi sub formă de drivere ieftine cu pânze solare ușoare și cu cârpeală de pachete de tectori. La două secunde după

impact, ele detonează și înconjoară ținta cu un nor de tectori. Nave-baros. Nu-i doar un termen tehnic inventat de cei din domeniul reclamelor. Ascultă la mine, mai bine pune-mi în spinare un secol de făcut trotuarul și apoi încă unul, decât să mor și să mă trezesc la cinci sute de milioane de kilometri de Pământ fără să știu cum am ajuns acolo. Asta-i șmecheria și nu primești nici măcar un sfânt ca recompensă. Iartă-mă. Probabil că erai încă în scutece pe vremea când au avut loc revoltele de pe Partea Îndepărtată sau Războaiele Transporturilor de Noapte dar, așa cum ne place să spunem, cine are viață lungă are și-o memorie pe măsură. Continuă!

Chiar înainte ca spațiul extraterestru să fi fost cedat răsculaților, navelor baros și nanoprocesorilor, Ewart/Oz West se orientase spre fosele din adâncul oceanelor, însămânțându-le cu utilaje și morți configurați pentru munca la mari adâncimi.

— Ewart/Oz West o să mă răstignească dacă mă prind că te răpesc, spusese Camaguey.

— Atunci e mai ieftin să mă cumperi, replicase femeia care aștepta la poarta lui.

Cerul se întuneca dincolo de calota unde se aflau locuințele cele mai confortabile din Palos Verdes. Prima scufundare în mai puțin de o oră.

— Dacă o să mai fii aici când mă întorc, o să încerc, promisese el, îndemnat de o ironie detașată.

Ea a fost, iar Camaguey a încercat-o. Se mișca prin apele reci, întunecate și neclintite ale recifului ca o mică zeitate greacă.

— A doua zi, am lăsat-o să conducă primul grup. La sfârșitul săptămânii, am instruit 'latorul juridic și de contabilitate să răscumpere contractul de la Ewart/Western Australia Mining. A costat cu mult peste estimările mele cele mai sumbre, dar eram deja îndrăgostit până peste urechi.

Nu se gândise niciodată că societatea avea convenții pentru relațiile vii/morți. În ceea ce-l privea pe Camaguey, **atașamentul** își putea înfige colții la fel de adânc atât în

morți cât și în vii. Cuvântul **necrofilie** nu făcea parte din vocabularul lui. **Dragoste**, în schimb, da.

Nu suporta să se despartă de ea atunci când venea ora interdicției de circulație și trebuia să se întoarcă spre comunitățile morților, în permanentă expansiune, din Long Beach și Normandiei. Îi ceru să rămână; ea refuză; înșelase o dată vigilența **mechador**-ilor și a armelor care aduceau Marea Moarte ca să-l întâlnească; nu voia să pună la încercare răbdarea sfinților a doua oară. Casa de la ocean i se părea mare și pustie lui Camaguey; prea plină de spațiu și de aer. Lucirea cer-conceptului părea să se strecoare în fiecare colțișor întunecat. Într-o zi de la începutul toamnei, în vreme ce orașul arăta încă proaspăt și curat după trecătoarele ploii de august, Camaguey o urmări cu mașina care-și schimba forma. Ea locuia într-un trailer modificat, îngrămădindu-se alături de alți cincizeci de morți sub cocoșa autostrăzii Terminal Island, care fusese dezafectată. Hipertancuri pierdute și singuratiche, spintecate și deformate, rugineau în lagunele supuse mareelor; bariere din lanțuri întinse între piloni și roboții de securitate lansau avertizări referitoare la prezența unor reactoare de submarine, scoase din uz, dar potențial periculoase.

— De data asta vii cu mine, a spus el. O să cumpăr drept de rezidență. Vii acasă și rămâi.

Nu a reacționat deloc așa cum sperase; nici nu l-a îmbrățișat, nici nu l-a sărutat, nici nu și-a desfăcut picioarele îmbietor, ci l-a însoțit sfioasă până la automobil, unde el a dat instrucțiuni 'lătorului de acasă și a lăsat-o să vadă cum se obțin aprobările de securitate.

În acea noapte, trezit din somn de tulburătoare umbre ale lunii, a găsit-o cuibărită strâns lângă el. I-a pus mâna pe gură și a apăsat-o. El a lins V-ul tăiat al semnelor morții din palma ei dreaptă. Au făcut dragoste. După aceea, în fiecare noapte stăteau întinși alături, Camaguey dormind superficial, iar moarta ținând ochii larg deschiși, în timp ce visurile netrăite ale reînviaților îi licăreau peste retine.

— Sexul a fost singurul punct de contact între

concepțiile noastre diferite despre dragoste: puntea pe care puteam traversa abisul dintre viață și moarte.

Cuibărită lângă Camaguey, Nute dădu din cap.

— Într-un fel, sexul înseamnă moarte. Mortalitatea e încolăcită în jurul fiecărei spirale a ADN-ului. Nu murim, suntem uciși de propriul nostru imperativ genetic. Fiecare spermatozoid e un glonț, fiecare ovul bombă cu efect întârziat. Dumnezeu nu-i jucător de zaruri, ci vânzător de automobile uzate.

Stând pe pat, luminați de strălucirea palidă a interdicției de seară, Elena încercase să-i comunice natura trăirilor ei.

— Moartea nu-i nimic, nici măcar beznă, nici măcar absența timpului, și totuși nimicul ăsta atinge fiecare particică din tine, se înfășoară în jurul fiecărei celule din trupul reînviat: **ai fost mort, ai fost nimic, ai fost anihilat complet, iar acum ești din nou.** N-ai cum să eviți asta. N-ai scăpare. Nu încape tocmeală. Tectorii distrug tot ce ating. Nu există nemurire, doar moartea și reînvierea la viața eternă. Tocmai de aceea Cultele Zoo, cu promisiunea lor de nemurire fără moarte sunt niște minciuni sclipitoare și primejdioase.

— Dar de unde știu că cel ce a reînviat sunt eu și nu doar o copie care are toate amintirile, experiențele, aptitudinile mele, dar nu eu, fără sentimentul conștiinței de sine care să mă anime?

— Asta-i spaima cea mare, adevărat?

— Da.

Elena îl trăsesese mai aproape și-și încolăcise picioarele flămânde în jurul taliei lui.

— Asta aduce a copie umblătoare, vorbitoare, rânjitoare, pișăcioasă?

În noaptea aceea, în timp ce musonul de iarnă se dezlănțuia, visase că făceau dragoste în orașul de corali din adâncul mării. Cântecul balenelor și zgomotul de motoare a roboților transportori în vrac le țineau ritmul în care se cuplau printre evantaiile fluturânde și gâturile unduitoare ale pseudo-coralilor lui Camaguey. Ajuns la orgasm, Camaguey visă că globulele plutitoare ale

sămânței sale se combinau cu polipii-tectori ai recifului și-i fertilizau și că, în vreme ce vânturile umede și calde dinspre sud-vest clătinau zidurile casei de lângă ocean, în adânc, în utere pline de apă și în noduli sticloși, printre ancore de fixare, gesta o nouă umanitate.

— Nute, ai spus că Dumnezeu e vânzător de automobile de mâna a doua. Dumnezeu e cu un grad de magnitudine mai crud decât atât. Când eram în școala elementară, doi tipi au fost eliminați pentru că au tăiat coada și picioarele dinapoi ale unei pisici și au aruncat nenorocita făptură în foc. Cam așa e și cruzimea lui Dumnezeu. Ei o făcuseră cu un cuțit, iar Dumnezeu a făcut-o cu o aluniță. O pată blestemată.

Camaguey cunoștea trupul Elenei îndeajuns de intim că să fie sigur că pe umărul ei stâng nu existase nici o aluniță. Acum era, și creștea. În tot cursul lunii martie și al furtunilor din preajma echinocțiului, văzu cum alunița se extindea și căpăta o formă anume: o umflătură ovală cu două buze de piele neagră-albăstruie deasupra și dedesubt. La început Elena refuzase să-și facă probleme; mai târziu, când pe buze au început să apară și fire de păr, a refuzat să mai aducă vorba despre asta. Pe la mijlocul lunii aprilie, pe umflătura centrală apărură o fisură longitudinală. Pe 5 martie, noaptea, fisura a crăpat. Un glob ocular albastru ca de nou născut, îl privea pe Camaguey din scobitura scapulară a umărului stâng al Elenei.

— Cristoase, Camaguey... Știai ce era?

— Știam.

După vomă, tremurături și tranchilizante, a întrebat-o:

— Asta-i copiere greșită, nu?

Ea nu voia să-i răspundă. În timpul unei plimbări pe stâncile din preajma casei, nu i-a dat pace, întrebându-o mereu același lucru până când, într-un târziu, Elena i-a răspuns: da, era o copiere defectuoasă.

— Cât timp trecuse de la ultima ei configurare?

— Opt, nouă luni. Cu puțin timp înainte ca eu s-o cumpăr de la Ewart/Oz West. Nu trebuia să sufere alta decât peste

șase luni cel mai devreme. Uneori se produce o copiere defectuoasă în mod spontan, dar asta nu este o problemă care să îngrijoreze pe cineva... se rezolvă de la sine.

— Și tu, Camaguey, ai crezut-o?

La începutul lui iunie au apărut ciorchinii de cristale negre, lustruite, sub unghiile de la degetele mâinilor și picioarelor, care lăsau zgârieturi sângerânde pe spatele și pe pântecul lui atunci când ea îl mângâia. În iulie, i-a apărut un model format din pete albastre-închis, amintind de reticulele girafei, iar acestea emiteau o aromă deosebit de ademenitoare; în august, părul a început să i se îngroașe în șuvițe ca niște funii, făcând-o să semene cu Meduza. Cu fiecare nouă aberație, Elena devenea tot mai frumoasă și mai exotică pentru Camaguey. De-a lungul verii a aflat că atunci când săruta ochiul de pe umăr, îi determina un orgasm unic prin forța lui, iar el descoperea că sub mângâierea sângeroasă a acelor de cristal trăia o stranie senzație de zbor.

— În septembrie nu ne mai puteam minți unul pe altul în legătură cu ceea ce se întâmpla și cu ce trebuia făcut. Nu suportam gândul îndelungatei separări pe care o presupunea vizita Elenei la Casa Morților. Fusesse prima pe care o iubisem. Singura... O voiam cu mine. Eu... eu am refuzat.

— Ce-ai făcut??

— Am refuzat să o dezleg de contractul față de mine pentru a merge la deconfigurare.

La începutul lui octombrie, doar Camaguey și-ar mai fi dat seama că Elena era o femeie. Deconfigurarea nu mai putea fi amânată. Făcu aranjamente cu Casa Morții, să instaleze cuva Isus pe terasa dinspre ocean. Carapacea se închise și Elena Eres deveni o supă de tectori deconfigurați. Camaguey mergea zilnic să privească cuva imobilă, neclintită și fără trăsături, rămânând uneori ore în șir lângă ea.

— În ce-a de-a treia săptămână de deconfigurare am început să sufăr de o letargie neobișnuită, o lipsă de interes față de orice lucru lumesc. Până și reciful mă

plictisea. Pofta de mâncare îmi dispăruse și vomitam tot ce înghițeam. Am crezut că e o depresie, mi-am închipuit că tânjeam după Elena. Dar asta n-a fost tot. Am început să am palpitații și să mă sufoc. Iar noaptea, Nute, visele!

‘latorul medical casnic era ultimul răcnet: a luat în considerație simptomele, a contactat bazele de date și sistemele experte până în Rio de Janeiro și Srinagar și mi-a comunicat că nu era nimic concludent și că trebuie să veghem și să așteptăm. Veghe și așteptare!

Zece zile mai târziu, în timp ce încerca să urineze, Camaguey a fost paralizat de o durere înfiorătoare, ca și cum în penis i-ar fi fost băgată o baghetă de sticlă care se spărsese. Când privirea i se mai limpezi, văzu că în urina gălbuie sfârâiau puncte care țâșneau de colo-colo cu mișcări microscopice.

Tectori.

Camaguey se sperie foarte, foarte tare.

Prezentă calculatoarelor-medici o mostră de urină. Aceștia o puseră pe lamele, o fragmentară, cromatografiară și analizară, apoi expediară rezultatele unui sistem de cercetare prin simulare din Free Queensland, despre care afirma că era Cel Mai Bun în Domeniu, deși refuzară să-i spună în ce Domeniu era Cel Mai Bun.

N-avea decât să ghicească. Două zile mai târziu, îi dădură rezultatul.

— „Sindrom Tectronic Infecțios Uman simbiotic, transmis prin sex”, mi-au zis. Nu puteau să mintă, nu știau să îndulcească adevărul. „Rar, dar din ce în ce mai răspândit”, mi-au zis. Anul trecut înregistraseră cincizeci de cazuri, toate de persoane vii care întreținuseră relații sexuale cu morți reînviați a căror dată de deconfigurare expirase. Țac-țac-țac! Fapte după fapte. Erorile de transcriere determină un tector să se reproducă greșit într-o formă simbiotică cu celulele vii. Viteza de conversie a materiei biologice în materie tectronică este exponențială, debutând lent, celulă cu celulă, devenind o avalanșă de transmutări până când, în cele din urmă,

victima se transformă într-o masă de tectoplasmă.

— Întotdeauna?

— Întotdeauna. Mortalitatea e sută la sută.

— La dracu', Camaguey... Cât timp?

— Din momentul diagnosticului, maximum cincizeci și șase de ore, minimum treizeci și două. În medie, patru zeci și opt.

Iar Camaguey ieșise pe terasa plină cu soare, vânt, țipete de păsări marine, vuiet de valuri și acționase comutatorul argintiu plasat pe marginea cuvei, pe care scria **Deversare și Ciclu**.

— Nute, am iubit-o și am ucis-o. Dar nu înainte ca ea să mă ucidă pe mine.

Acum bezna era deplină. Frontul de furtună, un nor negru lenticular, părea să privească în jos spre orașul lucitor. În strălucirea tremurătoare și albăstruie a cinematografului stradal, Camaguey își cercetă mâna stângă. Din rana însângerată mai rămăsese doar o linie încrețită de țesut cicatrizat.

— Au început să se repare singuri. E mai avansată decât am crezut.

— Ne aflăm în Necroville, **chico**: moartea e viață, viața moarte, lumina e întuneric, întunericul lumină. Aici se poate întâmpla orice. Nute îi făcu semn să se ridice din pat, ca să iasă în noaptea albastră și adâncă. Hai, omule. Oricare ți-ar fi starea biologică internă, ai plătit cinci mii de dolari pentru serviciile mele de o noapte. Prin urmare, o să devin Vergiliu pentru Dante din tine și poate că într-o singură noapte voi reuși să-ți ofer destule trăiri ca să fii pregătit pentru moarte. Pentru tine încă sunt Gallowglass și-ți datorez asistența. Hai!

O urmă. Trăsnete cutremurau străzile; zeii cerului bolboroseau deasupra munților Santa Monica.

— Un anatozaur, doi anatozauri, numără ea în timp ce liftul hidraulic îi cobora către florile ce se deschideau noaptea în grădina de pe acoperiș. Patru anatozauri, cinci anatozauri. Încă n-a sosit. Mai avem vreme.

Cu răpăit de aripi și voci aspre și răgușite, papagalii se

ridică din cuiburile lor. Norii se târau argintiu-albăstrui.

— Un anatozaur, doi anatozauri, strigă Nute către cer. Hai, ticălosule, numără! Tunetul urlă sonor, mai aproape, cutremurând aerul. Aici! Atât e de ajuns. Își trecu degetul de-a lungul cusăturii și, cu agilitate, se strecură afară din costumul dintr-o singură bucată. Scoate-ți hainele, n-o să reușești decât dacă ești dezbrăcat. Grăbește-te, nu avem mult timp.

— Nute, n-o s-o facem. Nu pot...

— Nu, nici nu vreau să aud. Hai, omule!

Trăsnetul despica ca o furtună a diavolului lovi printre turbinele de pe vârful acoperișului, urletul crescând al tunetului se auzi doar la doi anatozauri distanță. Orbit, amețit, neștiind de ce face ceea ce face, Camaguey își smulse cămașa din plasă și pantalonii din piele elastică. Nute îl sili să se întindă alături de ea pe tulpinile strivite de mac.

— Toată viața m-au îngrozit furtunile cu trăsnete - ciudate presimțiri de moarte, înțelegi? - până când John Bastardul mi-a arătat secretul pe o plajă din Canada. Dacă strigă, strigi și tu, la el. Dacă urlă moarte, tu urli viață. Chestia de care te temi - oricare ar fi lucrul întunecat trezit de furtună în partea speriată, de rozătoare, a creierului tău - răcnește-o către ea.

Trăsnetul albastru și fierbinte ce răbufni pe neașteptate se aprinse între cer și pământ pentru o secundă eternă. Fiecare contur al trupului ei, fiecare frunză atârânănd moale în aer dens, întreaga suprafață haotică a orașului îngerilor, fură tivite în ultraviolet.

— Urlă! strigă Nute. Toate lucrurile pe care le simți, toate lucrurile de care te temi, toate speranțele și dorințele și vrerile, strigă-le, Camaguey, dă-le glas!

Cataclismul tunetului îi acoperi vocea. Moarta își azvârli capul pe spate și urlă către cer, un răcnet de sfidare și un uriaș **Eu Sunt** al existenței. Sentimentele se adunară ghem în gâtlesul lui Camaguey, cerând să fie eliberate. Era șaptezeci de kilograme de proteine, gol, vulnerabil, expus furiei Păsării-Tunet care-și desfăcuse aripile deasupra

oraşului, dar nu putea desfereca zăgazurile. Ecourile se stinseră printre canioane. Nute se aplecă spre el şi-i cuprinse faţa între palme.

— Câţi ani ai: douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte? Eşti tânăr, eşti frumos, o să mori. Patruzeci şi opt de ore. Nici o prelungire, nici o iertare. Prin înşelăciune, ți s-a răpit viaţa înainte de a fi avut şansa de a gusta din ea. Asta cum te face să te simţi? Hai, Camaguey, nu vrei să mori, dar trebuie. Cum simţi? Cum te simţi?

— Furios, spuse el, rănit...

— Sictir, Camaguey, să n-o minţi pe Nute! Dă totul din tine, băiete, e-n tine, o aud, o văd, ca pe o pasăre încă în ou. Las-o să zboare băiete, url-o, elibereaz-o. Cum simţi? Cum te simţi?

Sudoarea îi picura de pe trup, aerul cald şi electromagnetic părea să-l apese. Nu putea vorbi, nici respira. Cerul se aprinse, arătându-i-o pe Nute, aplecată deasupra lui, conturată pe un ecran cosmic argintiu. Înapoia acestuia tunetul plesni şi bubui, vast şi apropiat ca o apocalipsă personală. Furtuna era exact deasupra lor. O groază ancestrală îl cuprinse pe Camaguey; cochilia ce-l apăra crăpă şi se sfărâmă.

— Nu! urlă el către cer. Nu! Nu! Nu! Nu! Nu! Cuvintele deveniră un muget neinteligibil care se îngemăna cu urletul mai puternic al furtunii, iar vocea lui o cale de-a lungul căreia toată durerea, teama, furia, deruta, îndoiala, groaza se vărsau în furtună, fiind absorbite şi revărsate pe pământ cu spasme electrice printre bulevardele Oraşului Mort.

Zăcea gâfâind sub norii negri care se fugăreau nebuneşte. Furtuna se ridica precum un turn deasupra lui. Se simţi luminos, plin de lumină. Muşchii i se contractară, apoi se relaxară. Avu senzaţia unor aripi întunecate care trecură fâlfâind pe lângă el.

O picătură de ploaie îi explodează pe faţă. Alta pe pântec. Două. Douăzeci. Ploaia de vară cădea în ropot pe frunzele grădinii de pe acoperiş.

— Ce ți-a spus tunetul, Camaguey? Picăturile de ploaie

înrouară pielea lui Nute, alunecară senzual de-a lungul văioagelor reliefului ei trupesc. Nimic nu ți se ia fără să primești ceva în schimb. Așa mi-a zis John Bastardul. Singura dată când nu m-a mințit. Ce ți-a dat tunetul?

Îi apăru în față în chiar clipa în care se întoarse spre înăuntru ca să caute.

— Mâhnire, răspunse și, în timp ce rostea cuvântul, simți că îi izvora din străfunduri, ca o apă îngropată adânc. Pentru viața mea. Pentru mine însumi. Pentru nedreptatea ce mi se face.

Abia reuși să încheie. Nute îl luă în brațe și cerul se deschise. Rupere de nori. Ploaia pedepsea trupurile goale împreunate. Cuibărit ca un fetus la sânii femeii moarte, Camaguey vărsa lacrimile sărate pe care și le reținuse atâția ani.

O doborâra pe prima pe șantierul industrial abandonat din spatele Orașului Paramount. O fată cu ochii unei bătrâne de o sută de ani pe un chip de dulce copilă, cu o piele isteață-isteață care se făcea una cu mediul ambiant, dar nu suficient de isteață ca s-o salveze.

O vânară cu feromoni, acele căi delicate ale substanțelor chimice din aer care îndeamnă fluturele „Luna” să zboare zeci de kilometri spre sex și moarte. O găsiră în vălmășagul de drumuri de serviciu și alei dosnice, înghețată în lumina orbitoare a farurilor, cu pielea de aceeași culoare ca noaptea și betonul, cu ochii ca două hăuri gemene de sclipiri. Ochii unui animal încolțit. În lumina a o mie de lansatoare laser, au prins-o între ziduri înalte de ieșiri de incendiu, având în spate zeci de metri de gard din plasă, a cărui coamă era ascuțită ca briciul. Strângându-se și încordându-se ca o pisică, fata a urlat la ei, răcnetul fără cuvinte al disperării din urmă al vânatului și s-a azvârlit în susul îngrăditurii de sârmă.

Oțel albăstrui scos din teacă, lucind în lumina neonului. Vânătorii se simțeau proaspeți, vânatul fugărit până la epuizare. Din două salturi, Anansi și Duarte o prinseră din urmă și-i reteză tendoanele picioarelor dintr-o mișcare. Ea

răcni urletul durerii, ce nu seamănă cu nici un alt strigăt uman. Sângele şiroi pe frumoasa ei piele cu modele hexagonale, dar se apucă, se agăţă, de gard, urlând către stelele de neatins învelite în sârma tăioasă.

Îi rupseră degetele ca s-o dea jos. Nu putea sta în picioare, așa încât mutilatorii o susținură de brațe. Fata nu se zbătu, nu scoase un sunet. Ochii își pierduseră strălucirea și priveau absenți, cu resemnarea finală a animalului care înțelege că mai are de trăit doar câteva clipe, hipnotizată de sclipirea rece de-a lungul tăişului lamei lui Miclantecutli.

Miclantecutli o apucă pe fată de bărbie, ridicându-i capul cu o mișcare blândă și-i întredeschise gura. O sărută. Vârful limbii ei urmă conturul buzelor fetei.

— Te iubesc, șopti ea.

Așeză vârful cuțitului puțin sub maxilarul inferior. Cu o smucitură scurtă și precisă, îi tăie gâtul.

Santiago scoase un țipăt: o emoție treizeci de părți groază, treizeci de părți încordare, treizeci de părți oroare și restul, freamăt pur. Brusc îngreșat, vomită.

Miclantecutli se ghemui lângă el și îi cuprinse falca în palma înmănușată. Duhnea a sânge.

— Spune-mi, îi șopti la ureche, spune-mi sincer, Santiago, spune-mi, cum te simți? Își frecă obrazul de tâmpla lui și șopti din nou intim, obscen: Știu, Santiago. Prima oară am simțit la fel. Prea mult, prea complicat, o mie de gânduri care-mi treceau prin cap în același timp, sentimente pe care nu le mai trăisem până atunci. Emoții despre a căror existență nu aveam habar. Dă-mi voie să te ajut. Ești îngrozit, da, dezgustat că ai participat la ceea ce-ți pare un act ucigaș gratuit, ți-e teamă, te simți fragil. Spaimă. Ură. Groază. Greață. Vinovăție. Toate la un loc, da, Santiago, dar mai presus de astea, te simți viu. Te simți viu ca niciodată până acum. Fiecare părticică, fiecare celulă, fiecare atom, cântă. Cel mai dulce cântec pe care-l vei auzi vreodată, Santiago, cel mai măreț cântec al existenței. Primele limbaje umane au fost cântece ale Timpului-Vis, fără cuvinte, fără înțeles, doar același amin

al existenței, declarat în fața universului mut, lipsit de suflet.

Cadavrul zăcea așa cum îl lăsaseră vânătorii să cadă, îngenunchat, cu capul plecat, brațele întinse în lături. O postură imploratoare, de rugă. Pielea isteată-isteată își pierduse culoarea, devenind de un negru mat: o umbră asasinată. Balta de sânge se lățea în jurul ei.

— Socoți că sunt un monstru, Santiago, dar nu-ți întreții viața prin moartea altora? Carnivor, omnivor, ierbivor, n-are importanță - capacitatea ta de a trăi depinde de moartea altuia. Viața intră pe o parte, dejecțiile ies pe altă parte, doar ca să ajute porțiunea dintre ele să funcționeze zi după zi de existență lumească. Ea a murit pentru ca noi să ne putem ridica din existența searbădă, către extraordinar. Santiago, bucură-te, ea e moartă, tu trăiești! Eu sunt un monstru, tu ești un monstru, suntem cu toții monștri, să sărbătorim!

— Ai spus că o iubești, bolborosi el.

— Miclan! Vânătorii încălecau pe motociclete. Vii? Angel a mirosit altă urmă.

— Dacă ne grăbim, mai prindem una în noaptea asta! răcni palida Angel.

— La sfârșit ai spus că o iubești, repetă bărbatul.

Mielantecutli se ridică scuturându-și pantalonii de praf imaginar.

— Chiar am iubit-o, Santiago. La sfârșit.

Apoi, în timp ce pornea motorul motocicletei, strigă spre el:

— Vino, dacă vrei să vii, stai dacă vrei să stai, dar timpul fuge, Santiago, și jocul continuă.

La câteva secunde după aceea, singurul ocupant al aleii era lucrul întunecat, golit, înălțând rugăciuni către propriu-i sânge.

Urmând semne din aer, Angel conduse haita către vest, de-a lungul bulevardelor clocotind spre carnaval și tulburări politice.

— O senzație tare pentru fiecare, Santiago, strigă Miclan către pasagerul aflat pe șa în spatele ei. Pentru Angel e

emoția vânătorii. Urmărirea e totul, uciderea o deprimă. Angel poate detecta o concentrație de o moleculă la un milion, vânează pentru plăcerea de a-și folosi aptitudinile, talentele, simțurile. Angel! (Flutură mâna către motociclista palidă, iar Angel îi răspunse cu un rânjel). Anansi, în schimb, - însoțitoarea lui Miclan îi fulgeră pe amândoi cu ochii tiviți cu negrit - trăiește intens durerea. Pentru tine, durerea e ceva de temut, fiindcă reprezintă o amenințare ireparabilă - poate chiar mortală - la adresa organismului. Dar noi nu putem fi deteriorați sau distruși în mod ireparabil și astfel durerea e transfigurată. Ea trece dincolo de simpla suferință fizică într-o stare modificată de conștiință. Durerea e o revelație, o ascensiune, o iluminare. Fata aceea de pe alee a murit - fii sigur de asta, Santiago - în chinuri cumplite. Durere înfiorătoare. Dar cine știe ce piscuri a atins conștiința ei înainte de a se topi în Marea Lumină Albă? Santiago, tectorii nu dorm niciodată, procesele care ne-au ridicat pe toți din moarte îi repară chiar în clipele astea rănilor, refăcându-i trupul, retrezindu-i mintea și amintirile și astfel ea nu va uita. Își va aduce aminte de durere, de moartea lentă, dar își va aminti și ce altceva dincolo de durere a descoperit la granița morții.

Cu trupul strâns lipit de spinarea lui Miclan, Santiago se cutremură; un curent întunecat, necurat și rece, din vântul furtunii, îl căutase și-l găsisese.

— Anansi a făcut din durere o adevărată religie. Ai putea s-o consideri o sadomasochistă transcendentă. Mai binecuvântată pentru a primi decât pentru a da, pentru prevestirea Sfintei Scripturi. E bolnavă, scumpele, dar o iubesc. Anansi!

Anansi făcu un semn cu mâna înmănușată și sărută aerul nopții.

— Dar tu, Miclan, îi spuse Santiago la ureche, tu ce câștigi din asta?

— Iubire, răspunse ea. Ce alt motiv m-ar îndemna să fac ceva atât de josnic?

Angel făcu un cerc cu pumnul în aer și opri. Plutonul se

strânse în jurul ei.

— Rece? întrebă Miclan.

La câteva sute de metri în lungul străzii pulsau și se agitau participanții lăaturalnici la petrecere. Angel își azvârli brațele în lături, exasperată de rătăciții în costume de carnaval.

— Au trecut pe aici?

Angel dădu din cap, confirmând.

— Chanel împruțit, spuse ea, strâmbând din nas cu dezgust. Detest chestia asta. E lipsit de demnitate. Prospătură, ține-mi armăsarul.

Santiago încalecă pe șaua caldă îmbrăcată în imitație de piele. Motorul torcea adânc din toți cilindrii.

Angel se așează în patru labe și se lipi strâns de pământ. Cu ochii închiși, își plimbă fața de-a latul străzii la câțiva milimetri de caldarâm. O mână țâșni în sus. Degetele pocniră nervoase, nerăbdătoare, **hai hai, nu pot să stau așa toată noaptea**. Motocicletele se adunară două câte două în spatele ei în clipa când ea țâșni brusc pe stradă. Mulțimea le făcu loc să treacă - lui Santiago, sedus de impulsul endorfinic al vânătoarei, îi amintea într-un fel de Jole Blon. Spectrul palid al lui Angel se strecură sinuos printre cuplurile prinse în ritmul trei pe patru.

— Ce dracu' se-ntâmplă? se auzi o voce de bețiv din apropierea lui Santiago.

— Hei, **cher-ami-o**, auzi el răspunsul șuierat. Un băiat deștept ar ști să-și țină limba ascuțită în **bouche** atunci când vede trecând Vânătoarea de Noapte.

Angel stătu nemișcată o clipă, se ridică de jos și arată cu degetul spre acoperișul unei clădiri de locuințe, acoperit parțial de un ecran cinematografic pe care biplanuri preistorice duceau lupte deasupra localității Mons pentru gloria lui Blue Max. Porni să urce pe scara de incendiu ruginită, câte două trepte odată, rămase agățată un moment de parapet amușinând aerul și apoi lunecă pe acoperișuri, de-a lungul cornișelor de piatră, sărind peste hăurile dintre clădiri cu ușurința arboricolă și naturală a unui gibbon-fantomă. Vânătoarea o urmă.

— Spune-mi, Santiago - Miclantecutli îi îngăduise lui Duarte să preia conducerea, astfel ca ea să poată rămâne în urmă și să-l sâcâie pe acolitul ei - nu-i așa că Angel e lucrul cel mai frumos și pur? Știi când îi iubesc femeile cel mai mult pe bărbați? Când lucrează. Când atenția lor e îndreptată în mod absolut spre ceea ce fac și sunt atât de absorbiți încât își pierd conștiința de sine tipic masculină care se află la originea trufiei bărbătești. Voi uitați puritatea ființei. Un teolog ortodox grec, bătrân, mi-a spus odată - asta mi s-a întâmplat în faza creștină, cu mult timp înainte ca tu să mă fi cunoscut - că un copac, prin faptul că e copac, există și astfel îl venerează pe Dumnezeu. El numea asta taina prezentului, Sfințenia Ființei care nu e conștientă de sine. Asta-i natura frumuseții lui Angel, care se află acolo sus, făcând lucrul pentru care a fost concepută, fiind ceea ce trebuie să fie: Gândire și acțiune în unitate. Întreaga vânătoare e un act de iubire. Identificare cu vânatul, contopirea modurilor de gândire ale urmăritorului cu cel urmărit și invers, până când cei doi devin o singură minte? ...inevitabilitatea capitulării ... actul milostiv al eliberării. Așa cum și dragostea e o vânătoare. Acel prim parfum, smulgerea din mijlocul turmei, urmărirea lentă, implicarea din ce în ce mai intensă a propriei tale ființe în fugărire, extenuare, încolțire, în capitularea la fel de inevitabilă, în împunsătura simbolică și în străpungere. Am iubit-o pe fata aceea, Santiago. Am fugărit-o, am vânat-o, am devenit totuna cu ea. Și am împlinit iubirea într-un mod cu mult mai intim și mai profund decât printr-o acuplare grăbită a părților biologice. Nu s-a zbatut, nu s-a luptat, fiindcă mă iubea. Și fiindcă o iubeam, nu am putut pune stavilă loviturii.

— Miclan! Aflată pe marginea parapetului, într-un echilibru fragil, Angel își desfăcu brațele și scutură din cap.

— Ce vrei să spui? strigă Miclantecutli.

Izbucniri sporadice de flăcări, invizibile de la nivelul străzii, o luminau pe Angel cu sclipiri diavolești. Ea făcu un

semn cu arătătorul, mimând un plonjon.

— Interesant, gândi cu voce tare Miclantecutli. N-ar fi avut cum să-și dea seama dacă eram în spatele lui sau nu, și atunci de unde știe că-și poate permite cele cinci? zece? minute ca să se întregească din nou? (În timp ce vorbea, ochii ei măsurară fiecare clădire). E un sacrificiu de pion. Aruncă un jucător în gura lupului, sperând că ne vor prinde pe toți împreună în cazul că fugim.

— Să fugim? întrebă Santiago, dar Duarte îi acoperi vocea:

— Deci trebuie să-l părăsim?

— Dacă am avea trei ucideri, aş zice da. Însă numai cu două...

— Dar tu ai spus că dacă ne prind pe toți în același timp... izbucni Anansi neliniștită.

— S-ar putea să fie Călăreții Palizi, dar noi suntem Vânătorii Noptii, Duarte.

Afro-chinezul mort, ras în cap, își puse o pereche de ochelari cu lentile senzoriale. Fără să se grăbească, privi cercetător împrejurimile prin aparatul care îi amplifică vederea spectrală.

— Angel! Fata palidă își salută liderul în batjocură și făcu un pas către cei douăzeci de metri de aer.

Santiago răcni.

Încă mai urla când, o secundă și jumătate mai târziu, Angel se prăbuși pe caldarâm și explodează umed, împrăștiind în jur carne și fluid.

Lucrul-înger căzut zăcea crucificat, sfărâmat, strivit în propriile-i lichide. Santiago avu impresia că țipase mai lung.

— Da, exclamă Duarte. Dinții îi sclipiră alb sub masca de **el bandido** a dispozitivului de vedere nocturnă. - Sistemele de recunoaștere a structurilor evidențiază o năluca. Ochii săi erau o învălmășire de cifre: Distanța asta, poziția aia, exact **acolo**.

Lucrul-înger gemu și se ridică, împingându-se cu degetele larg rășchirate din propria ruină.

— Anansi, Asuncion, Duarte, găsiți o altă ieșire și blocați

capetele străzii, ordonă Miclantecutli. Va ști că sunteți acolo, dar n-o să poată face nici pe dracu'!

Strâmbându-se, icnind și gâfâind, Angel se ridică în genunchi. Pseudo-sângele întunecat al morților îi păta rochia ivorie; Santiago privi și văzu cum pliurile palide ale țesutului cicatrizat dispărură ca niște umbre în ceață; formele și alungirile amintind de alinierea oaselor se mișcă sub pielea albă precum crinul. Angel mirosi aerul.

— E în spatele șirului din dreapta ta, Miclan.

Vântul dinspre vest, crescând în intensitate, îi învolbură părul oxigenat. Santiago îi înapoie motocicleta.

Murind și trăind. Cu câteva secunde în urmă, înainte ca tectorii să treacă la reconfigurare traumatică, fusese moartă. Pășise cu bună știință în gol, în moarte, și renăscuse. O rafală de vânt rece se învâртеji de-a lungul străzii, împingând o avangardă de gunoaie și hârtii. Cablurile de înaltă tensiune cântau în modul eolian. Isuse. Era viu. Mulțumescu-ți ție, Isuse!

În timp ce Santiago urca pe șa în spatele ei, Miclantecutli aruncă o privire la Rolex-ul antic de la mână.

— Drace! Haideți, haideți, hai, băieți!

Ca un ac de gheață, o picătură de ploaie îl înțepă în obraz pe Santiago. Apoi alta. O rafală. Cu o scuturătură, alungă șocul rece și curat de pe piele.

— Capul sus! strigă Miclantecutli, însă motorul motocicletei lui Angel vuia deja.

Îndărătul ferestrelor de pe ambele părți ale bulevardului se aprinseră lumini și câteva storuri se clintiră. De pe partea dreaptă a străzii, din gura întunecoasă a unei ieșiri de serviciu aflată în spatele unui șir de **apartamentos**, tâșni o siluetă. Tânăr. Mascul. Părul lung până în talie îi flutură în vânt atunci când începu să arunce în jur priviri de sălbăticiune, căutând o cale de scăpare, un ascunziș. Camuflajul isteț-isteț încercă să-l facă tot una cu asfaltul udat de ploaie și cu lumina stradală, dar găsi că efortul îi depășea puterile.

— O, tu, copil frumos-frumos, șopti pentru sine Miclantecutli.

Norii își desfășură băierile.

În aceeași clipă, băiatul văzu cele două motociclete.

Ploaia cădea cu zgomot ca de tunet.

Încercă să fugă. Alunecă pe suprafața umedă, se chinui să-și recapete echilibrul, reuși, porni ca o săgeată cu brațele ținute sus deasupra capului, picioarele mișcându-se ritmic, neîndrăznind să privească peste umăr.

— Al meu e! muți Miclan și, în aceeași clipă, ca și dorința ei, motocicleta țâșni înainte cu o ploaie de stropi. Întinse o mână în spate ca să scoată o lamă lungă și curbată dintr-o teacă aflată sub coapsa dreaptă a lui Santiago. Sabia îi şuieră pe la ureche când o învârti, aducând-o cu vârful îndreptat spre pământ. Din lama târâtă, pe asfalt scrâșniră scânteii incandescente și albăstrui.

Băiatul auzi. Se opri. Se întoarse. Rămase locului, cu mâinile întinse în lături. Motocicleta se îndreptă direct spre el. Cu o răsucire a încheieturii mâinii, Miclantecutli ridică sabia. Lovitura **Men** din kendo, cea mai maiestuoasă dintre atitudini. Lama ținută perfect orizontal. Lovitura de decapitare.

Băiatul închise ochii, cu o expresie de extaz și beatitudine întipărită pe chipul șiroind de ploaie.

Și chiar atunci Rolex-ul de la încheietura lui Miclantecutli piui. O dată. De două ori.

Încheietura ei se clinti. O fracțiune de centimetru. Lama trecu la câțiva milimetri de tâmpla stângă a băiatului. Printr-o derapare, Miclantecutli întoarse motocicleta pe loc. Orbit de stropii stârniți de roți și de ploaie, Santiago își îngropă pumnii în chipurile cauciucate ale demonilor de pe spinarea moartei și, rugându-se la toți sfinții, se agăță disperat.

Băiatul zâmbea. Părul îi era lipit de țeastă și de corp, pielea lui avea culoarea ruperii de nori. Încă zâmbind, se înclină încet, foarte încet, și aplaudă bătând rar din palme. Miclantecutli descălecă. Scăldată în șuvoaiele ploii ce se scurgeau pe îmbrăcămintea din piele și latex, făcu o

plecăciune către băiatul gol-puşcă.

— Salvat de clopoţel, spuse ea zâmbind. Poate că am şi eu norocul ăsta data viitoare.

Îşi așază armele pe pământ, una câte una: lama ucigaşă ascuţită de caldarâm, cuţitul cu care tăiasе gâtul fetei, un mănunchi de cinci **shuriken** din nenumăratele buzunare cu fermoar de la piept, un bola monofilament a cărui greutate era un cap de mort din crom, pe care îl purta înfășurat de glezna piciorului drept. Toate, așezate pe bulevardul ud și lucios cu încetineala sacerdotală a unui ceremonial sfânt sau a unei drame Noh.

Ceilalți o imitără așezându-și armele de Vânătoare pe caldarâm.

Din depărtare se auzi un urlet: strigătul blestemaților din Noaptea Morților.

— Ce faceți? întrebă Santiago. Nu înțeleg.

— Vei înțelege, îi răspunse Anansi cu o voce sumbră.

Miclantecutli își flutură pumnul prin aer și strigă spre frații și surorile Vânătorii de Noapte:

— În regulă, echipă! Să mergem! Jocul continuă!

Pe dinafară, Cafeneaua Posada de pe Willoughby era obișnuitul amestec de Necroville: ornamente de Crăciun încălecând o biserică veche de misionari spanioli. Pe dinăuntru, naosul, prezbiteriul, locul corului și peristilul formau o cochilie care sprijinea un tavan boltit din tectoplastic străveziu ca sticla. O mare parte a podelei era ocupată de plante mari în ghivece, printre care se îngrămădeau mese elegante din fier forjat, vopsite în alb. Păsări tropicale lansau chemări stridente ca niște sirene, maimuțe macac lunecau în jos pe trunchiuri sau pe stâlpi bine mascați pentru a face curățenie pe sub mese și a-și umple pungile submandibulare. Un papagal macao își făcu coada bârzoii, cloncâni și se găinăță la douăzeci de centimetri de vârful cizmei lui Trinidad, al cărui toc abia se ținea. Pereții erau decorați cu fresce bizare, în care predominau schelete îmbrăcate în frac și rochii de nuntă; peoni căzând de pe **zocalos** publice și alergând, îngroziți

de luminile ciudate din cer.

Fiecare centimetru pătrat de pardoseală liberă era ocupat de refugiații unei nopți de chef și mare dezmăț care dintr-o dată devenise catastrofal de primejdioasă. Cineva fixase un ecran extensibil de o grindă aflată între doi piloni de susținere a plafonului; canale de știri, îngrijorate de situație, încercau să țină pasul cu torentul de evenimente.

O tânără radiind de încântare - abia trecută de adolescență, bănuiește Trinidad - țopăie spre Salamanca. Avea o clăie zbârlită de păr negru, chip atrăgător (atrăgător era pe locul întâi în cataloagele magazinelor de modificări corporale), dar dovedea un potențial subcutanat spre îngrășare, cu care avea să se lupte tot restul vieții ei de prospătură.

— Salamanca! Salamanca! țipă ea cu glas ascuțit. Au o navă! Am auzit pe canalele de știri, nu ți se pare fantastic?

„Salamanca”, așa îl strigase. Ce-i era: prietenă, amantă, sau rătăcită și singuratică? Ori doar o copilă hoinară, care trebuia salvată?

Personajul principal de pe ecranul extensibil se dizolvă în sfertul albastru și pâlpâitor al sferei Pământului. Emisfera oceanică: sub spiralele noroase se întrezăreau aluziile și declarațiile șubrede ale monstruoasei embleme Coca-Cola, formată din tectori marini capabili să secrete coloranți.

O supernovă lumină pe neașteptate partea din dreapta sus a ecranului. Se auziră expresii de uimire mută și ovații răzlețe. Ceva ce era pe jumătate umbră, pe jumătate giuvaer, dar mai ales o delicată morișcă solară se rostogoli, traversând ochiul lentilei. Urmare alta și alta și încă una.

— Nave de luptă, exclamă Salamanca. Accelerează la trei g, încercând o deplasare cu mare viteză și se străduie să injecteze viruși în rutinele autoregeneratoare ale navelor baros. Douăzeci de milisecunde de acțiune de luptă, trei luni petrecute în stare de anihilare senzorială, așteptând ca mecanica orbitală să-i aducă înapoi acasă pe traiectoria cea mai lungă. (Părea sedus de pavana de

lumini). Mai toți sunt niște puștani de doisprezece ani. Cuplați la virtualizatoare de timp real. Au viteză și pot suporta accelerația. Rezistă cel mult opt-zece luni. Le instalează pompe de accelerare a fluxului mielinic, pentru a face față vitezei. Am contribuit și eu la proiectarea tehnicii de luptă... dar asta înainte.

Înainte de ce? se miră Trinidad.

Licărirea actinică se estompă rapid către partea albastră a spectrului.

— Un nefericit mai puțin, spuse o femeie înaltă între două vârste cu părul pieptănat peste cap.

— Mă îndoiesc, o contrazise Salamanca. Navele alea nu sunt decât unități cu propulsie pe baza masei inertiiale, încastrate în miez de gheață/nichel-fer. Procesează materia într-un halou de ținte false și deflectoare cu mult înainte de a intra în orbite depărtate de Pământ. Pun pariu că a fost lovită o Nevăstuică Sălbatică.

O altă stea de o clipă ilumina cerul. A treia, a patra, a cincea, se dispersară într-un arc elegant pe partea luminoasă a terminatorului¹⁷.

— Cristoase, gâfâi Salamanca. Navele de luptă. Le-au lovit. Sunt terminate.

Se ridică și rămase cu ochii pironiți la ecranul care difuza acum materiale proaspăt recepționate din Paris: imagini aeriene ale tulburărilor stradale din Necroville-ul la Defense, închipuindu-și strigătele frumoșilor copii care ardeau undeva la marginea spațiului. Pentru cei din cer nu exista reînviere. Nici măcar Adam Tesler nu putea aduna o mână de plasmă pentru a modela din ea un om.

— Curată sinucidere. Pizda mă-sii, asta-i sinucidere!

— Hei, Salamanca! Copila cu părul vâlvoi îl trase blând de mână. Hai, termină, că parcă văd c-o să spui ceva care-o să ne bage pe toți în bucluc.

Fata, Rosalba, după cum o prezentă Salamanca, îi conduse la o masă de sub roșcovul înalt învăluit de un ficus sufocant. Rosalba rămase în picioare în spatele femeii celei

¹⁷ Terminator - linia de demarcație dintre partea luminată și cea neluminată a Pământului. (n tr.)

mai bătrâne și cu ochii cei mai albaștri pe care îi văzuse vreodată Trinidad. Mâna ei se odihnea pe spătarul scaunului din fier forjat pe care stătea bătrâna a cărei atitudine părea să afirme: **proprietate-protecție-afecțiune-respect**. Mamă, bunică, amantă? Societatea **cerristo** era clădită pe tot atâtea sexe câte dealuri pe lume.

— Montserrat, dă-mi voie să ți-o prezint pe Trinidad, o prietenă. Trinidad, aș dori să faci cunoștință cu Montserrat Mastriani.

Familia Malcopuelo se considera bine înfiptă în **La Crescenta**, dar tatăl lui Trinidad recunoștea că va fi reușit doar în ziua când un Malcopuelo va fi invitat la cocktail pe terasa Mastrianilor. Aceștia erau primii dintre italo-spaniolii dinaintea mării cavalcade care reușiseră în fața bogătașilor serioși din Vechiul Los Angeles și, prin urmare, le jinduiau poziția. Simțind tranziția climatică spre cald și umed, investiseră în edițiile îmbunătățite genetic ale fructelor tropicale ce creșteau acum pe întinsele tărâmurile ale complexelor agricole din văile dinspre est. Înclinația tipică a biotehnicianului pentru tot ce e mic și bine organizat îi determinase să investească în recent apărutele **corporadas** specializate în nanotehnologie. Îl angajaseră pe Adam Tester în filiala de cercetare Culver City. Ales Președinte-pe-Viață, Marcello Mastriani deplânse cercetările lui Adam Tesler în Postulatul lui Watson, considerându-le lipsite de orice utilitate comercială și-și anulasă investiția. Extrem de jignit, Tesler rezilie contractul cu Mastriani Simulife, obținut ca prin minune șase milioane de dolari de la un consorțiu de bănci Rim și de la câțiva capitaliști întreprinzători și-și deschise propria prăvălie. Trei ani mai târziu, Marcello Mastriani muri de cancer al laringelui. După încă doi ani Adam Tesler reînvie cadavrul vechi de cinci zile al cimpanzeului Ronaldo și-i oferi viață eternă.

Mastrianii se alăturară astfel descoperitorului de talente hollywoodian care-l descrisese pe Fred Astaire drept unul care „nu știe să joace, sau să cânte, dar dansează binișor”

și proiectantului navei Titanic, care socotise că în Valhalla Gândului-de-pe-Urmă existau probabil suficiente bărci de salvare; cu toate astea, ei puteau fi numiți, fără a greși prea mult, capetele încoronate din **La Crescenta**.

Ceva o ridică pe seora de pe scaun. Ceva o făcu să întindă mâna.

Exoscheletul era o cochilie transparentă ce cuprindea fiecare părticică din Montserrat Mastriani cu excepția capului și a mâinilor. Strălucind de neurocircuite și înzestrat cu motoare musculare și vene întreșute din tectoplastic translucid prin care pulsa un fluid incolor și granular, devenise o corpomănușă de virtualitate cu ambiții de salvamar pe Plaja Silicon. Sigur că Trinidad auzise de astfel de lucruri. Numai că până acum nu cunoscuse pe nimeni atât de bolnav încât să aibă nevoie de așa ceva. Membrii familiei Mastriani se numărau printre cei ce trâmbițaseră miracolele pe care nanotehnologia le putea oferi medicinei. În realitate, tratamentele cu tectori costau înfiorător de scump, iar durata de prelungire a vieții era atât de neînsemnată în comparație cu eternitatea dobândită prin reînviere încât, în cazul bolilor incurabile, eutanasia acceptată în mod tacit devenise o practică medicală curentă. Așa cum vedea Trinidad lucrurile, faptul că Montserrat Mastriani refuzase injecția de Seni-Nă-Ta-Te și îndura acum exoscheletul ce-i leza amorul propriu, reprezenta fie un act de nemăsurat curaj, fie o lașitate vecină cu degenerescența.

Strânse mâna ce i se întinse, schimbă câteva amabilități de prezentare și încercă să se gândească la altceva decât la nămolul putregăios. Trinidad întrezări rețeaua de conectare roșie și dezagreabilă de la baza gâtului ei, și cârceii de prindere ai interfețelor costumului.

— Da, sunt de o hidoșenie perfectă, șopti Montserrat. Și cu toate astea, simt un îndemn irepresibil de a mă pișa pe oricine folosește în prezența mea cuvintele sfidare fizică. Salamanca! (Strigase cu aroganța prețioasă potrivită nobleții scăpătate). Adu-i ceva de băut Seorei Malcopuelo.

— Mulțumesc, dar am propria mea băutură.

Scoase flaconul argintat.

— Îmi dai voie? Montserrat luă sticluța cu mâinile ei înfiorătoare. Mirosi conținutul, luă o înghițitură, își șterse buzele și i-o înapoie lui Trinidad.

— Călare pe jaguar, nu?

— Bunico, protestă Rosalba.

— Am optzeci și trei de ani, mor de cancer terțiar metastazat al șirei spinării, Rosalba, cred că asta îmi dă dreptul să fac ce poftesc.

— Ia spuneți-mi, Jens a sosit deja? interveni Salamanca.

— A ieșit să-întâlnească pe cineva, spuse Rosalba. Nu știi când o să se întoarcă.

— Până una-alta, interveni bunica ei, spune-ne povestea ta, Trinidad. Nimeni nu calcă în Necroville dacă nu are ceva pe suflet. Mi-ar prinde bine să aud și altceva, pe ale celorlalți le știi aproape pe de rost. Jens e cartofor și ăsta-i ultimul lui pariu. Salamanca s-a săturat de viață, dar se teme să moară, parcă așa zicea un cântec mai vechi, cât despre mine, n-ai decât să mă privești și poți desluși povestea din acest exoschelet respingător. Rosalba, aici de față, e nepoata îndatoritoare care o iubește atât de mult pe **abuela** încât e în stare să suporte până și insuportabilul. Ciolane bătrâne, putrede până la măduvă. Spune-ne povestea ta. - Explică-ne cine și de ce, fetițo. Confesiunea e o împărtășanie. De ce nu?

De ce nu? Chiar, de ce? Să azvârle în aer un **centavo** imaginar și să vadă ce față strălucește în furtuna de lumină albastră. Pe deasupra acoperișului curbat din sticlă trecu o umbră. Nori. Aripile Păsării-Tunet. Flăcările lumânărilor pâlpâiră. Trinidad își umezi buzele.

— Mă numesc Trinidad-Malcopuelo din **La Crescenta** și în noaptea asta mă aflu aici fiindcă am făcut greșeala să mă îndrăgostesc de Peres Escobar.

L-am cunoscut pe Peres în iarna când am urcat pe Promenadă.

Am mers la munte fiindcă ne doream zăpadă. Familia Marilenei avea o cabană. Sporturi de iarnă fără opreliște,

dacă nu-i băgam în seamă pe morți. Am închiriat un lifter, l-am burdușit cu mâncare, amici, chestii de dormit și de iubit, echipament de schi și cadouri Navidad, și i-am spus pilotului să zboare până dăm de zăpadă. Peres era și el acolo, printre bagaje. Cum nu putea fi nici purtat, nici mâncat, nici ținut în brațe, putea deveni partener de pat sau bun de învelit în ambalaj de cadouri și de agățat într-un ciorap deasupra focului făcut din bușteni adevărați. Poate că era bun și de una și de alta. Arena, cu care împărțeam un apartament ca să scăpăm de taxe, îl răpise din cerul monden ce se învârtea în jurul lui Santiago Columbar, și ne pregăteam pentru o iarnă foarte lungă și tihnită.

Am descoperit ce voia să spună Marilena despre morți. În primele zile ne-am ciocnit pretutindeni de ei; stăteau cu toții în aceeași postură pe scaune, cu mâinile lăsate pe genunchi, capetele ușor aplecate în față, complet imobili, reci și impenetrabili ca sticla. Inaccesibili ca și Promenada. Mai împietriți decât morții. Cineva a sugerat să-i mutăm pe toți în garaj, dar nici unul nu s-a apucat s-o facă. Altcineva a venit cu ideea să dezghețăm unul, ținându-l lângă un radiator ca să nu mai riscăm o intoxicație cu ptomaină de la ceea ce noi numeam: „gătit”. Nici ideea asta n-am reușit s-o ducem la bun sfârșit.

Peres nu împărtășea părerea Arenei privind sporturile de iarnă. A refuzat invitația ei la Slalom Uriăș pe Orizontală sau proba de Coborâre Femei în fața focului de bușteni și, de cum a dat o geană de lumină, a plecat de unul singur să facă surf pe oceanul înghețat. Mă simțeam singură, partenerul cu care venisem se dovedise un pisălog isteric și l-am urmărit cum trasa cristiane prin zăpadă în timp ce cobora cu planșa pe fața Muntelui Femeii Înlăcrimate. De fiecare dată când se întorcea, părea să radieze lumină în jur. Peres strălucea. Planșa, zăpada, cerul, spiritul: esența propriului eu.

— Arta Zen a surfingului, încercă el să-mi explice. Marea Teorie Unificată ne învață că toate lucrurile au în sine o natură ondulatorie. Universul nostru există pe încrețiturile

unde natura tridimensională a supercorzilor se intersectează cu cele patru dimensiuni ale universului. Realitatea lunecă. Zăpada e doar o stare finală a apei, la celălalt capăt se află norii. Iar la mijloc, despicătura curbată. După ce ai făcut surfing pe toate formele apei, înțelegi apa, devii una cu ea, rezonzi la unison cu natura undulatoare.

— Budismul Noii Revelații e mai inteligibil, am spus eu.
El a râs.

— Știu. Spun asta doar ca să mă strecur în patul tău.

— Și atunci de ce o faci?

— De ce le amănesc pe fete?

— De ce schiezi cu planșa? De ce călărești valul cel mare?

— Din același motiv. Asta îmi arată că-s viu, **hermana**.

Promenada a însemnat începutul sfârșitului pentru fostele mele relații și sfârșitul începutului pentru altele noi. Am plecat spre vest cu Peres, ca să învăț arta Zen a surfingului.

Prima dată când l-am văzut dispărând sub coama urlătoare a unui val de zece metri, mi-am dat seama că nu puteam spera să devin decât o ucenică fără pretenții.

— Hristoase. Peres, am crezut că te-ai înecat, am spus strângându-l în brațe și simțindu-l rece, ud, tremurând și real la pieptul meu. Costumul ud din neopren îmi dădea o senzație plăcută.

— Și ce dacă? Or să mă arunce într-o cuvă Isus și când o să ies de acolo o să încerc din nou, numai că de data asta nu m-aș mai putea îneca.

M-am gândit atunci că era doar volubil, ca orice mascul curios și jignit. Dar nu era așa. Devenise un sclav, fără speranță de scăpare, al propriei adrenaline. Experiența reprezenta singura realitate valabilă: șocul substanțelor neurochimice, modul prin care știa că e viu. Când au coborât ceturile reci, iar oceanul a rămas zile întregi plat ca o foaie de oțel laminat, și o lumină metalică și aurie umplea casa de lemn de lângă plajă în care locuiam la sfârșit de săptămână, punea muzică de Bruckner, tare de

vibrau îmbinările grinzilor și asculta cu atâta intensitate încât totul devenea aproape dinamic.

— Asta înseamnă viață, urla el ca să acopere vacarmul instrumentelor cu coarde. N-o auzi în fiecare notă individuală? Bruckner și-a dedicat simfoniile lui Dumnezeu. Mă pot conecta la așa ceva.

Chiar din zilele acelea de început, mi-am dat seama că nu era fericit. Eu, surfingul, muzica, nu-i eram de ajuns. Voia, avea nevoie de mai mult. Bolborosea, mârâia. Urla. Capacitatea lui de a fi nefericit era pur și simplu byroniană. Dacă nu s-ar fi dovedit până la urmă demnă de milă, atitudinea asta ar fi fost înspăimântătoare.

Apoi a dispărut. Nici unul din **corrillo** nu știa unde a plecat. I-a scăpat și 'laturului lui Yoyo; nici măcar Santiago nu l-a putut găsi în târâmurile fantomatice ale virtualității. După o săptămână, ticălosul a apărut numai zâmbet, plin de iubire și atât de fericit încât nu m-a lăsat inima să-i mărturisesc asta printr-o izbucnire de furie. Găsise lucrul care depășea valul uriaș al oceanului.

Pentru un ochi nepriceput, arăta ca orice altă planșă, poate ceva mai plată și mai îngustă, numai că la o privire mai atentă, descopereai ieșituri, curburi și suprafețe alungite care sugerau călătoria printr-un mediu cu totul diferit.

— E mai mult decât o cădere liberă, mai mult decât zborul, a zis el. Surfing prin cer. În văzduh există curenți și unde, la fel ca în ocean și te poți deplasa pe ele. Le simți, le detectezi, mergi odată cu ele, iar ele te poartă mai departe. Ca și la goana pe val, pe chestia asta poți depăși viteza finală. Nu mai ești prizonierul gravitației. Devii una cu cerul. Isuse. Cel mai greu e să desfaci coarda, să eliberezi baretele de fixare, să dai drumul planșei și să te lași în voia atracției pământului.

— Și te satisface, Peres?

— Mă satisface.

S-a descotorosit de casa de pe plajă și s-a mutat. Spre est, unde pământul era la fel de pur, absolut și pustiu ca și cerul nesfârșit. Am plecat cu el. În fiecare zi, surfiștii

cerului își trăgeau fermoarele combinezoanelor de zbor mulate pe corp, își agățau planșele în rastelul prins de fuzelajul lifterului, urcau direct la cinci mii de metri și când aparatul se configura în zbor planat, își fixau picioarele în barete și se aruncau în gol.

Știu asta pentru că am mers și eu prima oară. Și singura dată, de altfel. Coborau atât de rapid, încât parcă dispăreau. Acum vedeam chipul zâmbitor al lui Peres, gestul cu degetul mare ridicat în semn că totul e perfect, părul fluturând în toate părțile, iar o secundă mai târziu, doar un punct sclipitor de lumină profilat pe geometrice imense și gălbui ale deșertului.

— Asta-i o nebunie, am strigat moartei care pilota. M-a aprobat.

Dispăruse neliniștea strivitoare a zilelor petrecute în casa de pe plajă când nu existau valuri mari. Viteza finală constituia unica credință reală. Peres părea mulțumit, profund, prezent. Părea să fi înțeles că lucrul pe care-l căutase în valurile mari se aflase dintotdeauna în el însuși. Niciodată nu l-am iubit mai mult decât în primăvara aceea petrecută în deșert.

Primăvara în deșert, apoi vara la fel: când arșița usucă totul, lumina orbește, explodează, ucide. Cotrobăiam prin sertarele lui Peres, ca să iau cu împrumut un tricou, când degetele au simțit un tub de plastic astupat care a zornăit când l-am scuturat.

Ușurel, delicat. Nu-l trezi pe masculul care-i la originea tuturor lucrurilor și se foiește în așternutul îmbibat de sudoare. Peres a continuat să sforăie. Am băgat tubul în buzunar și i l-am arătat a doua zi dimineață, când mâncam pepene galben la dejun.

— Ce sunt astea? am întrebat eu, răsturnând pe masă grămăjoara de păianjeni încolăciți. Picioarele lor din tectoplastic scoteau clinchete.

— A, astea? Acceleratori neurali.

Nepăsător, de parcă l-aș fi întrebat cum se numeau păsărelele albastre care cuibăreau sub streșini.

— La ce slujesc?

- Chiar nu-ți dai seama?
- Deci nici asta nu te mulțumește?!
- Ba da, cu astea.
- Și ce-ți fac?

— Încetinesc timpul. Nu poți merge la nesfârșit ca să atingi stări tot mai ridicate de excitare. Chiar și cu stimulatori de producere a adrenalinei, cei pe care-i poți cumpăra de la orice farmacie, ajungi la un punct unde creierul secretă un exces de serotonină și neutralizează dopaminele. Dacă nu procedează așa, intră în stare de șoc. Asta poate fi întrucâtva dăunător accelerației finale. Chestiile de aici nu ridică valorile maxime, ci le prelungesc. Arderea e mai durabilă. Vitezele de transmitere de-a lungul tecilor axiale sunt accelerate de zece ori. Înțelegi rezultatele? În vreme ce percepția internă a timpului este accelerată, timpul lumii reale încetinește. O plutire de zece minute poate da impresia că durează... o oră-două. Trini, nu-ți vine să crezi: e o cădere, dar ca într-un vis, nimic nu te poate atinge, nimic nu-ți poate face vreun rău, pur și simplu... plutește. Însă mintea îți funcționează cu viteză normală - asta pare de necrezut la substanța pe care o folosesc - e ca și cum aș deveni hipersensibil la curenții termici ascendenți, la curenții de aer. La diferențele de temperatură și la orice adieri. Reușești cu planșa lucruri pe care nici măcar nu le-ai visat. Ai impresia că ții lumea sub control, fiindcă mintea aleargă mai iute decât ea - tu gândești, iar cerul îți răspunde la dorințe. Te simți ca Dumnezeu: cu un pocnet din deget, ai putea trimite cicloane până la capetele pământului, ai putea crea furtuni doar printr-o fluturare a mâinii. De necrezut. Și arderea adrenalinei devine... Ca și cum ai transforma întreaga chimie a creierului în surfing. Totuna cu universul cuantic.

- Ai folosit așa ceva? am întrebat.
- Cu toții luăm asta de mai bine de-o lună, Trini.
- Și la ce-o să mai apelezi când nici ea n-o să te mai ajute?

N-a trecut o lună și nici măcar cel mai avansat accelerator neural nu-i mai era de folos.

Am plecat în oraș ca să fac apelul. De zile în șir, Peres se plimba nervos și mârâind prin toată casa, holbându-se pe fereastră, scoțând din sertar costumele mătăsos-senzuale de surfing, pipăindu-le și adulmecându-le, citind câteva rânduri dintr-o revistă pe care apoi o azvârlea cât colo, sărind de pe un canal TV pe altul și altul; muzica lui Bruckner urla din difuzoarele instalate în pereți în timp ce el mânca lacom, direct din frigider, cu ambele mâini. Ca să transmit mesajul acela, trebuia să fiu sigură că nimeni nu va veni pe furis în spatele meu, trăgând cu urechea.

Când am văzut oceanul vuind pe ecran, iar insula tropicală rămânând ca o pată verzuie și plată la orizont, am crezut că greșisem legătura, totuși știam codul lui Santiago ca pe propria-mi zi de naștere. Încetineala, cleioasă a valurilor mi-a deslușit adevărul; la fel și faptul că cerul era de-un albastru electric etern.

— Nu-ți bate joc de mine, Santiago.

Insula a rânjit. S-a metamorfozat în capul unui Archimboldo Santiago Columbar și s-a ridicat din ocean. Au urmat umerii, torsul, picioarele; s-a ivit ca un colos verde, iar valurile se spârgeau în jurul gleznelor. Era înveșmântat în ceva ce arăta ca mai toată peninsula malayeziană. Nori, cirus, înalți, îi încununau fruntea.

— Hei, Trinidad. După cum vezi, m-ai prins când aveam treabă, dar sunt întotdeauna gata să-mi fac timp pentru minoritatea etnică preferată.

Gluma lui m-a amuzat mai puțin ca de obicei.

— Santiago, dă-i pace lui Peres.

— Cu un trup ca al lui? Și cu un trup ca al meu? Împreună, am putea alcătui două plăci tectonice minunate. Poți să-i păstrezi atitudinea, băiat bosumflat.

— Lasă-l dracului în pace!

Clienții de la Desert Stop (Ultimul Gazohol la Cincizeci) au ridicat privirile de pe rafturile cu reviste și de la Minuturile la Minut.

— Sunt la curent cu acceleratorii, știu cum acționează,

de ce sunt în stare, știu totul despre ei și asta-i înțeleg, nu pot să fac nimic, însă îmi dau seama la fel de bine ca și tine că ei nu vor reuși să-l mențină pe Peres o veșnicie printre îngeri. Acum s-a prăbușit și, când se întâmplă așa ceva, e trist și nenorocit și mai pricep că nu va trece mult timp și te va căuta ca să-ți spună **Santiago, fă ceva nou pentru mine, fă-mi ceva grozav, care să fie la fel ca stimulatorii adrenali sau ca acceleratorii, dar mai tare, mai bun**, și fiindcă tu niciodată nu rezisti tentației de a dovedi ce Ge-ni-aal dat dracului ești, o să-i faci pe plac. Numai că de data asta să te abții, fiindcă trebuie, Santiago, trebuie să existe o limită, altfel, tot căutând absolutul, Peres are să se sinucidă.

— Poate că sinuciderea ta i-ar oferi ceea ce caută, spuse Santiago cel virtual.

— Lasă-l în pace, te rog! Refuză-l, măcar acum. De dragul meu. De-al lui. Te implor!

Oceanul-halucinație plescăi și izbucni într-o simulare deplină a sunetului.

— În regulă, spuse namila verde șiroind de apă. Fiindcă m-ai rugat atât de frumos.

— Vorbesc serios, Santiago.

— Și eu la fel. Când mai vii în Te-Ve-Me-A să mă cauți, Trinidad.

Eu și Peres am continuat să ne dondănim și mușcăm; în focul certurilor noastre, cerul se cutremura. Nemulțumirea lui creștea; curând, energia acumulată avea să-l propulseze înainte, în sus, către un nou nivel de experiență. Devenise clasicul scenariu Nu-pot-trăi-cu-sau-fără-tine și în cele din urmă am recurs la binecunoscutul sfârșit de partidă. Am părăsit frumoasa casă din deșert și m-am mutat în Dos Estodios, cu Yoyo, în locuința ei de avocat stagiar, liniștită și jalnică de te umfla râsul. Îngerii și conștiința îmi șopteau că era lucrul cel mai josnic pe care-l puteam face, dar ajunsesem în situația în care tot ce conta era că eu, și numai eu, posedam pluta psihologică de salvare, iar rechinii îi înșfacă doar pe cei ce înoată.

Când privești în urmă, cauți mereu semne și prevestiri

rele; coincidențe, sincronizări, evenimente meteorologice, animale bizare și oameni ciudați al căror drum s-a încrucișat cu al tău. În dimineața aceea nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Nici trăsnete, nici invazii de tectozauri, nici măcar faptul că pe plăcuța de înmatriculare a automobilului din față îți recunoști inițialele numelui. Absolut nici un semn care să te prevină în legătură cu mesajul pe care Teniente Rosa Montalban de la Secția de Poliție San Bernardino avea să-l lase în 'latorul casnic al lui Yoyo, interesându-se dacă Trinidad Malopuelo locuiește la această adresă și dacă da, să o contacteze la birou, formând următorul număr de cod.

În clipa în care pe ecran s-a ivit Teniente Rosa Montalban, am știut că Peres murise.

Cu regret, dar avea știri rele. Se petrecuse un accident. Peres Escobar și întreaga echipă pieriseră.

S-a întâmplat ceva cu aparatul de zbor? am întrebat nedumerită. Șoc, durere, prăbușire, deprimare: acestea erau reacțiile cuvenite la moartea iubitului. Dar eu nu simțeam decât o distanțare, de parcă aș fi ascultat un buletin de știri despre un război purtat în altă țară. Pentru că eu nu fusesem acolo, nici nu se întâmplase. Nu puteam să cred.

Nu, nu căzuse avionul. Doar echipa de plonjori. Urmau să se facă autopsii, desigur, pentru a se constata dacă existaseră factori cauzatori, dar se părea că (am recepționat cuvintele într-o cadență încetinită, ca și cum aș fi luat unul dintre acceleratorii neurali ai lui Peres). Pur. Și. Simplu. Uitaseră. Să-și. Deschidă. Parașutele.

I-am văzut pe toți, căzând prin cer, plutind pe un val de aer care se fărâmițează tot timpul, imaginându-și că puterea voințelor stimulate putea răsuși gravitația la nouăzeci de grade, astfel încât ea să-i poarte la nesfârșit în jurul curburii planetei. Prăbușindu-se cu viteză tot mai mare, mai jos. Oare avuseseră vreo revelație de ultim moment, vreo depliere disperată a foliilor care să arate că, îngroziți, înțeleseseră că ajunseseră prea jos și că era prea târziu? Ori lumea reală întinsese pur și simplu mâna,

atingându-le visurile, zdrobindu-i și azvârlindu-i astfel în uitarea de sine?

— Seora Malcopuelo? Seora?

Încercam să calculez viteza finală a unui corp uman cântărind șaiszeci de kilograme și prăbușindu-se de la trei kilometri înălțime.

Trebuie să fi bâiguit ceva, că voi merge să identific cadavrul lui Peres și să-i rezolv problemele - nu-mi amintesc decât cuvintele **ce calmă sunteți, ce senină sunteți** care-mi vuiau mereu-mereu prin minte. Fiindcă în ziua următoare m-am trezit pe autostrada Zece, la trei kilometri depărtare de Banning, cu Yoyo, înlăcrimată și palidă, pe locul din dreapta, fără să știu cum ajunsese acolo.

Mâhnirea ar fi trebuit să mă distrugă. Nu simțeam altceva decât vină că nu sufeream îndeajuns. În timp ce conduceam, prin minte mi-a trecut o singură replică dintr-un vechi film alb-negru făcut de Hitchcock: **iubito, peste câteva zile o să suferi cea mai minunată depresiune nervoasă.**

Teniente Rosa a fost amabilă și simpatcă și ne-a pregătit un ceai și o mică predică. Scanerele de autopsie detectaseră urme din ceea ce părea a fi un atenuator cortical executat la cerere, care conținea acetylcolină acceleratoare acționând asupra trunchiurilor cerebrale. Simulările indicaseră că acest amestec ar fi produs încetinirea cronopercepției în asemenea măsură încât timpul rămăsese practic neclintit, inhibând în același timp filtrele cognitive ce efectuează prelucrarea preliminară a datelor senzoriale în forme inteligibile în concordanță cu cognotipuri apriorice, identice cu cele dintr-o porțiune de hardware. Receptaseră o supradoză de realitate, iar informațiile nediferențiate le inundaseră urechile-nasul-limba-pielea ca un torent de nestăvilit de impresii-senzații în același timp fără durată și eterne.

Satori¹⁸ în cer.

În clipa aceea am vrut să-l văd pe Santiago Columbar

¹⁸ Satori - iluminare, căutată și obținută, prin Zen Budism. (n.tr.)

într-un cârlig, atârnat de propriile-i intestine.

— Partea interesantă este că în cazul drogurilor programate putem depista fără greș producătorul, mergând direct la sursă. Drăgălășeniile acestea provin dintr-un atelier necro din San Fernando, unde se cultivă gene deștepte pentru un anume Seor Michael Rocha din Sherman Oaks. Chiar acum, în timp ce vorbesc cu dumneavoastră, surorile noastre de acolo îi adresează o serie de întrebări alese cu grijă.

„Iartă-mă, Santiago. Ai fost om de onoare și te-ai ținut de cuvânt.”

Casa Morții îl pregătise pe Peres pentru cuva Isus. Lucraseră cu tectori, îl peticiseră cum putuseră mai bine, făcându-l să semene cu acel Peres Escobar care mă învățase arta Zen a surfingului la Promenadă. Teniente Rosa m-a întrebat dacă-l recunoșteam. Am încuviințat mut din cap. Yoyo s-a uitat și ea și s-a pierdut cu totul, așa că a trebuit să fie ajutată să se așeze pe un scaun.

Până și în moarte părea mulțumit.

Apoi cele cinci brunete frumoase de la Casa Morții au coborât capacul de plastic al cuvei Isus și, instantaneu, m-a fulgerat un gând.

— Are o **Immortalidad**?

Una din ele a consultat un anexofon.

— Nimic.

Nu cunoscusem pe nimeni care să nu fi fost asigurat pentru reînviere. Aceste cinci Parce urmau să-l înlănțuiască pe Peres într-un contract etern: fără statut, depozitat. Peres comitea mereu același păcat ca și Lucifer: **non serveam**. Mândrie. Da, fusese un nenorocit trufaș și fără minte – chiar mai rău, dar în momentul acela am simțit că merită să-și găsească în moarte libertatea pe care n-o cunoscuse cât fusese în viață.

— Cât ar costa să... înțelegeți?

Au menționat o sumă care a făcut-o pe Yoyo să-și piardă răsuflarea.

— Ar fi mai ieftin să-i cumpărați contractul, a spus moarta cu anexofonul.

Dintre toate cuvintele rostite în acele douăzeci și patru de ore, doar acestea opt au reușit să răzbească prin platoșa de inconștiență ce mă învăluisese. Îl vedeam deja pe Peres reînviat, reparat, reaprins și având arșița aceea întunecată pe care o radiază morții. Îl vedeam umblând prin casa mea din La Crescenta, slujind, servind, îngrijind, muncind, îndeplinindu-și îndatoririle față de deținătorul de contract. Mă vedeam acoperindu-l cu sărutări. Culcându-mă cu el, ducându-l în colțurile tainice ale grădinii, în apa caldă a piscinei, mânată de dragoste, fiindcă acela pe care-l crezusem pierdut se întorsese și era din nou al meu.

Asta nu se putea întâmpla. Moartea era mai puternică decât dragostea. Își va aminti de Trinidad Malcopuelo, dar nu de dragostea pe care i-o dăruise ea; ar fi fost doar o relație oarecare, pierdută în timp, care lui i s-ar fi părut un vis lung și încărcat de amănunte.

— Treceți costurile de reînviere în contul meu **Imortalidad**, le-am spus moartelor. Nu vreau să mai aud de el. Sau să-l văd.

— Asta-i aproape sigur, au răspuns ele.

Yoyo m-a dus înapoi în oraș, pentru că deja se declanșase minunata depresiune nervoasă pe care mi-o promisesem.

— E una din acele legi anapoda care par să acționeze în cazul suferinței umane, continuă Trinidad. Cu cât e mai ticălos individul, cu atât dragostea e mai mare. Peres dăduse contur vieții mele. Tot ce făceam reprezenta o reacție față de el. Fără Peres, Trinidad, nu exista. Chiar înainte ca psihiatrilatoarele să termine cu mine, începusem s-o pornesc pe coclauri căutând un alt Peres care să preia hăturile vieții mele. Făceam invers de cum îmi spuneau 'latoarele, fiindcă în cel mai rău caz, ele nu jignesc și, în cel mai fericit, dau senzația de căldură a cărnii. În anul în care am pus capăt terapiei am avut treizeci de amanți, cel mai scurt amor de douăsprezece ore, cel mai lung de trei săptămâni. Ca să mă regăsesc pe mine însămi, trebuia să mă pierd în alții.

Nenumăratele lumânări din **posada**¹⁹ arseseră până deveniseră o constelație licărind blând, ascunsă de verdeața agățătoare. Furtuna trecuse, iar ploaia ce sosise în siajul ei se transformase într-o răpăială domoală pe acoperiș.

— Și te-ai regăsit? Întrebă Montserrat Mastriani.

— Poate.

— De aceea te afli aici, ca să-l găsești pe Peres? se interesă Rosalba.

— Nu, nu, bineînțeles că nu, fetișcană nătângă ce ești, o întrerupse indispusă Montserrat. N-ai priceput nimic din ce-a spus?

— Nu, știu că nu-l pot găsi, nici nu vreau. Am venit aici în această Noapte a Morților, pentru că m-a invitat Santiago Columbar.

— De ce-ai făcut asta? Întrebă acum Salamanca, cocoțat pe marginea mesei. Mai precis, de ce-ai făcut-o?

— Fiindcă voiam să dovedesc că nu mă tem? Nici de Orașul Morților, și nici de el. Pentru că am simțit că el ar putea să cunoască și alte lucruri, pe care eu nu le știm despre moartea lui Peres.

— Și știa? insistă Salamanca.

— N-a putut să i se opună. Mi-a promis, dar n-a reușit să-i reziste lui Peres. Polițiștii din comitatul San Bernardino au descoperit că păianjenii proveneau din atelierul lui Michael Rocha. Au mai aflat că Rocha fabricase drogul după proiectele și planurile lui Santiago Columbar. E sigur că el l-a ucis pe Peres, i se cunoaște mâna.

— Ticălosul, exclamă Rosalba pe neașteptate.

— „Mai bine un șobolan viu, decât un leu mort”, se spunea altă dată în Singapore. Vocea se auzi exact din spatele lui Trinidad atât de brusc, încât ea avu un fior de parcă ar fi fost amenințată fizic. Și cel mai bine: un leu viu. În loc să-i facă ochi dulci doamnei cu coasa, prietenul tău trebuia să fi venit cu noi, ca să dea mâna cu viața eternă. Adevărata nemurire. Impresionantă poveste, Seora. A

¹⁹ posada (lb. span.) - han, hotel. (n.tr.)

făcut ca polemicle noastre măsurate despre cancer, lașitate și probabilitate, să pară cel puțin mondene. Asta nu-i critică, departe de mine gândul ăsta.

Cel ce vorbise era un bărbat înalt, slăbănog, îmbrăcat cu o haină verde șiroind de ploaie, care părea să fi aparținut unui administrator de fermă. O pălărie asortată îi umbrea chipul, iar Trinidad zări pe sub boruri trăsăturile întunecate și obosite. Nu era tânăr, dar nici atât de bătrân pe cât arăta. Un fel de Santiago peste decenii, măcinat de apăsarea insuportabilă a existenței.

— Seora, dați-mi voie să mă prezint. Sunt Jens Aarp, mentor, scotocitor și, în sfârșit, descoperitor al drumului către adevărata și eterna viață.

Rămasă în ascunzișul umbrelor, Yoyo văzu plecarea unității mobile de intervenție. Ellis rămase în stradă, urmărind vehiculul până când girofarurile albastre se topiră în trafic, apoi se întoarse în casă. Jorge, partenerul mai vârstnic, plecase cu ambulanța. Tunetul hămăise după aceasta asemeni unui câine rău care latră după mașini. Pitită printre pubele și saci cu gunoi, pe Yoyo o încercară suferințe cumplite și sentimente de vinovăție. Ar fi trebuit să se ducă să-i consoleze. S-ar fi convenit să le fie alături. Atrăsese demonii asupra ei. Aceștia își dovediseră lipsa de discernământ, pârjolind șaptezeci și trei la sută din suprafața pielii lui Trio.

Muriseră oameni și pentru mai puțin de atât. Trecuseră în Marea Beznă. Trio abia reușise să-și facă asigurarea medicală, așa că de polița **Immortalidad** nu putea fi vorba. Să nu mori, ai auzit?! Asta e, erai mai înaltă, mai atrăgătoare, mai curtată decât mine, dar nu muri!

Yoyo scânci și duse dosul palmelor la ochi, să alunge lacrimile înapoi în sacii lacrimali. Ridică anexofonul către buze, apoi îngheță, vorbele rămaseră nerostite, paralizate de sentimentul că universul nu mai era demn de încredere nici măcar în elementele lui fundamentale. Anexofonul ei putea fi considerat un Iuda purtat la încheietură. În ungherele motoretei se puteau ascunde nenumărate

microfoane. Corpomănușa putea informa nevăzute monitoare în legătură cu orice tic și mișcare. Nu se putea încrede decât în propria-i piele rasă, dar nici aceasta nu avea cum să rămână catifelată și intactă la nesfârșit.

— Ellis, șopti ea. Emblema lui personală, un cangur făcând surfing, cu organe genitale de dimensiuni incredibile, apăru brusc pe ecranul de la încheietura mâinii. Hai odată, hai, hai... Ellis, termină cu prostiile și intră pe linie. Am nevoie de tine!

Ellis apăru. Nu ca alcătuire virtuală sau ca pictogramă interactivă. În persoană.

— Yoyo! Unde dracu' ești? Se terminase cu tonul laconic, ceresc.

— Sunt la... Mai bine nu spun unde mă aflu. Sfinte Isuse, Ellis, ăștia mi-au descoperit 'latorul, codurile de acces, locatorii, totul!

— Care „ăștia”? N-a fost o lovitură aleatorie?

— Ellis, eu... („Nu pot să-ți spun. Nu îndrăznesc. Ellis, trebuie să-ți mărturisesc.”) Sunt în primejdie.

Lumina explodează prea brusc pentru a fi trăsnet. Bubuitura răsună prea aproape, prea atenuată ca să fie tunet. Imaginea lui Ellis se dezintegrează vreme de câteva clipe într-un vifor de paraziți.

— Isuse, Ellis!

Undeva, dincolo de poarta Sunset urlau în cor cincizeci de alarme de securitate.

Ellis se holbă și ochii i se pierdură în gol.

— Recepționez ceva pe toate canalele în același timp. Scuză-mă o clipă.

Redeveni cangurul surfist. Pe deasupra trecu un aparat de zbor, atât de jos încât Yoyo simți adierea iscată de pale. Ellis reveni. Chipul lui părea proaspăt îmbălsămat.

— Unde-ai intrat când ai fost în Saint John?

— Într-un restaurant numit Tacorifico Superica. De ce?

— Tacorifico Superica a fost distrus acum câteva clipe de ceva ce aduce cu o încărcătură picotok. Yoyo se clătină și făcu un pas înapoi, proptindu-se de zidul cenușiu și modest în care găsi soliditatea absentă din lumea care se

lichefia în demență. - Totul poartă semnătura clasică a unei lovituri venite din partea unei **corporade**. Exploziv configurat azvârlit într-un câmp perfect controlat. Vaporizare completă.

— Supraviețuitori?

Consumatori care voiau să deguste o farfurie de **camarones espanol** și o Red Hat. **Chefs de parti**. Barmani. Chelnerul a cărei muțenie părea elocventă. Martika Semalang...

— Yoyo, a fost o încărcătură cu conversie de masă? Locul acela a devenit un crater cu pereți sticloși, adânc de douăzeci de metri.

Aparatul de zbor pe care-l auzise trecu razant la mică altitudine pe deasupra Bulevardului Sunset.

— Ellis. Fii atent! Ascultă-mă! Cine-i în casă cu tine acum?

— Sunt singur. Da' de ce?

— Hei! Ascultă! Pune totul la păstrare undeva, în siguranță. Și părăsește casa. Acum! Nu te uita în urmă. Ieși din casă și du-te. O să mori, Ellis.

Ridică ochii și văzu lifterul făcând o întoarcere deasupra palmierilor, iluminat brusc de raza unul fulger în stil gotic hollywoodian. Se rotea a treia oară pe deasupra ei.

Trei e un număr vrăjitoresc.

În ochiul anexofonului apăru imaginea difuză, albăstruie ca un coșmar, a deconectării de la canalele rețelei. Bine măcar că 'latoarele prezentau încredere.

În zgomotul asurzitor al ajutărilor, lifterul coborî brusc și aerofrână exact deasupra ascunzătorii lui Yoyo. Vecini curioși apăru în grădini, iar hainele porniră să fluture pe ei și frunzele stârnite de vârtej îi loviră în față. Din casă țâșni o siluetă: Ellis. Urlă câteva avertismente către oamenii care stăteau cu gurile căscate. Câțiva îl ascultară. Majoritatea rămaseră pironiți locului. Yoyo percepu câmpul controlat ca pe un cilindru albastru spălăcit de noapte electrică, se întoarse cu spatele, își acoperi capul cu brațele și închise ochii.

Explozia picotok transmise dăre de lumină orbitoare

prin pleoapele strânse. Arșița alburie îi mângâie spatele, brațele, țeasta înfiorător de dezgolită. Pielea arsă. Și bum! Yoyo răcni în clipa când un vuiet mai puternic decât orice bubuitură îi apăsă timpanele până la punctul de spargere. Simți cum oasele îi vibrează. Din punctele în care unghiile apăsaseră și trecuseră prin piele, pătrunzând în carne, sângele țâșnea și-i curgea pe obraji. Dirijată de pereții câmpului limitator, mai toată puterea exploziei se ridicase spre cer și totuși când acesta se nărui, valul de presiune o izbi în piept, lăsând-o fără suflare, și o rostogoli pe alee împreună cu gunoaiele smulse din pubele.

Totul se sfârși. Deschise ochii și clipi des ca să alunge roiurile de imagini remanente. Stratul roșu-marونی de proastă calitate în care fuseseră vopsite zidurile devenise alb lăptos din cauza căldurii. Yoyo văzu cum, propulsat de suflantă, aparatul de asalt se ridică vertical, se răsuca în jurul propriei axe ca un gândac ținut de un bold și dispăru alunecând în noapte.

Azvârlită de suflul exploziei, motoreta lui Jorge zăngăni lovindu-se de pavaj. Stratul protector din plastic era zgâriat și jupuit, capetele de mort și **vampiras** pe jumătate jaguari, pictate chiar de mâna lui Jorge deveniseră aproape de nerecunoscut. Yoyo ridică mașina de la pământ. Motorul cu alcool prinse imediat viață.

Urcă pe motoretă și se îndepărtă în viteză, luând-o pe alei și drumuri de acces secundar. Convoaie de ambulanțe se apropiau, forțând traficul pe bulevarde, formând un șir ca o conga de sirene și lumini albastre. Urmând propriile sfaturi înțelepte, femeia nu privi înapoi.

Curajos gest, îndrăzneță încercare să ridici pumnul spre un Dumnezeu din Ceruri care nu simte nici o părere de rău atunci când ești sfârtecat în atomi, dar încotro s-o apuci, micuță apărătoare a legii? Ce vei face în continuare? În corpomănușa și-n îmbrăcăminte scumpă, te trezești singură pe un bulevard ostil, unde cel ce-ar avea cutezanță să-ți ofere ajutor sau adăpost ar atrage mânia divină asupra lui. Ce anume ai putea face ca să nu semene cu o moarte lentă? Renunță. Predă-te.

Dezgolește-ți pielea albă a pântecului pentru tăișul ascuțit.

Ascunsă de umbrele străzilor lăturalnice, Yoyo își văzu părinții stând lângă soba cu alcool de pe sampanul din Orașul Înecaților, bolborosind, bolborosind, bolborosind: **ți-am spus noi, ți-am spus noi, ți-am spus noi. Și acum lămurește-ne, ce rost avea să faci asta?**

Orice încercare de afirmare a sinelui, orice opoziție față de fatalismul lor monstruos, orice speranță și ambiție se loveau mereu de întrebarea: **Hai, serios, ce rost avea?**

Dorința turbată de a reuși, care o stârnise să plece din putreziciunea prin care înota în suburbiile de sampane, spre apaticele dealuri unde se vorbea spaniola, fusese absolut necesară pentru a găsi răspunsul la acea indiferență. Acum, în nadirul izolării, spaimei, înfrângerii, primejdiei, știa ce însemna asta. Universul nu ne datorează explicații raționale. Pur și simplu o faci.

Yoyo Mok nu are de gând să moară astăzi. Unde te duci? Ce faci? Încă nu știu, dar sunt un Copil al Stelelor. Găsesc eu o ieșire.

Nu s-a isprăvit. Crede-mă. Tesler-Thanos... Dumnezeu..., nu-mi pasă cine ești. Cât de mare ești, te voi distruge!

Ce rost are să fii avocat, dacă nu ajungi să rostești Cuvinte Mari și Frumose într-un moment crucial al carierei tale? Scuturându-și praful și rahatul de pe îmbrăcămintea de piele (dacă ticăloșii ăștia mi le-au ars cumva, o să adaug costurile la despăgubiri), degetele dădură peste un dreptunghi uitat în buzunarul de sub sânul stâng.

Santiago Columbar invită pe Yoyo Mok...

Santiago Columbar. Puteai fi sigură că o să apară și el într-un asemenea moment. Cartierul Saint John Necroville. Acolo unde sfârșesc toate lucrurile întunecate. Printre morți. Dar unde în altă parte? Santiago Sant Iago. Iago, 'lătoristul ei.

Îndrăzne să recunoască, sau undeva apărea un micuț embrion detectiv, chircindu-și degetele și gestând în întuneric? Fulgerul revărsă o arșiță albăstruie în alee, iar tunetul urmă la scurt răstimp. Yoyo își întoarse motoreta.

Anexofonul de la încheietură cântă.

Ezită îndelung, trase cu urechea după zgomotul motoarelor de lifter și abia după aceea răspunse:

— Ellis? Tu ești? Teafăr? Mamă, **compadre**, n-ar trebui să mă chemi prin ăsta...

— Seora Mok?

Trăsăturile acelea reci, de felină, nepăsarea grațioasă trebuie să fi fost elemente de marcare într-o cuvă de obsidian care se răcește.

— Seora Semalang.

— Am încercat să te găesc, așa cum mi-ai sugerat în bilețelul acela. Totul e-n regulă? Restaurantul a fost...

— Știu, știu. „Gândește. Gândește! Perry Mason știa oricând care va fi următorul pas. Scenariștii se îngrijeau de asta. Gândește-te!”. Bilet? Ce bilet?

— Biletul pe care l-am primit de la patron, prin care mă rugai să te caut de la un fon public aflat în capul străzii. Seora Mok... „(Yoyo)“. Yoyo, restaurantul...

— Știu, știu. Au aruncat una și la mine acasă. Casa mea, căminul meu, prietenii. Ai tăi **compadres** joacă profesional și murdar. Trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări, Seora Semalang. Vreau să știu ce dracu' se petrece.

— Nu știu. Crede-mă, nu-mi amintesc. Amintirile mele nu mai există. Yoyo, eu nu exist. Și sunt foarte înspăimântată. Dar în ceea ce privește biletul tău, eram la masă...

— Seora, eu nu trimit bilețele. Nu-i stilul meu.

Clienta ei nu trebuia să știe că Yoyo era o dislexică funcțională.

— Atunci cine l-a trimis? De ce? Ce-a vrut?

— Luând-o de la ușor la greu, aș răspunde la „de ce?” - numără pe degete - ca să pleci tu. „Cine?”: cineva care știa că Tacorifico Superica avea să fie lovită și că te vei afla acolo, împreună cu mine: „Ce-a vrut?”: nici măcar nu-mi dau seama câte echipe au intrat pe teren, ca să nu mai vorbim că nu pricep ce se joacă.

— Cei care au distrus restaurantul și casa ta - **(Și au ars-o pe Trio, nu cumva să uiți)** - nu s-ar prea înghesui

să trimită un bilețel de avertizare.

— Ceea ce înseamnă că pe teren mai e o echipă. (Jucându-se din nou cu analogiile. Vezi prea multe filme din alea nenorocite, Yoyo Mok. Noul opiu al poporului). Cineva care te vrea vie tot așa cum cealaltă echipă te vrea moartă. Pentru vecie.

Îndoielile îi dădură târcoale, sâcâitoare ca niște țânțari nesuferiți. Mai târziu. Va face instrucție cu ele, le va pregăti, le va pune să facă mici giumbușlucuri pentru ea, dar mai târziu.

— Seora Semalang, știu că nu-ți poți aminti ceva îndeajuns de important ca să-ți aducă moartea, dar cei care încearcă să te lichideze apreciază nu numai că e posibil, ba chiar probabil că o să-ți recapeți memoria. Ceea ce e și bine și rău. Bine pentru noi, fiindcă s-ar putea să aflăm despre ce e vorba, rău, fiindcă acești **hijos** nu au de gând să renunțe. („**Gândește, Da!**“). Ascultă... Alo? Aloo! Mă auzi?

Martika Semalang dispăruse din centrul imaginii; obiectivul camerei arăta o stradă pe care nici o fereastră nu mai rămăsese întreagă. Incendiile licăreau undeva în afara câmpului vizual al lentilei. Moarta reapăru aranjându-și părul cu mâinile.

— Iartă-mă, spuse ea. Nu mai pot rămâne aici. Vântul și-a schimbat direcția și incendiul se întinde încoace.

— Ascultă! Ascultă! Ascultă! răcni Yoyo. Mai stai puțin acolo. Trimit pe cineva la tine. O să te ducă într-un loc sigur unde ne putem vedea. Dar rămâi pe loc până ajunge el acolo, ai înțeles? O să-l recunoști fiindcă are să-ți spună... (Ce să spună, ce să spună, ce să spună?) „Pân' la cer o scară", iar tu o să-i răspunzi „David Niven fiară". (Ei, la ce te poți aștepta?). Ai priceput?

— „Pân' la cer o scară". „David Niven fiară".

— Și stai, stai, stai, încă ceva! Seora Semalang, orice s-ar întâmpla, nu mă mai căuta la numărul ăsta de anexofon. Nu garantez că e sigur. Te găsesc eu. (Cum? Bate-ți capul cu asta mai târziu. Altă dată. Întotdeauna altădată).

Yoyo strivi atent anexofonul cu roata motoretei. Pocnetul

sec al carapacei de plastic sună ca o despărțire de ultima ei legătură cu extazul electromagnetic al rețelei. Avu un fior și se simți singură și înfrigurată în îmbrățișarea peliculară a corpomănușii ce devenise dintr-o dată rece și moartă.

Tunetele vuiau și se rostogoleau pe deasupra Copanangăi. Femeia își struni motoreta printre coloanele lungi de vehicule blindate ale securității, aliniate până la strălucirea pastelată a porții. O fi avut loc o lovitură picotok a **corporadei**, dar chiar trebuiau să mobilizeze pușcașii marini? În seara asta în aer plutea ceva mult mai amenințător. Ar putea profita și să transmită câteva mesaje până când trupele terminau ce aveau de făcut. Punctul de telecomunicații se afla în holul unei cafenele pustii, iluminată ca ziua, cu toate că nici o dulceață de șaisprezece ani nu-și bățâia picioarele în separeurile îmbrăcate în imitație de piele. Erau cu toții dincolo de frontieră, ca să danseze cu morții. **Necro Mambo.**

Fon-ul dădu să se înece cu cartea de credit a lui Yoyo, dar până la urmă o înghiți. Pe un ecran cât un perete de pe cealaltă parte a străzii, Jane Leigh conducea cu furie, mai repede, mai repede, furios, furios, tot mai repede-repede, aruncând câte-o privire în oglinda retrovizoare, închipuindu-și urmăritorii. Sunt în fața ta. Scumpo. La Motelul Bates.

Llamado Ilamado²⁰, făcu **fon-ul**. **Llamado Ilamado. Yoyo!**

- Iago?
- Yoyo?
- Iago?

Capul ras, pudrat cu praf de mică de culoare albastru-electric. Cu sprâncenele pensate, gene false rimelate, pleoape cu antimoniu date și ușor înnegurate. Cercei lungi legănându-se. Buzele țuguiate și date cu roz bebe. Umede și zbârcite ca jumătățile de prună. Machiajul deloc rău. Nici vorbă. Strălucire de magazin de doi bani și bijuterii de costum carnavalesc; cu cât e mai ostentativ cu atât e mai

²⁰ Ilinado - (lb. span.) - apel.

potrivit, ȕipător ar fi considerat un compliment în acest sistem estetic; unghiile curățate de piele și lăcuite ca să se asorteze cu buzele pupă-mă hombre. Măinile arătau bine; ele erau de obicei mai greu de schimbat, dar acestea treceau orice test. Sub-dermalele închiriate peste noapte de la un magazin; până dimineața, tecto-siliconul se va scurge complet prin pori, dar deocamdată arătau bine. Mai bine decât ale ei, la naiba. Totul turnat într-o teacă de lycra lichidă. Ca o acadea făcută în casă.

Trebuia să recunoască: Iago arăta **fantastic**.

— Iago?

— Fiecare bărbat ar trebui să aibă o pasiune, Yoyo.

— Arăți grozav, Iago. Aș fi în stare de crimă ca să am un asemenea ten.

El îi zâmbi. Și zâmbetul îi ieșea bine.

— Mulțam. N-arăt demential? Eu și băieții am lucrat la asta un an întreg.

— Iago, am nimerit, ah, într-un moment nepotrivit pentru tine? (Dar pentru Yoyo nu e?).

— Peste cinci minute trebuie să ajung în **zocalo**. Ai nevoie de ceva?

— Da. Așa s-ar părea. Pot să-ți cer câteva mici servicii?

— Of, Yoyo, Yoyo, gemu el, simțind că noaptea nopților lui cu băieții se duce de-a rostogolul pe bulevard către neantville.

— N-ai o copie a programului pe care l-ai rulat pentru mine?

— Nicicând nu arunc ceva.

— Nu l-ai putea încărca?

— Yoyo, ai măcar idee ce volum ocupă programul acela?

— Iago - la fel ca niște cizme butucănoase de lucru încălțate pe un picior superîngrijit, numele nu se potrivea nicicum acestei arătări încostumate - am nevoie de ajutorul tău. Îi povesti motivele.

— Futu-i!

— Vreau să descoperi ceva, Tesler-Thanos a transferat cele șase milioane în contul fantomă al Martikăi Semalang, dar vreau să știu precis cine a aprobat plata. Dacă pot afla

cine, pot afla și de ce. Poți face asta pentru mine, Iago?

— Sigur că pot, **querida**. Ochiul ca ai Cleopătrăi privi ră cruciș. Pornim motoarele imediat.

— Să-ți storci de la mine parametrii. Sunt stocați în costum. Cred că-i inutil să-ți repet, dar păzește-ți pielea dacă ții la ea.

Iago zâmbi sfios.

— Drăguțul de **moi** o să calce ușurel, ca o pisică. Dă-i drumul, Yoyo.

Avocata prelungi un filament al corpomănușii până la interferența de transfer date a **fon**-ului. Chelnerii plictisiți, proptiți cu coatele de barul gol și jucând între degete cuțite de tăiat friptură, își întoarseră capetele, zgâindu-se să vadă ce se întâmplă în hol. Nu-i treaba voastră, **favelados**. Licărul legăturii cu scumpul ei 'lător era ca o mângâiere de amant pe șira spinării.

Plăcere și vinovăție. Niciodată nu fusese în stare să recunoască în sinea ei că sexualitatea îi era legată trup și suflet de mașină, printr-un cordon ombilical indestructibil. Zumzetul limbic al datelor, înălțarea către norul cibernetic al necunoașterii, dizolvarea cărnii prea materiale în multivalența lichidă a metamorfozei; acestea făceau parte din sex, dar și îmbrățișarea atotcuprinzătoare a corpomănușii, îmbrăcăminte de stradă pe care și-o alegea, alunecarea senzuală a briciului mânuit de Iago peste scalpul ei, micile penetrări ale interfețelor.

De ce nu putea și ea, la fel ca morții, să-și deconfigureze acest trup monocrom, confuz și trist de Yoyo și să apară renăscută, reconfigurată, fericită, cinstită, policoloră, cibersexuală? Rămânea cine era. Rămânea ce era. N-o făcea cu nimic mai puțin decât acum. Măsura unei persoane nu consta în cine sau ce voiau alții să **jodereze**. Conglomeratul de iubire, ură și vulnerabilitate care era Yoyo Mok nu se va schimba.

— Yo? Te simți bine?

Privind imaginea lui Iago, liber să facă, să sărbătorească și să fie ceea ce considera el că voia persoana numită Iago, lacrimile dădură să-i izburnească în ochi. La naiba, nu!

— Yo?

— E bine. N-am nimic. Drace, Iago, aş vrea să te mai rog ceva.

— Orice, **querida**.

— Vreau să mergi aici - îi transferă poziția Martikăi Semalang - să-mi iei clienta și s-o duci la tine. Știu că-ți cer cam mult - pe chipul inegalabil apărui o expresie curtenitoare, - dar în altcineva nu mă pot încrede. A, trebuie să-i spui: „Pân' la cer o scară”. (Iago clătină din cap și-și arcui sprâncenele minunat pensate într-o disperare fără margini). Iartă-mă, a fost singurul lucru care mi-a venit în cap. Mă aflu într-o stare de încordare, înțelegi? Ea o să-ți răspundă „David Niven fiară”.

— Sper că știi că el este o pictogramă TeVe.

— Iago!

— Da?

— Ar putea fi primejdios.

— Și ce dacă? Cine vrea să trăiască veșnic? Apropo de identificarea aceea. Am ceva pentru tine. Numele din ramă, chipul care a strecurat în contul clientului șase milioane de dolari în numele lui Tesler-Thanos este Lars Thorvald Aloysius Maguffin.

— Ai și o adresă?

— Am și adresa, dar nu cred că o să găsești ceva acolo. Cineva face un anumit joc, Yoyo.

— Ce vrei să spui?

— Știi ce este un Maguffin?

— E musai?

— O chestie de prins lei în Scoția.

— Dar în Scoția nu există lei.

— Exact... spuse Iago și dispăru într-un vacarm de paraziți.

Urletul de date irelevante care constituia adevăratul glas al rețelei şuieră în urechile lui Yoyo. Pe canalele senzoriale și de virtualitate nu mai exista nimic. Pe ecran apărui brusc un mesaj:

Las Encinas Seguridad își exprimă regretul pentru suspendarea tuturor canalelor de comunicații către

Saint John Necroville pe durata actualei stări de urgență.

Pe stradă, **seguridados** înarmați și blindați alergau către vehiculele lor; transportoarele de patrulare porneau motoarele biodiesel cu explozii însoțite de fuioare vaporos-albastre. Tehnicienii lucrau la stativile de **mechador-i** încă neactivați, iar zumzetul tot mai pătrunzător al sistemelor de propulsie care se încălzeau o făcu pe Yoyo să-i clănțane dinții, mai ales când armonicile începură să se încalece.

Femeia își deconectă corpomănușa de **fon**.

YOYO, AȘTEAPTĂ, spunea mesajul zgâriat pe ecran. EU SUNT, YOYO. TE POT AJUTA, AI ÎNCREDERE ÎN MINE. – Lasă-mă în pace, șuieră ea în receptor. Du-te de-aici, Isuse Iosif Maria, măcar îți dai seama ce mi-ai făcut? Oriunde mă duc, apari și tu ca un ditamai reflector care scoate în evidență tot ce fac.

N-AM VRUT DECÂT SĂ-ȚI FIU PRIETEN, spuse Carmen Miranda.

— Prietenia ta o să mă ucidă.

IMI PARE RĂU. IARTA-MĂ. AM FOST TRIMIS SĂ TE AJUT.

— N-am nevoie de ajutorul tău. „Trimis? Trimis?“.

ȚINE MINTE, DACĂ AI CUMVA NEVOIE DE MINE, FLUIERĂ. ȘTII SĂ FLUIERI, DA?

Fon-ul îi restitui cartela de credit. Cincizeci de **centavos**, toți banii pe care-i mai avea. Ce putea fi mai rău decât atât? La întrebarea asta să nu răspunzi, Yoyo. Bine măcar că motoreta porni de la prima încercare. Ocolindu-i pe **seguridados** și pe curioșii participanți la carnaval, îmbrăcați într-o varietate de costume care începeau cu nimica toată și terminau cu haine regești ce-l făceau pe Iago să pară lipsit de gust, trecu pe sub transversala luminoasă a porții.

— Regret, nu vă pot permite să intrați, articulară buzele palide de sub vizorul de date.

— Trebuie să trec, sunt avocat, trebuie să mă întâlnesc cu un client.

— Un client? În Necroville?

— Trebuie să-mi permiteți accesul. E o chestiune de viață și de moarte. Vorbesc serios, domnule ofițer.

— Regret, dar am primit ordin ca granița să rămână închisă. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Dinții de oțel se rânjiră la ea de sub vizor. Ha. Ha, **abogadito**²¹.

— Cum să te fac să înțelegi? Trebuie să trec. Doar eu, ce zici? Numai o persoană, îți cer prea mult? (Oare **seguridados** din Las Encinas puteau fi mituiți cu cincizeci de **centavos**?). Bine, bine, sunt o cibersexuală de budoar, dar poți să-mi faci tot ce-ți trece prin minte numai. Dacă. Mă. Lași. Dincolo.

— Seora, cum să vă fac să pricepeți? În actuala stare de urgență, toate unitățile de securitate sunt în alarmă de gradul zero. Nu intră nimeni. Nici dumneavoastră. Nici Dumnezeu. Nimeni! Și acum o să vă întoarceți jucăria aceea pe două roți și vă duceți dracului de unde-ați venit, ori v-o întorc **muchachos**, care s-ar bucura tare mult s-o facă, dar nu garantez c-o să fiți la fel de încântată.

Doar cu atât se alese din micuțul și delicatul flirt amical și din hărțuiala sexuală. Condamnând toată liota de masculi, obsedați și de **muy machismo** la eterne chinuri genitale într-unul din purgatoriile confucianiste ale bunicii, rezervate celor ce respingeau dreapta și necesara justiție, Yoyo se trezi din nou pe stradă, urmărită de ochii scrutători ai lui Anthony Perkins privind-o pe ascuns pe Janet Leigh dezbrăcându-se pentru Scena Dușului. Nu poate telefona acolo, nici intra, nici sări peste gard fără a fi doborâtă de vreun **mechador** care n-are un gram de minte în plus față de mântuitorul lui, nu mai are nici client, nici idei, nici casă, nici prieteni, nici vreun loc în care să se ascundă și nici măcar bani pe cartela de credit pentru o ceașcă de cafea. Și-acum ce-o să faci, doamnă avocat?

Ce mama dracului? Merita măcar să încerce.

Suieratul îi făcu până și pe **seguridados** să-și ridice grăbiți vizoarele ca să se uite. Sunetul se dizolvă în

²¹ abogadito - (lb. span.) micuță doamnă avocat. (n.tr.)

bolboroseala îndepărtată a tunetelor care se îndreptau spre est. Un vânt rece mătură strada.

În holul micului restaurant Ultima Șansă se auzi țârâitul telefonului. Fără vreun motiv anume, toți chelnerii se holbară la propriile mâini.

— Alo?

— Bună, Yoyo. Mă bucur că m-ai chemat. N-aș fi vrut să nu fim prieteni.

— Fă-mi un serviciu

— Spune.

— Trebuie să intru în Necroville.

— Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, Yoyo, dar companiile de securitate au izolat orașele moarte și până mâine dimineață nu-ți vor permite să intri. Nu suportă amânare?

— Nu, la dra... **(Uno, dos, tres, cuatro, cinco, seis...)** Trebuie să intru neîntârziat.

— E cam greu. Dar o să încerc, fiindcă-mi ești prietenă.

Imaginea înghețată: echivalentul simbolic al inscripției **ocupat. Uno, dos, tres, cuatro, cinco segundos**. Sigur că e dificil, chiar și pentru ceva care sălășluiește în interstițiile temporale plankiene ale rețelelor de date. Reveni cu un zâmbet revoltător.

— Yoyo, dacă mergi către următorul drum de acces din stânga, exact la spatele cafenelei de unde vorbești, vei descoperi că pătrunde în cartierul Saint John. Acolo e un gard din plasă de sârmă pe care-l poți escalada ușor. Din nefericire, e înțesat cu sisteme senzoriale active și pasive, cu arme tesler cu autoochire, iar gardul e sub tensiune. Știu că sună neplăcut, dar nu te supăra, Yoyo. Am zis că o să încerc să te trec dincolo și o voi face. Îți promit.

— Atunci fă-o. (Poartă-te frumos! Nu uita, emoțional vorbind, creaturile astea sunt echivalentul copiilor de cinci ani). Te rog.

— Yoyo, sunt tare fericit că-mi dai voie să-ți dovedesc prietenia mea. Probabilitatea dezlănțuirii unor precipitații semnificative în următoarele cincizeci și trei de secunde e de nouăzeci și opt la sută. Acela ar fi momentul potrivit să

acționez. Pot decupla sistemul principal de alimentare cu energie electrică, cel secundar de avarie cel terțiar, ceea ce-ți garantează treizeci și trei de secunde până vor reuși să redirejeze auxiliarele din alte zone. Sper că vom avea curând prilejul să mai vorbim. Yoyo. Pa...

Secțiune cu secțiune, bloc după bloc, stradă după stradă, luminile se stinseră. Deasupra zonei West Hollywood, întunericul coborî ca din palmele desfăcute ale lui Dumnezeu. **Carnivalistos** nedumeriți, îmbrăcați în costumele lor multicolore, începură să se agite fără rost. Cafeneaua se stinse precum un glob ornamental din sticlă, sfărâmat de un baros. Janet Leigh se întoarse, urlă către cuțitul ucigaș al Mamei și dispăru în neant, V-ul tăiat al porții Necroville tuși de două ori și-și dădu duhul.

Iar ploaia se slobozi. Farurile vehiculelor și fasciculele de lumină ale lanternelor **seguridado** tăiară arce înspumate prin perdeaua de apă, vocile crescură până la răcnet ca să fie auzite.

— Acum, Yoyo, șopti vocea lui Carmen Miranda, dar pornise deja.

Ajunse la gardul de sârmă, se azvârli în sus, sus. Sus. **Hai Yoyo.** Și dincolo...

Două câte două, luminile se aprinseră. Un chelner adolescent puse la loc receptorul fon-ului din hol și făcu ochi mirați la mesajul înscris pe ecran: MI-E DOR DEJA...

Toussaint simți curentul ascensional ca pe o căldură imprecisă ce-i mângâia fața.

O idee venită pe neașteptate: vârfurile aripilor se îndoiseră ușor, profilul aerodinamic se torsionă; se răsuci în curentul termic. Îi trebuise timp și răbdare pentru ca traseele și căile nervoase să reacționeze adecvat, dar acum, la fel ca un pianist de concert care-și lasă degetele libere să alerge pe un Studiu de Debussy, comenzile se dădeau fără un efort conștient. Aruncând o privire în urmă, văzu linia celor trei profiluri înclinându-se lateral pentru a-l urma. Modelul ușor de recunoscut, ca un condor albastru, al aripilor lui Huen, părea o gheară lungă și rece înfiptă în

inima lui.

Semne binecunoscute îi fulgeră pe retină cinci tipuri de date provocatoare de panică. Se apropia o furtună mare; curenții ascendenți erau doar heralzii ei. Toussaint clipi ca să alunge imaginea. Tensiunea și fâlfâirea aripii în lonjeroanele spinale îi comunicau tot ce trebuia să știe despre starea cerului.

Quebec îi vorbi în urechea internă. Mugurele auditiv pe care Shipley i-l introdusese cu forța recepționa, dar nu i se dăduse nici un mijloc de transmisie. Bănuî că îi fusese plantat cu unicul scop de a auzi - fără să intervină - povestea lui Quebec.

Numiți-mă Quebec.

M-am trezit din cea de-a doua renaștere, când soarele tocmai răsărea deasupra orizontului de douăzeci de metri al lui Tessier 813 liniuță 18 liniuță C, un cartof plin de cratere din condrită carbonică lung de opt sute de metri și lat de șaptezeci, urmând o orbită eliptică care se apropia la trei sute de mii de kilometri de orbita lui Marte la periheliu, trecând prin apropierea lui Jupiter la întoarcere. În timp ce tușeam, ca să scuip din plămâni lipicioasele fluide placentare, soarele a apus. Douăzeci și trei de minute, cincisprezece secunde din zori până la asfințit, și asta a fost prima zi. Eram doisprezece - șapte bărbați și cinci femei - echipajul de pe Tessier 813. Reconfigurați de Ewart/Western Australia pentru munca în spațiu. Cu toții având contract, unii victime ale transporturilor de noapte. Nu-mi pot imagina un debut mai nemilos decât să te trezești reînviat la șaizeci de milioane de kilometri de ultima amintire. Pielea ne era dintr-o membrană presurizată, complet fotosintetică, fiind capabilă să satisfacă toate necesitățile energetice la un aflux solar mai redus decât cel marțian; metabolismul capabil să funcționeze ca unitate etanș anaerobă vreme de câteva zile pământeste; în trupuri ne implantaseră analizoare de spectru larg, colectoare de date și dispozitive de comunicare sub-auditivă. Reprezentăm umanitatea

viitoare: simțindu-se acasă atât în vid cât și în alveolele de mediu pe care nanotehnologia le crease din condrita carbonică a lui Tessier 813. Sistemul solar ne stătea la picioare.

Eram un soi de figuranți care aveam de lucru cât să ne justificăm prezența acolo, dar nu ca să rămânem tot timpul în activitate. Trebuia să verificăm dispozitivele de comandă, să controlăm construcția acționării inerțiale de masă, să reglăm jeturile de poziționare în spațiu ca să oprim mișcarea de rotație a lui Tessier 813 – prima mea EVA²². Murisem și fusesem reînviat de două ori, dar nu mă înduram să merg până la capăt, să străpung membrana tensiunii superficiale și să ies la suprafață. Cu toate astea, am făcut-o, și lumina pe care am perceput-o, vulnerabilitatea vecină cu extazul, de a mă ști gol în univers – dar în același timp lucid, conștient, capabil să-mi afirm identitatea, existența față de infinita Lui indiferență – a reprezentat o trăire atât de intensă încât toate păcatele și jignirile care mă aduseseră până acolo mi s-au părut demne de a fi fost îndurate. Beția vidului, așa i se spune. Comuniunea cu infinitul. Pe unii i-a pierdut; uitând să se ancoreze în timp ce nava se găsea în microaccelerare, au alunecat în spațiu și au dispărut. Mi-i imaginez vii și conștienți, incapabili să moară, continuând să zboare; pierduți pe vecie în splendoarea universului.

Membrii echipajului se numără printre ultimele noutăți produse de navele-baros: transformarea lui Tessier 813 era deja începută, când am ieșit noi din cuvele Isus. Tectorii nu dorm niciodată; în timp ce mai bine de jumătate din Tessier 813 era ejectat prin coadă, ca să capete o fracțiune cât mai mare din viteza luminii, partea din față a erupt într-o masă bubonică de pustule și umflături în interiorul cărora materia ce alcătuia asteroidul era sfârtecăță și prelucrată în fibre micro-g și lanțuri de mnemopolimeri. Șase luni de zbor, plus încă trei luni în uzinele Ewart/Oz West de pe orbită, și Tessier 813 fusese transfigurat într-o matrice de cuve de prelucrare, legate între ele printr-o

²² Extra Vehicular Activity = Activitate extravehiculară. (n.r.)

rețea din nanofibre plasată deasupra coloanei vertebrale a motorului de masă inertială. Situat între iadul nanotehnologic și traductorul electromagnetic, ciorchinele format din locuințele modulare atârna ca un strugure copt de un lonjeron lung de cincizeci de metri, întregul eșafodaj cu aspect respingător se rotea în jurul axei longitudinale și scuipa la fiecare treizeci de secunde câte un proiectil de douăzeci de kilograme din masa reacției de dezagregare care se topea cu rapiditate pentru a ne aduce la viteza de inserare pe orbita Pământului.

Ne-au atacat în intensitatea aceea dintre Marte și Pământ. La câteva minute după apariția pe detectoarele de mare distanță, ne-am dat seama că nu era vorba de gunoi spațial. Știam că nu ne putem ascunde. Calculatorul de navigație ne-a comunicat că nici nu puteam s-o ștergem. Ne-am petrecut cele cincisprezece zile până la interceptare atârând liberi; bucurându-ne de soare și urmărind o stelută palidă, aflată în stânga lui Marte, devenind tot mai strălucitoare și mai bine conturată.

Nava lor era o văduvă neagră suplă, situată în centrul unei rețele de panouri solare dispuse radial. O navetă mică, ceva mai mult decât o grilă de grinzi de construcție și un hidroximotor atârnat de pântecul mamei. 'latorul de mărire a imaginii a detectat câteva siluete neobișnuit de agile, deplasându-se în jurul ei. Am primit un singur mesaj: **Pregătiți-vă pentru abordare**, transmis în spaniolă, engleză, cantoneză, hindi, arabă, franceză și japoneză.

Dacă frumusețea poate fi exprimată ca adaptare la un anumit scop, atunci acelea erau cele mai minunate creaturi pe care le-am văzut vreodată. Erau adaptate pentru spațiu așa cum păsările sunt făurite pentru viața aeriană. Spinările aveau modele geometrice împeștrite cu semne de identificare; trăsăturile faciale erau cizelate în măști impenetrabile ce păreau totuși să posede toate facultățile senzoriale. Picioarele le fuseseră înlocuite cu brațe lungi, puternice, perfect articulate și terminate cu mâini mari, capabile să prindă în degete. Aceste mâini inferioare țineau tăietoarele laser de mare putere cu care

au deschis alveolele de locuit. Detaliile sexuale fuseseră șterse de vicisitudinile reconfigurării; cu toate acestea, am rămas cu impresia că liderul lor de fapt, cel aflat mai aproape de noi – era o femeie.

— Bine venit pe Tessier 813, a spus Marianne, căpitanul nostru. Vă rog să acceptați capitularea.

— Mulțumesc, a răspuns liderul într-o spaniolă aproximativă. Când vorbi, punctele policrome de pe pielea umerilor, de pe sfârcurile sânilor și de pe fese licăreau în albastru, identificând astfel vorbitorul – Îmi pare rău.

A împușcat-o pe Marianne în pântec cu un harpon legat printr-un filament de o armă aflată în mâna dreaptă superioară. Sub presiunea internă, materia corporală și fluidele au țâșnit ca o fântână arteziană. În vreme ce Marianne murea în spasme și convulsii la capătul firului, atacatorii au deschis focul. Eu am murit ultimul.

M-am trezit din a treia naștere în întuneric. Am rostit numele prietenilor pe care-i văzusem măcelăriți.

— Stai liniștit, a răsunat o voce, atât de apropiată încât m-am speriat. Ai fost mort multă vreme și ai făcut un drum lung. Navele Ewart/Oz West sunt niște copăi, chiar dacă au fost propulsate de pe Lună. Regret că tu și prietenii tăi a trebuit să muriți. Era mult mai convenabil să fiți stocați înainte de efectuarea corecțiilor de rută – oricum, la scurtă vreme după aceea și noi ne-am sinucis.

— Cine sunteți? Ce înseamnă asta? Unde mă aflu?

Dacă aveai auzul format, ai fi putut auzi un zumzet.

O strălucire de-un albastru pal alunga bezna înconjurătoare. Un înger cu patru brațe plutea lângă mine; deasupra mea, stelele. Lumina a sporit. Ca un punct orbitor, soarele răsări. Am strigat de uimire.

Globul din tectoplastice care mă învăluia era doar unul dintre alte câteva sute, o aglomerare amorfă de module de locuit ce se întindea pe kilometri în jur. Și totuși aspectul acesta părea neînsemnat în comparație cu obiectele care umpleau cerul de deasupra mea. Uriase complexe nanotehnologice, devorând asteroizi întregi, țesând din ei rețele și foi de materiale de construcție sau ciorchini

lucitori de procesoare organochimice. Stelele mari strălucitoare erau oglinzile parabolice și unitățile de pânze solare strânse: străvechi facilități O'Neill fuseseră prinse în mecanisme de fixare, reprezentând adăugiri nanotehnologice mai recente. Ferme acoperite de cupole și procesoare agricole își întorceau laturile transparente către soare, iar suprafețele interioare păreau table de șah cultivate.

Am privit uimit cum bucăți grosolane din asteroizi se transformau, răsucindu-se în lumină solară și, spre surprinderea mea, am văzut fețele lor dezgolite îndulcite de umbra inconfundabilă a frunzelor. Apoi lucruri și mai minunate: o masă sferică de culoare verde închis a trecut plutind prin câmpul meu vizual. Am apreciat că avea aproape un kilometru în diametru și, instantaneu, am înțeles ce era. Un copac. Închis, auto-nutrit, un lucru durat din vid și lumină de stele. Printre frunzele uriașe se mișcau multe siluete.

Cu toate că aceste lucruri erau minunate, ele nu constituiau însă decât ornamente pentru ceea ce se afla în centru. Văzusem o umbră eclipsând stelele, sclipiri și fulgerări care ținteau un obiect imens dar nevăzut. Acum însă, obiectul se roti, ajungând în plină lumină, și m-am simțit umilit.

După cum arăta față de suratele ei, am socotit că roata cea mare trebuia să aibă un diametru de cel puțin douăzeci de kilometri. Încă nu era terminată; doar trei din cele cinci spițe fuseseră conectate. Macarale și echipe de constructori manevrau bucăți masive de asteroid prelucrat spre capetele expuse, unde flămânde sisteme arhitectonice le desfăceau și le sudau, adăugându-le la circumferința care creștea neîncetat. Unele dintre secțiunile instalate mai demult erau deja năpădite de mușchi și plante ale vidului.

— Tectosculptăm deja interiorul, a spus însoțitorul meu invizibil. Lucrăm la ea de zece ani, de când s-au răsculat echipajele primelor nave și s-au instalat aici, în Centură. Încă zece până vom termina. Dacă ne lasă prospătura...

— E frumoasă, am zis eu.

— Se numește Neruro, iar asta e dada Neruro.

Orașul rotitor a ieșit din conul de lumină și a dispărut iar admirația îmi crescuse nețărmurit până când am simțit în colțul ochilor acea înțepătură ce reprezintă preludiul lacrimilor. Și totuși ele n-au apărut. În microgravitație nu se născură globule sărate, care să se depărteze plutind.

— Ce-ați făcut cu mine? am exclamat, conștient de senzații noi și ciudate în corpul ce-mi era familiar. Am privit în jos: Isuse Iosif Maria!

Am privit cu groază mută la degetele rășchirate ale noilor mele mâini. Le-am atins cu mâinile superioare; s-au chircit instinctiv. Fără să-mi dau seama cum reușisem asta, mi-am îndoit brațele noi astfel încât celelalte degete să le poată explora.

— Am făcut-o în timp ce erai mort, a spus femeia de pe Neruro. Ești un **quadro**. Acum ești unul de-al nostru.

În cea de-a treia moarte și reînviere suferisem ceva mai mult decât o evoluție fizică. Îmi fuseseră create noi căi neurale; noi kinezii îmi permiteau să-mi folosesc brațele suplimentare ca și pe cele vechi; simțurile îmi fuseseră extinse în spectre noi, mai largi, de percepție; implanturile radio permiteau minții mele o comunicare cu mult mai intimă decât cuvintele vorbite, una care cuprindea emoții și gânduri în formare încă nevocalizate și stări mentale pentru care limba nici nu posedă termeni.

Morții constituie adevărata umanitate. Cu timpul nu va exista mediu pe care să nu-l putem cuceri. Iar timpul curge în favoarea noastră. Prin aptitudinea noastră de a muri, de a păși în afara timpului și de a renaște - lunile - anii - de călătorie spațială nu mai există. Spațiile dintre planete, secolele dintre stele nu contează pentru morți. Mi-au fost arătate instalațiile de producție unde se proiectau navele-baros pentru călătorii spre stele. Accelerate până la zece la sută din viteza luminii de către puternice propulsii de masă inerțială, ele puteau ajunge la stelele mai apropiate în câteva decenii, apoi frâneau cu ajutorul pânzelor solare de sute de kilometri pătrați, timp în care încercau să

găsească un corp adecvat din care să reconfigureze echipajul, biomasa, echipamentul de exploatare și de comunicații. Tectoinginerii din cercetare – o specie de nelegiuiți descriși în culori nebune și făcând speculații și mai nebunești, care fuseseră răpiți din fabricile orbitale în zilele de început ale Războaielor Transporturilor de Noapte – emisese războaiele privind utilizarea navelor-baros umane. Acestea puteau sluji la reconfigurarea planetelor și sateliților din afara sistemului solar, legarea spațiilor bogate în energie dintre lumi, transformarea unor întregi sisteme stelare: un univers însământat cu viață, un univers care să devină viață, ținut laolaltă de rețele de comunicații transmise cu iuțeala luminii și de vehicule spațiale care să se deplaseze cu viteze incredibile. O singură ființă umană putea coloniza o lume întreagă și, cu timpul, să devină ea însăși lumea aceea iar percepția umană a trupului să fie frânată până într-atât încât comunicațiile limitate de viteza luminii să pară aproape instantanee. Galaxiile, aglomerările de stele, super-aglomerările, se vor reduce la mărimea, lesne de perceput, a unei singure lumi. Ingineria universului la nivelul său fundamental, ar deveni posibilă. Spațiu, timp, entropie, realitate; toate acestea ar putea fi manipulate, umanitatea n-ar mai fi legată de universul fizic, ci s-ar îngemăna cu izostructura lui fundamentală.

Mi-au arătat gluma făcută de inginerii lor: o alarmă de incendiu veche, în stil pământean. Pe sticlă se vedeau gravate cuvintele: **În Caz de Pericol, Spargeți Legile Fizicii.** În microgravitația din laboratorul de cercetare plutea un lanț scurt; ciocanul cu care trebuia spart geamul lipsea.

Marea operă începuse deja. Surorile Clade erau presărate ca grăunțe strălucitoare de praf în întregul sistem solar: în camerele tectosculptate ale lui Phobos, Clada Ares Orbital privea cum luciul verde închis al tectopăduriilor avansa de-a latul deșerturilor roșiatice și desena cursul canalelor marțiene. Galileii Palizi erau două sute de pionieri rotindu-se în jurul Europei într-o aglomerare haotică de alveole de locuit, propulsii de masă

inertțială și unități de prelucrare legate precar de o rețea de treizeci de kilometri de cabluri și lonjeroane din tectoplastic. Cu toate acestea, ambiția lor era nemăsurată, la fel ca și planeta care le ocupa tot orizontul: nimic altceva decât crearea unor specii de tectori capabili să reconfigureze ființe umane care să poată trăi **acolo**, pe **planetă**. Niciodată nu-i spuneau planetei Jupiter pe nume; era de ajuns o aluzie sau o mișcare a capului în direcția **aceea**. La limita posibilului, Clada Lunile Păstorului, visa să sculpteze, din iceberguri, orașe plutitoare pe Titan și, propulsată de vântul solar, să navigheze printre inelele lui Saturn.

Nici un secret nu putea rămâne tănuț pentru multă vreme într-o comunitate atât de intim legată și interconectată ca Neruro. Când detaliile legate de viața mea dinainte au devenit publice, am fost transferat în Corpul Diplomatic, pe cale de a fi creat, al lui Neruro.

Pe măsură ce criza Transporturilor de Noapte se agrava, ducând la un război declarat între Pământ și odraslele sale răsculate, guvernul de anarhiști al lui Neruro fusese silit să reînvie diplomația clasică precum și alte arhaisme mai puțin solemne. Misiunea mea era să mediez cu Partea Întunecată, cea mai veche și mai puternică dintre Clada. În cazul unui atac, excavațiile lor monumentale de sub scoarța lui Țiolkovski erau cele mai vulnerabile și cele mai plauzibile ținte ale furiei pământene. Comunicațiile prin fascicul îngust au licărit pe furiș; a fost pregătită o navă: HS 1086 C - **Jesus**, după imaginea lui Hristos crucificat, pictată cu sprayuri până la rotoarele pânzelor de propulsie luminoasă. Încărcătura ei de bază, un cap de cometă, format din apă înghețată capturat pentru tectoformare lunară, avea să fie îmbunătățită cu câteva pete de pseudo-carbon impur: sufletele miniaturale ale membrilor echipajului și misiunii diplomatice.

Reînvierea a venit ca o surpriză deosebită, fiindcă ea nu s-a petrecut în vastitatea de catedrală a Părții Întunecate, ci împreună cu frații din echipajul meu, într-un ciorchine de celule atmosferice iluminate sărăcăcios de razele solare

reflectate de o pânză desfășurată. Din anumite motive, Jesus se decuplase de încărcătura sa, își reconfigurase echipajul și decelera atât cât o puteau ajuta fotonii.

Explicația ne aștepta pe memoria principală. La o lună după plecarea de pe Neruro, o flotă de nave comerciale militarizate în pripă, aflate sub comanda comună a Consiliului Rim și Pan European, asediase baza de pe asteroidul eponim al Cladei Marlene Dietrich și o distrusese. Vreme de două luni, o navă din flota aceea ne cercetase cu senzori de la mare distanță și calculase orbite pentru interceptarea peste cinci sute douăzeci de ore. Falsul Război al Transporturilor de Noapte se sfârșea. Calculatorul de navigație al lui Jesus hotărî abandonarea încărcăturii, se reconfigură pentru luptă și solicită evaluări și stratageme. Nu i-am comunicat că, după toate probabilitățile, nava pământeană va întâlni un nor difuz de gaz aflat în proces de răcire spre fundalul universal trei Kelvir. În ultimele opt din cele douăzeci și două de zile aveam să fim în bătaia armelor de mas-conversie microtok cu grad mare de accelerație și incapabili să beneficiem de altă armă de apărare în afara unui laser cu rază mică de acțiune, proiectat pentru distrugerea resturilor care rătăceau prin spațiu.

Ar fi fost mai bine să rămânem morți.

Aveam totuși un avantaj. Atâta vreme cât Jesus se deplasa în coada emergentă a cometei, eram apărați eficient contra radarelor de ghidare a armelor, iar dușmanii nu aveau cum să-și dea seama că ne separasem. Am strâns pânzele, am început să zburăm discret la circa cinci sute de kilometri sub umbra cometei și i-am cerut lui Jesus să reconfigureze o parte din masa de prelucrare a hidrocarburilor în arme pentru lupta de aproape. Tectocompuși complicați s-au transformat în tehnologie a Epocii de Piatră. În ziua când au distrus cometa, noi eram pe pojghița exterioară exersând cu bola monofilament. Explozia trebuia să fi fost vizibilă în aproape tot sistemul solar intern. Douăsprezece milioane tone de gheață murdară s-au transformat dintr-o stea modestă de

magnitudine opt într-o supernovă. Era a șaptesprezecea zi. Speram că acel căpitan din carne, în nemăsurata lui aroganță, ne arătase tot ce-i putea pielea. Sigur, cercetarea făcută pe furiș cu detectoarele ne-a lămurit că din cometă nu mai rămăseseră decât bucăți neregulate de gheață, care se rostogoleau nebunește prin spațiu, și o nebuloasă în rapidă expansiune, formată din hidrogen, oxigen și atomi marcați. Primise o lovitură alfa completă, dar instinctul nu-mi dădea pace.

— Desfășoară pânza, am dat comanda către Jesus. Toată suprafața.

În mai puțin de trei secunde, secțiunile pictate ca un crucifix s-au depliat complet și s-au fixat în poziție. După cincisprezece secunde, am recepționat frontul de șoc venit dinspre cometă. Grindina de particule ionizate a izbit în vela de tectopeliculă cu forța unui taifun. Hristos atârna crucificat cu piroane de fulger albastru; corpul navei format din traverse și cupole strălucea învăluit de Focul Sfântului Elmo și urla în chinuri. Au cedat cel puțin zece sisteme, integritatea mediului era compromisă în alte zece puncte, dar am rezistat. Am supraviețuit. Ne-am menținut cursul. Tehnologia Neruro a rezistat chiar și în colții furtunii. Jesus a decelerat.

Dacă aș fi privit spre soare, probabil că arșița radiată instantaneu de cinci sute de grame de materie care s-au transformat total în energie la cincizeci de kilometri în fața noastră mi-ar fi topit ochii în orbite. Sustinător al principiului că niciodată nu trebuie să-ți subestimezi adversarul, socotisem că prospătura de căpitan lăsase câteva proiectile în fața cometei ca să lovească orice s-ar fi ascuns în umbra ei. Dacă n-am fi folosit norul de hidroxil al cometei pentru a frâna, ne-am fi aflat exact în locul pe care-l calculase individul și ne-am fi vaporizat instantaneu.

Frontul de plasmă ne-a lovit cu forța pumnului lui Dumnezeu. În primul val de șoc, panourile de la orele trei, șapte și zece au fost smulse; deși prinse în colții unui uragan electromagnetic și suprasolicitate, sistemele de asamblare ale lui Jesus s-au luptat să plieze celelalte brațe.

Trebuia să fi murit. Ne era sortit să murim. Jesus trecuse prin ce era mai greu. Gondolele se bășicaseră și se înnegriseră, lonjeroanele și antenele se sudaseră și se topiseră într-un vălmășag contorsionat, dar pânza ne frânase. Cu toate că era mutilată, nava rezistase. Am rămas vii. Și noi și Jesus ne puteam autodepana.

Am așteptat apropierea navei pământene pentru abordare. Ca mai toate vehiculele spațiale, era o alcătuire dizgrațioasă, numai lonjeroane și traverse, dar cineva – probabil însuși căpitanul al cărui gând ucigaș reușisem să-l dejoc – își bătuse joc de masa prețioasă în cazul unei lansări sol-orbită, arborând un drapel uriaș, o folie de polimer monostrat rigidizat electric, cu latura de o sută de metri, care era tractat cu ajutorul unor cabluri. Cercul de stele aurii pe fond albastru al Pan Europei reflecta razele soarelui îndepărtat.

Pușcașii marini venind în valuri erau camuflați în negru ca noaptea, însă pe afișajele de pe retinele noastre apăreau strălucitori așa cum și noi, în ciuda capacității dermei noastre de a ne confrunța cu mediul, sclipeam pe ale lor. Două grupe de asalt, fiecare din cincisprezece indivizi. Blindați și înarmați până-n dinți. Exact așa cum ne așteptasem.

Pământenii s-au apropiat. Rijo, partenerul meu de luptă, a transmis ordinul către Jesus. Pânza desfășurată s-a vâlurit, emițând brusc o lumină orbitoare, albă. Când fasciculul concentrat de lumină sedară a măturat cel de-al doilea grup, topind armurile din tectoplastice de parcă ar fi fost din gheață, prin radio-simțuri am recepționat urlete care din fericire s-au stins imediat.

Restul ne-au atacat.

Pușcași spațiali. Luptători de elită. Instruiți la perfecție. Căliți în lupte. Înzestrați cu cele mai puternice arme ale Pământului. Războinici necruțători. Acum însă erau ca niște înotători în pielea goală azvârliți într-un bazin plin cu rechini. Fuseseră scoși din mediul lor. Intraseră într-al nostru. Prima noastră rafală de bola a lichidat patru atacatori. Firele subțiri cât o moleculă au sfârtecat

plasticul costumelor, au secționat și tăiat profund carnea moale, în timp ce greutatea s-au înfășurat în jurul lor într-o îmbrățișare a morții. Pușcașii marini au răspuns cu foc, dar în acele câteva clipe de surpriză în care suferiseră pierderi, noi dispăruserăm, ascunzându-ne prin cotloanele și fisurile special proiectate la exteriorul lui Jesus. Cu aparatele lor motilitare, atacanții pluteau deasupra noastră, încă încătușați psihologic de dogma celor născuți în gravitație, de a controla totul de la înălțime.

Asta îi făcea să devină ținte perfecte pentru puștile noastre cu harpon. Țepușele nu puteau deteriora grav costumele de luptă; menirea lor era de a fixa victima prinsă la capătul firului, immobilizând-o și făcând-o vulnerabilă în fața atacului cu lasere defensive cu rază mică de acțiune. Până să distrugă laserul, pușcașii au pierdut încă trei oameni și avantajul poziției. Grupul de cincisprezece se redusese deja la cinci. Noi pierduserăm patru, doi se aleseseră cu niște găuri înfiorătoare făcute de laser, iar alți doi pieriseră sub focul testerelor. Doar cei loviți de laser mai puteau fi reînviați.

Îi adusesem pe dușmani exact unde ne propusesem: blocați și neajutorați într-un mediu haotic și deconcertant în care puteam aplica tactica luptei în tandem. Unul atrăgea focul dușmanului, iar partenerul lui, fixat la celălalt capăt al firului monofilament descria un arc în jurul navei, folosindu-se de adăpostul oferit de grinzi și devenind o țintă greu de lovit. Viteza inerțială căpătată era îndeajuns de mare ca să proiecteze un piron din piatră prin vizor. Moartea în spațiu este un spectacol oribil. În vid nimeni nu moare curat. Cel lovit se zbate cu disperare să mai tragă o gură de aer, urlând tăcut, în timp ce fluidele din corp îi erup prin toate orificiile, sângele țâșnește prin ochi și urechi, iar plămânii răbufnesc într-o tuse provocată de depresurizare. Au pierdut.

După ce l-am ucis și pe ultimul pușcaș marin, am năvălit pe nava pământeană. Punțile vuiau sub pașii noștri, iar căpitanul s-a străduit în zadar să pornească motoarele. Am anulat sistemele de control ale ecluzei și am ocupat nava

ucigându-i pe toți supraviețuitorii. L-am găsit pe căpitan - o femeie cu chipul posomorât - pe puntea principală, tastând cu degete stângace din cauza mânușilor rigide ale costumului și încercând să dea comanda de autodistrugere. Am împușcat-o în stomac. A avut parte de o moarte urâtă, ca și toți ceilalți, urlând în vid.

Am revenit cu cadavrele pe Jesus, unde ne-am ocupat de ai noștri; patru trecuți în Marea Moarte, trei pentru cuva Isus, cinci cu arsuri și alte răni. Apoi am dezbrăcat prospăturile. Șase erau femei, toate având testele rase. Ceea ce le făcea să pară brutale, dar în același timp înduioșător de vulnerabile. După ce războinicii au fost puși deoparte pentru reînviere, am cuplat pe Jesus la nava pământeană pe care am împânzit-o cu tectori de construcție. În timp ce Jesus o devora și se reconfigura, ne-am instalat în cuvele Isus, am înghițit pastilele de sinucidere și ne-am trezit printre pădurile vidului de pe Lună, încercând să reînvățăm să ne folosim picioarele. În vreme ce ne aflam la treizeci și trei de zile depărtare de Lună, douăzeci și cinci de nave pământene au atacat Neruro. Liniile de apărare ale Cladei, formate din navete și remorchere interorbitale au fost complet distruse la trei minute după începerea bătăliei. Întâlniseră o nouă tehnică de luptă spațială, care o depășise pe cea cu arsenalele de proiectile fixate pe aparate cu propulsie accelerată, pilotate fiecare de câte un adolescent țcănit care, îndopat la maximum cu acceleratori neurali, plutea într-un sac de accelerație umplut cu gel și era conectat la rețelele de virtualitate. Atât navele cât și piloții nu știau decât să găsească și să nimicească dușmanul. Echipajele de pe Neruro priviseră cu uimire cum fiecare dintre ținte se divizase brusc în câte cinci sub-nave, ce copleșiseră forțele de parare cu un baraj de foc microtok. Muriseră incapabili să priceapă ce se întâmpla cu ei.

Clada rămăsese acum lipsită de apărare în fața proiectilelor de două sute de microtok lansate de flota Pământului. Ayali, femeia care mă ajutase să renasc, murise după primul val de atac, atunci când grupul de

locuințe N-17 fusese vaporizat. Moartea ei se număra printre miile de acte de curaj și sacrificiu din acea zi. Pădurile orbitale au fost transformate în globuri de plasmă; cilindrii O'Neill și culturile agricole sfârtecate, iar prețioasele lor încărcături pârjolite și deversate în gerul centurii de asteroizi. Bătălia nu s-a purtat chiar unilateral. Tunurile culisante, cu propulsie pe baza masei inerțiale, și-au rotit țevicele, căutând arce optime de tragere; țintele lor nevăzute au devenit uriașe flori albastre de radiații. Plutoanele de luptători au înregistrat pierderi de cincizeci, șaizeci, șaptezeci la sută, dar puținii supraviețuitori ajunși la navele pământene și-au croit drum până la piloți, i-au smuls din visurile virtuale și i-au măcelărit. Sistemele de apărare imediată, chiar dacă au preluat nouăzeci la sută din forța loviturilor nucleare, au reușit să emită câte un nor de tectori în fața câte unei nave pământene care frâna cu disperare și asta s-a dovedit suficient pentru a o transforma, cu tot cu echipaj, în zgură arzândă și plastică.

Numărul navelor pământene s-a micșorat de la două zeci și cinci la șaptesprezece, douăsprezece, opt, cinci. Într-un târziu, ultimele trei rămase și-au acționat jeturile de poziție și s-au îndepărtat de Neruro, descriind o curbă largă spre Pământ. Se zice că la sosire, toți piloții lor înnebuniseră din cauza privațiunilor senzoriale și a lipsei de acceleratori neurali. Asta e legendă; în realitate, infrastructura lui Neruro fusese distrusă în proporție de peste șaizeci la sută, din populația de zece mii de persoane, opt sute trecuseră în Marea Moarte, iar alte șapte sute așteptau reînvierea.

A fost ultima și cea mai mare bătălie din Războiul Transporturilor de Noapte. După aceea, **corporadas** de pe Pământ și marionetele lor politice s-au retras și au cedat morților toate sistemele solare din afara orbitei planetei. Spațiul din jurul Pământului aparținea umanității, așa au declarat. El nu va fi lăsat niciodată pe mâna morților. Aceasta era cea din urmă graniță. Linia trasată pe nisip.

Am fost rechemat pe Neruro. În cele trei luni cât îi trebuiseră ca să reentre pe orbită, Clada își vindecase o

parte din rănilile războiului, însă absența multor semne binecunoscute vorbea elocvent despre adevăratele dimensiuni ale devastării. Copacii crescuți în condiții de imponderabilitate arseseră până la ultimul. Neruro însă, Roata cea Mare, se rotea deasupra alveolei mele.

Acum, când Războiul Transporturilor de Noapte se încheiase, diplomații și reprezentanții din Cladele răspândite pretutindeni au fost rechemati pentru o reevaluare a strategiei. Părerile noastre se concentraseră pe două direcții. Izolaționiștii făceau presiuni pentru extinderea Cladelor existente în tot sistemul solar, statuarea și recunoașterea trans-umanității care rupseseră orice legături cu umanitatea prizonieră a unei singure planete. Lozinca lor era înmulțirea separată. Intervenționiștii socoteau că Războaiele Transporturilor de Noapte nu puteau fi câștigate cu adevărat atâta vreme cât morții de pe Pământ, care ne copleșeau ca număr în proporție de peste o mie la unu, rămâneau legați prin lanțurile gemene ale sistemului **contlatada** și ale Hotărârii Barantes. Misiunea esențială a Cladelor era lupta pentru eliberarea prin orice mijloace. Dezbaterile s-au desfășurat într-o atmosferă incendiară. Ambele facțiuni prezentau argumente convingătoare. Simplul adevăr că viziunea Izolaționiștilor privind transumanitatea universală nu putea fi realizată doar de cele cinci Clade, dintre care cea mai mare tocmai pierduse o zecime de neînlocuit din populație, iar cea mai mică avea exact cincizeci și șapte de membri, a făcut ca balanța să se încline în favoarea Intervenționiștilor. Acum când **corporadas** se mulțumeau doar cu ceea ce se afla sub învelișul atmosferei, singurele locuri unde puteau fi găsiți noi membri rămâneau necrovile-urile suprapopulate de pe Pământ.

Moțiunea a fost aprobată cu o majoritate pe muchie de cuțit. Eliberarea celor oprimați avea să devină strădania de frunte a dadelor. Au fost trimiși voluntari către soare, ca să cuturească zona planetară de excludere, să ia pulsul societății morților de pe Pământ și să contacteze organizațiile de rezistență, dacă există așa ceva.

Au fost tatonați radicalii de la Morții Liberi și multe alte organizații de eliberare Pământene. În umbra acestora se găsea un aliat de neconceput: chiar Casa Morții. S-au făcut legături, s-au stabilit contacte, dar prin acțiuni de o finețe și o delicatețe care aminteau de suavele fire de păianjen ce se lasă purtate de cea mai neînsemnată adiere de vânt. Dacă Tesler-Thanos avea să afle cumva că însăși mâna sa dreaptă făcea parte din acest complot criminal, ar fi retezat-o fără nici o milă. Ca măsuri practice, ar fi introdus embargoul asupra livrărilor de tectori codificați. Marea Moarte ar fi luat din nou în stăpânire orașele oamenilor.

În Clade reîncepu activitatea de perfecționare a tehnicii, de realizare de tehnologii și mai avansate și de creare a unor noi strategii. Încetul cu încetul, Neruro și Casele Morții ajunseră să aibă planuri comune.

Era sublim să zbori printr-o asemenea furtună. Totul crea o poezie pe care nici măcar un **haiku** nu o putea degaja. Cu toate simțurile artificiale abolite, bizuindu-se doar pe instinct, Toussaint zbura prin haosul atmosferic al furtunii spre turnul întunecat al tatălui său. Se înclină pe o parte în curenții ascendenți care mângâiau permanent flancurile **arcosanti**. Pe retina lui pulsa un punct albastrui: un cod de securitate interogativ, ce ignora comanda de afișare dată de el. Sosise clipa să intre în pielea lui Iuda. La orice eroare în formarea codului de securitate, lifterele de patrulare care pluteau prin indigoul nopții ar fi primit comanda de a repera ținta și de a o distruge. În mintea lui, sentimentele se distilă în motivații complicate. Interogația reveni. Toussaint făcu alegerea. Un singur gând activă emițătorul de răspuns implantat subdermal. Perdelele invizibile de veghe se dădură în lături. Planoarele se înălțară către turle. Radiofaruri pulsară, avertizând apropierea aparatelor de zbor și se înfipseră tăios în plafonul de nori care cobora. Urmându-l îndeaproape pe Toussaint, cele patru planoare se rotiră în aer pe deasupra vârfului haotic al turlei San Gabriel. În timp ce se apropia, pe retina lui Toussaint defilară acum

semnale intermitente; scheme desenate, cu linii roșii, declanșând avertizoare de apropiere și specificând viteza. Zidul negru și de neclintit al turlei îi apăru amenințător în față. În ultimul moment se ridică ușor, pierzând din viteza de înaintare, plie aripile ca să-și micșoreze sustentația și coborî fără efort pe balconul de pe care plecase atât de spectaculos în aceeași dimineață.

Să încerce și ei asta dacă îndrăznesc. Își îngădui o umbră de zâmbet vanitos și plie aripile în locașurile lor, pe care apoi interfețele neurale le retraseră în spinare.

Huen/Teixeira se lasă pe balcon alături, aducând un curent fâlfâitor de aer.

— Am trecut examenul, Xavier?

Dispozitivul casnic îi deschise ușile lui Toussaint și aprinse luminile din apartament. Un zăngănit, o izbitură, un bufnet și înjurături venind de pe balcon. Quebec și Shipley coborând, competent, dar mai puțin estetic.

Suntem cu toții din nou

Suntem aici,

Suntem cu toții din nou.

Ecoul copilăresc al versurilor era sincer dar, din cauza unei silabe în plus, nu reușeau să alcătuiască un **haiku**. Tunetul bubui îngrozitor de aproape de apartamentul difuz luminat din vârful turnului. Simțurile îl anunțară pe Toussaint că amenințarea trecuse. Se apropia ploaia cea mare. O simțea, așa cum și pielea percepea răcoarea albastrului.

— Spune-mi Quebec, care e mărțul plan al Cladei Neruro? Distrugerea lui Adam Tesler în speranța că tot eșafodajul se prăbușește? În vremurile de acum, **corporadas** înseamnă mai mult decât un om, indiferent ce nume e scris pe firmă.

Șeful echipei se plimba prin apartament, examinând decorul, de parcă, într-un fel nelămurit, i se părea familiar.

— Xavier Tesler, tu nu ai suflet. Și asta după ce mi-am arătat toate flagelațiile spiritului și te-am purtat prin labirintul de oglinzi al vieții mele. Dă-mi o rază de speranță. Lasă-mă să spun lucrurile așa cum le văd eu,

bine? De mult aștept să mă destăinui.

Din nou acea sugestie de familiaritate.

— Nu am dus lipsă de voluntari, deși misiunea presupunea doar patru. Viața pe care am dus-o m-a ajutat să fiu ales aproape automat. Texeira, Owens: amândoi luptători de comando, veterani ai bătăliei de la Neruro și experți în noua tehnologie. Shipley: luptătoare instruită în viața de dinainte. Noi patru.

Îți vine să crezi că unele morți sunt mai profunde decât altele? Ca să trecem dincoace de zona interzisă, am fost reduși la un degetar de tectori fixați pe un mosor Krebbs, care ne-a păstrat personalitățile și amintirile codificate. Patru vieți pe care le puteai ține în palmă, toate introduse, cu ajutorul unui sistem de construcție a mediului, într-o capsulă de oțel nichelat de mărimea pumnului, trimisă pe Pământ alături de alte cincizeci de ținte false într-un roi de meteoriți artificiali. Era prima oară când cineva avea motive să fie recunoscător unei căderi de meteoriți. Îți amintești că acum cinci luni, când vreo două nave de pe Fața Întunecată au testat sistemele de apărare orbitală, s-a creat puțină panică? Erau acțiuni de hărțuială care să ne ajute. Ținte false. **Leul din Zion** și întregul echipaj au pierit doar ca să ne acopere.

— Iar flota aflată constant acolo sus? Ce foc atrage acum, sau de data asta aveți de gând să ne faceți praf?

— Poate, spuse Shipley. Băiețăș din carne, poate că vor doar să aibă o discuție. Ca de la om la om.

— Am căzut în largul oceanului, la șaiszeci de kilometri de țărm. Sistemul de creare a mediului a intrat imediat în acțiune. Presiunea sau vidul sunt totuna pentru el, dar au trecut totuși patru luni până să ne recăpătăm conștiința în alveolele de presiune, întunecate, apăsătoare și reci. În următoarea noapte fără lună, ne-am ridicat de la adâncimea de un kilometru și am ieșit la țărm la nord de Malibu. Știam ce urma să facem. Știam ce vrem și pe cine. Știam cine ești, ce ești, ce-ai devenit și cum te găsim. Totul, Xavier. Totul conform planului. Totul a mers perfect. Dar apoi Owens a alergat din greșeală o patrulă de

seguridado mechador din Copananga. A urmat o luptă și el s-a rupt de noi. Au tras. A murit. Am simțit asta. Xavier. Aici. (Quebec își duse degetul arătător la glanda pineală). Așa cum i-am simțit pe toți cei care au murit, uciși de tatăl tău. Aici. Pe fiecare dintre ei, Xavier.

— Nu mai spune așa. Nu sunt ceea ce par. Eu sunt Toussaint. Primul, ultimul, totul. Nu există nici un Xavier Tesler. Nu mai există. Fiul lui Adam Tesler e mort.

Quebec râse mult prea tare, mult prea lung.

— Hei, Xavier, Toussaint, sau cum mama dracului te-ai numi, strigă Shipley, rezemându-se de spătarul moale cu ghimpi din cauciuc, canapeaua asta e al naibii de comodă!

2 NOIEMBRIE

MIEZUL NOPTII - 04:00

Degetele ploii, alunecând pe fața lui Yoyo, mângâindu-i țeasta pe care au început să mijească tuleiele, coborând peste pleoapele închise, de-a lungul pomeților, pe mușchii gâtului, pătrund pe sub gulerul strâns al corpomănușii.

Avocații, aidoma tuturor celorlalte creaturi care-și câștigă existența în arenă, sunt superstițioși. Ca avocat chinez din Sampan City, Hong Kong, viața lui Yoyo era de două ori dirijată de supunerea față de spirite nevăzute și de restricții personale.

Partea stângă avea întotdeauna prioritate în cazurile când în ciuda voinței ei, trebuia să-și lepede super-pielea. Întotdeauna începea și termina cu o treaptă impară, când urca sau cobora Scara către Cer. Întotdeauna când intra în virtualizator își scotea hainele în următoarea ordine: șapcă (opțional), jachetă, cămașă, pantaloni, cizme. Niciodată să nu începi sau termini un caz într-o zi de marți. Niciodată să nu speri mari revelații într-o zi înnorată, ori după ce-ai consumat mâncare indiană. Nu te aștepta la satisfacții din partea cuiva numit Jose sau Mercedes.

Pe vreme cu ploaie torențială, fii pregătit de o karma proastă.

Sector după sector, stradă după stradă. Carmen Miranda restabili alimentarea cu energie electrică a Orașului Mort. Pe partea de sus a unei **cuadro** de locuințe cu fațada spre stradă, Gene Kelly sări parcă renăscut la viață și făcu o piruetă pe sub un burlan. Yoyo își șterse fața. E doar apă. Nu-ți cere nimeni să dansezi și să cânti în ploaie, trebuie doar s-o suporti. Își trase gluga corpomănușii peste capul expus și ieși din bezna străzilor lăaturalnice. Principalele marșuri păreau să se fi destrămat. Cu costumele pleoștite de potop, grupurile de dansatori bârfeau și râdeau, lipăind nepăsători prin șiroaiele din rigole. Familiile de muzicanți își ofereau o pauză sub copertinele magazinelor, ferindu-și tamburinele din piele

prețioasă de șuvoaiele ploii. O sclipire de coame în luminile străzii, o legănare lascivă de sâni din cauciuc: prin mulțime trecea o adunătură de **desconfigurados** tulburător de eleganți; demoni semeți, negri ca păcatul care, radiind o aroganță satanică, se înălțau cu mult deasupra celor de rând.

Starea de exagerată normalitate, aducând cu aceea a unui cuplu pe cale de a divorța, oferind o ultimă masă festivă, nu reușea să ascundă neliniștea morților sau a viilor. Chiar și prin pânza ploii, strălucirea de deasupra zonei La Brea îi sărea în ochi lui Yoyo.

— Yoyo...

Vocea gâlgâi în gura plină de sânge, iar mâna întinsă spre ea era carne zdrobită și oase sfărâmate. Unghiile rupte și strivite. Femeia recunoscuse oja.

— Iago?

— La dracu', mă doare, Yoyo. Mi-au spus că de-acum încolo n-o să mă mai doară nimic. Ticăloșii!

Din mica ei memorie intrinsecă, corpomănușa oferise un rudimentar prim ajutor. Yoyo îl cără cu mare grijă pe Iago din ascunzătoarea aflată după niște cutii de fructe și containere masive de gunoi și-l întinse pe pământ. Sub carapacea subțire de lycra, pieptul i se umfla dureros, iar răsuflarea șuiera aburos în aerul calduț. Trecătorii treceau pe lângă ei. Sângele care păta caldarâmul nu atrăgea priviri în Necroville.

— Isuse Iosif Maria, Iago...

Un firicel de sânge se scurgea prin colțul gurii. Yoyo îngenunche și-l șterse cu căptușeala de cașmir a jachetei din piele. Țintiseră doar capul. Cu croșe de baseball, țevi de metal, ciocane cu vârf spintecat. Își ferise fața. Mâinile, antebrațele și umerii încasaseră grosul loviturilor. Arcada stângă sângera continuu, ambele urechi erau umflate și zgâriate. Sânge și praf strălucitor. Yoyo se întrebă dacă nu cumva era toxic.

Iago râse. Un hârâit ca și cum coastele s-ar fi frecat între ele.

— Mă fac eu bine. Humpty are să se repare singur²³. Nu trebuiau să mă lovească atât de tare. Scârbele! Își privi atent mâinile zobite. Ploaia întindea petele de sânge până la încheieturi. Mi-au trebuit ore întregi ca să mi le aranjez ca lumea.

— Cine-a făcut asta, Iago? Prospături? Maniaci TeVe?

Iago clătină din cap, vomă, apoi scuipă în rigolă.

— Au! Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să mă ridic. E atât de înjositor...

Yoyo îl propti ca pe o păpușă moale din cârpă de vitrina unui magazin de aparatură electrică. Poziția clasică pentru ora patru dimineața. Eu, o sticlă și-un amic.

— Ascultă, Yoyo...

— Martika Semalang.

Au pus mâna pe Martika Semalang.

— Au prins-o? Cine? Ce?

— Primul semn al unui bun avocat: o minte scotocitoare și disciplinată. (Iago se strâmbă de durere). Mi-au făcut-o ăștia. Așa cum mi-ai zis, am întâlnit-o pe colț, treaba cu parolele a mers uns, „Pân’la cer o scară“, „David Niven fiară“, toate chestiile astea de preșcolari. Ea mi-a pus întrebări la care n-am răspuns, eu am încercat să-i explic și-n timpul ăsta a apărut o mașină lungă și neagră și căcăcioșii ăștia cu modificări corporale au sărit din ea, m-au pocnit drept în mutră cu o crosă, au băgat-o pe Semalang cu forța înăuntru și după aceea m-au luat într-o nouă serie fiindcă li s-a părut că altfel distracția n-ar fi completă.

— Of, Iago...

Așa trebuiau să se lege lucrurile? Era obligatoriu să alerge în cerc la fiecare investigație fără ca măcar să înțeleagă cum se prezintă situația? Oare s-a întâmplat vreodată ca elementele să se completeze unul pe altul ca într-un exercițiu de derivă a continentelor, astfel încât avocatul care efectuează ancheta să nu se agite prea mult și să rezolve totul în pace și tihnă cu câteva pahare de bere în față și ascultând muzică plăcută și visătoare?

²³ Aluzie la o binecunoscută poezie pentru copii. (n.tr.)

— **Carnito**, dacă ai fi fost în locul meu, te-ar fi băgat direct într-o cuvă Isus. Nici mai mult nici mai puțin. O mașină neagră, înțelegi? Apartinea Casei Morților. Avea pe portieră un mic V tăiat, pricepi? L-am recunoscut pe cel care dădea ordinele. Un bălegos pe nume Van Ark. Îl știe toată lumea. Mare sculă în comitetul executiv din Saint John. Hei - Hei, Yoyo! Înainte de a o rupe la goană cu cizmele tale șic, ținând în mână o listă cu nedreptățile ce trebuie îndreptate, ascultă la mine. Cineva ne-a întrerupt convorbirea, îți amintești?

— Ceva în legătură cu un anume Maguffin?

— Așa sunteți toți avocații. Rețineți orice, fără stimulatori de memorie. Un Maguffin e un dispozitiv de prins lei în Scoția.

— Mi-amintesc: dar în Scoția nu există lei.

— Prin urmare, nu există nici un Maguffin. Și bineînțeles că nici Lars Thorwald Aloysius Maguffin. Nici n-a existat vreodată, decât în filmele lui Alfred Hitchcock. Yoyo, mi se pare grozav că ești încălțată cu cizmele alea deștepte, fiindcă cineva se joacă de-a prinselea cu tine. (Iago făcu un semn larg cu mâna, se strâmbă și gâfâi precipitat câteva clipe). Pff, la naiba! Nu ai impresia că niciodată nu se întâmplă așa ceva cu rochiile la care nu ții?

— Iago, eu n-am nici o rochie.

— Păcatul tău. Potrivit teoriei lui Hitchcock, de-acum arhicunoscută, rolul lui Maguffin nu e altul decât să-l facă pe alergător să tot alerge.

— De mine e vorba?

— Și de cel care a încercat să te spulbere. Și de cel care mi-a luat clienta ta de sub nas. Chestia e că, în timp ce voi vă învărtiți pe loc ca niște oi căpate, adevărata acțiune se petrece în cu totul altă parte.

— Și Martika Semalang?

— **Querida**, ea e acel Maguffin.

Chestii Care Nu Se Învăță la Drept, **abogadito**.

— Cred că va trebui să-i pun câteva întrebări acestui Van Ark. Iago, te descurci singur?

El ridică o mână. Osul dezgolit era deja acoperit de

șuvițe de țesut sintetic rozaliu. Cojile rănilor se uscau; țesăturile zdrobite se cicatrizau, vânătăile dispăreau chiar sub ochii lui Yoyo.

— Ți-am spus că mă repar singur. Reuși cu greu să schițeze un zâmbet strâmb și pleoștit, în contrast dezgustător cu machiajul lătit dizgrațios pe toată fața.

— Yoyo! (Era deja departe). Măcar de data asta, ia un taxi!

Urcată pe scara de incendiu a Sediului Casei Morții din Saint John, Yoyo forța o încuietore, **poco a poco**.

Toate corpomănușile profesionale posedau însușiri înnăscute de prelucrare rudimentară a datelor, filamentele cu niște degete agile se mișcau prin structura moleculară a încuietorii, nanocircuitele proiectau diagrama pe retinele ochilor și calculau permutările necesare. Întrucât după ani și ani de adaptare la NeuroAccelerare, membranele nervoase mielinice reacționau instantaneu la hipervitezele procesoarelor **corporada**, toată căutarea aceasta i se păru chinuitor de lentă, amintindu-i de bonsai pe care bunicul ei îi creștea în vase iscusit meșteșugite din sârme, suspendate de streășina cabanei ferite de atingerea trupurilor nepăsătoare și a apei murdare a mării. Pomișori în vase miniaturale, legate cu sârme de cupru. Având doar nouă ani, lui Yoyo îi era milă de ei, fiindcă își vedea propriul trecut și viitor înscris în ramurile contorsionate.

— Vezi ca o ființă umană. Pentru a înțelege cum se cuvine, trebuie să privești ca un copac, îi spusese el odată, iar fiindcă era un bunic chinez, se presupunea că asta reprezenta înțelepciunea. Tu vezi suflete schingiuite, legate strâns cu sârmă, prizoniere. Ei văd spirite zbătându-se să se elibereze, să crească, să se exprime, să găsească drumul spre perfecțiune. Asta ar putea necesita mai mult decât o viață de om, probabil că vom ajunge amândoi în Orașul Mort până să atingă ei perfecțiunea, însă ei știu că într-o bună zi vor fi liberi.

Corpomănușa desfășură încet o rețea verzuie de capilare pe tot cortexul ei vizual: o diagramă a sistemului de alarmă

din Sediul Saint John, marcând poziția lui Yoyo cu o pictogramă simplificată și nu prea măgulitoare, pentru o femeie. **Străpungerea sistemului peste șaptezeci și șapte virgulă șase secunde**, afișă corpomănușa pe interiorul globului ocular. Măselele de minte îi crescuseră mai repede. Ținându-și aripile membranoase pliate strâns pe lângă trup, un icosaur din viridian, nu mai lung de o palmă, o urmărea din cuibul lui uscat aflat sub tocul ușii. Avocata se strâmbă către el; creatură mizeră, mâncătoare de gunoaie.

După ce bunicul ei murise în incendiul de pe sampan, Yoyo desferecase copăceii din strânsoarea sârmelor de cupru. **Fiți liberi, creșteți!** le spusese ea. Nu știa că, odată răsucite, ramurile nu se mai puteau descolăci în veci. Trunchiul contorsionat nu se mai îndreaptă pentru a crește drept spre soare. Rămași neîngrijiți, toți bonsai-i bunicului muriseră în mai puțin de un an. Dar Yoyo nu uitase lecția pe care-o învățase de la ei. Scăpase de sârmele care o legau; voința de a reuși, de a crește spre lumină o adusese într-o lume pe care Orașul Înecat abia dacă putea visa, însă încovoierile și schilodirile suferite în copilăria petrecută în Sampan City îi însemnaseră pentru totdeauna inelele de creștere din suflet. Un copăcel prea strâns legat, îi spusese bunicul, va purta permanent semnele sârmei. Yoyo devenise expertă în asemenea cicatrici.

Străpungerea efectuată, anunță corpomănușa. Rețeaua de vene și artere informaționale se stinse; broderia subțire de un micron a circuitelor extrudate se retrase prin interstițiile moleculare în buricele degetelor lui Yoyo. Zăvoarele se retraseră cu un declic mulțumitor. Trecându-și dosul mâinii peste față, ca să alunge picăturile de ploaie, deschise ușa verde cu o lovitură de picior.

— Oho, făcu Yoyo.

— Bună, replică bărbatul înarmat cu un pistol de dimensiuni impresionante care o aștepta de cealaltă parte a ușii verzi. Seora Mok? Fiți vă rog amabilă și veniți cu mine.

— Dumneata ești Von Ark?

— Așa mă numesc.

Mai înalt decât ea, mai brunet și cu o exprimare mai aleasă. Mai tânăr, cu excepția ochilor. La fel ca mâinile travestiților, ochii morților le trăda adevărata identitate.

— Mi-ai răpit clienta. (Mortul nu-i răspunse). Huidumele dumitale mi-au maltratată un bun prieten.

— Dați-ne în judecată dacă nu vă convine. Ar fi fost mult mai simplu dacă ați fi bătut la intrarea principală, Seora Mok, vorbi Van Ark cu o voce catifelată. La urma-urmelor, vă așteptam.

— De parcă ar trebui să întrețin frumoasa tradiție a figurilor de stil din literatura de senzații tari, spuse Yoyo, trezindu-se cu un pistol lipit de urechea stângă drept răspuns la obrăznicia ei.

Van Ark o duse pe Yoyo într-o cameră. Singura lumină era licărirea verzuie și palidă a unui monitor aflat pe un birou și razele firave de soare strecurându-se prin peretele-fereastră șiroind de ploaie. Izolare fonică bună; nici țipetele și nici răpăitul de tobe din stradă nu tulburau liniștea din Casa Morții. După strălucirea antiseptică a coridorului, ochii lui Yoyo se adaptară greu la semiobscuritatea de aici. Se profilau două siluete având ca fundal fereastră, una șezând, cealaltă în picioare, în spatele primei; amândouă femei. Cea care ședea era Martika Semalang. Scânteierea cadaverică a monitorului îi lumina fața de jos. Părea exact ceea ce era: **o moartă.**

— Yoyo, rosti ea și vocea îi scârțâi jalnic. Știu cine sunt.

Atenția lui Yoyo era acaparată cu totul de silueta femeii aflată în picioare. Nici o ființă vie nu putea să aibă atâtea mâini. Nu peste tot... nu astfel... nu deschise, cu degetele răsfirate, de-a lungul fiecărui umăr și chiar pe țeastă.

— Sfinte Isuse! șopti Yoyo.

— Unele Case ale Morții ar fi protestat față de modificările cerute de Aylita, explică Van Ark, punându-și pistolul în tocul aflat sub haina croită impecabil și aprinzând o veioză cu lumină odihnitoare.

Sclipirea din ochii moartei o sili pe Yoyo să rămână cu

privirea pironită la ea. Capul și gâtul îi erau acoperite de mâini strânse, degete împreunate care încet-încet se desfăcură, deschizându-se ca niște flori carnoase și obscene. Un șir de degete vălurindu-se o salută pe Yoyo.

— Specificația a fost unică, iar parametrii tecto-inginerești foarte pretențioși. Cu toate astea, cred că recunoașteți că echipa de proiectare a rezolvat problema într-un mod deosebit de creator și de original.

— Ce problemă?

— „O, grozav ar fi putere de-am avea / Să ne vedem cu ochii altcuiva”²⁴, răspunse Van Ark.

Femeia cu mâini în loc de păr zâmbi. Chipul ei avea o frumusețe angelică. Câteva mâini se ridicară fluturând la capătul unor tentacule musculare, ca niște frânghii.

— Telepatie, Seora Mok. Sfărâmarea barierelor eu-lui. Pătrunderea în gândurile altuia. Aflând că celălalt există cu adevărat.

Martika Semalang plângea cu capul plecat și fața îngropată în palme; distrusă.

— Imposibil...

— Așa vorbește un avocat care-și petrece jumătate din viață conectată la rețea? V-ați pipăit drumul, moleculă cu moleculă în sistemul nostru de securitate – care, fiindcă veni vorba, nu-i nici vechi, nici depășit așa cum pare – v-ați făcut una cu el, ați devenit o prelungire fizică a lui, așa cum și el a devenit o prelungire a dumneavoastră. Pentru Aylita e același lucru, moleculă cu moleculă, amintire după amintire, ea își introduce tectocircuitele prin țeastă până în creierul clienților, devenind una cu ei, trăindu-le gândurile, simțindu-le emoțiile, retrăind amintirile lor, transferându-le altuia. Ați fi surprinsă dacă ați afla câtă cerere există pentru legături empatice vii între minți. Companii de securitate ale **corporada** care vor să știe dacă angajații lor spun adevărul. Parteneri de sex interesați să facă schimb de trupuri. Bineînțeles că ea ne-a costat o avere, așa că acum ne este îndatorată. Ați dori

²⁴ Pasaj din poemul „Unui păduche”, de Robert Burns (1759-1796). (versiunea trad.)

cumva o demonstrație?

Femeia moartă făcu un pas către Yoyo, cu mâinile întinse înainte. Avocata se trase înapoi.

— Dacă târfa asta se apropie de mine o să-i rup degetele. Unul câte unul.

Purtând cunoașterea ca pe o piele ce i se potrivea perfect, o peliculă între sine și lume, se simțea sigură, la adăpost. Scurgerea acestei cunoașteri prin piele, în corp, în sine, reprezenta o penetrare pe care Yoyo nu o putea îngădui.

— Regret, spuse Van Ark. Conectorul n-a vrut să vă înspăimânte. Serios, nu v-am adus aici în scopul etalării unor clișee de serie neagră, ci pentru că având acum aproape tot ce ne trebuie, nu văd de ce i-am refuza Seorei Semalang un avocat.

— Yoyo, m-a dus înapoi în timp, zise Martika Semalang, pe chipul căreia se vedeau dărele lăsate de lacrimi. M-a dus înapoi, m-a făcut să-mi aduc aminte. Lucruri de dinainte, Yoyo...

— Meduza asta domestică i-a intrat în creier și a desferecat codurile engramelor.

Conectorul îi aruncă o privire sfidătoare: **prospătură mică și agitată, învelită în piele ce ești.**

— Totul, Yoyo. Fotografia, casa. Totul. Acum știu exact.

Yoyo nu-și amintea să fi văzut vreodată un mort plângând.

— Întrucât mai avem câte ceva de făcut, poate că ar fi mai bine dacă ați trece chiar dumneavoastră prin experiența asta, sugerează Van Ark. Ne-ar scuti de o mulțime de explicații și repetări plicticoase.

— Vreți ca eu... cu ea?

— Doar nu ți-am cerut să mă fuți, scumpo, spuse Conectorul cu o voce surprinzător de profundă și răsunătoare. O să călătorim în tandem. Nici nu-i nevoie să-ți pătrund în minte, mă pot lega la costumul ăsta șic pe care-l ocupi și proiectez totul în virtualitate.

Își trase un scaun rotativ și se așeză în spatele Martikăi Semalang. Cârceii se lungiră și mâinile înconjurară capul

acesteia. Urmă așezarea palmelor. Yoyo simți un nod în gât și se sili să-l alunge.

— Ca reprezentant legal, mă văd silită să dezaprobat această procedură, spuse ea.

— Yoyo, nu pățesc nimic. Eu vreau asta, te rog să înțelegi. Vreau să știu.

Palmele și degetele apăsară capul Martikăi Semalang. Ținea ochii închiși, buzele întredeschise într-o expresie pe jumătate extaz religios, pe jumătate durere. Conectorul întinse spre Yoyo două mâini care rămăseseră neocupate la baza craniului.

— Te conectezi cu mine sau nu, fetiță din carne?

Împotriva voinței ei, avocata apucă mâinile întinse, dar nu-și putu alunga un fior în clipa când prin braț îi trecu furnicătura sinesteziei. Contact! Sistemele tectoriale se întrepătrunseră și trecură unele prin altele ca niște armate medievale, aruncând pasarele și scări de asediu peste șanțurile cu apă și tranșeele defensive ale eului.

Iar Yoyo Mok se prăbuși în viața altuia.

În imaginația ei, era cel ce se îneacă și-și vede, așa cum afirmă legendele, întreaga viață proiectată pe cerul spre care își rășchira degetele. Coborând, coborând, coborând. O viață trăită cu viteză fulgerătoare, luând-o pe scurtătură și sărind peste momentele plicticoase și comune, imagini alese din marele lanț al existenței: de la pântec pân-la groapă în douăzeci și trei de minute cu tot cu inserții de reclame. Această viață v-a fost oferită prin amabilitatea firmei...

La împlinirea vârstei de opt ani, o petrecere la care nu participase niciodată, cu prieteni pe care nu-i cunoscuse vreodată. Într-o casă în care nu locuise nicicând, dar care îi era la fel de familiară ca și cele cinci pontoane legate între ele pe care se născuse și crescuse. Casa din fotografia unde apărea doar un fragment din numărul de înmatriculare. Opt lumânările pe un tort. Mulți ani trăiască. Mulți ani trăiască...

Primul amor stângaci cu Marco, băiatul de peste drum, în timp ce Mama împlânzea un nou amic de pat undeva în

Tahoe. Scufundări la Marele Recif, alături de fete înalte, frumoase și tot timpul vesele, sosite acolo direct din paradis, mai apoi leneveala de pe o terasă, fumând o țigară aromată și discutând despre bărbați, viitor și iar despre bărbați și carierele lor, și iar despre bărbați.

Absolvirea **summa cum laudae** a facultății de Nano-inginerie Teoretică și Proiectare. Coborârea din liftul expres al carierei exact la departamentul Cercetare și Proiectare de la Tesler-Thanos. Apartamentul cu ferestre panoramice situat la etajul douăzeci și cinci de unde se putea zări oceanul și ultimul model de modulator de forme pus la dispoziție de **corporada**. Zboruri suborbitale pentru a participa la conferințe pe teme de nano-inginerie ținute la Singapore, Șanghai și Valparaiso. Concedii de vară petrecute la umbra lui Kilimanjaro și concedii de iarnă la poalele Muntelui Erebus. Petrecherile... Partenerii... Promovările...

Codex 13. Dincolo de acest nume, amintirile stratificate se trezeau la viață una după alta, ca o ușă blocată de o încuietoare, ca un zid aflat dincolo de ușă, ca un labirint aflat în spatele zidului, ca o citadelă de smarald din interiorul labirintului.

Ideea: să întorci spatele modelului de celulă canceroasă pe care Adam Tesler o folosea drept bază a feciorului bioreproducător, capabil să distrugă tot ce atinge; să apelezi la un tipar mai puțin vorace, mai generator de viață: celula sexuală umană.

Cinci exploratori îmbrățișați de corpomănuși, înlănțuiți prin legături de afinitate, mișcându-se prin domurile Fuller și criptele tectorului lor ca niște atei prin Catedrala Sfântului Petru, gângurind și murmurând către îngerii arhitecturii.

Nemurire fără moarte, șopti Yoyo în visul ei despre viața pe care o dorea pentru sine. Marele Graal.

Apoi înțelegând că după ce fusese cândva salvatorul lumii, Adam Tesler nu părea pregătit să repete isprava din rațiuni practice, de ordin contabil și de penetrare a pieții, Trădarea.

Convorbiri codificate purtate prin anexofon. Întâlniri clandestine în stațiuni montane și în hoteluri de la marginea deșertului. Micile scăpări, **nu, nu eu, nu e genul meu, ce dacă vor afla vreodată?** Călătoria până la cazinoul plutitor, aflat la două sute de kilometri de coasta pacifică a Mexicului, când Cumpărătorul Fără Chip și Fără Nume a căpătat nume și chip. Roland Carver. Director Proiecte Speciale la Aristide-Tlaxcalpo.

Banii. Tranzacția. Graba. Fragmente de amintiri, o cameră, o culoare, un parfum anume lipit de pielea unui asistent personal, lumina, perceperea adâncimii apei.

Înălțimea soarelui deasupra orizontului, cântecul difuzat la radio, mirosul cafelei, aroma uleiului de baie, gâlgâitul apei fierbinți umplând cada în clipa în care oameni în uniforme de luptă ale **corporada** pătrund pe ușa pe care în mod normal doar tu o poți deschide și nu-ți iau în seamă protestele și opoziția, te iau pe sus, îți înăbușă țipetele cu mâini înmănușate, ținându-te în același timp de brațe și picioare și te duc pe balconul inundat de soare de unde se vede oceanul aflat în depărtare, iar tu te zbați, te zbați, te zbați, fără speranță, fără scăpare și unul dintre ei șterge balustrada de urină și de scârnă. Apoi, goală pușcă așa cum ești, te aruncă din chimonoul tău de mătase naturală, în hăul adânc de jumătate de kilometru.

— Of, Isuse, Isuse, Isuse, Isuse, rosti Yoyo, taoistă reformată, ieșind la suprafață din virtualitate, năclăită de transpirație, înfrigurată și palidă ca în perioada post-droguri. Conectorul își plie în jurul capului nenumăratele mâini ca pe niște evantaie delicate.

— M-au ucis, Yoyo, spuse Martica Semalang. Au aflat de târgul pe care-l încheiasem cu Aristide Tlaxcalpo și m-au omorât.

— Dar au făcut chiar mai mult, Seora Mok, interveni Van Ark. Nu i se vedeau decât mâinile, luminate de veioză, odihnindu-se pe tăblia biroului. Cei de la Tesler-Thanos trebuiau să fie siguri că secretul lui Codex 13 pierdea odată cu Martika Semalang. Din nefericire, ștergerea unui grup de amintiri înrudite s-a dovedit a fi mai grea decât își

închipuiseră: engramele sunt stocate pe un fascicul cvasi-holografic cu redundanțe multiple aflate în creier. Așa după cum poate confirma și Conectorul, e dificil să detectezi orice cotlon și ascunziș unde ar putea fi stocate amintirile. Era cu mult mai simplu să șteargă totul, orice memorie a femeii pe care ai numit-o până acum Martika Semalang.

— Madrilena Fuentes, glăsui moarta, al cărei chip era singura porțiune clar luminată din biroul scufundat în întuneric. Am fost Madrilena Fuentes.

Ca niște degete de neon umed, șuvoaiele ploii brăzdau sticla ferestrei.

— Problema e că cei de la Tesler-Thanos n-au luat în calcul neloialitatea propriilor angajați de la Casa Morții, continuă Van Ark.

— Ești, așadar, în solda celor de la Aristide Tlaxcalpo.

— O nemurire fără moarte îi trimite pe Tesler-Thanos alături de dinozauri. Cât credeți că vor mai rezista sistemul **contratada** și Hotărârea Barantes, atunci când atât viii cât și morții vor deveni nemuritori? Bineînțeles că cei de la Aristide Tlaxcalpo m-au uns cu dărnicie ani de zile, negândindu-se vreo clipă că voi fi de față când Seora Semalang n-a reușit să ajungă la o întâlnire importantă cu ei. În cele din urmă, noi suntem morții și ne atingem propriile scopuri.

— Pe mine cum de m-au găsit? Pe ea? Pe noi? întrebă Yoyo.

— Într-un joc de-a v-ați ascunselea, un **serafino** foarte insistent, precum Carmen Miranda tinde să devină un element care sare în ochi.

Îndeajuns de aproape pentru a fi chiar simțit, vuietul motoarelor de avion învinse izolația fonică a biroului. Apăruse, desigur, la mare înălțime, se reconfigurase pentru zbor vertical și acum cobora cu viteză folosindu-și rotoarele pentru a ateriza în stradă. Clădirea se cutremură. Sunetul crescă în înălțime ajungând un țuit pătrunzător. Pentru o clipă, un vălmășag de lumini colorate pluti prin dreptul ferestrei; rafala frânării

transformă picăturile de ploaie în evantaie și triumphiuri de stropi împroșcați.

— Aha, Seor Carver, spuse Van Ark ridicându-se, gata să întâmpine un oaspete. A sosit ca să primească. La timp, așa cum a promis. Punctualitatea e o obsesie legată de timp, nu credeți? Seora Mok, dacă doriți să vă însoțiți clienta, socot că cei de la Aristide-Tlaxcalpo nu vor avea obiecțiuni. După ce Conectorul le dă ce vor, amândouă veți fi libere să plecați oriunde doriți.

Dar, învârtejindu-se atotprezente, semnele de întrebare – pe care Yoyo le lansase pe orbită încă din clipa când se așezase la masa de la Tacorifico Superica – se prăbușiseră peste ea aidoma unor sateliți de telecomunicații.

— Van Ark! (sunet depărtat de pași apropiindu-se. Amplificat de coridoarele bântuite de ecouri). Ceva nu se potrivește, Van Ark. (Pași, pași hotărâți, tot mai aproape). Au lovit restaurantul, au distrus probele fiindcă n-au vrut să lase nimic care să poată fi reînviat. Dar pe ea de ce n-au lichidat-o? Cei de la Tesler-Thanos au avut zeci de ocazii să transforme în plasmă atât Codex 13 cât și pe Madrilena Fuentes, de ce n-au făcut-o? (Pași, în fața ușii, așteptând o clipă ca cei rămași în urmă să se apropie). Van Ark, de ce s-au mai chinuit să aranjeze ca totul să pară un accident și apoi să șteargă amintirile?

Ușa se deschise fără zgomot. Din spatele siluetelor aflate în cadrul ușii, lumina țâșni orbitoare pentru ochii obișnuiți cu întunericul.

— Chiar, de ce, Seora Mok? se auzi o voce din dreptul ușii. De ce?

Flacăra de la gura țevii izbucni ca un fulger, luminând biroul. Spațios, împietrind gânduri, acțiuni, fapte într-o gheață verde. Fixând pentru totdeauna pe cortexul vizual al lui Yoyo, asemeni umbrelor întipărite pe ziduri ale victimelor Hiroshimei, imaginea lui Van Ark în clipa când proiectilele PADIM 27 îl transformaseră în ceva înspăimântător, terifiant, greșos, inimaginabil și mort. Cu mâinile răsfirate larg de groază, femeia numită Conector făcu o săritură către fereastră; o a doua explozie de fulger

și fesierul o transformă într-o pată murdară de tectoplastic lipicios scurgându-se pe geamul vârstat de șuvoaiele ploii. Orbitoare, se aprinseră câteva lumini. Clipind des ca să alunge vârtejul de imagini remanente, Yoyo văzu căștile cu datavizoare, amintind de capete chitinoase de călugăriță, uniforme de mascare căpătând o tentă mai deschisă decât coridorul, gura lacomă a fesierului ținut în mână de primul **asesino** căutând spre ea.

— O nu, șopti Yoyo. Nu, nu, nu, nu...

Asasinul scoase un sunet ce aducea cu o tuse ușoară. Uitând pentru moment intenția de a ucide, privi către noul lucru care-i atrăsese atenția: o tijă zimțată din aluminiu, lungă de treizeci de centimetri ce-i ieșea din stern.

Ai săi **compadres** păreau să-și fi părăsit posturile.

Căzu secerat în lateral, ca un arbore sequoia.

Coridorul se populase cu vârcolaci care, pentru Yoyo, aproape convinsă că-și ieșise din minți, păreau să aibă în mâini niște harpoane de vânătoare submarină extrem de mari. O siluetă umană își croi drum prin masa de blănuri, colți și furie: un bărbat înalt – statură de voleibalist, gândi avocata fascinată – turnat într-un costum de camuflare, trecut absurd pe seturi Mandelbrot. Capul ras sclipea: praf de mica? Iar pe lângă marginile ochelarilor de scanare integrali se vedeau fondul de ten uscat și crăpat, precum și o idee de fard.

— Iago?

— Yoyo! Specialistul ei în sisteme 'Iator zâmbi larg cu o afecțiune nedisimulată și o învăluie într-o îmbrățișare gata să-i frângă oasele.

— **Querida!**

**Sub bolta ploii, roată dau
Aripi de mylar
Captivate-n sticla verde.**

Platforma liftului se înălțase, depășindu-i pe toți zburătorii cu excepția celui mai îndrăzneț care plutea prin spațiile cavernoase ale clădirii principale, **arcosanti**.

Capete de mort și o falcă de rechin pictate pe aripile strălucitoare, viraje neașteptate, acrobații aeriene amețitoare în jurul ciorchinilor de corpuri de iluminat și a șirurilor de etaje adăpostind apartamente pentru personalul de conducere. Captive, sterile. Păsări întemnițate. Cer îmblânzit. Aripile fulgerară, atingând chipul lui Adam Tesler dintr-o hologramă de treizeci de metri pătrați ancorată de acoperișul curbat din sticlă. Yahve Pancreatorule, privește-ți poporul ales! Măsura fundamentală a atașamentului politic e dată de credința individului în emblema autorității. Angajatul Tesler-Thanos nu are contract cu **corporada**, ci cu persoana lui Adam Tesler. El se lăudase mereu că acei **contratisto** știu cine sunt, ce au fost, ce și cine îi posedă.

Un oraș-stat feudal, Tesler Daymio.

Ba nu, o familie. O dinastie.

O Cosa Nostra, spusese el. **O Mafie**. Păsărica asta refuzase să facă tumbe și să cânte ca să-l binedispună pe tatăl ei, în schimb își desfăcuse aripile și zburase, uitând de toate lucrurile pe care le promisese.

Quebec studie trăsăturile monstruoase ale lui Adam Tesler.

Cunoaște-ți dușmanul, se gândi Toussaint. **Să-l cunoști ca pe tine însuși. Să-l cunoști chiar mai bine. Să-l știi chiar mai bine decât mine, să cunoști locul acesta, să știi lucruri de neștiut.** Privirea lui Quebec semăna cu aceea a unui om care se întoarce acasă după o îndelungată călătorie.

Porțiunea superioară, niciodată la fel de animată ca nivelurile inferioare din **arcosanti**, era practic pustie în această Noapte a Morților. **Munca ta îi readuce la viață, locuința ta îi pune în umbră, mănânci din sudoarea trudei lor și în noaptea carnavalului lor petreci alături de ei.**

Sus pe pasarelă în spatele lor se află spațiile vesel luminate ale nivelurilor cu magazine, în față, iadul nanotehnologic al zonelor de producție.

— **Muy imponente**²⁵, șopti Shipley, învelindu-se mai strâns în jacheta cu țepușe din cauciuc – pereche cu cea de pe sofa – pe care o luase din apartamentul lui Toussaint.

De la miezurile geotermice care extrăgeau energie seismică din zona de falie a orașului Los Angeles și până la sandvișurile, cu **millefeuille** ale uzinei atmosferice, care radia căldura reziduală spre cerul întunecat dintr-o trambă termodinamică vizibilă chiar de pe Lună, se întindea un kilometru de verticalitate. De la pasarela înaltă ce traversa miezul tectoproducător și până la ferestrele luminate ale Corpului de Control al Producției, distanța era aceeași. Interiorul gigantului cilindru era pe trei sferturi plin cu mașini ale evoluției; fermentatoare globulare cu diametrul de o sută de metri fiecare învăluite de un vâlmășag intestinal de conducte, tubulatură și cabluri de alimentare. Toussaint își imaginase mereu că aude fierberea și colcăiala dinăuntru în timp ce tectorii se copiau reciproc, folosindu-se de chimicale. Urișe organe gâlgâitoare aflate în corporație; glande secretând hormoni extrăgeau țigete din roci și apă din piatră seacă, construiau șosele din nisipuri deșertice, ridicau orașe din țărână, făceau automobile din zgură, calculatoare din gunoaie, produse farmaceutice din deșeuri de plastic, îngrășăminte din noroi. Și care reînviu morții.

— La dracu', spuse ea. Baza organică pentru prelucrarea Tesler este materia din canalizări!

— „Născuți suntem din ceva între scârnă și urină”, recită Quebec. Cladele folosesc gheața din comete. Apă murdară.

Toussaint își aminti de ultima ocazie când se aflase aici: silueta tatălui, apropiindu-se dinspre ușile turnului.

— Fiule.

Costumul acela demodat de culoare închisă, ochii negri îndărătul lentilelor de contact polarizate, exactitatea purtării, moliciunea vocii pe care mulți o interpretau greșit – pe propria socoteală – drept amabilitate.

— Nu mai sunt acea persoană.

²⁵ Muy imponente (lb. span.) – foarte impozant. (n.tr.)

— A, da. Toussaint... Nu așa îți spun prietenii? Așa vrei să mă adresez?

— Nu. (Brusc, se simți rușinat de numele și identitatea pe care și le alesese. Conștient de sine. Adolescent). Xavier. Dacă trebuie să mi te adresezi în vreun fel, numește-mă așa cum m-ai declarat. Nu „fiu“.

— Xavier?... proiectanți de droguri, derbedei care fac surf pe cer, fete plictisite cu creierul între pulpe, căutători de aur din Orașul Înecat care-și dibuie o cale de ascensiune... sunt aproape încredințat că o asemenea companie nu-ți folosește prea mult.

— Nu-mi aleg prietenii fiindcă sunt „Folositori“.

— Așa. Cum zici tu... Dar, neavând la îndemână un clișeu verbal mai acătării, „toate acestea vor fi ale tale într-o bună zi, fiule“, și omul **corporada** are o memorie extraordinară când e vorba să provoace scandal. Știu că nu le vrei, dar sunt ale tale. Vor rămâne pentru totdeauna ale tale. Așa cere succesiunea. Codurile executive sunt codificate pe matricea ta ADN. Asta s-a făcut la nașterea ta. Trebuie doar să le atingi, oricând dorești, și te vor sluji. Înțeleg cât de provocator trebuie să pară la douăzeci și unu de ani. Ieși în lume, pleacă ori încotro te vor duce wanderjahre²⁶. Du-te alături de **aguilas** - o viață deplină, sănătoasă, din câte cunosc sunt oameni de treabă - mergi și zboară cu ei, trăiește împreună cu ei, fii unul dintre ei. Dacă ai nevoie de echipament de modificări, orice, spune, și le plătesc. Vrei să pleci la ei, du-te și, când vei fi pregătit, indiferent cât de mult îți va lua, întoarce-te și ocupă-ți locul cuvenit.

— N-am nevoie de aprobarea ta. Dacă mă duc la **aguilas**, o fac pentru că vreau să fiu altceva decât regele de rezervă. Dacă ți-aș cere să mă eliberezi, să mă lași să plec fără să mă mai întorc vreodată, ai îndrăzni să aprobi asta?

— Libertatea e o iluzie. Întreabă-i pe prietenii tăi **aguilas**. Dobândesc libertatea doar prin cel mai josnic compromis încheiat cu legi mult mai implacabile decât cele

²⁶ Wanderjahre (lb. germ.) - ani de călătorie. (n.tr)

care domnesc aici.

În aceeași zi, Toussaint plecă și-i ceru lui Santiago să-i împrumute bani pentru modificările corporale necesare ca să devină un adevărat **aguila**.

— Visezi cu ochii deschiși, așa-i? Familiaritatea obscenă cu care Huen/Teixeira îl atinse pe braț îl trezi brutal la realitate. Hai, prospătură, avem multe de făcut. Trebuie să ne întâlnim cu cineva.

Erau păcatele tatălui chiar atât de mari încât fiul să poată asista nepăsător la asasinarea lui?

‘latorul liftului rezervat conducerii acceptă nemulțumit codul de identificare al lui Toussaint.

— Du-ne la Camera de Control a Datelor de Trafic, anunță Quebec.

Liftul, auzi, dar nu se supuse.

— Are nevoie de un cod de securitate, spuse Toussaint.

— Te rog să-l introduci.

Îndatoritor, discul ascensor scoase o tastatură cu zece cifre din coloana centrală din lemn de tei.

Toussaint își imaginează ușile din alamă verde-gri deschizându-se spre granitul încrustat cu mica; unghiul sub care lumina lunii va pătrunde prin pereții din sticlă armată. Păunul își va deschide cei o sută de ochi, tectozaurul ultramarin de pe stinghie se va mișca alene. Și-l închipui pe tatăl sau sosind din apartamentul de la etaj, nedumerit, probabil chiar îngrijorat dar, ca întotdeauna, imaculat și pregătit, coborând scările care duc spre birou. Însă nu reuși nicicum să-și imagineze expresia de pe chipul lui când va recunoaște pe cel care i-a adus pe asasini.

Formă codul. Zero. Doi. Trei. Șapte. Șase. Șapte. O cifră. Una singură reprezenta diferența dintre trădare și salvare.

În clipa când apropie degetul pentru a apăsa pe ultimul șase Quebec îl apucă de încheietură. Forța mortului era uimitoare.

— Fii atent, îl avertiză.

Toussaint apăsă pe șase. Irisul de deasupra lor se dilată și liftul-platformă porni prin cilindrul transparent, lipit de exteriorul turnului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e tatăl meu, n-am de gând să rămân ca de lemn și să vă las să-l ucideți cu sânge rece, spuse sec Toussaint.

— Nu ți-am spus că nu vrem să-l omorâm? îi răspunse Quebec privind panorama tot mai întinsă a orașului luminat.

Dincolo de tubul transparent, ploaia cădea cu lacrimi de o sută de metri. Ascensorul se opri la o jumătate de kilometru deasupra domului verde translucid al acoperișului principal. O constelație întreagă de lumini intermitente atârna în noapte; un lifter de patrulare cu armamentul pregătit, plutea la punct fix în spațiul dintre cele două turburi folosindu-și suflantele. 'latorul simplu al liftului zbârnâi în timpul rutinei de identificare solicitată de nevăzutul echipaj de securitate.

— Mamă, mamă, ce nervoși sunt în seara asta, spuse Quebec. Îl privi pe Huen/Teixeira. Nici nu pot fi învinuiți.

Coloana de control anunță că aprobase corecția operată de Toussaint. Lifterul descrie un arc și, cu o strălucire verzuie emisă de jeturi, se îndepărtă prin ploaia care cădea neîncetat. Ascensorul își continuă urcușul către plafonul coborât al norilor. La cincizeci de metri de apartamentul din vârful turnului, se opri și deschise un iris aflat în perete.

Tânăra plictisită de la birou păru surprinsă că la ora aceea matinală, în sala calculatorului de control sosesc alte figuri în afara personalului de întreținere. Surprinsă și bănuitoare.

— Hm, regret, Seor Tesler, dar va trebui să mă consult cu serviciul de securitate.

— Chiar și în cazul fiului președintelui? întrebă Shipley cu șiretenie, lăsându-și coatele pe birou și apropiindu-și fața de recepționistă.

— Chiar și în cazul lui, Seora.

Un sentiment morbid de anticipare îl paraliză pe Toussaint când Shipley luă chipul secretarei între palme.

— Nu! strigă el, iar fața lui Shipley explodează în șuvițe argintii de tectoplasmă.

Recepționista se zbătu, bolborosind în timp ce Shipley o invadează prin ochi, urechi, nas și gură. Mâinile dădură drumul chipului; trupul mare, musculos, de **cochera**²⁷ zăcea peste tăblia mesei cu gura căscată și cu ochii larg deschiși. Recepționista se ridică și ocoli biroul, scoase jacheta neagră cu țepi de cauciuc de pe trupul lepădat și o îmbracă peste uniforma de serviciu.

— Ei, începe să-mi placă, spuse ea cu o voce care era și nu era a ei. Arată cu degetul către trup. Îl aruncăm peste bord, sau riscăm să-l găsească cineva aici?

— Ascunde-l sub birou. Când îl vor găsi, va fi prea târziu ca să mai poată face ceva.

Marcaje bioluminiscente îi conduseră spre interior, pe coridoare spiralate. Cele câteva echipe de tehnicieni și de femei de serviciu abia dacă îi învredniciră cu o privire. Toți cei ajunși la acest nivel trebuiau să fie de-ai casei. Iar dacă nu, asta era treaba altora. Probabil că nici nu puteau recunoaște chipul și silueta Moștenitorului de Drept.

Nici un mort. Cu toții **noncontratista**, prospături de două parale. Dintre puternicele **corporadas**, doar Tesler-Thanos nu se baza pe armata morților legați prin contract. Locul lor pe pământ era în Casa Morții, mâna stângă, ascunsă a lui Adam Tesler. Toussaint nu știuse niciodată cu precizie dacă alungarea propriei creații reprezenta un act de suprem dispreț sau unul de mărinimie fără egal.

Bineînțeles că în cer lucrurile stăteau cu totul altfel. Cerul constituia locul morților: fabricile orbitale Tesler-Thanos foloseau muncitori transportați noaptea. Purtați spre **paraiso**.

Toussaint admirase dintotdeauna simplitatea monahală a miezului magnetic al calculatorului; suprafața austeră ce sugera complexitatea potențială infinită din interiorul lui. Ecranele mari alcătuind un acoperiș înclinat, fiecare dintre ele subdivizate într-o grilă de cincizeci pe cincizeci de imagini și pictograme; virtualizatoare montate în pereți, acum pliate și închise pe corpomănușile potrivitându-se oricăror dimensiuni trupești, aidoma unor flori care

²⁷ cochera (lb. span.) – birjăreasă. (n.tr.)

înfloresc ziua și dorm în lumina lunii; inelul interior al fotoliilor ce iau forma trupului. Casca audiovizuală de semivirtualitate așezată deasupra miezului toroidal de date și gheara desfăcută a mânușii de manipulare de pe brațul fotoliului îl făcuseră pe tânărul Toussaint să se gândească la schelete de cavaleri așezate în jurul unei Mese Rotunde cuprinsă de putregai.

Luminată de o singură lampă, văzu o mână osoasă tresărind, o țeastă mișcându-se. Mai rămăsese în viață un schelet nemort. Se auzi torsul motoarelor și scaunul se roti cu fața spre ușă. Ocupantul, un bărbat îmbrăcat într-un costum demodat, de **rigueur** pentru eșaloanele superioare ale conducerii Tesler-Thanos, decuplă manipulatorul și ridică vizorul audiovizualizatorului. Porfirio Kazantzkes: unul dintre cei mai apropiați consilieri ai tatălui lui Toussaint. Cu șase ani mai vârstnic. Mai albit la păr. Mai înțelept. Și înspăimântat până la ultima fibră a ființei lui.

Se ridică de pe scaun.

— Seor Tesler...

— Shipley.

În tăcerea sfântă, parcă submarină, vocea lui Quebec păru ascuțită ca un dinte de rechin. Vânători ieșiți din adâncuri.

— Cum veni așa se duse, spuse Shipley, scoțându-și jacheta din cauciuc.

Nu-i trebuiră decât cinci pași ca să ajungă lângă bătrân. Nici n-avea să-și dea seama. Nu putea bănuși. Vedea doar o secretară, o angajată, țintă a flirturilor lui nevinovate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Shipley! strigă Toussaint.

Trupul de **recepționista** căzu pe podea cu zgomot surd. Huen/Teixeira îl ascunse într-una dintre corpomănușile inactive.

Seor Porfirio Kazantzkes nu avusese niciodată prilejul să-l vadă pe Toussaint sau să-i vorbească.

Shipley zvârli cât colo fracul lung și-și puse din nou jacheta senzuală cu ghimpi din cauciuc.

— Drăguți pantaloni, spuse ea cu vocea furată, pipăind

dunga. Degetele atinseră umflătura organelor genitale. Ia te uită, chicoti.

Morții Liberi își ocupară poziții pe scaunele informaționale. Huen/Teixeira își vârî degetele în manipulator și-și întoarse scaunul cu fața spre ecranele din partea stângă a tavanului. O cascadă de cifre se rostogoli pe vizorul lui; ecranele rămaseră albe, unul câte unul. Shipley se cuplă și el, iar Quebec începu să facă exerciții de virtualitate cu cinci degete. Simțindu-se, în mod prestabilit, la fel de vinovat ca și ei, Toussaint se instală alături de Quebec. Aici și acum nu avea cum să găsească răspuns la întrebările ce-l frământau.

Unul după altul, ecranele arătară vederi aeriene ale orașelor Pământului.

Necroville-ul La Defense continua să ardă mocnit, azvârlind fum în dimineța pariziană.

Perimetrele lui Moscova-12 și Sankt Petersburg cedaseră. Trupele guvernamentale se dispersau, iar retragerea le era îngreunată de prospăturile ce fugeau panicate care încotro.

Greve muncitorești paralizaseră mai toate aglomerările urbane din vestul Europei: din cauza întreruperii alimentării cu energie electrică, Bruxelles, Berlin, Barcelona, deveniseră găuri negre în rețeaua de date planetare: surde, oarbe, lovite de muțenie.

Africa de Nord. Tripoli trăia în stare de necesitate, Casablanca-Rabat deveniseră câmpuri de bătălie, Marele Cairo o morgă fumegândă. Africa Sud-Sahariană era o furtună de zgomot de fond amestecat cu date întrerupte de dezvăluirile sporadice și halucinatorii despre mașini incendiate în centrul Lagosului, tramvaie deraiate blocând bulevardul din Khartoum. Grațioasele turnuri din New Harare ardeau. V-uri tăiate fuseseră vopsite cu sprayuri pe coloanele palatelor olandeze din Pretoria.

— Zona Transatlantică? întrebă Quebec. Subordonații răspunseră îndatoritori.

— Tulburări neînsemnate în Statele Centrale Pan-Atlanta, Minneapolis-Saint, și în axele metropolitane din

Phoenix și Montreal, îl informă Shipley.

Prin câmpul vizual al lui Toussaint defilă fulgurant imagini din buletinele de știri ale televiziunilor. Companiile de securitate particulare și metropolitane păreau să țină situația sub control: luptele erau purtate de morți contra morților.

Havana ardea, Cojimar era în flăcări, toate clădirile acelea măcinate frumos de vreme din Ayuntamiento mureau.

TVMA continuă să petreacă. Demență dusă la extrem: **autodores** murați de ploaie, strânși într-o **metropolitano** abandonată și tăindu-și adoratele automobile de curse stradale.

— Situația din Mexic, Central. El Sur urmează în general modelul din El Norte, continuă Shipley. Violențe sporadice, majoritatea revolte interne. Restul se întreabă deocamdată ce dracu' se întâmplă și-si văd de ale lor.

— Tesler-Thanos a declanșat alarma de criză, interveni Huen/Texeira. Părăsește zonele de pericol, asigură bunurile companiei și personalul, mobilizează unele zone în alertă galbenă și pregătește planuri de evacuare, prospectează piețele transnaționale pentru extinderea hălei de holding a corporației și achiziționează aur și dolari Rim de pe piețele monetare. Nu e chiar răscoala universală a morților.

Toussaint exclamă când vizorul se înălbi și apoi se stinse; întrerupere senzorială; lumina fusese atât de strălucitoare încât păruse sonoră: un scheunat ascuțit, înfierbântat până la alb.

— Ce mama dracului a fost asta? întrebă Shipley. În cei douăzeci și unu de ani petrecuți în casa tatălui său, Toussaint nu-l auzise pe Porfirio Kazantzkes înjurând vreodată.

— Rețelele de știri susțin că a fost lovită o navă baros.

Pe ecran apăru un reporter unsuros, având în fundal o nebuloasă ce se lățea încet, flecăreala nătângă amintind de pâine-și-circ, reglată la un volum sub nivelul conversației obișnuite.

— Serviciile de informații ale Armatei, FYIO, transferate de la Controlul orbital la Consiliul Rim și la **corporadas** confirmă o lovitură dată unui obiectiv dușman, relatează Shipley.

Toussaint detecta îngrijorare, preocupare, teamă. Aceștia erau prietenii lor, familiile, iubiții și iubitele aflate acolo, departe, călătorind în alcătuirile suprapuse și dizgrațioase însăilate din gheață și oțel.

— Probabilitatea unei ținte false este de nouăzeci și doi la sută. Fiecare sondare cu interferometrele radar de înaltă rezoluție aduce cu ideea de a scrie „lovește-mă” pe o bucă și de a-ți scoate noada pe fereastră.

— Putem intra pe modul orbital? întrebă Quebec.

— Am intrat, îi răspunse Huen/Teixeira. Evacuează toate instalațiile civile. Trecem la transmisii în timp real de la Fabricile Orbitale Paraiso ale lui Tesler-Thanos.

Siluite în costume presurizate se deplasau de-a lungul tunelurilor căptușite cu rețele, licărul luminilor de identificare de pe partea întunecată ricoșând din zonele laterale sub unghiuri imposibile, curgând în jos, către gurile căscate, luminate în verde, ale ecluzelor de evacuare.

— Evacuează toate echipele fără contract, anunță Huen/Teixeira schimbând perspectiva, cu navele îndepărtându-se de gurile de andocare într-o viscolire de cristale de gheață și tot felul de gunoaie spațiale.

Decupaj: chipul pe jumătate ascuns de vizor al unei femei, umflat de microacelație și cu atât mai străin cu cât apare răsturnat, urlând către obiectiv. Decupaj: o gavoasă vioaie în căutare de reviste, canistre din plastic pline cu băutură și bentite printr-o cameră de dirijare abandonată. Decupaj: o priveliște luată de pe un monitor al tabloului de comandă solară, cu stele minuscule strălucind viu în comparație cu penumbra în care este scufundat corpul curbat al navei. Zeci ca ea, reflectând lumina în timp ce se rotesc în jurul fabricilor orbitale. Atât de încântător! Steluțe în cinci colțuri strălucind verde. Stele verzi sclipitoare, frumoase prin straniețea

neregularităților lor.

— Quebec, se trezi Toussaint vorbind, ce sunt alea?

— Texeira, oprește, mărește și intensifică imaginea, te rog.

— E riscant să utilizăm 'latoarele Tesler-Thanos de intensificare a imaginii chiar sub nasul lor, îi avertiză Huen/Texeira.

— Fă-o, te rog.

Imaginea se stabilizează și se mări brusc de douăzeci de ori.

Pe măsură ce fabrica se roti, în lumină, devin vizibile tot mai multe corpuri: bărbați și femei purtând salopete verzi, identice, plutind cu picioarele și brațele rășchirate, crucificați pe vid. Tineri și tinere. Trupuri și chipuri frumoase, în ciuda fuioarelor de sânge înghețat care le atârnau din ochi, urechi, nări, guri.

Având pe salopetele verzi pata acelui V tăiat al semnului morții.

— Nu sunt adaptați la vid, șopti Quebec. În spațiu devin la fel de vulnerabili ca și prospăturile.

— Tot echipajul a murit, spuse Huen/Texeira. Sfinte Isuse, ce cumplit! Trebuie să fi fost sute care lucrau pe navă și i-au azvârlit în spațiu până la ultimul. Doar prospăturile au rămas în viață pe **Paraiso**.

— Quebec, am stabilit o legătură sigură cu Marcus Garvey.

— Fă-mi legătura, te rog.

Relocalizare. Dislocare. O navă baros de un sfert de milion de tone, lungă de un kilometru stând în echilibru pe un singur lonjeron zvelt. Obiectivul cu deschidere unghiulară mare îndepărtează perspectiva cu o iuțeală nebună. Amețitoare. Dar se poate vedea cum e realizat numărul de echilibristică. La un capăt al coloanei acceleratorului se află o sferă neregulată din gheață încrustată cu nichel, iluminată spectral de contralovitura plasmiei, iar motoarele instalate pe ea varsă valuri de ținte false, fiecare purtând amprenta radar a unei nave baros. Ca o contragreutate, de pe traiectoria orbitală se vede și opalul clar al Pământului, cu sudul Africii răsturnat ca un

deget acuzator, acoperit periodic de aura alb-albăstruie a propulsiei inerțiale funcționând pentru intrarea pe orbită. Și chiar în mijloc, exact deasupra capului, la centrul puterii de radiație, printre ciorchinii de alveole de mediu, armele și antenele de comunicații adăpostesc globuri ciudate, cu margini moi, de verdeață. Copacii vidului. Pădurile nopții. Numeroase siluete se deplasează cu agilitate simiană printre copaci, pe deasupra alveolelor și de-a lungul axelor și lonjeroanelor. Toussaint nu are nevoie de amplificatorii de imagine ca să vadă că ființele acelea cu patru brațe sunt autonome și se mișcă liber în spațiu. Lungile lanțuri de lumini desfășurate pe fundalul nopții reprezintă nave-surori deplasându-se în tăcere; licăririle puternice și grăbite de lumină actinică sunt jaloane, ținte false, nave de luptă, proiectile ce constituie avangarda flotei.

E minunat. Frumos. Toussaint a fugit din casa tatălui său tocmai pentru a descoperi lucrurile acestea, dar nu a reușit să le afle.

Dislocare. Relocalizare. Alveola de mediu era transparentă față de spațiu. În fundal: **quadros** cu blănuri minunat de strălucitoare, grupate aleatoriu în jurul ciorchinilor de instrumente aflate în plutire liberă. O moartă, frumoasă și fără vârstă, ocupă centrul prim-planului. Pielea ei avea un model pestriț, precum cel al umbrelor proiectate de un frunziș.

— Arăți grozav, Marie-Claire, spuse Quebec.

— Mulțumesc, **companero**, răspunse femeia cu un ușor accent aristocratic spaniol.

Când vorbi, petele bioluminiscente de pe umeri și sfârcuri se luminau, iar pe cerul dinapoia ei se desfăcură flori de un albastru odihnitor care apoi se stinseră. Marie-Claire coborî privirea către un afișaj nevăzut.

— Ritmul de uzură al tunurilor este de treizeci la sută pe oră. Apreciem că se va atinge șaptezeci la sută când ne vom apropia de perigeu. Am pierdut navele Babylon and Ting - o lovitură de tun glisant, ceva mai devreme -, iar Susie Q, un miez de prelucrare semiautomat cu propulsie luminoasă aflată în avangardă, a recepționat lovitura unui

escadron de bombardiere logice. Tunurile noastre glisante au distrus bombardierele dar până nu deplasăm o echipă tehnică pentru reparații, Susie Q rămâne o epavă zburătoare. În rest, penetrarea flotei principale este cu patruzeci la sută sub cifra anticipată. Linia de tunuri absoarbe focul de artilerie și de fesiere, iar interceptoarele distrug proiectilele și navele de luptă. Rezistăm bine, Quebec.

Scânteii strălucitoare ricoșară din scheletul lui Marcus Garvey. Interceptori de control virtuali, îl informă pe Toussaint un text apărut pe ecran, derulând specificații, poziționarea armelor, delta V-uri și orbite fracționale.

— Dușmanul evacuează fabricile, Marie-Claire. Faza întâi s-a încheiat. Le-am penetrat canalele de intrasisteme. Texeira, arată-i!

Fragmente de imagini atroce derulate cu viteză. Moarta strânse din buze. Pielea căpătă o culoare întunecată, de toamnă sosită pe neașteptate. Aura exploziilor din spațiu o învălui pentru o clipă.

— Pe navele auxiliare dispunem de instalații de reînviere în masă, vorbi ea încrâncenată. O parte din prospături vor trebui să-și aștepte rândul. Sunteți în legătură cu ei?

— Gata pentru conectare, anunță Huen. Ești în legătură cu sistemul executiv de comandă Tesler-Thanos. Canalul e de tip fascicul îngust, codificat, și nu poate fi interceptat decât din locul în care ne aflăm. Ei au legături cu Consiliul Rihi și, în mod indirect, cu Comandamentul Orbital. De asemenea, voi beneficiați de acces non-interactiv, numai citire, la ierarhia managerială completă Tesler-Thanos, și facilitățile de explorare-compilare a rețelei de informații. (Vederea din spațiu se dizolvă într-un colaj de imagini cu rezoluție redusă ale navetelor transportoare desprinzându-se din ecluzele de andocare ale fabricilor, cadre aeriene ale orașelor cuprinse de vâlvătăi ale armelor orbitale, rotindu-se ca să ochească ținte încă nevăzute). Detectorii de siguranță vă vor avertiza dacă Tesler-Thanos vă prind trăgând cu urechea, așa încât să nu fiți voi cei spionați.

Casca arătă din nou moarta căpitan și flota ei elegantă și tăcută, coborând spre Pământ.

— Bună treabă, Quebec. Femeia aruncă din nou o privire la displayul invizibil - 'latoarele rulează chiar acum probabilitățile revizuite. Potrivit informațiilor pe care ni le-ați dat, pot afirma că o să ajungem acasă fără probleme. Vă mulțumesc, **companeros**. Trecem la faza doi a acțiunii.

O lumină albă inundă alveola; în spatele ei se afla un punct roșu pulsator. Imaginea se cutremură violent. Alfanumericele de pe ecran urlau avertizând zeci de pericole. Moarta se apucă de barele de sprijin de deasupra capului, ca să se echilibreze. Acum se văzură și mâinile inferioare, introduse în mânușile grele de manipulare.

— Am intrat în alertă maximă, spuse ea calm, punând deoparte gluga audio-vizualizare a camerei video. Un proiectil cât pe-acți să ne atingă, și alte șase, opt, Dumnezeuule, douăsprezece care se îndreaptă spre noi.

Pe fundal, membrii echipajului, cu minunatele lor marcaje, plonjau, adunându-se în jurul dispozitivelor de control ca să-și ocupe posturile de luptă.

— Ne vedem în cer, Marie-Claire.

— Ne vedem în cer, Quebec, îi răspunse femeia și zâmbi. Succes la întâlnirea cu tatăl tău.

Vizorul se stinse. Mugurii din melcul urechii șopotiră un zgomot cu spectru continuu și uniform. Legătura fusese întreruptă. Prăbușit, nenorocit, legat de pământ și dureros de pieritor, Toussaint se decuplă din scaunul informațional. I se arătase adevăratul zbor, zborul absolut, ca poezie și, în punctul culminant al urcușului, penele fragile îi fuseseră smulse.

Adevăr și mister. Toate lucrurile pe care voise să le afle la momentul potrivit îl anunțau că acum era clipa, acesta era locul.

Adevăratul nume și adevărata natură. Familiaritatea lucrurilor pe care nu le-ar fi putut cunoaște decât în abstract. Era suficient dacă știa doar șase. Porfirio Kazantzkes, slujbaș bun și credincios, de la care Toussaint nu reușea să-și dezlipească privirea chiar în

clipa când moartea își împreunase degetele în jurul țestei lui. Și gestul dezinvolt de rămas bun al moartei care conducea nava.

— Quebec, vreau să știu chiar acum. Cine sunteți?

Cel care-și spunea Quebec privi către adjuncții lui.

— Am asigurat camera, spuse Huen/Teixeira, care ieși ultimul din virtualitate. Vor avea nevoie de echipament greu de tăiere ca să treacă de zăvoarele duble. Etajul la care se află apartamentul este practic etanșat. Cel de deasupra noastră nu poate pleca nicăieri. Ai timp nelimitat la dispoziție.

— Spune-i, Quebec, îl îndemnă Shipley, mângâindu-și ciolanele bătrâne și încheieturile înțepenite. Merită să știe. Totul.

Quebec făcu un semn către un scaun liber, scăldat într-un fascicul de lumină albă.

— Vino, șezi, Xavier. Știu că ai auzit multe povești în noaptea asta, dar te rog să mai ascuți doar una și apoi vei înțelege. Totul.

Patruzeci și două de ore, douăzeci și șapte de minute.

— E ușor să trăiești, pe mine dispariția mă îngrozește de moarte, spuse Camaguey, stând pe marginea acoperișului de la Los Robles, mângâiat de vânt și ud learcă. Sub picioarele lui începea Necroville.

— Exact ca în cântecul acela de demult, urmă el așezându-se pe marginea de la Los Robles, cu picioarele atârând în gol. „Sătul de viață dar mă tem să mor”. Am văzut odată, o reluare a unui spectacol vechi de-al lui Judy Garland, dinaintea nașterii mele. În prima parte erau cântece vechi cu Sinatra și Dean Martin, duete, triouri. Cam artificiale și lipsite de viață, deși cântecele sunau nemaipomenit. Apoi, în a doua parte, pe scenă apărea doar Judy în fața numelui scris cu lumini pe fundal: Judy. A interpretat un cântec vechi „Ol’ Man River”. De atunci n-am auzit pe nimeni care să-l cânte la fel. Când a ajuns la versul „Sătul de viață, dar mă tem să mor”, îți spun că m-au trecut fiorii, fiindcă dintre toți care au cântat cândva

cuvintele astea, ea a fost singura care exprima adevărul.

Așezată lângă el, Nute molfăia o piersică șterpelită din jungla de pe acoperiș. Azvârli sâmburele în noapte. În fosta parcare de sub ei piața își încheiase ultima tranzacție exact la miezul nopții. Zgomotele lichide ale carnavalului se mutaseră în alt cartier, depărtat.

Nute își legănă picioarele deasupra străzii.

— Ca să înțelegi moartea trebuie să fii adult. Adolescenții nu pot muri. Ei trăiesc etern. Adulții mor, iar faptul că știu lucrul ăsta îi transformă. Acolo – și arată cu degetul în spate, către luminile îndepărtate ale orașului cârnii – se află cultura adolescenților. Fiindcă vedem cum nanotehnologia îi readuce la viață pe morți, ne închipuim că putem trăi veșnic, așa că nu mai credem în efemeritatea noastră. Și atunci trăim de parcă nu vom muri nicicând. Suferim o regresie. Devenim o civilizație de adolescenți. Însă Postulatul lui Watson – cel ce spune că primul lucru pe care-l obținem prin nanotehnologie este nemurirea – nu se adevărește. Corolarul lui Tesler reprezintă ceva cu totul diferit. N-am obținut nemurirea. Avem doar reînvierea. N-am înfrânt moartea. Dincolo de moarte, am descoperit ceva care sună, miroase, are gustul, pare și seamănă cu ceea ce considerăm viață, dar numai trecând prin moarte poți afla adevărul. Cei vii nu pot cunoaște decât speranța nemuririi. Te asigur că, dacă scoatem din discuție catastrofele de proporții cosmice, viața mea se măsoară acum cu cea a universului. Simt translația continentelor. Aud cum se macină munții și se transformă în pulbere. Văd mișcarea stelelor pe orbite. Simt cum se răcește soarele care-mi luminează pielea și cum se rotește galaxia. Luna se va prăbuși de pe cer și se va sfărâma, iar eu voi fi acolo. Soarele va înghiți Pământul și, cu un fascicul de plasmă, îl va face pe Jupiter să fiarbă, iar eu mă voi afla acolo. Sistemul solar va deveni o nova și va colapsa într-o stea neutrinică, și Nute o să fie de față. Asta sunt eu, Camaguey. Toți suntem astfel de creaturi.

Îndepărtându-se, norii de furtună ajunși la marginea orizontului străluceau, scuișând fulgere sângerii.

Camaguey nu era decât o mână de ore care i se scurgeau printre degete.

— Yoghinii din India au folosit analogii ca să exprime perioadele uriașe de timp ce compuneau ciclurile divine ale Upanișadelor, continuă Nute. Culese caise umede dintr-un copac modificat genetic care-și lăsase crengile peste marginea clădirii și le împărți cu Camaguey.

— Imaginează-ți un cub de piatră cu latura de un milion de kilometri care este de un milion de ori mai dur decât diamantul. Închipuie-ți că o dată la fiecare un milion de ani, o ființă angelică aflată în trecere îl mătură cu poala veșmântului: imaginează-ți cât timp i-ar trebui să roadă acel bloc de piatră.

— Apoi imaginează-ți asta întâmplându-se de un milion de ori, spuse Camaguey. Apa de ploaie și zeama caisei curgeau înfrățite pe obrajii lui. Știu povestea. Ai mei erau catolici - le plăcea să folosească exemplul ăsta ca pe o analogie a iadului: atâta vreme scursă și **totuși n-a trecut nici măcar o clipă a eternității.**

— Poate că e ciudat, dar exemplul mi s-a părut dintotdeauna tulburător. Nute își lăsă capul pe spate, îngăduind picăturilor de ploaie s-o lovească drept în ochi. E grozav pentru masochiști. Un trilion de milioane de ani în lanțuri, având inele de fier cu țepușe în jurul mădularului și chinul nici măcar n-a început. Extaz. Deși cred că dacă ți-ar face plăcere, n-ar mai fi un iad. Dacă Dumnezeu ar dori să te pedepsească cu adevărat, ai spune **biciuiește-mă, biciuiește-mă**, iar el ți-ar răspunde **NU**. Ți-a i adevăratul sadism.

Patruzeci și două de ore și zece minute, iar noi dezbatem aspecte de finețe ale teologiei comparative și ale practicii sadomasochiste.

— Am nevoie de ceva mai mult decât o simplă speranță că eul meu, acest sentiment că sunt o persoană, că sunt unic îndărătul perechii ăsteia de ochi și că nu mai există altcineva acolo, că ceea ce sunt acum va trece și dincolo de moarte. De când am aflat, de când 'latoarele medicale au confirmat diagnosticul, am încercat să mă conving că va fi

ca o cădere în somn, că lunec și-mi pierd cunoștința, că nu trece nici o clipă până când mă voi trezi. Dar nu pot, Nute. Moartea nu e somn, așa-mi spune o voce. Conștiința se stinge și nu se mai aprinde la loc – niciodată, nu – iar mintea mea superconștientă de sine se învâрте amețitor, îngrozită de un asemenea gând. Vreau să cred, dar nu pot.

— Camaguey, n-o să te mint. Uite o chestie nouă: o prostituată care nu-și minte clientul. Moartea nu-i somn și nici o scufundare lentă în non-conștiință. Moartea întrerupe somnul, sfărâmă visele, destramă non-conștiința. E o lumină mai strălucitoare decât oricare alta, o trezire într-un moment de luciditate maximă.

— Și după acest moment?

Nute nu-i răspunse imediat, ci smulse o frunză de palmier și, prinzând-o ca pe o trestie în palmele închise, suflă printre degetele mari. Începând să vibreze, frunza plânse aidoma unui animal chinuit.

— „M-am dus la Bătrânul Pământului ca să-l rog să mi arate Calea”, vorbi ea. „A ridicat o piatră uriașă de pe podeaua peșterii, și dedesubt era o gaură întunecată”. „Asta e calea”, mi-a zis. „Dar nu sunt lumini și nici trepte!” am strigat. „Trebuie să te arunci înăuntru”, a zis Bătrânul Pământului. „Altă cale nu există”. John Bastardul obișnuia să scrie maldăre de asemenea prostii, despre care credeam că-s al dracului de profunde, până când am descoperit că totul era doar extras din alți scriitori și amestecat, având și numere de serie trecute în fișiere.

— Nu-s pregătit.

Nute se ridică.

— Dar cine e, Camaguey? Cine poate spune morții: Acum sunt gata, poți să mă iei? Câți oameni vor muri în noaptea asta fără să fie pregătiți? Într-o epavă în flăcări pe autostradă, într-o navă prăbușindu-se spre pământ cu viteza de zece kilometri pe secundă, cu gâlgâitul propriei vome răsunându-le în plămâni, în vârful unei lame într-o luptă, cu un glonț tras de amant drept în urechea stângă, cu creierul făcut chiseliță de crosa de baseball a vreunui jefuitor, în accidente provocate de lifturi, automobile sau

în dezastre industriale? Crezi că vreunul dintre ei e pregătit? A fost vreunul avertizat că va muri? Crezi că poate cineva să oprească mașina cu două secunde înainte de impact sau să mențină avionul la douăzeci de metri deasupra solului și să-i spună morții: n-ai putea să mai zăbovești puțin, mai am de rezolvat niște treburi? Te-ar invidia cu toții pentru rația de ore pe care le mai ai de trăit, pentru șansa ce ți s-a acordat ca să-ți iei rămas bun, să te împaci cu toți cunoscuții, să-ți orânduiești afacerile, ba chiar, cum spui mereu, **să te pregătești.**

— Relații... Afaceri... Nu cred că mai poți îndrepta ceva din astea acum. Trebuie să mă pregătesc pe mine însumi. Simt nevoia să mă pregătesc, să-mi aflu calea, poteca de urmat astfel încât, atunci când voi ajunge la capătul ei să pot zice: „Acum, acum sunt gata, pot pleca”. Vreau s-o i-au de la început, vreau ca viața asta eternă despre care mi-ai vorbit, să înceapă acum. Chiar cât mai sunt viu, vreau să devin o părticică din poporul morților.

— „Dacă slugile împăratului îți vin acasă în toiul nopții, nu e mai bine să intre ca oaspeți, decât să-ți spargă ușa?”

— John Bastardul.

— În stil kafkian. Vrei să cunoști dinainte ce înseamnă poporul morților: există un loc în care poți înțelege asta. Undeva, în oraș, se va petrece o sfârșită, poate reușim s-o găsim. Și, pe drum, nu se știe peste cine sau peste ce vom da. Calea parcursă contează la fel de mult, sau chiar mai mult decât destinația.

Automobilele sunt gloanțe asasine de mare viteză cu cămașă de oțel; zece metri de bronz auriu, gri-verzui, suspendați între netezimi de fiară rapidă. Aripioare și carenaj, rotunjimi care să permită viteza și linii aerodinamice; ceea ce aude acum Camaguey dansând în susul și-n josul spectrului armonic sunt motoare cu ventilator în carenaj inelar făcute pentru liftere? Salopetele impermeabile, utilizabile pe orice vreme, strălucesc în ploaie, mecanicii și tehnicienii aleargă de colo colo ca niște furnici lucrătoare care slujesc o regină

umflată și greoaie. Nu, analogia nu merge, se gândește Camaguey, care stă pe parapet și privește în jos la marginile povârnite din beton, practicate în tăietura neisprăvită a **metropolitano**. La aceste mașini de curse stradale există ceva frumos și vorace, prea asemănător călugăriței. Sugerând că ar fi în stare în orice clipă să se răsucească și să-și devoreze curtezanii; sugându-le sângele, limfa și seva pentru a le servi drept combustibil.

— Să ne apropiem, îl îndemnă Nute, făcându-și loc printre amatorii de curse.

Haina din brocart verde cu auriu pe care a îmbrăcat-o în turn flutură în urma ei ca un stindard de luptă. Spectatorii se înșiruie de ambele laturi ale pistei, pe câte patru-cinci rânduri. În spatele umbrelei sub care se adăpostește agentul de pariuri se află o scară de verificare. Fușteiele sunt alunecoase din cauza ploii. Camaguey, atent cu propria-i viață până în clipa finală, coboară încet, treaptă cu treaptă. Zgomotul motoarelor ambalate reverberează asurzitor între zidurile înalte din beton.

— Luis! strigă Nute încercând să se facă auzită peste vuietul motoarelor înfuriate. Un bărbat înalt de origine afro-hispanică, îmbrăcat cu o jachetă pe care scrie **Equipo Raya Verde**, se întoarce azvârlind un vârtej de picături de ploaie de pe cozorocul șepcii.

— Nute! Se îmbrățișează și-și sărută palmele unul altuia, așa cum obișnuiesc morții.

— Ți-l prezint pe Camaguey! răcnește Nute. Un prieten. Îi arăt ce înseamnă viața dacă are **cojones**²⁸ să se agațe de ea. (Bărbatul îl măsoară bănuitor pe Camaguey: viu, mort, plătit, neplătit?) Cum merge treaba?

— Probăm un nou hibrid, urlă Luis. Tehnicienii echipei se dau la o parte când el se apropie cu oaspeții să le arate automobilul. Ar trebui să ne dea un avantaj de doi virgulă doi la sută față de ceilalți concurenți în ceea ce privește raportul masă/energie. Pe de altă parte, doar noi am anticipat că va ploua.

Louis își plimbă degetele peste zimții și denivelările

²⁸ cojones (lb. span.) - testicule. (n.tr.)

roților motoare înalte de un stat de om.

— La ce mai folosește o prezicătoare dacă nu poate ghici corect cum va fi vremea? strigă Nute.

În carapacea fuzelajului se deschide o porțiune de aproape un metru lungime. O chinezoaică într-o corpomănușă de virtualizare stă întinsă pe un pat moale din gel amortizor. Tehnicienii echipei verifică interferențele, conectările, telecomenzile. Diagrame de testare și semnale de ieșire apar pe aparatele portabile de măsură.

— Numai sub Saint John există sute de kilometri de tuneluri de metrou abandonate, galerii de drenaj și râuri îngropate, toate întunecoase și negre precum păcatul, zbiară Nute. Totul se face prin simulări de virtualitate. Radare, senzori de apropiere a obstacolelor, amplificatoare de imagine, vedere nocturnă.

Femeia-pilot sărută mâinile fiecărui membru al echipei. Nute e ultima din șir.

— Să zbori și să arzi! îi urează ea.

Sincer binecuvântată, chinezoaica zâmbește și-i strânge mâna în semn de solidaritate. Negăsindu-și liniștea interioară, Camaguey privește la cupola opacă închizându-se etanș deasupra ei. Se gândește la toți piloții care, întinși în coșciugele lor, aleargă orbește prin lumea subterană a orașului. Gemetele motoarelor cresc în intensitate până ajung un urlet constant. Arbitrii cursei îndepărtează turmele echipelor de tehnicieni de lângă vehicule. Nute îl târăște pe Camaguey către o tribună neacoperită și udă, așezată într-o latură. Vorbele nu se mai înțeleg nicicum în clipa când mașinile cuplează turbopropulsoarele și vin, învăluite în nori de stropi de apă, spre linia de start. Profundoarele se mișcă dintr-o parte în alta, eleroanele se brachează în sus și în jos.

— Folosind principiile aerodinamicii, pot urca pe pereți ca să se depășească una pe alta, răcnește Nute în urechea lui Camaguey. Nu ți se pare demential?

La jumătatea debleului lung de un kilometru, cele cinci mașini se întorc și se aliniază. Gura tunelului e o suprafață

de întuneric neiertător. Ca niște lipitori, stalactitele atârnă de buza superioară; colți din calcit. Urletele individuale ale motoarelor se amestecă într-un răget asurzitor. Debleul de beton se cutremură din toate moleculele. Din eşapamente țâșnesc evantaie de stropi și de aburi. Sus, pe podiumul construit în perete, starterul - o femeie - ține steagul ridicat. Mașinile tremură, încordându-se în hamurile care le țin prizoniere.

Steagul coboară. Cinci săgeți din tectoplastic și energie se aruncă spre intrarea în tunel. Într-o clipă trec de standurile echipelor. Și împotriva propriei voințe, împotriva a tot ce știe despre sine, Camaguey, țâșnește în picioare, laolaltă cu toți ceilalți, sărind, vânturându-și pumnii în aer, strigând și urlând mut în vârtejul tunător al motoarelor, **vaya, vaya, Raya Verde!**

Și, mai departe, prin rămășițele carnavaulului pe sfârșite; procesiuni întorcându-se acasă, victorioase sau abătute, după judecată, Nute îl conduce pe Camaguey printre garduri din sârmă și Sfinți Anton din plastic de dimensiunile unor blocuri de locuințe și printre dansatori pictați în culori luminoase, spălate pe alocuri de șuvoaiele ploii, care stau legați de baloane umplute cu heliu având forme de heruvimi. Pe lângă ei trec travestiți minunați; Maria Mamă Țărână și Infante Jesu, Key și Rein; Noptii Morților, se apleacă până la pământ ca să-i binecuvânteze. Seu Obuluwaye Călătorul Noptii, se strecoară pe lângă ei încorsetat în lycra cu dungi de jaguar.

— Noaptea-i a noastră, Camaguey, afirmă Nute. Decretăm: noaptea și viitorul. În fiecare secundă a fiecărei zile va fi câte unul de-al nostru. Zeci, sute, mii dintre noi. Creștem. Cei de dincolo de gardul de sârmă vor fi într-o bună zi, înăuntru. Peste alți șaptezeci de ani, acest oraș va fi în întregime al morților. Lung de o sută de kilometri și lat tot de o sută. Cu toții morți. Cât va mai dura până când statul, Rimul, Mama Pământ, vor deveni un popor de morți, o planetă moartă? Nici nu-i de mirare că Morții Liberi au întors Luna pe dos: la ritmurile de înlocuire a populației din prezent, când nimeni nu moare, după

douăzeci de ani curbele demografice vor urca asimptotic. Viitorul nostru e acolo, departe, planeta asta nu poate susține toate viețuitoarele care se bizuie pe resursele ei. Îmi amintesc o înspăimântătoare parabolă malthusiană de demult: indiferent cât de mic ar fi procentajul, orice creștere necontrolată a populației va declanșa sigur un proces accelerat până acolo încât universul nu va mai fi altceva decât o sferă de carne umană, lărgindu-se spre exterior cu viteza luminii. Constrângerile impuse societății morților nu contribuie cu nimic la găsirea răspunsurilor la aceste întrebări. Morții sunt cârpăciți pentru o generație viitoare. Eu voi fi acolo. Tu vei fi acolo. Tot acolo se vor afla și cei care ne-au fost dușmani. Vom ajunge cu toții acolo când se va răspunde la toate întrebările. Putem aștepta. Noi avem timp. Ziua de mâine ne aparține.

— Dar, întrebă Camaguey, ce se va întâmpla în ziua aceea, peste o mie, zece mii sau un milion de ani, când te vei trezi și vei descoperi că nu mai ai ce să aștepti? Ce vom face atunci când nu va mai rămâne nimic nou sub soarele ăsta sau altul?

— Vechiul argument „Raiul e plicticos”, oftă Nute. Eternitatea e un mare Grup de Interacțiuni Stimulatoare ale Conștiinței Sonoma. Rahat! Nici ca teologie nu slujește la nimic. Din ce fel de rai diavolesc ai ajuns să dorești să ieși, fiindcă te plictisești până la greață? ăsta nu-i rai, ci iad. Orice rai care se respectă cât de cât trebuie să devină din ce în ce mai bun. A fost grozav dimineață când te-ai trezit, dar așteaptă numai să vezi ce-o să fie mâine. Ai întâlnit pe cineva care socotește că-i mai bine să fii mort? Cine-și face griji de pe acum că peste milioane de ani are să se plictisească? Cine nu-i îndrăgostit nebunește de ideea că totul va continua să existe? Băiețaș din carne, viața reînviată nu-i deloc diferită de viața cărnii: cu toții o trăim zi după zi. Nici tu nu poți înțelege eternitatea, și nici noi. Tot ce cunoaștem sunt amintirile noastre de ieri, speranțele noastre de mâine, bucuriile și durerile zilei de azi. Așa că vom ajunge acolo, zi cu zi. Într-o infinitate de timp există loc pentru o infinitate de satisfacții și surprize.

Și vom avea necazuri, inimi sfărâmate - asta e sigur - dar și așa-i bine, fiindcă toate înseamnă sentiment, emoție, viață.

Cunosc un tip, rulează niște bani de-ai mei prin tot felul de afaceri necurate, înțelegi, o chestie **caballeria**. Pentru el raiul reprezintă un teren de golf. Ăsta-i adevărul, Camaguey. Privește viitorul și vede un teren de golf perfect întreținut, vede obstacole pe Lună și piste înverzite în **calderas** de la Olympus Mons și cluburi de golf pe Pluto. Ar fi cel mai fericit să-și petreacă eternitatea jucând golf, și știi de ce? Pentru că niciodată nu va atinge perfecțiunea în joc. Chiar dacă ar exersa un milion de ani, limitele umanității lui nu-i îngăduie să facă un tur complet de găuri. Nici măcar pe Pluto. Dacă ar reuși, ar distruge jocul. După aceea n-ar mai putea spera decât să-și egaleze propria performanță. Perfecțiunea înseamnă stază și moarte. Imperfecțiunea e schimbare și viață. Umanitatea noastră, dacă nu cumva cerul face ca viața să se desfășoare în felul ăsta care e cel puțin preferabil morții.

— Vino. Aici! (O parcare multietajată, datând din zilele de glorie ale automobilelor și fetelor, ajunsă acum o ruină în care pătrundea ploaia). Dacă la noapte va avea loc o Sfărâmare undeva în orașul ăsta, Florda Luna sigur știe și locul exact. Ea știe și vede totul.

Floarea Lunii, începe Nute să strige către nivelele superioare șiroind de apă. **Floarea Noptii, am o întrebare pentru tine.** Un șuvoi măricel de apă curgând în josul rampei aduce șuvițe și picături sclipitoare prin spațiile deschise ale parării. Ies pe acoperiș. Pentru Camaguey, Orașul Mort e o dimensiune a ecranului argintiu, amintiri despre praf de stele rămas în ploaie. Clark Gable, Bogart, Maureen O'Sullivan. Gutman și Domnul Joel Cairo. Hoțul din Bagdad. Un trup negru - prea mare, prea neregulat pentru a se apropia de umanitate - e profilat între el și Spencer Tracy din Bătrânul și Marea. La distanțe egale în jurul lui se află antene portabile de satelit și conectori; fâșii lungi de cablu îl îmbracă în falduri.

— Hei, Florda Luna, sunt eu, Nute. Cum o mai duci?

Camaguey o vede pe prezicătoare în lumina filmului proiectat pe ecran și simte că o furie sălbatică îl înecă. Elena! Este Elena, cea care n-a intrat niciodată în cuva Isus, care nu a fost evacuată, în marea uitării, a cărei copiere eronată s-a dublat, împătrit și multiplicat geometric, logaritmîc până cînd din ea n-a mai rămas nici un cîrmei care să poată fi recunoscut drept Elena.

— Isuse, Nute!

— Hei. Ssst. Nu-ți pasă de sensibilitățile altora?

Dacă ar fi fost înălțată la rangul de zeităte aztecă, Shirley Temple ar fi putut deveni prezicătoarea supranumită Floarea Lunii. O fată de nouă, zece sau unsprezece ani stă pe un scaun din plastic. Capul, umerii, cea mai mare parte a torsului ei, sunt înconjurăte de o aură de excrescențe și diformități din tectoplasmă: coarne, cîrcei, prelungiri care arată ca niște pene turnate din obsidian, măști de animale și pliscuri de pasăre, cocoășe, încrețituri și forme geometrice care nu au nici un corespondent biologic. Cabluri și colaci de conectori-interfață șerpuiesc de sub evantaie și crește și sunt legate de echipamentul de comunicații alocat. La un anumit moment în procesul de copiere eronată, picioarele și antebrațele s-au sudat de scaunul din plastic. Însuși fundul acestuia a încolțit rădăcini, fixându-l și făcându-l de neclintit din acoperișul de beton al parcării. Reușește să-și miște capul doar cît să-i salute pe Nute și pe Camaguey. Aura fantastică scoate clinchete și zornăituri. Zâmbește foarte frumos, așa cum fac fetele de nouă-zece-unsprezece ani. Ploaia îi șiroiește pe chip.

— Încearcă să mă bruieze, dar nu vor reuși să mă deconecteze, îi anunță ea. Bruiaj mâine, bruiaj ieri, dar niciodată bruiaj azi. Vocea îi este perfectă, cu excepția acelei nuanțe de preștiință pe care Camaguey o detectează în vocile tuturor morților. Canalele de știri îi mint. Toate loviturile au atins doar ținte false. Flota principală e intactă, în timp ce sistemele automate de apărare se deteriorează continuu prin uzură. Echipajele însărcinate cu defensiva sunt evacuate de remorchere intra-orbitale

până în zone prestabilite de întâlniri cu navele de coborâre. În ceea ce privește victoria tactică, estimările Consiliului Rim, ale Pan-Europei și ale **corporadas** orbitale vorbesc de cifre situate în jur de patruzeci și trei la sută.

— Victorie tactică? întreabă Nute.

— Dezangajarea forțată a navelor Morților Liberi cu prețul unor pierderi care se ridică la șaptezeci și cinci la sută. Prezicătoarea clipește. Picăturile de apă de ploaie se scurg de pe numeroasele culmi și puncte ale aurei. Văd că sărbătoarea băloșilor se întinde dinspre La Brea. Elementele s-au încăierat cu membrii cultului adamist. Urâtă treabă.

— Adamiști? intervine Camaguey.

— Îl consideră Dumnezeu pe Adam Tesler, zice Nute. Creatorul, salvatorul, mântuitorul, prietenul lor, mesia. Sunt copiii lui, reînviați pentru a deveni noua umanitate a noului Eden: absolviți de păcate, perfecți, nemuritori. Așa cum ți-am spus mereu, băiețăș din carne, suntem în Necroville.

Copila moartă continuă:

— Încerc să corelez asta cu rapoartele pe care le-am interceptat pe canalele folosite de **seguridades** în legătură cu o pană de curent de la Poarta Sunset și cu două explozii nanotok înregistrate în aceeași zonă, una în interiorul, alta în afara granițelor cartierului Saint John.

— Tu vezi totul, Floarea Lunii, spune Nute, așezându-se pe parapet. Vreau să găsesc Sfărâmarea. Știu că va avea loc una în noaptea asta, așa se întâmplă în fiecare Noche de los Muertos.

— Foarte ușor. Delong și McCadden. Există o comunitate mărunță de ateliere manufacturiere în spatele lor. Și acum întreabă-mă ceva care să o onoreze pe singura prezicătoare adevărată.

— Perfect. Poți să-mi spui dacă vom mai avea lume în dimineața asta?

Prezicătoarea închide ochii. Camaguey scutură din cap, încercând să scape de un scheunat ascuțit care s-a născut

în creier; o sarcină statică de magie rezonantă.

— Moartea e un timp nesfârșit, șoptește Nute. Toți morții, din trecut, prezent și viitor, există simultan. Floarea Lunii recrează timpul când exista moarte și transmite informațiile pe care le șterpelește din legăturile ei de sistem către morții din viitor, iar aceștia efectuează comparații cu amintirile lor despre ceea ce s-a întâmplat. Ni se va întâmpla, doar nouă.

— Nu crezi în chestia asta? întrebă Camaguey.

— Nu, dacă nu spune ceva frumos despre mine.

Floarea Lunii vorbește:

— Roți înăuntru și roți în afară. Piesa zilei este **Oedipus Schmoedipus**, dar numai omul din turnul înalt știe asta. Ceea ce nu bănuiește nici unul dintre actorii principali este că figuranții pot să-i doboare. Totul sfârșește în foc. Durerea și pieluseaua caldă se asortează bine. Există un oraș în care zidurile sunt alcătuite din amintiri comprimate. Le vor căpăta cei care-și vor pierde viața, iar cei care-și iubesc viața le vor pierde. (Zâmbește). Așa zic morții zilei de dincolo de mâine.

— Floarea Lunii, știi că lucrurile astea înseamnă doar ce vrei tu, spune Nute.

— Adevărul e ascuns, numai urechea credinței poate să-l audă vocea.

— Cinicii înrăiți ca Nute ar fi convinși doar dacă ar putea auzi vocea adevărului fără credință. Limpede și neechivoc. Vino, **compadre**. La Sfărâmare.

— O Sfărâmare? întrebă Camaguey în timp ce vehiculul își croia drum printre focarele, mereu schimbătoare, ale tulburărilor din Necroville, îndreptându-se către Delong și McCadden.

Nute îi răspunse evaziv:

— „Adevăr grăiesc ție, trebuie să renaști”. Sau ceva asemănător. Tradus brut în Angeleno.

Toți clopoței atârnați de tavanul taxiului clincheniră când motoreta trecu peste o groapă din șosea.

O Sfărâmare.

În spatele aparatelor amuțite se afla un depozit. Piloni de oțel, acoperiș din aluminiu ondulat, podea din beton turnat. Consolele pentru lumânări fuseseră lipite de grinzile tavanului cu rășini epoxidice. Hieroglife acopereau tavanul și pereții: contururi de palme trasate cu vopsea verde. Simboluri de ochi, un oval conținând un iris negru. Spirale roșii, rotindu-se în sensul invers acelor de ceasornic.

Oamenii așteptau aliniați de-a lungul fiecărei laturi a depozitului. Camaguey aprecie numărul lor la mai bine de șase sute. Șezând turcește, cele două grupuri se aflau față în față, despărțite de un spațiu de patru metri.

Intervalul acela nu era pustiu. De-a lungul întregului depozit se întindeau, așezați unul lângă altul, douăzeci și cinci de cilindri grosolani din lut, pictați cu simbolurile atotprezente mâini, ochi și spirale. Camaguey socoti că fiecare avea trei metri lungime și un metru și jumătate lățime.

Depozitul răsună de muzica palmelor care loveau în metal și în beton, ca în tobe. Jumătate din oameni băteau un ritm complex în cinci timpi pe brațe, podea, pereți, stâlpi, în timp ce restul, ținând ochii închiși, întindeau mâinile, se aplecau încet în față, apoi se înclinău încet când într-o parte când în cealaltă, transmițând un val de mișcare prin toată mulțimea. La fiecare cinci repetări ale motivului muzical, cei care pocneau din palme își azvârleau brațele înainte și arătau către omologii lor de dincolo de spațiul despărțitor iar aceștia, fără să piardă nici o măsură, preluau și continuau ritmul în vreme ce oamenii aflați pe partea dreaptă începeau mișcarea. Muzica și dansul continuau, trecând dintr-o parte în alta. Dezvoltarea ritmurilor în măsura de cinci pe cinci găsea frecvențe rezonatoare în fiecare particică din Camaguey: în inimă, plămâni, de-a lungul traiectului digestiv, în tresărirea sinapselor și în mișcarea globilor oculari.

— Exersează de la căderea serii, îi strigă Nute la ureche. Foarte curând vor pierde noțiunea timpului. Stări modificate de conștiință și altele de genul ăsta.

Îi găsi un loc pe podea la capătul celui de-al treilea rând de lângă ușă. În dreapta, o negresă cu țeasta rasă bătea din palme neluând în seamă nimic altceva decât rolul pe care-l avea în ansamblul muzical. Camaguey se strădui din răspuțeri să prindă ritmul complex și clătină din cap frustrat.

— Bate orice îți vine în minte, îl sfătui Nute. La o Sfârâmăre, nimeni nu știe dinainte ce muzică se va face. Orice poate deveni un motiv: circulația de pe stradă, zgomotele insectelor, darabana ploii pe acoperiș. Întotdeauna se improvizează, întotdeauna e altceva, schimbându-se mereu în cursul nopții. Eliberează-te. Uită de tine. Lasă-te surprins, șocat, îngrozit, ucis: orice, n-are importanță. Tu alegi. Dă-i drumul! Nu permite să ți se ia ce-i al tău.

Dar cum... se pregăti el să întrebe, însă muzica bătută din palme, curse și ajunse la el. O prinse în mâini. O rostogoli de colo-colo. O folosi, într-un ritm vechi-vechi și, pe măsură ce bătu din palme, descoperi ecouri în mâinile celor din jurul său. **Americano Indigena** aflată cu două rânduri în față și cu șase mai spre dreapta. Bărbatul cu chip de Bogart la douăsprezece persoane mai departe. Bărbatul/femeia cu cap de șacal, ca o zeitățe antică egipteană din rândul aflat în spatele lui. Ascultând, ritmul palmelor se îngemăna cu al lor. Pe măsură ce ritmul propriu se apropia de al lor, îi auzea din ce în ce mai puțin pe ceilalți. În dreapta nu mai exista nici o negresă. Nici Nute nu se afla în stânga. Camaguey dispăruse. Doar ritmul dăinuia. Fără să-și dea seama cum reușise să numere ciclurile complexe ale măsurii de cinci pe cinci, dăruie muzica palmelor celor de dincolo de spațiul despărțitor.

Un tremur zgudui cea de-a treia gogoasă din lut. Carapacea se undui și crăpă. Pe sol căzură solzi galbeni de pământ.

Ritmul trecu înapoi și reveni.

Cilindrul grosolan se despică. Înăuntru se zărea o mișcare întunecată: ceva se zvârcolea.

O mână apăru la lumină. Palma albă, dosul ei negru. A doua mână. Gogoașa se desfăcu pe centru, se rupse și căzu în două jumătăți.

În interior stătea întinsă o tânără negresă. Era goală. Pieptul i se ridica ritmic din cauza efortului făcut ca să spargă lutul. Ținea ochii închiși, fața ei exprimând pe rând nedumerirea, suspiciunea, speranța, spaima, emoția. Dând la o parte lutul ce-i era încă agățat de sâni, de dosul palmelor, de față, negresa se ridică în capul oaselor. Își îndepărtă gelul care-i ținea ochii închiși și-și privi mâinile. Auto-explorarea trecu de la mâini la brațe, de la brațe la picioare, de la picioare la trup, de la privire la atingerea realității de necontestat a cărnii.

— La început crezi că-i o iluzie, un vis de dincolo de moarte, spuse Nute.

De-acum fiecare cilindru răspunsese chemărilor muzicii ritmate. Din unii se zbătură să iasă, reînviați, bărbați și femei, alții se desfăceau și crăpau, alții doar tremurau în ritmul bățăilor din palme. Fără vreun semn sau cuvânt, muzica palmelor se transformă într-un cântec mai subtil, al degetelor: pocnite sau frecate de beton. Camaguey alunecă în ritm ca într-o pereche de mănuși vechi și prietenoase.

— Apoi te întrebi dacă nu cumva viața dinainte a fost un simplu vis, la fel ca **Indigenas** care cred că lumea se sfârșește în a treia zi și că ceea ce ni se pare realitate reprezintă doar visul nopții supreme. Atunci începi să pricepi că tot ce ți-am spus este adevărat. Da: ai trecut prin moarte și nu trebuie să te mai temi de ea. Da: ai corpul din vremea tinereții, dar acum este perfect, iar tot ce te-a făcut nefericit este îndreptat. Da: el nu va mai îmbătrâni, nu se va urâți, nu te va trăda așa cum a făcut-o corpul tău cel vechi din carne. Da: în noul corp ți s-a turnat întreaga experiență de o viață. Amintirile, obiceiurile și înțelepciunea. Da: totul e adevărat, e al tău. Privește-o, Camaguey, privește-o! (Negresa îngenunche printre fragmentele de lut. Își strângea propriul trup între brațe, legănându-se instinctiv în ritmul muzicii degetelor. Lacrimi

de bucurie nemăsurată îi curgeau pe față, strălucind în lumina lumânărilor). Nu te gândești la prețul ce trebuie plătit. Merită, oricare ar fi el. Ba încă și ceva pe deasupra.

Pe chipul femeii reînviatăe apărură o expresie de hotărâre. Își șterse lacrimile și încercă să se ridice în picioare. O dată, de două ori, mușchii nou-născuți o trădară. A treia oară se împinse într-o poziție stângace cu picioarele larg desfăcute. Sudoarea curgea șiroaie pe trupul care tremura de efort. Morții din primul rând se ridicară să o ia, să o țină. Să o îmbrățișeze. Reînviații se ridicau din celelalte gogoși, făcând primii pași împleticiți, plini de exaltare. Pe măsură ce erau înconjurați de noile lor familii, ordinea se destrămă.

— Vor avea nevoie de tați, mame, surori, frați, amanți... Au multe de învățat despre sine, societate, lumea în care au fost renăscuți. Atâta durere, pierdere și haos prin care trebuie să treci. Trebuie să înfrângi atâtea spaime. Nu toată lumea alege modul acesta de a reveni la viață, lutul și Sfărâmarea, dar pentru cei ce-o fac reprezintă cea mai puternică experiență a vieții lor.

Nute se înecă într-un suspin.

— Iartă-mă. Nu credeam că o să mă emoționeze atât de mult. M-am gândit că s-ar cuveni să vezi misterul și bucuria curată a actului și poate că asta te va ajuta să-ți înfrângi teama. Nu-mi închipuiam că o să mă tulbure atât de tare și de profund.

— Ai trecut prin asta, spuse Camaguey.

— Ploua și în noaptea aceea, când am ieșit.

— Vreau s-o fac și eu. Camaguey era neclintit. Nu vreau să fiu o simplă încărcătură într-o cuvă Isus, materie primă, decantată, purificată, azvârlită apoi în stradă. Vreau să sărbătoresc apartenența mea la poporul Mort. Deja mă simt de-al lor. Poți trăi o viață întreagă doar într-o noapte? Nașterea, viața de adult, dragostea, moartea?

— Să încercăm, propuse Nute.

Pe bulevard nu mai ploua. Atmosfera proaspătă, răcoroasă: simți aerul zorilor intrând în plămâni ca niște particule din pudră de diamante fin cizelate. Fiecare sunet

era limpede și precis conturat precum un ac de cristal: goana și foșnetul celor câteva vehicule de-a lungul bulevardului jilav, sunetele tobelor și marimbelor din **cuadras** unde se sărbătoreau victoriile carnavalului. Și odată cu limpezimea, durerea neașteptată. Camaguey văzu că ritmul subtil și sibilant ținut pe beton îi rosea pielea buricelor până la sânge.

Și mai văzu ceva. În palma mâinii drepte apăruse o pustulă mare și albicioasă. Fără să-și dea seama de ce o face, apăsă pe ea cu arătătorul. Umflătura pocni și se dezumflă. În locul ei, de sub piele răsări un ac de cristal negru.

Așadar: începe.

— Nute, ce spuneam despre viața trăită într-o singură noapte?

— Naștere, viață, moarte.

— Sex?

Îi arată ce descoperise în palmă.

— Isuse!

— Să nu mă urăști...

— Înțeleg, Camaguey. N-o poți șoca pe Nute. Toată lumea știe că moartea e marele afrodisiac. Amanții care-și merită numele fac întotdeauna dragoste după o înmormântare. Ai plătit pentru mine, Camaguey, mi-ai salvat fundul de **noncontratistos**, sunt vasala ta, sper că n-ai uitat. Știu un locșor, nu departe de aici.

Treizeci și șapte de ore, douăsprezece minute.

Mugetul răsună din nou, acum mai aproape. Pe Santiago îl trecu un fior mai rece decât ploaia. Nimic pe lumea asta nu trebuia să sune atât de înfiorător.

— Dispersare standard modelul trei, ordonă Miclantecutli. Mă căutați pentru instrucțiuni la două fix. Angel. Faci echipă cu Duarte. Mă suni de la Tacorifico Superica. Asuncion, ai ceva împotriva să pleci singură? Anansi, mergi cu mine și cu Santiago.

— Nu mai plecăm pe motoare? întrebă Santiago urmărind-o pe Asuncion care, cu mișcări experte, întindea

niște cabluri și bloca motocicletele, sudându-le de bulevard.

— Nu așa se joacă, spuse Miclantecutli.

Din întineric se auzi din nou mugetul căruia îi răspunse altul. Strada udă de ploaie era pustie.

Alergară cu pași mari printr-un labirint de case în diferite stadii de construcție. Puținii trecători aflați pe străzile înguste – majoritatea **carnivalistos** rătăciți ori amanți căutând intimitatea unor intrânduri întunecoase – se dădeau grăbiți la o parte din fața celor vânați, sau își duceau degetele la cap, buze, piept, pântec, sex: autobinecuvântarea în cinci mișcări a lui Ucurombe Fe. Miclantecutli se găsea în frunte, neobosită și nedomolită, indiferent dacă era urmărită sau urmăritoare. Santiago rămase puțin în urmă; Anansi slăbi și ea ritmul ca să-i țină de urât și să-l zădărească.

— E ritmul prea susținut, băiețuș din carne? E prea murdar, transpiri prea mult, te solicită? Prea real? Nu cred că arzi prea mulți kilojouli **joder**-ând un calculator; greșesc cumva?

Gâfâind, Santiago se întoarse către femeia neobrăzată cu ochii ca de panda. Îi înșfăcă pieptii veșmântului din plasă elastică și o ridică până în dreptul ochilor lui. O înălță. O ținu. Nu spuse o vorbă.

— Nici măcar nu îndrăznești să-mi spui ce-ai fi în stare să-mi faci, așa-i? Îl zgândări ea. Querida, oricum nu te țin puterile să-mi oferi cheștiile cu care m-au delectat alții mai tari decât tine.

— Femeie, ești scârbavnică, spuse el cu răsuflarea întretăiată.

O lăsă pe capota udă de ploaie a unei camionete cu motor electric. Anansi rânji și-și aranjă hainele.

— O chestie scârbavnică e mai bună decât una moartă, conchise Miclantecutli, făcându-le semn să o ia pe o stradă îngustă, sufocată de camionetele parcate aparținând unei **panaderia** care efectua livrări la domiciliu. Nu vor ajunge aici cu lucrurile acelea nelegiuite.

Parcă dându-i răspuns, lucrul nelegiuît mugi din nou.

Pereții ca de canion ai clădirilor înalte concentrară sunetul, îl amplificară și-l dirijară drept spre inima și mintea lui Santiago Columbar. Apoi mugetului i se alătură cel de-al doilea, al treilea, al patrulea, al cincilea. În fața lor.

— Măiculiță Doamne, toată haita e pe noi, spuse încet Anansi.

— Nu și-au risipit degeaba timpul rezervat recunoașterii, se stropși Miclantecutli. Suntem prinși ca niște șoareci într-o canalizare. Ridică ochii spre cerul din care ploaia nu contenea. Acoperișurile astea par să se lege între ele.

Urcă pe capota unei camionete, apoi porni spre acoperiș. Găsi un punct de sprijin într-un burlan din care apa năvălea vijelios, își făcu vânt, sări și se agăță de ultima treaptă a unei scări de incendiu suspendate. Scara se lăsă în jos cu un zdrăngănit. Anansi țâșni pe lângă ea și, în vreme ce Santiago abia reușise să se cațere pe capotă, ajunsese deja la cel de-al treilea segment. Urletul, amintind de ceva ce murise de mult și abia fusese trezit din somn, cutremură aleea îngustă și primi răspuns din celălalt capăt.

— Ce-a fost asta? întrebă Santiago oprindu-se la al cincilea segment ca să-și tragă sufletul.

— O să afli curând. Chipul lui Miclantecutli părea un studiu de bucurie sălbatică.

Îi place la nebunie, gândi bărbatul, în timp ce-o urmă de-a latul acoperișului împânzit de antene parabolice de satelit încropite din plasă de sârmă, printre țevi de aer condiționat și printr-un vălmășag deprimant de rufe spălate îmbibate cu apă. **Între vânător și vânat nu e nici o diferență. Urmăritorul devine urmărit: asta-i tot misterul. Și urmăritul, urmăritor?** Se trezi pe buza unui parapet îngust din cărămidă, străzile din Saint John strălucind amețitor la treizeci de metri sub el. Nu privi ploaia. Nu urmări căderea picăturilor în hăul luminos al străzii. Miclantecutli alerga chiar pe marginea parapetului, ajungând-o pe Anansi care le făcea semne de lângă un podeț arcuit din lemn - făcut manual, evident - ce traversa

abisul dintre clădiri. Era magnifică, sălbatică, nepăsătoare, calculată, atrăgătoare. Stăpânea cu ușurință și grație instinctivă țărâmul pe care Santiago îl căuta încă de când, la petrecerea prilejuită de împlinirea vârstei de șaisprezece ani, avusese o revelație întunecată. Își dădu seama că altă cale de a pătrunde în acel țărâm nu există. Conștiința îl distrugea, pentru că țărâmul reprezenta inconștiența trăirii pur fizice. În momentul în care erai conștient că-l posedai și întindeai mâna ca să-l prinzi și să-l păstrezi, îl pierdeai. Conștiința animală nu era făcută pentru a fi atinsă de mâini sau minți.

În urmă, jos, vânătorul urlă din nou. În muget se strecură o reverberație care trăda un inconfundabil sentiment de zădărnici.

Traversară podețul și nimeriră într-o plantație de cânepă. Un hectar întreg de plante aranjate în jurul luminatorului central al **cuadra**. Unele tulpini se ridicau până deasupra capului, agresive și puternice, hrănite de soarele, smogul și ploaia musonică din Angeleno și de darnice cantități de sol nocturn. Recolta timpurie fusese atârnată la uscat pe stelaje adăpostite de un acoperiș din folii transparente din plastic, încovoiate de greutatea apei de ploaie.

Vocile vânătorilor vuiră la unison.

— Încă mai sunt pe urmele noastre, ticăloșii, sâsâi Miclantecutli. Santiago în față, Anansi în dreapta. Eu apăr stânga. Vreau să-i văd cum arată. Dacă apare vreunul, îl rad.

Perspectiva ce se deschidea în fața lui Santiago îi dezvăluia o rețea radială de străzi largi pe care creaturile capabile să scoată asemenea răcnete ar fi fost vizibile până la mai bine de-un kilolmetru depărtare. Nimic. Erau însă acolo, îi trăda însăși absența omniprezentei vieți de noapte, tipică pentru Necroville.

— În afară de scara principală, singura cale de coborâre este funia cu scripete pentru livrarea mărfii, îi anunță Anansi. Doar dacă nu cumva dorești să facem cale-întoarsă. Frumos, Miclan. Deșteaptă chestie!

— E prea departe ca să sărim pe aici, spuse Miclantecutli. Anansi și Santiago împărtășiră aceeași părere despre sectoarele lor. Bravo nouă. Uite că ne-am blocat pe acoperișul ăsta amărât și stăm cu fundul pe o grămadă de **sensemilla**. Și acum, Anansi, pentru că tot ți-ai exprimat îndoielile față de modul în care conduc, spune-mi, ce crezi că ar trebui să facem?

— Nu, Miclan. Nu eu. Trimite-l pe el. Eu nu vreau. E curată sinucidere.

— Tocmai de aceea nu-l pot trimite pe el, Anansi. Pe de altă parte, după ce am văzut animozitatea ta declarată față de vechiul meu prieten și tovarăș artist, dacă aș pleca eu înaintea n-aș avea încredere în tine că-l vei apăra. Nu uita că e prospătură și, prin urmare, vulnerabil. Tu însă, acționezi iute și ești bună... s-ar putea să scapi. Probabil că te vei descurca. Iar dacă nu reușești, mai bine unul decât toți trei, nu?

— 'te dracului, Miclan. Să te ia dracu'!

— Mulțumesc pentru cooperare. Anansi, unii oameni ar fi încântați să li se ofere prilejul de a da un spectacol de virtuoziitate într-un concert comandat special pentru solodurere, spuse Miclantecutli în timp ce pionul ei de sacrificiu se așeza în hamul de funie al scripetelui. Apoi dădu un bobârnac comutatorului și o trimise pe Anansi spre stradă. Santiago o urmări, rotindu-se lent la capătul frânghiei ce cobora odată cu picăturile de ploaie; un Pendul al lui Foucault de care atârna o singură viață.

— Bineînțeles că s-ar putea să nu-i convingem că pe acoperiș era doar o singură pradă, dar tocmai elementele astea de suspans dau savoare jocului.

Anansi atinse pământul. Știa că nu trebuie să privească în sus și să facă semne cu mâna. Dispăru prin labirintul de străzi la vest de **cuadra**, pășind în ritmul neobosit și continuu al lupilor.

— Mare șansă am avut că acei **amigos** ai tăi au pierdut autobuzul, Santiago. Nepăsătoare, Miclantecutli stătea culcată pe creasta parapetului și privea spre stradă. Jacheta cauciucată șiroia de ploaie; chipurile modelate

prin vacuumare păreau să plângă.

— N-au avut niciodată **cojones** ca să se ia de prospături solide ca asta. Niciodată n-am înțeles ce-ai găsit la ei. Două păhărele de tequila, o doză-două de praf alb și o bâjbâială bisexuală grăbită sub plasele contra țăntarilor și asta-i toată viața trăită în acțiune și libertate neîngrădită. La valoarea ta, aveai nevoie de ceva mai mult. Altceva decât îți ofereau ei.

— Pe tine, de exemplu?

— M-am simțit flatată când ai hotărât să faci ca relația noastră să nu fie doar de client și vânzător. Mi-a plăcut să știu că am rămas o sursă de inspirație pentru tine. Dar am o curiozitate: de ce din toate Noptile Morților, tocmai asta? Te-ai trezit azi dimineață și ai constatat că nu mai reușești trecerea? Te-am avertizat, Santiago. Lăudăroșii ăia cu gura mare nu te puteau reține. În schimb, între noi doi a existat mereu o relație deosebită. Totdeauna depășind aparențele.

Urletul o împiedică să spună și alte lucruri pe care Santiago nu voia să le mai audă. După muget se auzi zgomot de pași în alergare. Anansi apăru în intersecția deschisă. Aflat la douăzeci de metri deasupra ei, bărbatul simți spaima, gândul concentrat numai și numai la găsirea unei căi de salvare. Moartea bruscă părea gravată adânc în striatiile fiecărui mușchi.

— Indiferent de ceea ce se întâmplă, șopti Miclantecutli, să nu scoți nici o vorbă, nici un sunet. Orice ar fi!

Aruncând o privire peste umăr, Anansi dădu colțul blocului de locuințe. Două umbre în frunziș, Miclantecutli și Santiago, o urmăriră. Anansi porni în goană spre adăpostul oferit de labirintul cartierului de vest.

Un Călăreț Palid apăru exact pe drumul de salvare ales de ea.

— Isuse, șopti Santiago, uitând de interdicția impusă de Miclantecutli care şuieră printre dinți; admirație, nu reproș, apoi se apropie periculos de mult de margine ca să urmărească finalul de partidă.

Ridicată pe picioarele dinapoi, creatura avea trei metri

înălțime: din cauza masivității, abia încăpea pe aleea îngustă. În timp ce se strecura cu greu printre ieșirile de incendiu, ghearele încârligate din oțel ale brațelor din față, foarte scurte și puternice, scoteau scântei la atingerea cu părțile metalice, iar picioarele cu gheare masive zgâriau adânc suprafața drumului. Capul era ca o secure grea din os și piele; capacitatea fiarei de a vedea în întuneric fusese îmbunătățită de două faruri sudate de osul din spatele fiecărui ochi. Făptura privi cercetător în stânga, dreapta, sus, jos, amușinând, urmărind. Văzând prada, botul i se deschide într-un rânjet satisfăcut în care sclipiră o sută de pumnale de oțel. Călărețul stătea pe o șa care lui Santiago i se părea crescută direct din umerii arătării. Un cablu conector panglică unea prizele din țeasta bestiei cu un joystick; vânătorul, un înger de femeie cu coamă zburlită, a cărei piele de camuflaj se asorta perfect cu verdele reticulat al bidivului, apăsă pe manetă. Monstrul făcu doi pași către Anansi care rămăsese paralizată.

— Alozauri pitici, șopti Miclantecutli cu sinceră admirație. Varietate de la începutul cretacicului, care vâna pe litoralul din Victoria de Sud pe vremea când Australia și Antarctica erau **esposo** și **mujer** la Polul Sud. Au fost aduși pe calea aerului de la Seattle la Van Columbia, conservați, și s-a plătit Casei Morții ca să-i aducă la viață. Cu toate că par niște neciopliți, oamenii ăștia au bani și clasă. Acum pricepi de ce a trebuit să joc tare cu ei?

Călăreața Palidă apăsă un buton aflat pe tabloul ei de comandă. Tectozaurul își azvârli capul pe spate și urlă către cerul înnoptat. Fasciculele farurilor împunseră perdeaua ploii. Mugetul cavernos o scoase pe Anansi din starea de transă și disperare. Se întoarse și porni în goană. Alozaurul porni după ea, înfulecând distanța în salturi de câte doi metri. De pe acoperiș, privitorii urmăriră scena. Anansi intră în intersecția deschisă din fața blocului de locuințe și vânătorul se opri. Alozaurul se ridică pe picioarele din spate și mugi iarăși. Dintr-o alee de acces, aflată în fața moartei, apăru un al doilea alozaur. Apoi al treilea, al patrulea, al cincilea. Toate ieșirile fuseseră

blocate.

— E terminată, gâfâi Miclantecutli. E o prospătură moartă.

Lui Santiago i se păru dezgustătoare nuanța vâscoasă de senzualitate din vocea ei.

Anansi stătea singură în centrul intersecției, parcă ținută de fasciculele farurilor. Călăreața Palidă care o încolțise desfăcu o lance lungă ținută lângă șa. Alozaurul lăsă capul în jos și se înclină ușor în față. Călăreața întinse lancea înainte, paralel cu pământul. Bidiviul ei scurmă betonul de două ori cu ghearele și porni exploziv înainte. Anansi rămase locului fără să se clikească. Zgomotul sfârtecării cărnii și strigătul durerii de moarte se auziră simultan. Lancea se înfipse în stern, îl străpunse și ieși jumătate de metru prin spate. Forța loviturii o aruncă pe Anansi cale de jumătate de intersecție. Abia după aceea Călăreața Palidă o lăsă să se prăbușească. Degetele căutară un punct de sprijin pe lemnul lustruit și trupul alunecă agonizând pe asfaltul ud. Femeia-vânător își întoarse armăsarul care se mișcă înspăimântător de agil pe ghearele uriașe și smulse lancea din trup. Degetele lui Anansi se relaxară încet și se desfăcură. Călăreții Palizi dădură roată morții.

Incapabil să-și dezlipească privirea de la cadavrul care zăcea pe stradă cu ochii goi căutând spre dărele ploii, Santiago scoase un scâncet bolborosit și inconștient.

Un alozaur își înălță capul și proiectă fasciculele gemene de lumină pe zidul înalt al **cuadra**. Miclantecutli îl trase de lângă parapet, aducându-l sub plantele umede.

— Să nu spui o vorbă. Nu face nimic, șuieră ea amenințător. Nu știu ce folosesc bestiile alea pentru detectarea țintei, dar nu trebuie să riscăm. Din fericire, **bhang**-ul are un miros mai puternic decât trupurile noastre. Se rostogoli pe spate. E clar că nu ne mișcăm de aici până nu mă asigur că nu pățim nimic. Își scoase mânășta stângă și-și strecură inelarul în gură. I **Ay!** Anansi! șopti ea și-și reteză cu dinții degetul de la a doua falangă.

Inima lui Santiago porni să bată ca un baros.

Miclantecutli se chirci de durere și scuipă în întuneric degetul dezmembrat.

— Ceva pentru voi, dușmanii mei.

Vreme de câteva secunde nu se auzi decât sunetul picăturilor de sânge care cădeau pe stratul de frunze, apoi puterile supranaturale de regenerare ale lui Miclantecutli opriră sângerarea.

Ghid spiritual. Amantă. Tortionară. Muză. Miclantecutli îi fusese toate astea lui Santiago. O lăsase să-i devină toate astea.

Amintiri fugare ca fulgerul: ca niște licăriri de iluminare halucinogenă? – Prima lor întâlnire la Galeria dincolo de Gard din Wiltshire, unde puteai face lucruri neîngăduite în lumea cărnii, fiindcă în Necroville nu exista nici o lege care să fixeze limitele artei. Santiago Columbar: trei zile din douăzeci, dureros de conștient de sine în straietele alese cu minuție, printre oameni ale căror nume îi deveniseră zei. În buzunarul de la piept al vestei din piele de tectozaur, discul conținând diagrama moleculară și modelele anticipative ale Noilor Lumi, prima lui realizare originală. Miclantecutli: virtualista nelegiuită. Era îndeajuns de bătrână ca să-i fi transmis lui Santiago cel puțin jumătate din cromozomi, dar modificările corporale o încredințau că poate purta doar o corpomănușă neagră de nuanța cărnii și un V strategic din aluminiu nituit. S-au întâlnit în fața alveolei înăuntrul căreia o moartă, înconjurată de propriile intestine eviscerate, aștepta să moară.

— Lumi Noi? întrebuse ea trecându-și vârful degetelor peste curelele din piele din jurul încheieturilor lui.

— Lumi Străine, îi răspunse. Un halucinogen modelat după legăturile perceptive. Reprogramează sistemele-tip de recunoaștere ale creierului: ceea ce e familiar devine necunoscut. Un copac ar putea fi o arteziană de heliu lichid, un nor – o ființă – balon de observație, un om – o harpă din cristal înzestrată cu rațiune.

— **Muchacho**, însuși Dumnezeu mi te-a scos în cale, spusese Miclantecutli, virtualista nelegiuită, scoțându-l din mulțime și conducându-l ca pe un miel în răcoarea

grădinilor unde șopteau sculpturi acustice.

Îi povestise de visul ei nebunesc în care realitatea virtuală **joder**-ea halucinogenii făcuți la comandă și zămisleau o făptură absurdă, înspăimântătoare și minunată: o virtualitate care se crea pe sine din mintea cuprinsă de halucinații și apoi, prin legăturile senzoriale ale corpomănușii, aceste halucinații devenite reale, erau retransmise creierului.

Bucle autonome de feed-back. O interacțiune totală, dar la un nivel complet instinctual. Călătoria deplină în spațiul interior. Ceva care ridică până și ultimul vâl de pe porno-copii și de pe euforiile diurne, începând cu Tărâmul Van Gogh și cu Lumea lui Bosch și continuând cu hiper-realități georgiene și gilbertiene de viață-ca-artă-a-zborului și cu altele care se autointitulează virtualitate artistică. Ceva spontan. Ceva unde să apară scris **Aici sunt balauri** deasupra porții. Ceva care să te schimbe într-atât încât atunci când ieși din corpomănușă să nu mai fi în stare să te recunoști. Ceva din care s-ar putea să nu te mai întorci.

În noaptea aceea, Miclantecutli îl luase acasă la ea. Stătuseră treji până la cer-conceptul de zori, ea bând rachiu, el apă minerală, orbindu-se unul pe celălalt cu noi revelații. În ziua următoare, el își abandonează studiile universitare și se mută la ea.

Pentru a achiziționa costisitorul timp de acces pe calculator în ideea ca el să modeleze moleculele pentru proiectul de virtualitate, Miclantecutli introduse în producție păianjenii Lumii Noi, inventați de Santiago. Fiindcă fusese întotdeauna cinstit în arta lui, bărbatul insista să testeze orice prototip. Luaseră păianjenii și călătoriseră împreună într-o ricșă prin orașul care, în fața ochilor și urechilor, căpătase o dimensiune simfonică, pătrunsă de divinitate, de iceberguri din sticlă cântătoare și copaci din neon, de recifuri din hidrocarburi și pisici de mare zburătoare, de ierbivore păscând care se ridicau în două picioare și explodau în jeturi de puf de scaieți și rețele luminoase ce dansau la periferia câmpului lor vizual, dar dispăreau atunci când voiau să le vadă mai bine. În

noaptea aceea, făcuseră dragoste în patul de glicerină al lui Miclantecutli; două ființe stranii, delicate și cristaline, împreunându-se în foșnetele și șoaptele cililor de sticlă.

Se zice că primul milion e cel mai greu de strâns. Devenit o legendă în mai puțin de zece zile, Santiago a continuat să lucreze cu îndărătnicie, născocind o duzină de rețete de succes în tot atâtea luni. Ajunsese să-i aparțină deja lui Miclanteeutli: prin trup, minte și spirit.

Petrecerea fusese de o plictiseală ucigătoare. Participaseră doar pentru că le-o cerea faima. Santiago dăruise câte un plasture euforizant fiecărei persoane care se apropiase de el ca să-i spună ce genial era. Cu cât mai curând își pierdeau capetele și nu-l mai sâcâiau, cu atât mai bine. Ajunși în spatele instalației de sonorizare, o trăsese pe Miclanteeutli aproape și o sărutase. Ea avusese o tresărire de uimire când simțise cum el îi împingea în gură ceva cu propria-i limbă. Apoi percepușe păianjenul agățându-se de cerul gurii și binecunoscuta căldură a lichefierii egoului în clipa în care substanțele chimice se răspândiseră în creier. „Aici sunt balauri”, șoptise bărbatul.

Nici nu-și aminteau cum ajunseseră înapoi acasă. În excitația aceea, se dezbrăcaseră unul pe altul; haine obscene de scumpe, special comandate pentru o petrecere pe Bulevardul Beverly, sfâșiate și rupte. Corpomănușile se închiseseră în jurul lor.

Stând în ploaie pe acoperiș, sub cânepa indiană, Santiago își aminti trecerea în zbor către alt loc.

El fusese o sămânță îngropată în solul înghețat. Pământul glacial apăsându-l din toate părțile, pământ rece ținându-l în suspensie, în latență, o potențialitate prizonieră a solului nepăsător, orb, surd, mut, fără simțuri.

Trecură luni petrecute în solul înghețat în vreme ce virtualizatorul lectura lucrurile pe care păianjenul le transmitea prin creierul lui Santiago, le amplifică și le refăcea, le îmbunătățea și le sporea puterea. Trecerea sinestezică a viermilor căutând orbește prin sol, reprezenta un fior de circuite senzoriale pe pielea

dezgolită. Simțea căldura primăverii ca pe un vârtej de arșiță înfășurându-se în jurul trupului; deschizându-l față de lumină și căldură. Solul îi alunecă de pe umeri când izbucni renăscut din pământ; reînnoit, strălucind orbitor ca Adamul lui Blake, încoronat cu soare.

Ziua Fericită.

Santiago Resurrexit păși înainte spre câmpia judecății. Chemată din pământ de către noul soare, oastea dreptilor ieșea să păsească alături de el către munții lui Dumnezeu: Marilyn și Jimmy și Buddy și John și Wolfgang Amadeus și Wilfred și Janice și Jim și Mama Cass și Billie și Bird. Tovărășia binecuvântată a celor care trăiseră și muriseră de tineri, iar acum trăiau veșnic.

‘latorul virtual al lui Miclantecutli extrăgea sursele descoperite și lucrurile efemere, adăugându-le halucinației lui Santiago.

În drumul ei către munți, armata dreptilor traversă de nenumărate ori pământul roșiatic al câmpiei. Când urcară pe dealuri, zăriră un nor deasupra lor și, ajungând mai aproape, îl văzură încărcat de chipuri. Și mergând încă mai departe, prin văile în care lumina lui Cristos strălucea deasupra lor, aflară fiecare că în interiorul norului se afla copia exactă a eului său. Și atunci Santiago înțelese că trupurile din nor reprezentau viețile pe care le abandonaseră pe pământ; imperfecțiunile, eșecurile, păcatele comise cu voie și fără de voie. Pricepu că numele norului era Necunoașterea și că, undeva, dincolo de el, acolo unde povârnișurile Sionului coborau către dealurile înconjurătoare, el atingea pământul și ascundea prezența pură a lui Dumnezeu. Își continuă căutarea prin norul cenușiu, împânzit de șoapte, înghețat de imperfecțiuni și de compromisuri, și ajunsese la lumina originală ce îl lăsa fără grai și fără vedere pe cel care o vedea. Tectorii care migrau prin glionii creierului lui Santiago descoperiră, și aprinseră talentul uman pentru extazul religios și pielea senzorială revărsă o suprasarcină asupra terminațiilor nervoase.

Timpul există, a existat, timpul va înceta să existe.

Iar el, deschizând ochii, descoperi că se afla pe povârnișurile reci din Old Hollywood.

Spectacolul **Viziuni Primejdioase** pe care-l susținuseră doar ei doi rulate pe douăsprezece virtualizatoare, zi și noapte vreme de aproape cincisprezece săptămâni la Galeria Dincolo de Gard. Cu partea sa din drepturile de autor, Santiago își cumpără **residencia** din Copananga și părăsi casa din Malibu, proprietatea lui Miclantecutli, care își afunda stâlpii în oceanul verde și răcoros. Parteneriatul lor se încheiase. În Norul Misterului, Santiago văzuse că relația lui cu femeia se prăbușea într-o spirală, tot mai jos, mai adânc, fiecare răsucire fiind mereu mai claustrofobică și mai incestuoasă. Se îndreptase spre exterior și spre înalt, către prieteni din copilărie, cunoștințe din colegiu, noi relații bazate pe afecțiune reciprocă, nu pe nevoi și dorințe, pe cerere și ofertă. Reintră în posesia frâielor proprii vieți.

Trei luni mai târziu, Miclantecutli muri. Dispozițiile testamentare privind casa de lângă ocean erau clare, însă ea nu lăsase un cadavru curat. T 17 fusese lansat pe piață drept euforic de ordin superior. Nu era adevărat. Reprezenta euforicul suprem. Halucinația pe care o provoca era atât de teribilă încât nimic nu se putea compara cu ea. Consumatorii reveneau la realitate, își contemplau restul vieții, vedeau în ea doar spaimă, ură, scrum, scârnă și beznă și, într-un acces de deprimare sinucigașă, luau o supradoză.

Santiago află de moartea lui Miclantecutli dintr-un buletin rezumativ pregătit de 'latorul mass-media, pe care-l programase să urmărească toate canalele din lume în căutarea acelor știri care i-ar putea sluji în mod direct. Participase la ceremonia de despărțire finală ca să se asigure că era vorba de ea și că moartea îl va pune la adăpost de sentimentele femeii. De-a lungul săptămânilor în care cuva Isus o desfăcu în bucăți și o reconstrui începând cu scheletul, certitudinea lui se clătină. Santiago descoperi în alchimia sa neurologică o nouă reacție: vinovăția. N-o iubise, ajunsese să se teamă de ea, chiar să

o urască, însă, murise din cauza lui, iar mâinile îi vor rămâne în veci pângărite.

Se știa limpede că printre milioanele de oameni în veșnică mișcare din Orașele Morților, cineva care voia să se ascundă nu putea fi găsit. Banii au o regulă, iar restul lucrurilor se supun altor legi. Santiago trimise spioni fizici, juridici, informaționali, virtuali. Aceștia cercetară printre vii și printre morți, mituind în dreapta și în stânga până ajunseră la fișierele zelos păzite ale Casei Morților, ba chiar și în băncile de date **corporada contrada** și **Immortalidad**. Au dat în sfârșit de Miclantecutli Resurrexit. I-au făcut o ofertă pe care nici o prostituată n-o putea refuza. Agentă pentru el; să distribuie marfa produsă de Santiago pe străzile unui Necroville însetat de vise.

Ea primise, fiindcă amintirile pe care le avea despre un bărbat numit Santiago Columbar o amuzau.

El nu putea nicicum să stea departe de oameni autodestructivi, care tânjeau mereu după altceva, care aveau curaj de ajuns să meargă până la marginea abisului și să privească hăul.

În aceeași vară căzu și Peres, cu mintea înghețată în nirvana de către un accelerator neural adaptat pentru el de Santiago Columbar. Cercul de prieteni se destrăma. Presiunea exercitată de personalitatea lui Santiago asupra forțelor nucleare de legătură era totdeauna prea puternică pentru oamenii pe care-i atrăgea în jurul său. Se trezi singur în mijlocul unei mulțimi de cunoștințe - soarta lui normală - contemplând panta entropică a deziluziei și descompunerii. Într-un asemenea moment de dezamăgire, reîncepu să discute cu Miclantecutli. Tot acum află despre acel lucru care înlocuise virtualitatea nelegiuită în dorințele ei și, pas cu pas, se lăsă atras de abisul de care, până atunci, nu îndrăznise să se apropie.

Miclantecutli aruncă o privire la Rolex-ul ei antic. Se rostogoli de sub tulpinile de cânepă și se piti, încordată ca o pisică pornită la vânătoare, pe marginea acoperișului.

— Vino, **corazon**.

— Au plecat?

— Au apărut oameni pe străzi.

Ridică hamul scripetelui.

— După dumneavoastră, Seor. Trebuie să ajungem la întâlnire.

Santiago porni în jos pe frânghie. Cerul, zidul, ploaia se roteau în jurul lui. Singurul punct fix părea să fie ciotul curat al degetului mic de la mâna stângă a lui Miclantecutli.

Trecură prin vârtoarea carnavalului, simțindu-se la adăpost de Călăreții Palizi printre care alegorice și costume care se legănau în toate părțile. Prinzându-l strâns de încheietură cu mâna mutilată, Miclantecutli îl târî pe Santiago împotriva curentului de orchestre și dansatori. În tinerețe, bărbatul văzuse o frescă într-o veche basilica mexicană. Schelete zâmbitoare, ale căror mâini se împreunau într-o strânsoare de nezdruccinat, atrăgeau domnii și doamnele să intre în fuga și mișcările Dansului Morții.

Localul lui Daft Eddie era un patruleter cu acoperiș din plastic, aflat între patru tejghele din crom, fiecare oferind produse etnice de bucătărie, servite de personalul care se deplasa pe patine cu roțile. Ploaia bătea darabana pe plastic și, deși pe ici-colo tavanul lăcrima, toate mesele erau ocupate.

— Petrecerea în permanentă mișcare, spuse Miclantecutli, reușind să stabilească un contact vizual cu **maitre d'**. Când devine prea cunoscută într-un loc, totul se pune în mișcare într-o linie de conga și se mută altundeva.

Daft Eddie în persoană îi aduse un pahar cu margarita.

— Doar apă pentru prietenul meu.

— Cum merge treaba? întrebă Daft Eddie, care nu avea nici una din însușirile sugerate de nume.²⁹

Drept răspuns, Miclantecutli ridică mâna stângă.

— Cine?

²⁹ Daft – neghiob, zăpăcit, ușuratic. (n tr)

— Anansi.

— I **Ay!** oftă Daft Eddie. Călărețiiăștia Palizi... multe-am văzut Miclan, dar ca **norteamericanos**... Aud atâtea despre ei... Isuse Iosif Maria, Miclan.

— A trecut jumătate din noapte și n-am pierdut decât unul. Merită să pariezi pe mine, Eddie?

— O să-mi câștigi suta, Miclan, ca întotdeauna.

Chemă un **mesero** ca să ia comanda pentru Santiago.

— Eddie, nu m-a căutat nimeni?

— Deocamdată nu.

— E încă devreme.

Urletul tunător al unui atozaur, imposibil de confundat, limpede peste duruitul ploii, întrerupse orice conversație de la mese. Daft Eddie privi agitat spre Miclantecutli. Santiago descoperi că-și încleștase degetele de tăblia mesei.

— O, puțin credinciosule! Miclantecutli sorbi din paharul cu margarita.

— Cred că n-or să intre cu un tectozaur de jumătate de tonă într-un local plin ochi, dar niciodată nu poți fi sigur.

Un chelner cu un telefon în mână descrie câteva volute agile printre meseni. Miclantecutli așează aparatul pe masa din răchită și, cu un bobârnac, activă afișajul. Din cauza paraziților, imaginea era neclară și sunetul slab. Sub obiectivul cu deschidere unghiulară mare al cabinei, Angel arăta de parcă ar fi fost moartă și îngropată de douăzeci de zile.

— Miclan. Abia putea să vorbească. A dispărut, Miclan.

— Ce-a dispărut?

— Restaurantul. Tot ce era acolo. Tacorifico Superica e un crater de douăzeci de metri diametru din sticlă topită. Ca și cum cineva ar fi bombardat localul ăla nenorocit. Acum sunt într-o cabină de lângă Poarta Sunset.

— Duarte?

— E rău, Miclan. Rău de tot. Călăreții Palizi nu se mai potolesc, Miclan. Nu renunță. Vin mereu, vin, vin. Cât pe-aci să ne prindă în spate la Lexington. Lui Duarte i-a trecut o sulită prin laba piciorului. Și-a smuls două degete ca să

scape. I-am ametit prin cotloanele de acolo, prin unele din tunelurile alea abia de se poate strecura o persoană, așa că scârbele de tectozauri n-au reușit. A pierdut mult sânge, Miclan. (Angel se răsuci brusc. Mugetul se auzi cu o claritate înfricoșătoare). Ai auzit? Nu mai pot rămâne prin zonă. S-ar putea să fiu silită să-l abandonez pe Duarte.

— Angel, Anansi nu mai e. Miclantecutli îi povesti despre urmărire și despre măcel, sec și rece precum un buletin de știri.

— Douăzeci, douăzeci și cinci de minute. Erau trei.

— Cât a trecut de când i-ați întâlnit pe Lexington?

— Acum câteva minute am auzit și noi unul la vreo cinci intersecții depărtare. Cum de se mișcă atât de rapid?

Vânătorii de pe Bulevardul Sunset urlară din nou. De data asta, ceva mai tare. Ceva mai aproape.

— Isuse, Miclan! Îl abandonez pe Duarte. Ori reușește singur, ori nu. Roagă-te pentru mine.

Se răsuci ca să iasă și se împletici înapoi în cabina din tectoplastic. Imaginea tremură. Angel apucă marginile ușii, privi în sus. Scoase un răcnet și, în același timp, se văzu un obiect masiv neclar coborând pe acoperișul cabinei. Imaginea dispăru.

Codul de apel răspunse printr-o bolboroseală de zgomot de fond.

— Dacă au pus gheara pe Angel, atunci Duarte e pierdut.

Miclantecutli își răsfiră degetele mâinii stângi pe tăblia mesei din răchită împletită. Duruitul ploii pe acoperișul din plastic părea să se fi potolit.

— Și Asuncion? Întrebă Santiago. Pentru prima dată, necuprinsa aroganță a lui Miclantecutli părea zdruncinată din temelii; Miclantecutli nesigură! Speriată.

— O să-l chem. Asta o să fac.

Formă codul unui atelier de reparații auto din Western. **Llamado Llamado**, zise micul ecran din inteliplastic, **llamado llamado**.

— S-ar putea să nu fi ajuns încă acolo, remarcă Miclantecutli. Toate se destramă, n-am mai pomenit o

asemenea **noche. (Llamado llamado)**. Nave ale Morților Liberi, tulburări stradale, un atac nanotok la Tacorifico Superica. Lumea se împotrivește prea mult. Eu nu vreau lumea. N-am poftă de schimbare. Să mi se dea înapoi străzile, să fiu lăsată să vânez pe bulevardele pe care le știu, asta-i tot. Mi-e suficient.

Telefonul scoase un tril.

— Asuncion?

Nici un răspuns.

— Asuncion?

Nici un răspuns.

— Asuncion? Răspunde-mi, ticălosule! Ești întreg?

Pe ecran apăru brusc o imagine. Piele palidă. Ochi spălăciți. Păr decolorat. Călăreț Palid. Santiago îl recunosc pe băiatul pe care miezul nopții îl salvase de lama ucigașă a lui Miclantecutli.

— Bună dimineăta, seora, spuse el cu un îngrozitor accent local. Din nefericire, prietenul dumneavoastră nu poate răspunde imediat, dar dacă veți lăsa un mesaj, ne vom îngriji ca el să vă caute.

Un alozaur mugii. De data asta nu prin canalele audio. La mai puțin de cinci intersecții. La nici două. Afară.

— Fugi! strigă Miclantecutli, răsturnând masa și scaunele cu lovituri de picior.

Fon-ul căzu pe podea. Călărețul Palid zâmbi văzând minunata schimbare de imagine ce apăruse pe ecranul lui.

— Ba nu, spuse Santiago. Nu. N-o să fug, Miclan. Făcu un gest protector către masa răsturnată de parcă ar fi fost un oraș asediat situat pe un vârf de deal. M-am săturat, Miclan. Nu mă mai amuză. Nici nu mi s-a părut distractiv: totul a fost doar sălbatic, crud, dureros și grețos. Nu-mi place. Nu vreau așa ceva. Nu asta căutam. M-am înșelat închipuindu-mi că voi reuși să găsesc acel ceva în aventura asta. Vreau să-mi strâng jucăriile și să plec acasă. Joacă-ți singură până la capăt partida asta deșăntată. Aleargă. Ascunde-te. Mori. Eu n-am chef. Partida s-a sfârșit.

Clienții din localul lui Daft Eddie se retraseră de la mese. Ploaia încetase. Alozaurul urlă iar.

— Du-te atunci, **Santiago**. Nici n-aveam de gând să te rețin împotriva voinței tale, știi bine că n-am făcut-o niciodată. Ești liber. Ieși pe ușa aceea. Cheamă un taxi. Întoarce-te la Cafeneaua Terminal și povestește-le amicilor tăi despre lucrurile pe care le-au pierdut și spune-le ce **muchacho** curajos și îndrăzneț ai fost tu ieșind călare alături de Vânătorii Noptii. N-o să ajungi nici la capătul străzii, Santiago. Iar dacă rămâi aici, or să coboare de pe bidivii, vor intra și te vor scoate afară târâș ca să-ți taie beregata ca unei capre. De-acum ai intrat în joc. Ai fost în el de la început, încă din clipa când te-ai suit pe motocicletă mea. Ai vrut moarte sau glorie: tu ai ales. Acum ei îți știu mirosul, Santiago. Au deja o mostră din ADN-ul tău, îți cunosc rezonanța biocâmpului, semnul zodiacal și numărul de la pantofi. Nu se vor opri decât atunci când va răsări soarele, sau când te vor străpunge cu lancea. N-ai decât o soluție ca să afli dacă e adevărat ce-ți zic: să mergi cu mine. Îi întinse mâna înmănușată. Poate că te mint. Poate că fiecare cuvânt exprimă adevărul. Ai încredere în mine? Îndrăznești să nu te încrezi în mine?

Alozaurul mugi a treia oară.

— Ticăloaso, spuse Santiago Columbar. Strânse mâna ce i se întinsese. Miclantecutli zâmbi.

Jens Aarp își așază pe masă pălăria îmbibată de apă și-i sărută mâna lui Trinidad după vechea modă spaniolă.

— Prin urmare, Seora Malcopuelo, vă aflați aici ca să jucați partida cea mare sau, ca și Rosalba, doar ca să chibițați? Să nu credeți că am trac în fața publicului - cele mai bune roluri le-am jucat sub privirile spectatorilor! Impulsul de a impresiona o doamnă frumoasă conferă jocului meu o nuanță suplimentară de dramatism. Apoi, adresându-se celorlalți: Ne vor aștepta la ușa din spate peste jumătate de oră și ne vor duce acolo.

Trinidad îl măsură din ochi pe noul sosit. Într-o epocă a modificărilor corporale efectuate la minut, nimeni n-avea nevoie de un asemenea păr, de o astfel de față sau de mâini ca acelea. Doar dacă nu cumva erau elemente ale

unei fațade bine pusă la punct. Doar dacă nu cumva tot ce spusese, făcuseră și dăduseră de înțeles oamenii ăștia reprezenta o parte dintr-o mascaradă perfect regizată. Trinidad auzi clinchetul îndepărtat al roțițelor existențiale îmbinându-se și învârtindu-se. Fisele căzură, luminile de neon se aprinseră, tonomatul din minte porni să cânte.

— Salamanca, pot să-ți vorbesc o clipă? zise ea.

Îl trase într-o boltă de verdeață ferită, sub palmierii care mângâiau acoperișul.

— De ce nu mi-ai spus că faci parte din Cultul Zoo?

Ploaia răpăia pe acoperiș.

Nici măcar Santiago nu suferea Culteale Zoo.

Când s-a vădit că procedura Tesler putea doar să readucă la viață, iar nu să asigure nemurirea, au apărut o sumedenie de zvonuri ca și muștele despre care se credea cândva că se nasc spontan din materia moartă; povești despre experiențe de reînviere care dăduseră hibrizi dezgustători, semibiologici, semielectronici, jumătate vii, jumătate morți; hălci imobile de tectoplasmă în interiorul cărora se aflau prizoniere mintea, amintirile și spiritul unei persoane cândva vii. Semimorții, spiritele rele, erau încorporați în panteonul ororilor la modă, zgrimțuroi sau zmei care populau coșmarurile și poveștile de groază spuse înainte de culcare. Apoi din necrovile-uri fetide în expansiune prin Viejo Mexico se răspândi vestea că acești semimorți posedau marea himeră a societății reînviată: nemurirea fără moarte. În trupurile lor din zgură arsă existau câțiva tectori copiați eronat, iar aceștia aveau capacitatea de a încorpora ADN-ul uman și, fără a distruge celulele, le transformau după matricea sa moleculară.

Reînvierea în vreme ce corpul rămânea intact, sau Marea Moarte, distrugerea echilibrului molecular, fără speranță de revenire la viață. Acesta era târgul, îți riscai viața alegând sistemul de tectori care să-ți invadeze corpul. Viața eternă, moartea pentru totdeauna. Ruleta aztecă. Atrăși de miturile unor cabale secrete despre nemuritori surzători și înveșmântați în aur care mișcau și zgâlțâiau copacul lumii, aventurierii și neghiobii au început

să se reverse în Orașul Mort din Coyoacan. Discreția universală în care dispăreau acești vântură-lume nu făcea decât să confere mitului și mai multă vigoare. Indiferent ce alegeau, Suerte sau Muerte, nimeni nu mai auzea de ei după aceea.

S-au făcut presiuni pentru ca Tesler-Thanos să recunoască. Legende urbane? Cele cu care vă băgați singuri în sperieți când ardeți nalbe în jurul unui foc de tabără, undeva în marea sălbăticie, și unul dintre amicii voștri propune: hai să spunem povești cu stafii? Cele despre **mediarmuertos**, suflete vii prizoniere ale chinurilor eterne, prinse între coloanele răsucite ale nanotehnologiei? Sunt adevărate. Pofțiți fotografiile!

Tatăl lui Trinidad considerase că imaginile cu lucruri ce semănau cu cioturi de copaci acoperite de mâini și cu frumoase stele de cinema care pluteau în cuve din plastic erau prea înspăimântătoare pentru fetița lui de numai opt anișori. Însă Yolanda, prietena lui Trinidad, le înregistrase pe video pentru a le viziona împreună atunci când se întâlneau să se joace.

Nimeni nu dădea crezare declarațiilor oficiale prin care Tesler-Thanos afirma că acționează pentru a feri imaginea corporației de pângărire prin asociere. Dacă duceau în Coyoacan Echipe Tactice cu armament să ucidă și urși, plus **mechador**-i de sprijin, asta însemna că voiau să păstreze pentru ei înșiși secretul nemuririi fără moarte. N-au descoperit nimic. Asta nu venea ca o surpriză. Cultele Zoo au auzit tropăitul înfundat al cizmelor grele, s-au ascuns degrabă și au tras bine ușa după ele, astfel încât în afară nu răzbea nici cel mai neînsemnat firicel de întuneric. Cei care voiau, puteau să-i găsească oricând, dacă urmau dâra aceea de beznă până în inimile miilor de necrovill-uri. Chiar dacă în Mexic nu mai mergeau la fel de mulți oameni ca în zilele de glorie, se găseau destui care considerau că, indiferent cât de firave, șansele de a dobândi viața eternă în felul acesta erau preferabile Casei Morții și cuvelor Isus. Se întreba discret, se consultau tabele confidentiale, se aranjau întâlniri secrete. Iar într-o

seară, oamenii își lăsau în urmă viețile obișnuite, fixau miza, făceau jocurile, și nimeni nu mai auzea de ei.

Încă încercând să-și cârpăcească imaginea publică destul de șifonată după afacerea Coyoacan, Tesler-Thanos a lăsat lucrurile în voia lor. La urma-urmelor, numărul celor care piereau zilnic din cauza supradozelor de droguri îl depășea pe cel al celor ce se lăsau înghițiți de Cultele Zoo într-un an întreg. Tesler-Thanos și reprezentanții săi din poliție și serviciile **seguridados** erau mândri de acest simț al proporțiilor.

— Isuse Iosif Maria, Salamanca, în ce joc sinucigaș, te-ai vârat?

— Trinidad, nu-nțelegi că...

— Eu am înțeles că nimeni nu se mai întoarce. Niciodată! Mai pricep că trăiești sau mori: definitiv. Asta-i ceea ce-am reținut, sau mi-a scăpat ceva? De ce te înspăimântă atât de mult ideea că ăsta pare a fi un târg avantajos?

— Nu-ți pot explica. Te rog, ai încredere în mine.

Iar cuvântul acela. **Încredere.**

— Ce nu poți explica, **hermano** Salamanca? întrebă Jens Aarp, pășind printre frunzele de palmier. În spatele lui se afla Montserrat Mastriani, îmbrățișată de exoschelet; iar în urma ei, ca o umbră domestică, credincioasa Rosalba. E foarte simplu, **hermosa** Trinidad. Suntem cu toții blestemați. Toți avem păcate de moarte. Salamanca suferă de păcatul medieval al apatiei, împins către dragostea de moarte de mecanica plicticoasă a vieții și atras de speranța vieții eterne din pricina spaimei pe care o are față de moarte. Seora Mastriani suferă de păcatul trufiei – acela de a refuza să se plece în fața bolii care o ucide: aroganța de a-și stăpâni propriul destin și de a zice **asta e ceea ce aleg pentru mine însămi**. Păcatul meu e al lăcomiei: păcatul celui dependent de drog, păcatul cartoforului, păcatul omului care a fost blestemat de probabilitatea să nu piardă niciodată și de aceea își fixează mize din ce în ce mai mari, până când ajunge la pariul final – viața eternă

sau Marea Moarte. Oare Seora Suerte are să-mi zâmbească, sau se va dovedi în cele din urmă o femeie necredincioasă ca atâtea altele? Ce jucător care-și merită numele ar putea rezista mizei supreme? Prin urmare, seora Trinidad, ai găsit explicația? Eu sper că da, fiindcă ne așteaptă călăuzele. Ascultați! Cred că și ploaia s-a oprit.

Trinidad ridică privirea. Prin frunzișul verde, prin domul brăzdat de șuvoaiele ploii, printre norii ce se fugăreau pe cer: stelele. În clipa aceea, Salamanca se îndepărtă.

— Salamanca!

Acesta șovăi, nesigur.

— Salamanca... Vocea lui Jens Aarp răzbătu prin susurul conversațiilor purtate în cafenea.

Arăta ca un om aflat între rai și iad. Tot între rai și iad era și Necroville. Înălță un deget.

— O clipă! strigă el spre pelerini. Vă conduc imediat. Vreau întâi să-i zic ceva lui Trinidad. Te-am rugat să ne spui povestea ta, afirmând că le știm pe de rost pe ale noastre. Nu-i adevărat. Le-am spus doar o parte din adevăr. La dracu', am mințit! Nici o vorbă din povestea mea n-a fost adevărată. Salamanca se așază ne buza unui ghiveci din lut ars în care se afla un palmier. Nu sunt ceea ce par. Nu sunt un pelerin, un milog, un cerșetor care caută îndurarea celor ce râd de speranțele și temerile noastre, a celor ce găsesc o distracție în disperarea și ruina noastră. Sunt călău. Sunt judecata. Răzbunarea.

Scoase teslerul cu care îi amenințase pe Lobos și-l așază pe frunzele putrede de culoare brună de lângă el. Arma lucea ca o piele proaspăt dată cu unsoare.

— Sună bine, nu? Cuvinte îndelung repetate: Răzbunare... Judecată... Fiecare detaliu pregătit, plănuit și scenarizat. Până la ultimul cuvânt sonor, gest semnificativ, așa că de ce dracu-mi vine atât de greu să-ți spun toate astea? (Aruncă o privire la ora afișată pe anexofon). M-am simțit dintotdeauna răspunzător pentru Leon. Răspunzător sau vinovat. Am fost mereu protectorul fratelui meu deși, de fapt, el trebuia să mă protejeze pe mine, fiindcă era mai mare cu trei ani. Dar tata mi-a încredințat mie

răspunderea asta și, odată cu ea, vina. În ziua când a murit, m-a chemat la el și mi-a spus că Leon ar fi putut să aibă frumusețe, spirit și farmec, iar soarele l-ar fi binecuvântat tot timpul, dar mie îmi reveniseră mintea, hotărârea și darul de a purta altora de grijă, așa că se cuvenea să mă ocup de el, fiindcă lui nu i se putea da sarcina de a-și păzi singur pielea și, da, într-adevăr, viața era o târfă chioară cu trei picioare, iar el era pe moarte și prin urmare avea dreptul să-mi ceară orice lucru, oricât de revoltător, iar noi trebuia să ne supunem. Apoi a murit și l-am dus la Casa Morții și am încercat să uităm că tatăl nostru era acolo, undeva, într-un timp și o viață nouă, fiindcă, i-am spus eu lui Leon, tatei sigur i-a ieșit din minte că a avut cândva doi fii, sau și-ar fi amintit de asta doar ca de un vis lung și încâlcit din care tocmai se trezise. (Se uită din nou să vadă ce oră era). Aveam șaisprezece ani, iar Leon nouăsprezece. Prea tineri ca să ne dăm seama că, în absența autorității, răspunderea este o cultură pură de celule de vinovăție. Așa cum n-aș fi fost în stare să dobor soarele, n-aș fi putut nici să-l împiedic pe Leon să se miște prin cercuri sociale nepotrivite. Să facă lucruri nepermise, să **joder**-eze persoane nerecomandabile. Nu era ce aș fi ales eu pentru el și sigur nu se potrivea cu ideea tatei, care fusese un ateu convins, privind viața încărcată de răspunderi, dar asta l-a ferit să ajungă în fițuicile de scandal.

— Ucurombe? întrebă Trinidad.

— Nu. Mai vechi și mai întunecat. Creștinismul Evanghelic.

— Credeam că Postulatul lui Watson și prelucrarea Tesler erau ultimele cuie bătute în brațele vechilor Evanghelici, spuse Trinidad. Ecranul extensibil se umflă în vânt; obținute prin proiectare asistată de calculator, diagramele complexe ale spațiului din jurul Pământului se arcuiră, transpuse brusc în spațiu non-Euclidian. Mai curând bruij tectronic astăzi, decât o utopie teologică.

— Sunt o specie maleabilă, spuse Salamanca. Secta în care a nimerit Leon considera că, deși morții readuși la

viață au comis un păcat grav, toate greșelile le vor fi iertate prin acceptarea milosteniei salvatoare a lui Isus. Li se va refuza binecuvântarea morții fizice dar când va veni sfârșitul lumii, vor fi duși cu toții în rai, alături de ceilalți care au crezut în Extaz și cărora li s-au dat trupuri cu adevărat renăscute. Prizonieri pe Pământ, ei vor putea să aspire încă la aceeași identificare cu Hristos pe care frații lor muritori au dobândit-o în rai.

— Mi s-a spus că ușurința cu care vechiul Catolicism a fost înglobat de Ucurombe s-a datorat Bulei Papale în care se afirma că reînviații erau doar roboți nanotehnologici, iar sufletele care sălășluiseră cândva în acele trupuri vor arde de-a pururi în iad pentru păcatul trufiei. Când am auzit asta pentru întâia oară, m-am speriat de moarte.

— Câteva ordine **Viejo Catolico** susțin că morții pot obține mântuirea, și așa era și ordinul Evangelicos în care a intrat Leon. L-au botezat în fluviul Los Angeles. I-au spălat păcatele, să zicem. Greu de crezut, dacă ținem seama de scârna din apă. A devenit unul dintre misionarii lor: Mergea prin stupurile din Necroville, împărțind broșuri și vorbindu-le oamenilor chiar dacă ei n-aveau chef să-l asculte, cântând pe la colțuri de stradă, chestii din astea... A încercat să mă convertească și pe mine, dar eu i-am spus de-a dreptul să nu încerce să-mi vândă mie așa ceva. Armistițiul dintre noi a ținut până când, într-o bună zi, mi-a mărturisit că, unul dintre **compadres** ajunsese în Spirit - cum îl numea el - și i se dăduse Știre că Leon trebuia să intre în Orașul Mort unde va fi călăuzit până la tatăl lui - al nostru - pentru a-l salva de la moartea eternă prin dragostea mântuitoare a lui Hristos. Asta pune la toate. Tolerasem restul - destul de greu - fiindcă, deși nu-l aprobam, părea potrivit pentru Leon. Dar asta mă scârbea. Ca și cum ți-ai etala rănilor în public. Adevărată necrofilie: să dezgropi morții și să-i **joder-ezi**. Morții noștri. Mortul meu. Tatăl meu, la fel de mult ca și al lui Leon, și sigur mai mult decât Adunările Maranatha ale lui Dumnezeu. Ne-am certat. Am încercat să-i deschid ochii. Dar Leon o ținea una și bună, vorbindu-mi cu vocea

stăpânită, calmă, legănătoare, rațională, de convertit păcătoșii – „Emilio, nu crezi că, ascultă, Emilio, sunt sigur c-o să fii de acord”. Isuse Iosif Maria, îmi venea să vărs – și până la urmă l-am azvârlit afară. Cu boarfe, cărți, cu vorbirea lui prefăcută și cu credința lui cu tot. L-am dat afară din casa tatălui său.

Nici nu ieșise bine pe ușă că reușisem deja să mă autoconving că eu eram vinovat pentru ruptura asta. M-am dus să-l caut, desigur. Adunările Maranatha ale lui Dumnezeu se rupseseră în două secte rivale, așa cum se întâmplă întotdeauna cu aceste **Evangelicos** când cineva nu obține ce și-a pus în gând. Nici unii, nici alții nu știau de soarta lui Leon: se părea că se alăturase altui grup înainte de producerea schismei. Trebuie să fi luat legătura cu cel puțin cincizeci de secte creștine. Căutarea începuse să mă stânjenească în munca mea din domeniul apărării.

A apărut șase săptămâni mai târziu. A picat nu se știe de unde și mi-a golit frigiderul. Mă simțeam prea vinovat ca să mă înfurii, prea ușurat ca să-l întreb unde dracu' fusese atâta vreme. Însă curând mi-a povestit.

Evangelicos? Pfui! Plicticoși. Fățarnici. Istorie. Tribul numit Zoo: acesta era adevărul, aici era viața, familia spirituală, locul de popas pentru sufletul lui. Fratele meu n-avea idee în ce se băgase, numai că, instinctiv, eu nu mă încredeam deloc în ceva ce-i stârnea entuziasmul într-o asemenea măsură. Am angajat o detectivă de rețea și i-am cerut să facă o investigație cu privire la acest așa-zis Trib. Femeia mi-a spus ce a descoperit, iar eu și Leon ne-am luat din nou la hartă. În comparație cu cearta de acum, cea legată de Adunările Maranatha fusese doar o flacără de lumânare pe lângă o fuziune nucleară.

— Ei sunt un Cult Zoo Reformat Budist, remarcă Trinidad.

— Evident, te miști prin cercuri unde asemenea lucruri sunt cunoscute de toată lumea, rosti Salamanca.

— Am avut câțiva amici care au cochetat puțin cu acest cult. (Așa cum și Trinidad cochetase cu el pentru o scurtă perioadă, fiindcă trăia într-o lume în care, totul fiind

permis, orice noutate trebuia măcar explorată). Ei cred că doar cei cu sufletul pur primesc darul vieții eterne de la semimorți. Practică meditația și incantația Jodo-Tendai ca să se elibereze de sentimentele lumești și să câștige milostenia lui Seu Guacondo.

— Seu Guacondo, Seu Guantanamo, Dougou Ferai: Lordul Intersecțiilor, Yinyip, Dede, Baron Sabado. Multe nume, multe locuri.

Trinidad îi oferi un sărut fierbinte din flaconul argintiu de mescalină. El o refuză.

— Ai luptat, spuse ea.

— A plecat. Era ultimul lucru pe care-l doream. Am încercat să-l conving să rămână - tot timpul auzeam glasul tatălui meu spunându-mi că răspund pentru Leon. M-am dus din nou la detectivă, și am făcut contract să-l găsească. Asta aproape că m-a ruinat, dar după trei zile m-a anunțat că descoperise ceva. Pe cineva... Carmina Sung, de la clinica de traumatologie psihică din Santa Monica. Mi-a spus că Leon luase legătura cu **corillo** Guacondo și o adusese și pe ea. Lucrau împreună în Necroville-ul Santa Monica.

Dintotdeauna, Leon simțise nevoia de a impresiona. El a plecat primul. A făcut alegerea între Muerte și Suerte, iar Carmina Sung a privit. Privește, a spus el numai zâmbet și mândrie, nu-i mare lucru! S-a întors să o vadă, și atunci l-a trăsnetit. Cinci secunde, doar atât a durat, dar ea ne-a mărturisit că i s-a părut o veșnicie. Ardere era cuvântul cel mai potrivit pe care l-a găsit pentru a descrie ce s-a întâmplat, fiecare celulă a corpului arzând dinspre interior, topindu-se, schimbându-se, devenind ceva atât de respingător încât nu a mai suportat să privească, dar știa că scena îi va rămâne întipărită cu fierul roșu în minte pentru totdeauna. El a murit. Ea a fugit. **Seguridados** au prins-o la poarta San Vicente și au chemat o ambulanță pentru traume psihice. Psihologii i-au extras amintirile una câte una, până la rădăcina memoriei și cu toate astea n-au fost în stare s-o împiedice să mai urle.

Au trecut cinci ani de la moartea lui Leon. Cinci ani mi-

au trebuit ca să devin un avatar al judecății, un înger răzbunător. Cinci ani ca să învăț, să studiez, să mă înarmez, să-mi creez o acoperire, ca să mă infiltrez în Cultele Zoo, să le câștig încrederea, să mă mișc în voie, să-i găsesc pe cei care m-ar putea conduce până la Seu Guacondo și să ajung aici, în acest loc, acest moment, ca să-l distrug. Asta e adevărata poveste a lui Emiliano Salamanca. Consideră-mă sentimental, dar n-am vrut să ne despărțim și să rămâi cu o părere eronată despre mine. Acum știi măcar de ce mă tem.

— De Seu Guacondo?

— De ceva care m-ar putea împiedica s-o fac.

Ridică fesierul negru și înspăimântător. Acesta răspunse atingerii lui, arcuindu-se ca o piele mângâiată. Îl puse într-un toc lângă inimă și privi din nou anexofonul de la încheietură.

— La naiba, n-or să plece fără mine.

— Salamanca. (El se ridicase, strângându-și jacheta în jurul trupului, gata să pornească pentru a intra în legendă). Nu poți s-o faci pentru Leon.

— Știu.

— Nici pentru tine.

— Știu.

— Nici măcar n-o să scapi de sentimentul de vinovăție.

— Știu și asta.

— Salamanca. Era limpede că nu pricepea pe deplin regulile jocului de-a eroii, dacă se pregătea să plece fără să-și ia rămas bun, fără să-i adreseze măcar un cuvânt. Merg și eu cu tine.

2 NOIEMBRIE

04:00 - RĂSĂRITUL SOARELUI

Treizeci și șase de ore, treizeci și șase de minute.

De-a lungul anilor, smochinul invadase încăperea de la etajul cinci până când fiecare centimetru pătrat de perete și de tavan ajunsese să fie acoperit cu covor gros de frunze. Tulpinile și vițele crescuseră groase și puternice; patronul atârna de ele lampioane din metal și sticlă în care ardea alcool. Crea astfel impresia că o mână de stele căzute se agățase de ramurile copacului. Storurile din lemn de bambus fuseseră ridicate pentru a alunga arșița nopții din cameră; rădăcini rătăcite blocaseră de mult ferestrele, nemailăsându-le să se închidă. Cocoțate pe balustrada balconului năpădit de vegetație, păsări-paradis sclipitoare ca niște giuvaeruri își luară zborul cu un fâlfâit de aripi când Camaguey se apropie.

— Zoologii credeau că păsările-paradis trăiesc, se împerechează și mor fără să atingă niciodată pământul, spuse Nute uitându-se după ele. Exemplarele moarte pe care le priveau păreau să nu fi avut picioare. Ce trebuia să le sară în ochi, dar nimeni n-a băgat asta de seamă, era că vânătorii din Borneo aveau obiceiul să le taie picioarele.

Cuadra de apartamente de peste drum era un exercițiu geometric de scări de incendiu și storuri prin care răzbăteau dăre de lumină. Un alt joc de umbre dincolo de fiecare stor. Cineva legase cinci baloane în culori vesele de una dintre scările de incendiu.

Prin bolta de frunze se puteau percepe mișcări furișate și foșnitoare, mulți ochi. În afara patului și a clienților potențiali, singurele obiecte din odaie erau o frapieră, sticla și cele două pahare agățate cu grijă de lucrătura în fier forjat.

Era unul din anii lui preferați.

Băură vinul. Extrem de bun. Îl relaxă interior, precum degetele sălbatice/blânde ale unui masor care alungă tensiunile și învâlmășirile vieții.

Atinse universul senzațiilor și se lăsă atins la rândul-i. La lumina lampionelor și a primei gene a zilei, își exploră trupul cu degete nepricepute.

Umflăturile alcătuiau zone ovale pe omoplați, pe interiorul antebrățelor, în scobitura spinării, pe coapse. Atingerea exploratoare era delicată, temătoare, dar chiar și aceasta ajungea ca să spargă pustulele și să elibereze țepușele din tectoplastic negru dinăuntru lor. Abia acum observă încrustațiile solzoase dintre degetele de la picioare, de la mâini și de pe dosul palmelor.

— Ceea ce mă uimește e că nu dau dureri, spuse el.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Nute.

Camaguey simți pe spate apăsarea caldă a trupului ei care se mișca, frecându-se de ace și transmițând valuri de plăcere senzuală în tot sistemul nervos periferic. Terminațiile nervoase de sub ace deveniseră hipersensibile.

— Mi-era teamă, rosti bărbatul. Am crezut că vei simți dezgust, că mă vei detesta.

Se duse lângă fereastră pentru a privi strada, orașul, cerul, licărul palid al cer-conceptului de zori. Maimuțe modificate genetic nu mai mari decât o palmă, umblau de colo-colo prin încâlceala de vițe și iederă cățărătoare ce acopereau fațada hotelului, în căutare de fluturi pe care să-i mănânce. Undeva deasupra, pierdută prin verdeață, firma cu neon îi picura o lumină gălbuie pe piept și pe pânțe.

— Dar nu te înspăimântă semnele astea exterioare și vizibile de modificări interne și fizice? Nici măcar nu mai sunt uman.

— Băiețăș din carne, ai uitat specialitatea lui Nute? Semnele vizibile și exterioare sunt domeniul ei de acțiune.

Camaguey privi către fuioarele subțiri de nori cirrus ce acopereau cer-conceptul. Promisiunea unei noi și minunate zile în rai. Și deodată, cerul se făcu alb. Vreme de o clipă, socoti că soarele se transformase într-o nova. O clipă crezu că ochii i se topiseră în orbite. Explozia albă îi lumină țeasta pe dinăuntru. Maimuțele din frunziș, morții din

apartamentele lor sau de pe străzi, Camaguey aflat la fereastra hotelului, împietriră la apariția luminii, întreaga lume își ținu răsuflarea. Apoi, încetișor respiră ușurată. Bărbatul vedea din nou.

— Ultima încercare a Pământului, comentă Nute. Din două una: ori militarii au avut zar norocos și au lovit navele baros, ori au dat doi-doi și i-au trăsнит ele. Însă oricum ai privi lucrurile, asta a fost o lovitură cu conversie de masă la nivel industrial.

— Are vreo importanță?

— Nici cât negru sub unghie.

Lumina exploziei se stinse. Printre vălurile cer-conceptului se zăriră stelele dimineții. Păsările înfricoșate de brusca schimbare a zilei în noapte se reîntoarseră la cuiburile lor. Umbrele călduțe ale încăperii păreau mai adânci, mai întunecate și mai îmbietoare. Nute îl invită în pat. Era acoperit cu o blană de hadrozaur de culoarea deșertului, nisipiului, bronz și umbre, senzual de moale și de mătăsoasă. De pe colțul din dreapta sus se auzea o șoptă: Corporada. Walt Disney. Câteva frunze rătăcite de smochin căzuseră pe blană.

Ea îl opri.

— Un singur lucru, **mi corazon**. Dacă vrei să te simți bine, trebuie să-mi spui ce vrei. Nu-ți fie teamă, nu vei reuși să mă șochezi, nu te voi disprețui în sinea mea pentru visele tale secrete și întunecate. Spune-mi ce vrei să-mi faci, ce vrei să-ți fac și o vom face împreună.

Așa și făcu, însoțindu-și mișcările cu șoapte slabe, furișate și, în ciuda asigurărilor date de Nute, temându-se de dorințele întunecate pe care le simțea în gură, în penis. Ea își plimbă buzele pe conturul buzelor lui. El își plimbă buzele peste labii, atunci când ea se așază deasupra feței lui. Ea își trecu limba peste capul penisului. Camaguey scânci învăluit de plăcere temătoare. Nute trase ușor de acele negre și delicate dintre coapsele lui. Gâfâind și transpirând, incapabil să mai gândească, el se prăbuși pe blana de hadrozaur. Ea apucă între dinți pana de

tectoplastic apărută în palma lui. Bărbatul aproape că leșină. Ea îl puse să stea răstignit cu picioarele în sus, proptit de peretele acoperit de frunze. Când îl lăsă să alunece, în delir, simțindu-se lung de doisprezece kilometri, ea execută o mișcare perfectă de stând în mâini și-și încolăci picioarele în jurul gâtului lui. Camaguey, o așează cu fața în jos pe pat și o avu. Cu o tresărire din pelvis, ea îl azvârli pe blana mătăsoasă și-l încălecă, mișcându-se apoi lung, lung. El își îngropă degetele în sânii ei - era sigur că nu fuseseră de la început atât de mari și de plini - astfel că sfârcurile întunecate împungeau cu forță ca niște mure mari între degetele lui solzoase. Nute îi prinse penisul, strângându-i-l ca să-l împiedice să atingă orgasmul, își strecură două degete umezite în anusul lui, le îndoi ca să-i arate că nu glumea și, cu mâna liberă îi aduse degetele solzoase și aspre către clitoris. De trei, patru, cinci ori îl aduse până în pragul orgasmului și tot de atâtea ori îl înșelă până când, în sfârșit, îi luă cu ea într-o culminație comună.

— E prima dată că începătorul a înșelat-o pe profesionistă, spuse ea când reveni de la baie.

— Ce vrei să spui?

— O sută douăzeci și ceva de ani îi oferă unei femei o anumită perspectivă asupra păcatelor pe care le au bărbații. Nu ai râs. Adevăratul sex nu înseamnă doar sudoare, încordare, arcuire a spinării și exclamații de Doamne, da, da, Doamne, da! Asta înseamnă sex în stilul Old Hollywood. Sex pentru ecranul argintiu. Vreau să te întreb, ce naiba are Dumnezeu de a face cu asta? Marele sex înseamnă râs: poate cu gura până la urechi dar, oricum, întotdeauna aici, mocnit. Râsul e întotdeauna aici. (Își atinse un punct deasupra inimii). Iar tu n-ai râs. Ai fost încordat! N-a fost real. Ai mimat. Cu talent, de acord dar fals. Ți-ai amintit brusc unde te afli, cine ești, ce faci, cu cine, și asta te-a ucis. Mort, Camaguey! Ce ți-ai amintit? Ce mi-ai ascuns? Ce nu mi-ai încredințat? Se rostogoli și ajunsese în patru labe, încălecându-l pe bărbat, încătușându-l între genunchi și coate.

Îl privi drept în ochi.

— Ce ți s-a părut că nu poți accepta? Eu pot fi orice, Camaguey. Orice!

Lăsându-și greutatea pe coate, îi prinse fața în palme. Chipurile lor se aflau la câțiva centimetri unul de altul. Nute se încruntă. Pe fața ei trecu un fior. Pielea se încreți apoi se destinse, devenind o țeastă de crom.

Camaguey urlă. Degete osoase, inuman de puternice, îl striveau, în timp ce masca îl privea direct în ochi.

— Asta-i ceea ce te stârnește, Camaguey? Vocea era a lui Nute, venind însă printre dinții încleștați, rânjiți.

— Te-ai minuna dacă ai ști ce succes are figura asta. Sunt o mulțime de necrofili pe lume, dornici să plătească dolari buni pentru a-și satisface viciile. Nu? Poate că Figura Doi îți va potoli micile pofte.

Țeasta metalică se lichefie. Fluidul tremură ușor și se întinse într-o peliculă de descompunere. Șuvițe de piele putredă. Buzele uscate, dezvelind dinți înverziți, gingii cangrenate. Nasul ros de putreziciune, devenit o cavitate obscenă și întunecată. Picioarele și brațele rămaseră doar oase învelite în piele întinsă tobă, sfâșiată și, cu toate acestea, degetele mucegăite cu unghii încârligate și crăpate îl țineau într-o poziție de rigor mortis. Sâni erau niște saci scofâlciți din piele de culoarea scârnei. Camaguey se înecă de greață și se zbatu să scape din strânsoarea cadavrului. Mortăciunea în descompunere intră într-o nouă curgere și se trezi privind trăsăturile obrăznicuțe ale lui Marilyn Monroe.

— Niciodată nu reușesc să-mi amintesc versurile în care se rimează **Fie cod sau egrefin** cu **Tot pe tata îl iubim**³⁰, spuse ea cu vocea potrivită momentului. Nu pentru că asta ar merge în dialectul Angeleno. Așadar, adevărata necrofilie, cu morți-morți te excită? Nu? La dracu', atunci cred că nimic nu te satisface.

În timp ce spuse acestea, trăsăturile vino-ncoa' ale lui Monroe se desorbiră. Gura, nasul, ochii, parcă schițate din creion, se alungiră, se întinseră și se dizolvară într-un chip

³⁰ versuri pentru copii. (n.tr.)

ce nu era chip. O mască din piele fără trăsături, cu excepția unui orificiu central, pluti deasupra ochilor lui Camaguey. Mâinile care-l țineau erau mânuși pufoase din carne, cu un singur deget. Camaguey închise ochii. Simți cum pielea lui Nute tremură la atingerea cu corpul lui. Semn că-și schimba forma din nou. Nici nu îndrăzni să privească. Chipul ei urât/isteț se apropie de al lui.

Încordându-se din răsputeri, o împinse deoparte. În ciuda staturii micuțe, era fenomenal de grea.

— Du-te dracului, Nute! Să te-nghită iadul!

— Iartă-mă Camaguey. Îmi pare rău. N-am vrut să... Ba da, am făcut-o dinadins. Am vrut să te trezesc. Să te rănesc. Să te fac să mă urăști.

— De ce-ai vrea să te urăsc?

— Fiindcă, începu ea și se întinse pe o parte, îndoindu-și genunchii până-i ajunseră la sâni, încolăcindu-și brațele în jurul picioarelor și strângându-și capul ca o țestoasă care nu vrea să iasă din carapace - cred că mă paște pericolul de a mă îndrăgosti de tine, prospătură parșivă și neghioabă.

— I **Ay!** Nute!

— I **Ay!** Nute...

— Și de ce ar fi atât de groaznic?

— Fiindcă eu sunt toate lucrurile pe care ți le-am arătat. Sunt un monstru. După bani. Baniilor unor perversi. Iar oamenii buni, neghiobi, vulnerabili, visători, cinstiți, isteți, înspăimântați, loviți ca tine - merită ceva mai mult decât dragostea oferită de un monstru. Înainte ca el să poată spune ceva, Nute continuă: Știi ce-mi cer mai toți? De clienți vorbesc... Îmi arată fotografia unei femei pe care au iubit-o și care a ajuns în vreunul dintre Orașele Morților și mă roagă să devin acea femeie. De cele mai multe ori nici nu e vorba de sex. Discuții sau lucruri pe care le îndrăgeau amândoi - tenis, înot, citirea ziarului, plimbări, mese la restaurant - sau alteori se mulțumesc să privească.

Pune mâna. (Întinse brațul, iar el luă mâna ce i se întindea). Nu-i așa că frige, nu simți ceva straniu? Straturile epiteliale și subdermale sunt dopate cu sisteme

tectoriale super-rapide: exteriorul meu este din tectoplastic cu memorie care-și modifică forma în timp real. La fel ca automobilele care au încorporate vreo zece-douăsprezece programe numai că Nute e mai tare decât Cadilacu' lu' Tăticu', - fiindcă ea își poate programa celulele după cum dorește. Prin cortexul meu auditiv și vizual există fibre de nanocircuite întinse ca ghirlandele luminoase de sărbători. Arată-mi și spune-mi, iar Nute devine ce vrei. Îl strânse de mână: Camaguey, aș putea fi ea. Dacă asta dorești. Pot deveni Elena. Ai avea prilejul să-i spui că-ți pare rău, că o vei iubi întotdeauna, că-i o târfă nenorocită și bolnavă. N-are importanță. Spune-mi ce ți-ar reda libertatea.

Camaguey se rostogoli pe o parte și-și apăsă buzele de urechea lui Nute. Liftere ale canalelor de știri trecură vuind la mică înălțime pe deasupra **cuadra**. Plutind ușor, câteva frunze ruginii se așezară pe pat, Camaguey întoarse capul și se minună cum lumina palidă a răsăritului alunga suprafețele și liniile umbrelor pe fațada clădirii de peste drum. Simți tremurul trans-substanțierii transmițându-se prin postamentul patului. Privind peste umăr, se văzu pe el însuși întins alături. Își exploră copia cu degetele și cu ochii, cu buzele și cu limba. Ținându-și răsuflarea, își plimbă palmele peste bicepsii și pectoralii dezvoltați de atâta înot subacvatic. Vârfurile degetelor se jucară cu sfârcurile mici și întărite, pentru ca apoi să alunece peste mușchii pântecului, întinși, acoperiți cu puful părului, ajungând la pielea și carnea moale a pubisului. Își apăsă obrazul de coapse, simțind încordarea fibrelor musculare de sub piele, vibrația sângelui și a vieții prin arterele mușchilor. Existau diferențe. Diferențe de limitare: dinții nu arătau la fel; părul își schimba culoarea chiar sub ochii lui; trupul-copie era cu mai bine de douăzeci de centimetri mai scund, dar părea el însuși așa cum fusese înainte de Elena, înainte de apariția Sindromului Tectronic Interactiv Uman. Degetele mângâiară carnea netedă, neviciată, de pe interiorul coapselor, scobiturii șalelor, umerilor, încheieturii brațelor. Păreau proaspete. Curate. Păreau

cele vechi și nevinovate. Ridicând mâna, linse degetele unul câte unul. Degete bune. Degetele lui. Mângâie capul, simțind, sub părul tuns scurt, contururile familiare ale țestei, nodul cervical de sub ceafă. Pipăi trăsăturile faciale; se privi în ochi. Nute copiasse până și barba de o zi, cu peri negri și ascuțiți. Întredeschise buzele blând și le sărută.

Lacrimile îl surprinseră; apăruseră atât de brusc încât îi provocară o durere fizică. Își dezlipi buzele de sosia sa și o trase la piept. Abia de reuși să vorbească.

— Iartă-mă. Iartă-mă. N-am vrut să ți se întâmple așa ceva. Să-ți fac rău. Să te mutilez. Să te urătesc și să te îmbolnăvesc. Să te ucid. N-am vrut asta. Îmi pare rău. Iartă-mă. Of, Isuse... Iartă-mă. O să mă poți ierta? Iartă-mă, te rog.

— Te iert, Camaguey. Cuvintele sunară înfundat și gutural în gâtulejul dublu al lui Nute, în timp ce coardele vocale căutau tonul potrivit. Te iert pentru toate.

Rămase tăcut. După o vreme se duse din nou la fereastră. Soarele se ridicase deasupra magazinelor de la capătul dinspre răsărit al străzii. Lumina aurie și fierbinte curgea din plin în aleea îngustă. Nute veni alături și-și petrecu un braț pe după talia lui. Părea mai puțin o copie și mai degrabă un frate mai tânăr și iubit, cel favorizat de zeii capricioși ai TVMA.

— Nute, cred c-a sosit vremea.

— Se poate face rezervarea de jos, spuse moarta. Ai vreo preferință în privința locului? Va trebui să autentifici numărul asigurării **Immortalidad**. Presupun că un **cerristo** ca tine nu are de gând să reînvie ca un copil al nimănui. Stai o clipă!

Vocea, gândi bărbatul, era a lui, însă exprimarea, inflexiunile lămurite-neclintite, modul precis de adresare aparțineau categoric lui Nute. Simți cum ea se topește lângă el, tremură și se reformează. Camaguey cel perfect, despre care afla acum că nu existase niciodată, dispăruse pe vecie.

— Isuse Iosif Maria, acum mă simt mai bine. Schimbările astea trans-sexuale... Iartă-mă, vocea asta nu-mi aparține.

Scuipă limba lui Camaguey ca pe un ghemotoc de flegmă. Dacă vrei să știi, toată masculinitatea și rahaturile astea **machismo** mi se par o sarcină mult prea grea pentru cincisprezece centimetri de țesut erectil.

Nute se rezemă de balustrada balconului, cu spatele la stradă, cu bărbia ridicată și părul lăsat liber și sorbi razele de soare. Camaguey se întrebă cât o costa energia consumată pentru modificările de formă, mai ales la capătul nopții, când rezervele erau scăzute.

— Vezi tu, aș putea deplânge ce mi-am făcut singur - mi se pare ușor - dar nu m-aș putea ierta, spuse el. Trebuia să-mi fac crima vizibilă, audibilă, tangibilă, ca să pot înțelege dimensiunile ei. De aceea te-am rugat să te transformi. Iar la sfârșit a fost ușor. Înțelegi? Am privit, am văzut și socot că totul a fost o greșeală. O singură greșeală. Doar asta trebuie iertată. Nu există nimic viu sau mort care să nu fi comis o greșeală de-a lungul timpului.

— John Bastardul s-a gândit odată să-și scrie autobiografia, spuse Nute. Voia s-o intituleze **O mie și Una de Greșeli**.

— Dar mi se pare normal să faci greșeli. Așa-i omeneste. Ca și prietenul tău, jucătorul de golf: niciodată nu va fi perfect, dar nu-și va refuza iertarea ori de câte ori ratează o lovitură. Așadar, plătesc cu propria-mi viață greșeala comisă, dar nu sunt unicul care moare din pricina unei singure erori. Poate că greșesc acum, aici, zicând **aleg, acesta e momentul**. Nu contează. Am dreptul să greșesc și de aceea o fac mereu. Am voie să mă înșel. Am obținut permisiunea de a da greș.

Aș vrea, dacă se poate, un loc de unde să pot vedea oceanul. Mi-e dor de recif. În primul rând... Mă îngrijorează soarta lui. Îmi imaginez furtuni, epave, elici de nave, scufundători cu ciocane de geolog. Sper că Florda Luna spune adevărul prin profețiile ei, sper ca navele acelea din cer o să fută Consiliul Rim, PanEuropa, Tesler-Thanos, Ewart/Oz West și **corporadas**. Ele sunt moarte cu adevărat. Dacă Morții Liberi fac ce trebuie, dacă lumea nu se va sfârși în dimineața asta, poate că într-o bună zi o să

merg acolo. Poate o voi găsi pe Elena, așteptându-mă.

Apă adâncă. Nanoflori pe lujere lungi unduindu-se molcom în curenții reci. Pești tropicali, blânzi și colorați ca niște flori. Deasupra, umbra unui plesiozaur în trecere scaldându-se în soare, realizând fotosinteza. Lumina alunecă pe balconul inundat de verdeață și pătrunse în cameră. Lucruri comune. Formalități.

— Mi-am informat deja compania de asigurare. Se cheamă Stella Maris **Immortalidad**. Nu vei avea nevoie decât de numele meu. Presupun că de rest se va ocupa Casa Morții.

— O țigară e cea mai obișnuită dintre dorințe. Sigur. Cred că se poate aranja.

— Și... Nute?

Ajunsă în pragul ușii, ea privi peste umăr.

— Îmbracă-te.

Zâbind larg, Nute țistui.

— Nu mai fi atât de mic burghez. **Muchacho**, acum te afli în Necroville.

În noaptea sărbătorii Joia Verde din Anul Domnului 1719, Fray Juan de Dios de la Societatea Sfântul Francisc a întemeiat Misiunea San Ysidro după ce Doamna Noastră Regina Îngerilor le-a apărut lui și călugărilor desculți și murdari într-o poieniță de la poalele munților ce aveau să se numească mai târziu Santa Monica. Ca semn de netăgăduit că acela era locul ales, din pământul în care până atunci nu aflaseră apă a izbucnit un izvor de apă limpede. Fray Juan de Dios s-a primenit de trei ori, o dată în numele Tatălui, o dată în numele Fiului, o dată în numele Sfântului Duh și a pornit deîndată împreună cu frații lui, să caute lemn, lut roșu ars și forță de muncă ieftină printre indieni pentru a ridica un scriptoriu.

Călugării de la San Ysidro au rezistat presiunilor lumii vreme de aproape cinci sute de ani. Palatele lui Mamon din Hacienda, în stil georgian sau imitație Tudor i-au înconjurat; chiotele și gemetele celor ce petreceau pe marginea piscinelor, ca și hărmălaia micilor distracții

sadomasochiste din suburbie tulburau meditația fraților. Iar morții veneau tot mai aproape, casă cu casă, grădină după grădină, stradă după stradă, strecurându-se precum ramurile sugrumătoare ale unui smochin până lângă și dincolo de San Ysidro, alungându-i pe **cerristos** din Haciende, palate stil Tudor sau georgian. Franciscanii, o insulă de credință anacronică într-un ocean al negării, continuau să reziste. Credința lor era îngăduitoare și permisivă. Totul s-a sfârșit în ziua când Comitetul de Sistematizare al grupului TVMA a tras o linie **ne plus ultra** pe hartă și a plasat Misiunea San Ysidro în interiorul gardului de sârmă ce înconjura Necroville-ul Saint John. Frații au plecat. Ca o ironie atotcunoscătoare, Casa Morții s-a instalat în locul lor.

— Dacă urci în turn, poți vedea oceanul, spuse Nute aprinzând o lumânare lungă îngustată spre vârf și așezându-o pe un stativ aflat în fața statuii Doamnei Noastre Regina Îngerilor. (Mașinile de reînviere umpleau naosul lung și îngust: un recviem liturgic. Zumzetul lor părea un ison gregorian: suflete așteptându-și renașterea.) Într-o zi senină, fără smog, sau pâclă. În condiții perfecte de observare. Treptele sunt puțin nesigure. Contraindicat, dacă suferi de vertij.

Cum Camaguey nu suferea, urcară în turn. Arcade dăruite în alb ofereau deschidere către cele patru puncte cardinale. Vântul aducea mirosul oceanului: o clipă, bărbatului i se păru că prin aburii iscați de căldură vede sclipirea argintată a valurilor spărgându-se de un țărm îndepărtat, de neatins. În valea de dedesubt, din orașul mort se ridicau coloane de fum în nenumărate șiruri care urmăreau rețeaua de străzi și bulevarde. Palmierii aveau să ardă mocnit zile la rând, gândi Camaguey. Aparată de zbor zbârnâiau la mică înălțime pe deasupra zonei incendiate, învolburând fumul în spirale și vâlătuci. Privind de la fereastra dinspre răsărit, văzu turlele triple și mohorâte ale **arcosanti** Tesler-Thanos, ridicându-se din fum și intrând în zona aurie de smog. De la fereastra sudică înălță ochii. Nu reuși să distingă navele despre care

știa că se află acolo și totuși spera să vadă o mână de puncte negre dincolo de cer-conceptul ce pâlpâia gata să se stingă, ori poate vreo epavă prăbușindu-se în flăcări, trasând pe cer dâra lungă de funingine a distrugerii. Aparatul de radio din cabina șoferului care îi adusese până aici bolborosise despre flota Morților Liberi ce fărâmițase fabricile orbitale și acum țeseau din ele o enormă construcție spațială.

Unele întrebări vor rămâne cu siguranță fără răspuns.

Coborâra din turn prin naosul apăsător și trist, până în grădina misiunii. Femei tinere îmbrăcate în alb, lucrătoare ale Casei Morții, îi întâmpinară sub umbra palmierilor înalți ce se arcuiau deasupra acoperișului din țiglă roșie al capelei. Își strânseseră mâinile așa cum obișnuiau prospăturile.

— Seor Quintana... Ghidul de înviere al lui Camaguey era o negresă înaltă, discretă și politicoasă cum se impunea tuturor angajaților Casei Morții. În procedura noastră de lucru s-au introdus recent o serie de modificări despre care trebuie să vă informez. Casa Morții nu mai acționează ca agent între clienții săi și Tesler-Thanos. Prin urmare, am depus suma prevăzută de asigurarea **Immortalidad** din contul Casei Morții San Ysidro în contul dumneavoastră. Suma totală, plus dobânda, vă va fi pusă la dispoziție la ieșire și veți putea dispune de ea cum doriți.

— Futu-i Isușii, făcu Nute.

— Exact. Poftiți, aceasta este cuva pe care v-am pregătit-o, Seor Quintana.

Nave baros, bătlăii spațiale, obiecte orbitale misterioase, Case renegate ale Morții și **contratados** în descompunere deveniră dintr-o dată simple lampioane într-o furtună tropicală. Alungate, strivite, răsturnate, măturate. Cu flăcările neînsemnate stinse. Moartea se afla în preajmă, moartea era carapacea desfăcută a unei cuve Isus așezată sub grinzile de lemn ale refectoriului misiunii.

— Trebuie? Neapărat?

— Nu trebuie să faci nimic împotriva voinței tale, spuse

Nute, cu fermitate. Hai, dă-mi mie chestia aia nenorocită. O să procedăm cum știm noi.

Negresa ezită o clipă, apoi îi dădu o fiolă mică și cilindrică din plastic. Camaguey trăise prea mult în umbra lui Santiago Columbar ca să nu recunoască obiectul.

— Te chem eu, adăugă Nute.

Femeile înveșmântate în alb se înclinară și se retraseră în chiliile lor.

— Nute, mi-e teamă.

Femeia se așază pe iarba udă de rouă și se rezemă de trunchiul înclinat al unui palmier. Își desfăcu picioarele, bătuci iarba cu palmele.

— Vino și stai aici.

El se așază cu picioarele încrucișate. Nute își încolăci fără efort picioarele în jurul taliei și-l trase cu spatele spre ea. Acele de pe umeri și spinare se îndoiră fiecare ca un sărut de minusculă plăcere. Nute își împreună brațele în jurul lui.

— O să fiu tot timpul alături de tine. N-o să te părăsesc. Când lutul se va sparge, primul lucru pe care o să-l vezi va fi mutra mea urâtă.

— Nute...

— Da.

— Acum am înțeles de ce-ai făcut chestiile acelea la hotel. Trucurile cu schimbarea formelor. N-ai vrut ca eu să te detest, să te consider un monstru, un vampir al dorințelor bărbaților. Ai dorit să mă șochezi, să mă provoci la o iubire dincolo de ideile mele legate de carne despre modul cum ar trebui și ar putea să fie dragostea. Te-ai dezgolit până la ultima limită și m-ai întrebat dacă aş putea iubi așa ceva. Sunt în stare să accept asta. Pot iubi așa ceva.

— Acea n-a fost ultima limită a dragostei, băiețuș din carne. Vrei s-o cunoști? Ți-o voi arăta.

Deschise fiola și scutură lucrul pe care-l conținea în palma mâinii drepte. Îl ridică în dreptul ochilor lui Camaguey: un simplu păianjen tectofarmaceutic; negru ca păcatul.

— Asta-i dragostea. Asta e esența ei: o întrebare. Îl poți iubi într-atât încât să-l ucizi? Îl iubești îndeajuns ca să pui capăt durerii lui?

Ținu păianjenul în palma deschisă, oferindu-l lui Camaguey.

— Nu pot, Nute. Nu-s în stare să-l iau.

— Știu. Dar eu pot. Ridică mâna și-și atinse palma de fruntea bărbatului. Un contact scurt, o atingere fugară.

El trase aer în piept precipitat, apoi expiră încet.

— Mă așteptam să simt ceva.

— Acționează foarte delicat. Femeiușca aceea mi-a promis că va aduce cu o ațipire lentă.

Nute își atinse capul de al lui. Păianjenul era un semn negru de castă pe fruntea lui, strecurând otrăvuri fine în creier. Camaguey se cuibări la pieptul femeii. Vârfurile acelor îi sfâșiară lui Nute costumul de dantelă, lăsându-i zgârieturi paralele pe piele. Ea îi pipăi noile erupții de pustule: pe ceafă, dosul palmelor, în scobiturile claviculelor. Umflăturile sensibile pocneau, colții din tectoplastic dinăuntru aveau răsuciri de ghimpi ascuțiți.

— Aș fi vrut ca tata să fie aici. Ca să-mi iau rămas bun. Poate că după aceea...

— I-ar face doar rău și te-ar tulbura pe tine.

— Tocmai asta nu înțeleg: că cei pe care-i iubim sunt pierduți pentru totdeauna. De ce trebuie să o luăm de la început, să ne găsim o nouă cale în viață, noi iubiri, noi prieteni și familii? De ce trebuie să-i îndurerăm pe cei care rămân de partea cealaltă?

— Ar suferi și cei care trec dincolo dacă ar trebui să-i vadă pe cei dragi: parteneri, copii, devenind bătrâni, slabi și murind în vreme ce ei înșiși rămân neschimbați.

— Sfinte Isuse, ce lucru groaznic a făcutuit Adam Tesler.

— Doar nu credeai că te poți lupta cu moartea și s-o faci să bată în retragere fără nici o pierdere.

Camaguey se relaxă, zâmbi, întinse o mână în spate și mângâie tâmpla lui Nute.

— E-atâta căldură și pace. Începe, nu-i așa?

Ea își trecu degetele prin părul lui.

— Nute, te-aș ruga să-mi faci un serviciu. Să mergi la Cafeneaua Terminal. Îi vei găsi pe toți acolo: Santiago, Toussaint, Yoyo și poate chiar pe Trinidad. Prieteni vechi de-ai mei. A devenit un soi de tradiție, cred, să ne întâlnim în locul acela o dată pe an în Noaptea Morților. Începem și terminăm la Cafeneaua Terminal. Să mergi la ei. Le spui ce s-a întâmplat cu mine. Te rog.

— Îți promit. Bineînțeles că voi merge.

— Mulțumesc. E cald, sau mi se pare mie?

Nute îl strânse de mână. Ajuns sus pe cer, soarele revărsa o arșiță nemiloasă asupra grădinii înconjurată de chilii. Frunzele palmierilor ofereau umbră. În apropiere, o fântână – aceeași sursă de apă care-i arătase lui Fray Juan de Dios locul în care Doamna Noastră voise ca el să-și construiască mănăstirea – gâlgâia din belșug în bazinul de piatră acoperit cu mușchi. Vaporii condensați trasau chinezării pe cer: nave cosmice care se desprindeau de pe orbitele lor fracționale îndreptându-se spre marele refugiu din deșert. Având impresia că aude un murmur neinteligibil al lui Camaguey, Nute se aplecă în față ca să audă mai bine. Își imaginează că el șoptește **lumină, lumina**. Dar nu putea fi sigură.

După o vreme, mâna lui alunecă inertă și rămase desfăcută, cu degetele îndoite moale pe iarba răcoroasă.

— Să. Nu. Îndrăznești. Să. Mă. Iei. Cu. **Querida**, ticălosule! urlă Yoyo Mok, avocat apărător de la Allison-Ismail-Castardi, repezindu-și pumnul greu spre capul lui Iago și apoi aruncându-se cu toată forța să-l strângă de gât – el, sincer alarmat, făcu un pas înapoi.

Un grup de vârcolaci o prinse chiar în clipa când sărea la el. Blana le era înspicată de ploaie și duhnea a câine ud; singurele articole de îmbrăcăminte fiind un suspensor ca un minim semn de decență și o insignă cu Doamna-Lună-împușcată-n-ochiul-drept-cu-un-glont-spațial pe care Yoyo simțea că trebuie s-o recunoască de undeva; acea senzație sâcăitoare de ceva-aflat-pe-vârful-limbii, care o încerca de fiecare dată când Jorge începea unul dintre jocurile lui de

cine-a-fost-partenerul-lui-Fred-McMurray în **Dublă Imunitate?**

Pata de sânge de pe pieptul sfârtecat al asasinului se lătea mereu. Ceilalți membri ai trupei de șoc zăceau străpunși, strângând în palme cozile harpoanelor și având chipurile contorsionate de durere și furie oarbă. Numai că acesta nu era un joc sau o cascatorie de film noir.

— Seora Semalang, sau oricum preferați să vi se spună, vă sfătuiesc să veniți cu noi, dacă nu aveți ceva împotrivă. Iago întinse mâna către Martika Semalang/Madrilena Fuentes.

— Ca avocat al tău ți-aș recomanda să nu accepți până nu știm ce intenții au acești oameni, strigă Yoyo.

Iago se aplecă puțin până ajunsese la nivelul ochilor ei și-și ridică brusc ochelarii de luptă. Genele false i se dezlipiseră și atârnavau.

— Bine, Yoyo. Nu plecăm nicăieri.

O nova de galben a crăpatului de zori. Barosul acustic și unda de șoc o izbiră scurt și violent pe Yoyo în piept, lăsând-o fără suflare. Fereastra cinemascopică a lui Van Ark se dezintegrează într-un roi de albine din sticlă cu ace ascuțite brici, care parcă fugeau din fața vijeliei arzătoare.

— Vin, vin, spuse avocata.

Epava lifterului cuprins de vâlvătăi devenise epicentrul prăpădului ce se extindea. Fațada Casei Morții Saint John se prăbușise, transformându-se într-un morman povârnit din cadre de aluminiu contorsionate și beton forfecat. Din fuzelaj se revărsau mistuitoare lagune de combustibil ușor de aviație; trupurile năvălitorilor erau insule întunecate, pustiite și carbonizate în marea de flăcări gălbui, fiecare ținut la pământ de palmierul desfrunzit al harponului unui vârcolac. Automobile, ricșe, **foncabinas** de folosință publică ardeau; pârliti, vânzătorii de la tarabe se retrăseseră precauți la distanță privind șocați cum mijloacele măruntelor existențe se preschimbau în funigei ce se înălțau la cer. Un proiector mut și uitat azvârlea imagini fragmentare, diavolești, pe fumul gros și vâlătucit: un landou pierdut hurducându-se în josul scărilor Odessei.

Reîncărcându-și armele arhaice și lungi cu săgeți din tolbele de pe umeri, vârcolacii formară o falangă ce se desfășură în stradă acoperind toate unghiurile de tragere. Costumul de mascare a lui Iago încercă să se facă una cu geometriile frânte și haotice ale epavei învăpăiate, în timp ce el se strâmbă și rămase neclintit în apropierea canalizării deschise.

— Nu va trece mult până ce T.T. va observa că are cu o grupă de **asesino** mai puțin, spuse Iago cotrobăind și pipăind atent prin gunoaie cu mâinile goale. Rahat, unde-o fi? După aceea vor trimite trupe înarmate cu microtok, asta-i sigur cum te văd și cum mă vezi. Și de data asta n-o să mai nimerească alături. Hai odată, nenorocito! icni el.

Mușchii gâtului i se încordară precum cablurile de susținere a unui pod; vinele se vedeau pulsând sub pielea rasă a craniului. Cu efortul unui om care smulge un vulcan din rădăcină, Iago se opinti și scoase din pământ, milimetru cu milimetru, un con elastic de lichid auriu. Ieși dureros de încet și de poticnit, până când se desprinsese din îmbrățișarea solului cu un urlet nepământean al moleculelor sfâșiate.

— Isuse Iosif Maria, trebuie să fi nimerit pe-un sol poros.

Ca prin minune, băltoaca amorfă de lichid de culoarea ambrei căpătă formă și contur: imaginea tridimensională, precisă, a unui vehicul zvelt cu garda joasă. Tensiunea superficială a lichidului se mări, se vâluri, se plie, se secționă pe măsură ce tectoplasticul programat își amintea ce era și se reconfigura.

— Iago, i se adresă șeful haitei de vârcolaci, ești teafăr?

— Da, teafăr. Și vă mulțumesc, **compadres**. Mâna din carne prinse laba lupească, ghearele lupești se strânseseră delicat pe brațul din carne. Solidaritate. **Muerte y libertad!**

— „Dă-mi libertate și dă-mi moarte”, spuse capul haitei.

Se văzu un pumn ridicat; haita de lupi se dizolvă în noaptea iluminată de flăcări. Yoyo nu reușea să scape de senzația sâcăitoare că unul dintre ei îi amintea de cineva. Probabil de Fred McMurray din **Dublă Imunitate**.

— **Los Lobos de la Luna**, şuierea Iago. Se spune că în politică te faci frate cu dracul până treci puntea. Yoyo, trebuie să înţelegi că asta face parte dintr-un plan mai grandios şi ciudat. Lupii, Casa Morţii, navele-baros, Tesler-Thanos, până şi fetiţele în cizme ale lui Van Ark, totul e regizat până la cea mai mărunţă mişcare. Chiar şi rolul tău din baletul ăsta de Spionaj Industrial.

Țac, țac, țac. Detaliile pe care le dosise prin cotloanele şi locşoarele pielii senzoriale se împreună; moleculele se sudară fără vreo cusătură vizibilă, ca sub mâinile miraculoase ale unui vindecător.

— Deci Codex 13 n-a existat niciodată, așa e? Dacă pot șterge amintirile, atunci sunt în stare să le şi ticluiesc. Ce altceva e memoria dacă nu o mână de molecule care trebuie reprocesate de tectori? Totul a fost o iluzie, un joc, un Maguffin mare şi atotcuprinzător.

Iago zâmbi şi bătu rar din palme. Unghiile lăcuite şi crăpate încă nu se regeneraseră.

— Ştiam eu că nu m-am înşelat în privinţa ta, spuse el. Codex 13, falsa ştergere a memoriei, promisiunea nemuririi fără de moarte, Seora Semalang sau Fuentes, chiar tu, Yoyo, totul a fost pus în mişcare de Tesler-Thanos pentru a demasca şi distruge organizaţia de spionaj industrial Artistide-Tlaxcalpo. Ceea ce deja s-a realizat. Ceea ce se rezolvă în aceste momente de către **compadres** ai amicilor noştri de colo pe care nu-i va plânge nimeni.

Focul cuprinsese şi Casa Morţii; şirurile de spectatori se traseră înapoi, iar costumele lor de carnaval, parcă tăvălite prin gunoaie, arătau ameninţătoare în lumina flăcărilor.

— Sigur că la o analiză mai atentă, planul nu rezistă, motiv pentru care abia aştept să ne suim în automobilul acesta (care între timp îşi încheiase transmodificările şi plurivalent-complexităţile şi torcea lăfăindu-se în vipia bulevardului din rigola căruia fusese invocat), ca să plecăm de aici înainte ca să-şi dea seama cineva ce se întâmplă.

Scaunele erau îmbrăcate în ceva ce amintea de pielea

umană: caldă și bronzată.

— Cum dracu' realizezi asta? întrebă Yoyo, supunându-se invitației care, clipind ca un avertisment stăruitor, spunea **fixați-vă centurile de siguranță**. Și de unde dracu' ai luat-o? De la mine n-aveai cum să scoți atâția bani.

— Superconductori sensibili la temperatura aerului. Viteza de copiere și de prelucrare se ridică până la cinci, chiar zece la sută din acea a luminii. Procesare moleculară de hiperviteză. Depășind cu decenii întregi nivelul la care au ajuns Aristide-Tlaxcalpo sau chiar Tesler-Thanos. (Iago se răsfața pe scaunul pilotului. Cu un rânjet de tectoplastic negru, aparatele de bord și manșa de pilotare se întinseră către el). Cel mai mare laborator de nanoinginerie din lume: Casa Morții.

Autovehiculul accelerează cu un zvâcnet silențios.

— Și eu ce mai reprezint acum, Seor Iago? întrebă de pe bancheta din spate femeia pe care Yoyo o cunoștea drept Martika Semalahg. Dacă ar fi să vă dau crezare, Tesler-Thanos s-a ocupat nu numai de ștergerea amintirilor mele, ci și de acelea pe care le-a eliminat. Am lucrat pentru ei? Am pus la cale trădarea? În ce măsură mă pot încrede în amintirile ce mi-au mai rămas? Ce-mi aparține cu adevărat din viața pe care o trăiesc? Eu sunt aceea despre care am amintiri?

Vehiculul zvelt și aerodinamic, amintind de o picătură de ulei în cădere, își făcea loc cu greu printre puhoaiile de pietoni care se îndepărtau de locul exploziei.

— Fondul de amintiri datorat reactivării mnemochimice operate de femeia Conector este corect. Noi n-am modificat decât detaliile. Ai fost Madrilena Fuentes, ai lucrat în cadrul departamentului Cercetare-Dezvoltare de la Tesler-Thanos, pentru noi și importante aplicații ale nanotehnologiei și aveai de gând să transmiți toate informațiile către Aristide-Tlaxcalpo. Serviciul de securitate Tesler-Thanos a avut cunoștință de toate convorbirile clandestine prin anexofon, de întâlnirile pe ascuns cu Roland Carver, de călătoriile plătite integral la

Nuevo Tenoch cu un sac fără fund plin cu cipuri. Carver nu știa ce-i ofereai: Tesler-Thanos a însăilat ceva ce-i era peste putință să refuze. Ai avut baftă că s-au mulțumit doar să te azvârle pe fereastră și ți-au lăsat câteva amintiri ca să te faci absolut irezistibilă pentru Aristide-Tlaxcalpo. Puteai fi moartă, **querida**.

— Dar sunt moartă, **querido**.

— Vorbesc de Marea Moarte, **querida**.

Dacă memoria e un articol bun de șters și re-înregistrat, la fel ca microdiscul pe care Ellis îl păstra pentru meciurile de baseball, atunci, se întrebă Yoyo, ce se alegea de personalitate, de identitate, de ideea de sine, care se baza pe fundamentul deloc sigur că fiecare știa ce știa? Ce se întâmpla cu lumea simțurilor, cu realitatea percepută? Și – gândind iarăși ca o avocată, fiindcă în ultimă instanță asta ești și asta e tot ce vrei să fii, Yoyo Mok – ce importanță mai au dovezile legale, bazate pe convenția că martorul a văzut un anume lucru și nu altul? Materie primă pentru tectorii flămânzi și omniprezenți.

Atunci când, aflându-se în cabinetul lui Van Ark, se simțise aruncată pe fereastră de la etajul douăzeci și cinci, simțise cum aerul rarefiat și înșelător îi trecea printre degetele care se zbăteau căutând un punct de sprijin, simțise viața explodând cu o răbufnire înfundată de oase și sânge la atingerea cu cornișele ieșite în afară ale nivelurilor industriale și simțise cum moare, Yoyo nu fusese în stare să-și imagineze un lucru mai înfiorător decât să ia viața cuiva. Acum pricepea că femeia care se numea Martika Semalang suferise o violare cu mult mai profundă. Să răvășești amintirile de o viață, la fel ca doi polițai umflați care percheziționează o încăpere, să iei între degete mângâieri intime, momente de iubire și grijă, să te masturbezi la gândul scenelor de amor dat sau primit, să proiectezi acea viață ca pe un film obscen la o petrecere de burlaci și apoi să iei acele momente frumoase și să le urâtești, să iei diminețile de iubire și să le faci detestabile, umilitoare, autocondamnabile, să amesteci și să lipești cap la cap amintirile unei vieți însăilând ceva

meschin, murdar, corupt, slujind unor scopuri mârşave, era totuna cu violarea unei profunzimi şi intimităţi pe care aceste opt litere neînsemnate n-ar putea nici pe departe să o descrie.

Dolari şi mărci germane. Până la urmă totul se reducea doar la asta.

— Tu ai plănuit chestia asta, nu-i aşa, Iago? întrebă Yoyo. Ai lucrat pentru Tesler-Thanos şi ai aranjat târgul cu Aristide-Tlaxcalpo. Tu ai creat-o pe ea în rol de Maguffin şi ai pus-o pe goană pentru ca oamenii lui Aristide-Tlaxcalpo să ciulească urechile. Tot tu ai trimis şi bileţelul de avertisment la Tacorifico Superica. Ştiai că localul va fi făcut praf. (Meseni veseli, înmuiaţi de bere şi **camarones espagnol**, fruntea sus! Hei, ce-i cu zgomotul ăla, nu cumva lifterul a coborât prea jos?) Până şi casa mea. M-au făcut scăpată în mod deliberat. Ca şi Trio, care s-a ales cu arsuri de la unda de şoc şi cele şase milioane Rim?... totul astfel pregătit încât să fie descoperit. Fiecare detaliu plănuit ca să pară că Tesler-Thanos voiau să se asigure că steluţa lor va fi transformată în atomi în cazul în care Aristide-Tlaxcalpo ar fi găsit vreo soluţie de a reactiva memoria ştearsă. Numai că totul a fost doar un joc de-a prinselea ca să-i scoată din ascunzătoare, să pună gheara pe ea şi apoi să-i ucidă. Am fost prinsă în jocul ăsta chiar de la început, aşa e? Chiar şi atunci când am vorbit cu tine despre 'lator, la asta-ţi era gândul, greşesc cumva?

— Aveam nevoie de un avocat pentru mai multă credibilitate, recunosc Iago, desprinzându-se din traficul aglomerat al carnavalului – ricşe, vehicule dukduk, microbuze încărcate cu **carnivalistos**, maşini pe pernă de aer mişcându-se greoi – şi cu o izbucnire de forţă, tăind cele două benzi rezervate circulaţiei din sens opus şi tăşnind pe o alee atât de îngustă încât senzorii avertizori de coliziune se aprinseră pe tabloul de bord.

— Tu ai construit împutitul ăla de **serafino**, Carmen Miranda, răcni Yoyo. L-ai asmuţit asupra mea! M-ai făcut să pierd cazul Industries Gabonais. Ai vrut să mă aleg cu citaţie pentru sfidarea curţii.

— Nu știu să spun minciuni.

Imagini învălmășite de pereți plini de inscripții făcute cu spray trecură pe lângă ei. Conurile gemene ale farurilor săgetară bezna monotonă. Dacă din față le-ar fi apărut ceva, s-ar fi transformat în plasmă.

— Te-aș ucide dacă n-ai fi deja mort. Ți-aș lua cel mai ascuțit brici, ți-aș despica prepuțul și l-aș desface ca pe un pește. Aș face două creștături adânci de un centimetru fiecare împrejurul capului mătârângii. Ți-aș înfășură scrotul în jurul sculei, dar nu înainte de a-ți smulge testiculele și de a ți le vârî în cur. Iar apoi, în vreo nouă, poate zece ore, te-aș dezmembra în timp ce ți-aș călări scula mutilată.

— Asta-i fata care-mi place, Yoyo. Automobilul făcu un salt de pe alee în bulevardul înțesat de demonstranți care purtau pancarte. Toți palmierii ardeau. Ciudat, nu te credeam necrofilă.

— Iago, de ce-ai lichidat plutonul de **asesinos** trimis de Tesler-Thanos? Apoi tot ea dădu răspuns întrebării retorice: Fiindcă ești în solda altcuiva. Fiindcă ești agent dublu. Ticălos necredincios!

Iago îi aruncă un travesti de zâmbet.

— Până la urmă totul a ieșit ca la carte. Când mi-ai zis că vrei un 'lator cum nu mai are nimeni, dar să nu fie nici una din blestematele tale de ciber-majorete-războinicuțe adolescente făcute cu aerograful, cu sfârcuri cromate, vizor laser și finisaj lucios, mi-am dat seama că ești persoana potrivită. Da, sunt agent dublu, da, un trădător de două parale. Tocmai de aceea o ștergem cu marfa către un locșor sigur înainte ca ăia de la Tesler-Thanos să ajungă la concluzia pe care ai tras-o tu însăși și să-și trimită echipa de lichidare cu ordinul de a nu mai da greș de data asta.

— Dar dacă nu lucrezi pentru Aristide-Tlaxcalpo, cu cine ești? Întrebă Yoyo. Capra! Atenție la capra aia!

Automobilul-bolid feri enorma capră de fiesta confecționată din mucava, trecând la un fir de păr de ea.

— Trebuia să mă gândesc că sare în ochi, spuse Iago,

concentrat și scoțând cinci milimetri de limbă printre buzele rujate. Casa Morții...

— Dar Casele Morții sunt în buzunarul lui T.T., Adam Tesler se cacă, iar Casa Morții îl linge până lucește.

— Asta a fost odată. S-au schimbat lucrurile. Unde se putea ascunde mai bine miezul organizației de Eliberare a Morților decât sub nasul lui Tesler-Thanos?

— Ascunși la vedere, spuse Martika Semalang. Ca scrisoarea furată.

— Care scrisoare? întrebă Yoyo.

— Edgar Allan Poe, o lămură Iago. O veche povestire polițistă.

— Eu sunt un exemplu viu de dislexie Clasa a Doua, spuse Yoyo cu mândrie. Frumos lucrat, trebuie să recunosc: chiar mâna stângă a lui T.T. să conspire împotriva lui.

— Cu un mic ajutor de la prietenii noștri.

— Morții Liberi din cer?

— Și de la **compadres, Lobos de la Luna**. Ți-amintești când spuneam că totu-i ca un dans? Repetăm de ani de zile. Decenii chiar.

Pe un ecran de cincisprezece pe treizeci de metri montat pe acoperișul magazinului de articole sportive **Super** din El Cordobes, Scarlett conducea un cal înspumat trăgând o căruță de-a latul unui fundal de flăcări filmat anterior undeva pe terenurile de la Universal Studios.

— Iluzie și realitate, Yoyo. Asta explică totul. Casa Morții nu s-ar da în vileag pentru o fraiereală nenorocită de spionaj industrial, decât dacă ea însăși a pus la cale șmecheria cu scopul clar de a obține ceva cu care să acuze Tesler-Thanos de complot! La dracu', îl poate acuza pentru o sumedenie de comploturi care ar da de lucru mai multor FBI-uri. Am dovada, am victima și...

— Hop și avocatul. Să te ia dracu' Iago! De aceea voiai tu un avocat. Nu ca să dai mai multă credibilitate jocului de-a prinselea, ci pentru a-ți instrumenta cazul în fața lui Tesler-Thanos. Dar mai e o **problemă**, Iago.

— N-ai s-o faci. Îți înțeleg rezervele. T.T. face ca

Industries Gabonais să pară o **cerveza pourquoi**³¹. Dar vrei ca lifterul acela de sus să te urmărească toată viața?

— Jigodie ce ești...

— Hotărârea Barantes, interveni Martika Semalang. Așa cum ai spus la Tacorifico Superica, Yoyo. Ceea ce nu există din punct de vedere legal nu poate apela la brațul Legii. Seor Iago, niciuna dintre dovezile tale nu va fi acceptată în instanță. Nici eu n-aș fi acceptată. Isuse Iosif Maria: ucisă de Tesler-Thanos, ucisă de cei ce mi-au luat amintirile și mi le-au înlocuit cu minciuni, ucisă de Lege.

— Iago, nimeni n-a trecut vreodată de Hotărârea Barantes, spuse Yoyo. N-ai cum s-o ocolești, s-o ignori sau s-o înfrânghi. Casa Morții e puternică, da. Casa Morții pătrunde peste tot, de acord, dar nu există.

— Ba există o soluție. Nenumăratele claxoane urlau continuu. Iago se desprinsese din coloană și accelerează pe lângă un lung șir de vehicule staționate. Mărturiile aduse de morți nu au greutate și nu sunt admise. Cu toate astea, suspiciunile trezite de asemenea declarații pot constitui motive pentru continuarea investigației. Câte cazuri de omucidere nu au fost redeschise pe baza depoziției victimei? Yoyo, nici măcar nu vrem ca asta să ajungă în fața instanței. Dorim numai ca tu să obții o învoială. Așa cum vreo Madre din Orașul Încercat face un întreg Haqa³², tocmindu-se pentru o găleată de caracatițe. Te duci acolo și le povestești: Casa Morții vrea un acord ferm că din capul tău, al meu și al clienței tale nu se va clinti nici măcar un fir de păr.

— Puteai să alegi o metaforă mai potrivită, Iago, zise Yoyo mângâindu-și țeasta, încântată de asprimea și înțepătura senzuală a miriștii crescute doar într-o zi. Primele licăriri slabe ale cer-conceptului de zori se aprinseră către zenit. În caz contrar?

— În caz contrar, copii ale dosarelor Casei Morții referitoare la acest incident vor fi înaintate către Biroul de

³¹ *cerveza pourquoi* (lb. span.) – o poșircă de bere. (n. tr)

³² *Haka* – dans ceremonial de război al triburilor maori. (n.tr.)

Afaceri Corporate din VanColumbia, care de mult caută un motiv să umilească pe Tesler-Thanos pentru că dețin monopolul în materie de reînviere. Războaie între **corporades**, spionaj industrial, asasinate, crime, încălcări ale drepturilor celor vii: ce altceva le-ar mai trebui? În Consiliul Rim există o minoritate pusă pe scandal - cu care Casa Morții ține permanent și discret legătura - care aruncă vina pe Tesler-Thanos pentru toată afacerea asta cu Morții Liberi. Abia or să doarmă mai liniștiți dacă T.T. e doborâtă și scoasă la licitație.

La cincizeci de kilometri deasupra Necroville-ului, cer-conceptul tresări spasmodic apoi scăpără pe neașteptate. Perdele de foc gălbui ardeau de-a latul bolții încă întunecate: se sfârșea starea de necesitate. Migrația acestei zile putea fi și ultima.

Iago dorea ca Yoyo să încheie un pact faustian cu Tesler-Thanos. Prețul pentru tăcerea Casei Morții - și independența ei, presupuse femeia - era un țăruiș înfipt exact în inima Hotărârii Barantes. Se făcea un pact cu morții, o înțelegere clară și aplicată, cu condiții obligatorii și respectate. Prin contract se recunoștea, și se consfințea existența celor ce nu trebuiau atinși. În felul acesta se crea un precedent de care aveau să se slujească și alții, lărgindu-l și extinzându-l până când, într-o bună zi, vreun tribunal virtual va recunoaște că dincolo de viață biologică este o etapă de existență și-i va declara umani pe morți.

Automobilul auriu cu forme schimbătoare opri lângă trotuar, sub strălucirea ca de ambră a masivului V tăiat din neon care anunța o Casă a Morții. Ușile se deschiseră larg precum aripile de pescăruș.

— Nu pot risca, lăsându-i pe cei de la Tesler-Thanos să-l vadă.

Iago își așază palmele de tectoplasticul tavanului boltit. Tectorii de hiperviteză se deconfigurară: automobilul se pleoști, devenind o grămăjoară amoebică de aur topit și dispăru în caldarâm.

Temându-se de liftere, Yoyo privea spre cer ori de câte ori se lumina. Bezna zorilor deveni amiază orbitoare.

Vălurile translucide ale cer-conceptului erau alungate de pe firmament. Degetele subțiri ale norilor alto-cirrus azvârliră umbre groase cu margini precise asupra dealurilor și văilor. Păsările se ridicară în aer cu un strigăt și cu freamăt de aripi. Orbită, lui Yoyo îi scăpă un strigăt.

— Război, puiule, spuse Iago, privind printre gene la strălucirea nucleară care se stingea de parcă s-ar fi așteptat ca urmele fumegânde de ioni ale navelor ce se prăbușeau cuprinse de flăcări să cadă pe pământ. Lovitură cu conversie de masă. Navele au intrat în luptă. De-acum nu mai putem da înapoi.

Cuprinse chipul femeii între palme. Nici un mort n-o mai atinsese în felul ăsta.

— Yoyo, așa se va întâmpla mereu. Vrei asta?

— Nu sunt în stare să fac ce-mi ceri. Ce sunt eu? Un avocat din Sampan City angajat de probă, plătită cu douăzeci de **centavos**, care nu poate nici măcar să devină un partener de nădejde și pierde în instanță orice caz îi este încredințat. Și te aștepți să am succes și să înfrunt **corporada** Tesler-Thanos?

— Asta e scena dramatică obligatorie din sala tribunalului în care trebuie să reciți sărăcuța-de-mine-ce-mă-mai-autocompățimesc?

— Credeam că lucrăm ca detectivii.

— Am încetat de mult.

Numai în dramoletele petrecute în lumea tribunalelor atrăgătoare avocată se lasă fraierită de șnapanul cu vorba-dulce care o convinge să accepte cazul imposibil. De obicei, în asemenea seriale, pentru a câștiga, se apela la sclipitoarea răsturnare de situație legală. În lumea de dincolo de credințele finale, avocata-nu-tocmai-simpatică este prăjită în corpomănușă de către trepădușii de rețea ai lui Tesler-Thanos, sau transformată scurt în ioni cu ajutorul unor focoașe cu conversie de masă de mărimea unei palme sau, pur și simplu, legată fedeleș, cu un căluș la gură și agățată de sfâncuri de către sistemele legale **corporada**. Ce contează un avocat mai puțin?

Adevărul și consecințele lui, Yoyo. Îți dă un fior, nu-i

asa?, exact sub ultimul nasture de la prohabul acelui sort atât-de-credibil-pe-stradă. Face ca până și ultimul ovul din ovarele tale să ia poziția de drepti, să salute drapelul, să strige **da! da! fă-o! fă-o!** Altfel de ce să-ți pârlești neuronii cu dexedrină și pastile de Stat Treaz, scormonind în căutarea informațiilor nopți întregi, mult după ce toți din facultate s-au dus să se culce în patul lor sau al altora, dacă nu pentru a prinde șansa, acea unică șansă, acea lovitură care să doboare o **corporada** Pacific Rim? Norocul javrei chioare.

— Bunicii chinezi și bătrâni zic: „Până și norocul javrei chioare tot noroc se cheamă”, îi spuse Yoyo lui Iago. Să facem o încercare.

Yoyo, asocia zgâlțâiala pe care i-o dădeau acceleratorii neurali luați înaintea unui proces cu ceea ce-și imagina că ar trebui să fie o împreunare sexuală foarte bună. Valul de căldură, supersensibilitatea pielii, simțământul că trupul se zbate și se învâрте în carapacea de piele ca un ghem de țipari într-un sac, senzația crescândă de desprindere de lumea reală pe măsură ce orologiul intern se bate cap în cap cu cel extern, impresia că eul nu mai poate fi reținut de ambalajul grosolan de carne, că doar cu un gând mintea ar fi trimisă într-un milion de încarnări diferite, atât biologice cât și cibernetice, o înfiorată nerăbdare – amestecată cu speranță, când minunată când înfricoșată, ca a unui creștin fundamentalist care așteaptă să vină sfârșitul lumii.

Femeia știa o groază de lucruri despre neurochimie, dar mai puțin de-un rahat despre acuplarea extrem de satisfăcătoare.

Angajații Casei Morții care trecură pe lângă ea pe coridoare păreau să se miște foarte încet. Ea însă trăia aproape la fel de accelerat ca să devină una cu sclipirea stroboscopică având frecvența de șaizeci de herți a firmei fluorescente.

Ușa Biroului Invizibil al lui Iago – centrul neoficial al operațiunilor clandestine desfășurate în calitate de agent

dublu - se deschise la percepția câmpului său kirlian.

— Uau, făcu Yoyo Mok și-și azvârli în gură ultimul activator pe bază de acetil-colină.

Încăperea era un stup din lut ars cu diametrul de cinci metri. Podeaua avea striuri minuscule, iar de-a lungul peretelui se afla o banchetă joasă care se extindea în trei locuri echidistante, devenind culcușuri ușor concave de dimensiuni umane. Însă domul o făcu pe Yoyo să-i scape un fluierat involuntar de uimire. Fiecare centimetru pătrat era acoperit cu statuete din lut ars ale unor zeități aztece ținându-și mâinile întinse în față și având gurile pictate în ocru-gălbui, căscate în semn de durere sau surpriză. Nici una dintre ele nu depășea în mărime palma femeii și stăteau aranjate ca în jurul unui stâlp totemic, formând șiruri lungi și curbate. Prizoniere într-un nai din lut, gândi ea. Drogurile care o ajutau să se concentreze transmiteau și o polimanie imprecisă, iar orice detaliu devenea numaidecât fascinant, i se întâmpla uneori să piardă chiar ore în șir contemplându-și noțile de la o singură unghie.

Cu degete de expert, Iago extrase câte un filament de nanocircuit de la fiecare tâmplă și le lăsă să cadă pe podea. Lutul acesteia se vâluri și le acceptă. El rămase cu picioarele ușor desfăcute, cu brațele atârănând liber pe lângă corp. Coarnele gemene din tectoplastice de pe frunte se curbau spre înapoi.

— Cu tectorii superconductori având temperatura sângelui se pot face și lucruri mai bune decât mașini care se lichefiază. Duse arătătorul către cel de-al treilea ochi. Întâi m-au recrutat, apoi m-au reconstruit. Una dintre marile ironii ale universului este că sistemul suprem de stocare și prelucrare a informațiilor trebuie să rămână o găletușă de materie cenușie și moale purtată în echilibru la capătul coloanei vertebrale. Nici o mașină nu-i poate egala densitatea, sau miniaturizarea componentelor. E nanomașina originală, cu microprocesoare de mărimea unei molecule. Dar e înceată, **querida**, atât de înceată. Legată de semnale chimice letargice, în timp ce copiii idiot-savanți din silicon au zburat cu viteza electronilor.

Dacă frații noștri, Morții Liberi, se pot adapta ca să trăiască în vid, de ce n-ar reuși cercetătorii Casei Morții să reconfigureze creierul sub forma celui mai avansat sistem computerizat portabil? Viteze de transmisie egale cu cea a luminii, pierderi de memorie zero, capacitate de stocare și de prelucrare de patru tetraocteți. Informații la purtător, cinci intrări senzoriale cu reglaj fin și prin interfața cu corpomănușa, acces la întreaga rețea. **Querida**, pot lăsa în urmă orice memorie principală de oriunde. Lucrăm deja la tectori super conductori din a doua generație. Volumele de stocare multiplicat de zece ori. Cu vremea, fiecare om va fi capabil să înmagazineze și să aibă acces la o parte considerabilă a cunoașterii umane. Și, **mi corazon**, noi, oamenii avem timp berechet.

— Sistemul meu legal, începu Yoyo, în timp ce simțurile hiperacute analizau cuvintele, instinct de avocat care gândește **oameni, ai zis oameni, de parcă noi, cei vii, ne-am afla într-o etapă adolescentină, incompletă, ca niște axolotli care nu au devenit încă salamandre, și numai morții ar fi pe deplin oameni.**

Degetul atinse, din nou glanda pineală.

— Conceput, programat, stocat aici, înăuntru. Chiar m-a amuzat când m-ai întrebat dacă pot încărca programul Scării către Cer. **Guapa**³³, chiar dacă voiam, mi-ar fi fost pur și simplu imposibil să-l uit. Sunt conectat la sistemul satelit al Casei Morții. Prin mine poți intra în rețea, în ierarhia juridică Tesler-Thanos. Posed toate dovezile, fiecare bit de informație este stocat în memoria mea.

O, tu, înger care ții socoteala tuturor faptelor.

— Atunci de ce dracu' să mă mai mir că nu te-am bătut niciodată la volei, spuse Yoyo scoțându-și hainele cu grijă.

Niciodată nu găsisese un motiv convingător care s-o determine să intre în virtualitate îmbrăcată doar în pielea senzorială; nu avea nevoie de ea, corpomănușa putea funcționa la fel de eficient chiar dacă stătea îmbrăcată sau goală pușcă. Superstiții... Și sexualitate... Se uită în jur, căutând un cuier în care să-și atârne lucrurile. Nevăzând

³³ Guapa (lb. span. în text) – isteapo. (n.tr.)

așa ceva, oarecum dezgustată, le așeză pe podea, frumos împăturite. Apoi pași spre brațele deschise ale lui Iago.

Icni când corpomănușa ei o atinse pe a mortului, împreunându-se cu ea, și pielea adevărată se lipi strâns de piele adevărată. Apoi interfețele se conectară și simți șocurile sinestezice binecunoscute, anunțând-o că sistemul se auto-verifica. Culoarea arșitei, când interfețele optice se grefară pe dosul retinelor ei. Sunetul melancolic, din momentul în care tectorii se cuplară la ciocănel și nicovală și-i loviră timpanul. Mirosul de mi bemol pentatonic, din clipa în care pernuțele senzoriale picurară molecule în centrul olfactiv. Aroma inconfundabilă de prunc ars de napalm cu cinci zile în urmă, atunci când nanosondele îi testară receptorii pentru sărat/acru/dulce/amar. Și o greață corporală ciudată pe care n-o mai simțise nicicând, în clipa în care cârceii din trupul lui Iago șerpuiră dincolo de urechea ei internă, spre emisfere. Un moment de plăcere păcătoasă la atingerea senzorială, apoi trecerea spre scara Powell și Pressburger.

În decurs de o după-amiază și o noapte, Yoyo uitase de bucuria pură a monocromiei. Marmura de sub tălpi era liniștitor de solidă și de albă. Mult mai jos, nori gri deschis lunecau pe cerul cenușiu închis. Spre stânga, la zece pași sub ea, un Hammurabi negru ca pana corbului privea fioros de-a curmezișul nelimitatului spațiu virtual. La un număr egal de trepte mai sus, spre dreapta, Moise și tufișul lui arzând. Și Yoyo, îmbrăcată în negrul calvinist, elegant și oficial, cu suficiente nuanțe de argintiu, cât să arate plină de succes dar lipsită de ostentație, se lăfăi în solitudine și asculta vântul care arpegia armonii largi și zguduitoare pe scara nesfârșită, însă nu reușea să clinească nici măcar un clopoțel de argint de la cerceul ei. Soarele alb și pur se ridică, un atom orbitor. Simularea era fără cusur, chiar dacă apărea pe vechiul virtualizator sau în neuronii reconfigurați ai creierului lui Iago.

În clipa în care începi să crezi că virtualul este real și realul virtual te-ai terminat ca avocat; asta i se spusese încă din prima zi de facultate. Ca avocat și ca ființă umană.

Invocă o fereastră de evenimente. Înapoia acesteia se rotea galaxia rețelei TVMA, 'latoarele marilor **corporadas** strălucind arzător ca niște quasari.

— **Corporația** Tesler-Thanos, spuse ea cu voce tare și clară.

Subrutine ascultătoare, rămase nevăzute, introduseră coduri de rețea și parole: o singură super-gigantă alb-albăstruie se decupă din secvența principală și se umflă până ocupă toată fereastra. **Mari ticăloși.** Steaua explodă; disjunctoare calculate precis interveniră, filtre reduceră suprasarcina senzorială până la niveluri suportabile. **Yoyo Mok nu cade pe spate în fața virtuozității voastre pirotehnice.** Clipi, ca să se degajeze de filtrele optice, și văzu un samurai auriu, înalt de douăzeci de metri, îmbrăcat în armură din cap până în picioare, stând la zece pași de ea. Cu prapuri de bătlăie fluturând în urmă, în vântul virtual personal al lui Yoyo. Și cu sabia scoasă.

— Sunt **Procurador** Martina Martinez de la diviziunea juridică a **corporadei** Tesler-Thanos, bubui samuraiul.

Doar marile companii își puteau permite să mențină fațade umane complete pentru 'latoarele lor juridice.

— Sunt **Abogado** Yoyo Mok de la Allison-Ismail-Castardi, declamă ea cu convingere. (Dacă Allison-Ismail-Castardi mai exista). Privind, către chipul mascat al monstruoasei apariții, continuă: O reprezint pe clienta mea, Martika Semalang, anterior Madrilena Fuentes, fostă angajată a Diviziunii de Cercetare-Dezvoltare Tesler-Thanos.

Procurorul Martinez își așază sabia cu vârful în jos pe scară și rămase cu mâinile înmănușate, mari cât niște camionete, pe gardă. Marmura indestructibilă crăpă și se desfăcu sub apăsarea vârfului ascuțit al armei. Aluzia era, brutală și limpede. **Deținem puterea de a-ți sfărâma atât persoana cât și lumea intimă alcătuită din fleacuri ambițioase.**

— Madrilena Fuentes a murit și nu este îndreptățită să beneficieze de reprezentare sau de asistență juridică.

— Inexact! strigă Yoyo, dar gigantul samurai auriu dispăruse deja, închizând în urma sa fereastra de evenimente.

Din cerebelul lui Iago fură invocate alte ferestre; programe de căutare achizitionară coduri de acces direct la sistemul juridic Tesler-Thanos cu banii negri ai Casei Morții. Ferestrele se deschiseră.

Prin fereastra rotundă: samuraiul auriu stând călare pe Bulevardul Hoover, un picior în Necroville, celălalt în tărâmul viilor, sabia ridicată în poziție **Men**, atitudine medie, lovitura de tăiere orizontală, perfectă pentru decapitări. Își aminti de un afiș vechi de pe vremea Celui De-Al Doilea Război al Secolului Douăzeci, cu un samurai aidoma acestuia, ridicat deasupra bazei de la Pearl Harbor, cu sabia înălțată în aer, în timp ce navele fostelor **Estados Unidos** trăgeau în el salve inutile de tun.

Prin fereastra pătrată: sfera inelară a 'latoarelor juridice Tesler-Thanos; un sistem solar din sfere Dyson grupate, întunecate și neluminate, învârtindu-se lent.

Prin fereastra arcuită: arzând, un meteor de informații, esența Cazului Semalang, intenția ei de șantaj.

Preluă mingea de informații, o bătu ușor și o servă prin fereastra pătrată de evenimente. Intră pe orbita cea mai îndepărtată, norul juridic Oort, și trecu fără să atingă nimic. Orice **abogado** care-și merită bărcuța de marțipan putea să se strecoare pe lângă un birou de **recepționista**. Fereastra de evenimente urmă mingea, trecând printr-o serie de imagini alungite, rarefiate: trenuri tractate de locomotive cu aburi, femei plângând, jocuri înghețate de artificii, barbari blonzi falnici și vânoși. Petiții respinse; fantome reținute în pragul iadului, în vreme ce instrucțiunile de nivel inferior așteptau aprobări de la cele de nivel superior. Programul căzu către curba cenușie și infinită a nivelului secund.

Sunetul era exact așa cum ar trebui să apară pentru sfârșitul unei părți a lumii: o combinație de ghilotină **clanț!** și un zvon de talgere. Ceva – ba nu, nu ceva, un nimic, un plan de negru absolut – retezase universul ei

monocrom precis în două. De sus până jos. Dintr-o parte până în cealaltă. O nouă izbitură mortală și nimicul negru mai făcu un pas către ea. Prin el trecu un nor și fu anihilat. Negrul intersecta precis pe mijloc o statuie a Judecătorului Roy Bean. Încă un pas și judecătorul dispăru, înghițit cu totul. Neantul întunecat înainta continuu către Yoyo.

— Iago!

El apăru într-o fracțiune de secundă. Pantaloni negri înguști, cu o vipușcă de catifea, perfect călcați; o jachetă bolero de culoare albă, un sombrero atârnat pe spate. Dacă ar fi avut un cățel chihuahua și o baghetă, ar fi putut trece drept dirijorul unei orchestre de dans cha-cha-cha.

— Arăți ca un căcat, îi spuse Yoyo în vreme ce programul ei de șantaj sfârâma al doilea inel de argumente juridice și continuă să pătrundă, printre fantome și contestații, către al treilea.

Iago nu catadicsi să-i răspundă la glumă.

— Se pare că sunt atacat de un sistem viral anti-IA, foarte sofisticat, specializat să identifice, să penetreze și să elimine 'latoare simulatoare de personalitate din spațiul destinat memoriei lui.

Zgomotul beznei ce avansa mereu era un dudit constant, amintind de apropierea unei divizii de blindate grele. Yoyo se trase înapoi, porni în sus pe scară, deschizând în calea ei toate ferestrele de evenimente.

— Asta ce înseamnă?

— Sunt scos cu forța din propriul meu cap. (Părea înspăimântat. În vocea lui Iago Diosdado se auzeau tonuri înfricoșate). Am încercat să transfer memoriile în volume redundante, dar chestia asta căcăcioasă mă împinge afară. (Bezna înainta acum cu pas de plimbare. Yoyo se retrase în sus, sus, tot mai sus pe scară). Yoyo, ca să mă salvez, va trebui să utilizez chiar spațiul pe care este rulat acest program.

— Bezna asta ești tu?

— Într-un fel, da. Pentru tine reprezintă doar octeți ocupați. Yoyo, rămâi fără spațiu de manevră.

Ea aruncă o privire la fereastra pătrată. Al treilea cerc -,

al patruilea... Orbitale se dădeau în lături în fața depoziției zburătoare sub prestare de jurământ; cuvinte din ea pătrunseră de la nivelurile exterioare, spre miez, și comanda se întorsese: **să treacă**. Dar va atinge miezul înainte ca Scara către Cer și întregul 'lator juridic al lui Yoyo să-și epuizeze spațiul de lucru și să se prăbușească?

— Nu poți să-l oprești?

— Ba da, dar...

— Dar vei avea nevoie de spațiul pe care-l ocup, ca să pregătești programe antivirusare. Isuse Iosif Maria! Bezna alunecă în susul scărilor cu pasul netulburat al unui alergător. Iago, dacă nu poți face nimic, dă-te dracului jos de pe scara mea. Reprezinți o grămadă de pixeli pe care i-aș putea folosi cu mai mult succes.

Cel de-al șaselea cerc, al șaptelea. În urma ei, trepte statui și fuioare de nori stratus de un cenușiu spălăcit fură înghițite pe măsură ce bezna venea în salturi după ea.

— Iago, nu mă mai împinge în afară! strigă femeia, știind că el nu avea de ales.

Supraviețuirea ei însemna moartea lui. Supraviețuirea lui însemna ca ea să fie abandonată, strivită, dezgolită și neajutorată în fața jocheilor de rețea pe care îi va convoca Tesler-Thanos pentru a pătrunde în 'latorul ei juridic ca s-o incinereze în corpomănușa catifelată.

Al optulea cerc... Al nouălea și cel din urmă. Sfera cea mai apropiată de centru se exfolie și soarele îi explodează în ochi. Miezul. Mănunchiuri de fascicule și dâre de interogații și de duble verificări, pe măsură ce miezul juridic analiză elementele unul după altul, iar pachetul ceresc se apropie de periheliu. Cincizeci de pași, patruzeci de pași, treizeci de pași. Lucrul întunecat o ajungea din urmă. Iago pierdea teren, alungat din propria-i țeastă de viruși cărora le plăcea căldura sufletelor umane.

Momentul de luciditate sosi ca lovitura unui baston de baseball ivindu-se din umbrele nopții de sâmbătă și țintind drept spre ochi. Asemenea lucruri erau proiectate pentru a ataca inteligențele artificiale. Yoyo își vârî degetele în gură și slobozi un șuiurat.

La cincizeci de pași mai sus, un Sfânt Benedict din travertin căpătă culoare, contururi, fructe, luciu pe buze, pene din plută și un strai pentru care merita să mori, și pași de pe soclu pe scară.

— Bună, Yoyo. Oho, dar se pare că ai unele necazuri. Pot să-ți vin în ajutor? spuse melodios Carmen Miranda **serafino**.

Nimicul arăta ca un monolit negru și nesfârșit care se prăbușea peste Yoyo Mok.

— Termină! răcni ea la Carmen Miranda. Încetează cu toate căcaturile astea împutite!

— A. Nu se poate, Yoyo, ce urât vorbești. „Zău că n-ar trebui să vorovești așa, fiindcă atuncea Dumnezeu se înfuriază“. S-ar cuveni să știi asta, fiindcă folosesc mult spațiu redundant în 'latorul de rugăciuni catolice.

Yoyo se îndepărtă târâș de bezna care cobora.

— Pentru că țin la tine, o să fac uitat cuvântul acela care începe cu „c“. Doar de data asta.

Ca un curcubeu cu aromă de fructe, Carmen Miranda se lichefie, se azvârli spre beznă și căzu cu un pleoscăit. Din nimicul întunecat picură zeamă de struguri, portocale, piersici, lămâi gălbui și căpșuni.

Neantul negru se opri. Vreme de o sută de bătai virtuale de inimă, cu el nu se întâmplă nimic. Nici în următoarele două sute de bătai. Iar la urmă, neantul făcu un pas înapoi. Apoi încă unul, și încă, și începu să se retragă în josul scărilor ca un înger zburător, pe măsură ce virușii anti-IA adulmecară urma vânatului pentru care erau programați și porniră să-l gonească. Prin legăturile de comunicații ale Casei Morții, virusul îl va fugări pe Carmen Miranda **serafino** prin labirinturile și cotloanele ierarhiei calculatorului Necroville-ului și chiar mai departe, dincolo de o graniță care nu putea fi niciodată închisă pentru îngeri și viruși, în galaxia sclipitoare a rețelei TVMA, prin rețelele de rugăciuni și roțile spirituale catolice vechi, Budist-Reformate și Ucurombe Fe, prin multiuniversurile 'latoarelor Administrației Rim și **corporada**.

— „Și ocolind flăcările pierzaniei!“ continuă Yoyo care,

ca o dislexică exemplară ce se afla, nu citise nicicând Moby-Dick, dar îi plăcuse filmul și nu uita lesne o frază sonoră.

Precum automobilele de luptă, mișcându-se bară la bară pe autostrăzile nopții, carnagiul lăsat în urmă de înfruntarea dintre un înger și un virus era de nedescris. Din rețea se puteau elimina secțiuni întregi; 'latoare cu baze de date valoroase puteau fi aruncate la gunoi, fiind virusate până la putrefacție. Era probabil ca procesele civile pentru daune și compensații să se ridice la miliarde de dolari Rim, doar dacă Yoyo Mok avea să arate cu degetul pe cineva.

Mai am un avantaj asupra ta, inamic al meu.

Arată cu degetul.

Soarele Ludovic al XIV-lea încoronat cu foc, aflat în miezul juridic al lui Tesler-Thanos, se desfăcu și o înghiți cu totul.

Virtualitatea era atât de curat și de precis conturată încât simți că s-ar fi putut circumciza cu ea. Deplasându-se lent, inelele planisferelor și proiecțiilor stelare se arcuiau la kilometri deasupra capului ei, mișcarea maiestuoasă a constelațiilor și a corpurilor cerești neînsemnate – femei cu maramă înstelate, bărbați cu fețe ca Luna, copii cu cozi de cometă în loc de păr – dihănii ale cărnii venite din cele patru vânturi, elemente și umori care susțineau discul central din aromă purtând patina vremii, gravuri ale lumii cunoscute și ale oceanelor ei care, la scară virtuală, erau niște tranșee minuscule cu pereți abrupti; răsucirile încete, calculate exact, ale roților din interiorul altor roți: precizia și micșorarea la scară erau tulburătoare.

Fii cinstită, Yoyo, Terifiantă!

Avocata bănuie că pe acest disc inelar mai călcaseră și alții înaintea ei. Nu mai era legată precar de 'latorul aflat în creierul lui Iago. Corpomănușa ei, carnea fragilă, intraseră în contact direct cu computerele Tesler-Thanos.

În centrul planetariului ardea o față de soare atât de orbitor încât trebui să-și opacizeze senzorii optici pentru ca s-o poată privi.

— 'latorul juridic Tesler-Thanos a înaintat reclamația dumneavoastră către miezul central, o anunță vocea solară. Propunerea dumneavoastră a fost pusă în discuție, iar presupusele probe au fost analizate. Includerea lor între modelele noastre dovedește că dacă refuzăm să vă acceptăm propunerile, probabilitatea ca peste cinci ani Tesler-Thanos să nu mai existe în forma actuală este de optzeci și cinci la sută, un procentaj inacceptabil de ridicat. Pe această bază suntem pregătiți să vă oferim următorul contract.

Numai pasul făcut instinctiv înapoi o salvă pe Yoyo de lovitura de sabie care ar fi tăiat-o în două. Săriră jerbe de scânteii, metalul zăngăni sonor. Vârful lamei, înțepeni în ecliptica moale din aramă. Giganticul samurai argintiu își smulse cu greutate sabia din strânsoarea metalului și o repezi spre capul femeii. Ea se feri lăsându-se brusc în jos. Taișul mușcă adânc din planisfera lui Marte: stelele și constelațiile intrară în rezonanță ca un gong.

— Ați mințit! răcni Yoyo spre fața solară. Bestii ticăloase!

— Vă informăm cu deosebit regret că recomandările noastre au fost respinse de autoritățile executive superioare, spuse astrul cu analogia cibernetică a consternării. Acest lucru e Irațional și nu slujește intereselor **corporadei**.

— **El Presidente** a zis să nu încheiem nici un târg, vorbi samuraiul auriu, pășind în urma lui Yoyo și scârțâind din armură. Fără șantaje. Fără compromisuri. Nici un contract. Răspunderea pentru cazul Fuentes/Semalang a trecut direct la avocații umani.

— Nu fi tâmpită, Martinez! strigă Yoyo, intrând în codurile ferestrei. Nu poți porni împotriva 'latoarelor juridice. Când chestia asta se va face publică, o să fii terminată. Excluse din barou. N-o să mai poți căpăta nici măcar o slujbă de parașută virtuală plătită cu douăzeci de dolari numărul.

— Dacă va răsufla ceva, Mok, preciză samuraiul auriu și vârful armei vâjâi la un sărut de sternul ei.

'lator secret care putea penetra prin memoriile tampon cu feedback ale corpomănușii și acționa împotriva purtătorului ei. Așa i se întâmplase lui Trio, care se alesese cu pielea arsă în proporție de șaptezeci și trei la sută.

— Opriți-o! chelălăi Yoyo către miezul juridic muribund.

Ca răspuns, samuraiul auriu ridică sabia cu ambele mâini deasupra capului ei. Yoyo se apucă de marginea ferestrei de evenimente și-și făcu vânt prin ea, ajungând pe Scara către Cer. Și se opri.

În cadru apăru imitația unui lifter apropiindu-se la joasă înălțime, nemilos, grăbit, prin lumina timpurie a zorilor, dând impresia că știa precis încotro se deplasează. Moartea prin furtuna conversiei de masă sau prin mii de tăieturi. Moarte, oricum ai lua-o: dacă avocații n-o puteau pune la zid, atunci echipa de lichidare cu siguranță va rezolva treaba.

Nimeni nu-i explicase încă precis încotro o apucă spiritul dacă trupul pierdea în timp ce se afla în virtualitate.

Să mizezi pe cartea javrei chioare și să te rogi la strămoși: ăsta-i Marele Atu.

— Iago! urlă ea în fereastră. Fă-o! Trimite-o! **Monopolistas**. Trimite-o! Rămase cu ochii pironiți la masca aurie, orbitoare. Ai belit-o, încheie Yoyo.

Vârful sabiei descrie un arc luminos prin aer. Continuă să privească fix la masca aurie, în timp ce lama coborî suierând.

La fel ca la pisica din Cheshire din alt film vechi, rânjetul de pe masca giganticului samurai, atârnat în spațiu, dispăru ultimul, în timp ce liniile și unghiurile trupului se dizolvară în rotația constelațiilor și a divinităților. Vreme de mai bine de zece bătai de inimă, Yoyo nu îndrăzni să privească în urmă, spre fereastra de evenimente. Fă-ți curaj. Sfideaz-o. Fă-o! Văzu lifterul rotindu-se la o sută optzeci de grade pe suflante și dispărând cu o fluturare de lumini de poziție.

— Iago! (Perry Mason nu obișnuia să urle. Ducă-se-n măsă, Perry Mason ăsta). Reține totul. Fiecare lucrușor!

Vocea soarelui se făcu din nou auzită.

— În interiorul **corporada** pare să fi avut loc destituirea președintelui. (De parcă ar fi anunțat că plouă sau că tocmai a sosit porția de pizza). Vechiul președinte nu mai deține autoritatea executivă. Noul președinte a abrogat ordinul dat de predecesorul său, ignorând serviciul juridic. Toate operațiunile îndreptate împotriva numitei Yoyo Mok, **Abogado**, și a clienței sale au fost revocate. **Procurador** Martinez nu mai este împuternicită să reprezinte consiliul de conducere, și președintele în exercițiu al Tesler-Thanos. Asistența juridică umană a fost suspendată. Prin urmare, contractul pe care sistemele juridice computerizate urmau să-l încheie cu dumneavoastră rămâne în vigoare.

În ceea ce privește acceptarea propunerii dumneavoastră de către Tesler-Thanos, simulările noastre indică o probabilitate de șaptezeci și trei la sută, ceea ce se încadrează în haremurile de judecată anticipate. Cu toate acestea, probabilitatea ca Hotărârea Barantes și, implicit, sistemul actual de **contratada** să rămână neschimbată este de numai treizeci și trei la sută. Simulările cazurilor celor mai probabile privind încheierea unei înțelegeri între clienta dumneavoastră și **Corporada** Tesler-Thanos dau cifra de optzeci și doi, respectiv, optzeci și trei la sută. Ținând seama de aceste elemente, recomandăm directorilor și noului președinte să accepte propunerea dumneavoastră cu condiția încheierii unui contract în formă standard cu includerea Clauzei Gagging.

— Cliența mea trebuie să păstreze suma de bani ce i-a fost plătită deja de către Tesler-Thanos. Nu vor avea loc atentate împotriva vieții mele, a clienței și a lui Iago Diosdado. Inclusiv – soarele cu chip de foc se vâlurise, un preludiu la o declarație – atacarea cu arme cibernetice și informaționale de orice tip.

— Cu condiția să acordați asigurări față de Tesler-Thanos, sub-contractanți și agenți, că nu vor exista cereri de despăgubiri pentru vătămări personale.

— Nu sunt lăcomă. De acord. N-o să spun nimănui cine a făcut-o. Nu pot vorbi în numele părților vătămate care ar putea, în mod independent, să descopere că

dumneavoastră sunteți sursa virusului.

— Nici nu ne-am aștepta la așa ceva. Reclamațiile celorlalte părți vătămate vor fi rezolvate în modul obișnuit.

— Altceva?

— Acestea sunt toate condițiile noastre.

— Dați-mi contractul ca să-l semnez.

— Acordul este pregătit. Vă rog să indicați acceptarea lui urmând procedura obișnuită.

Yoyo întinse mâna și o băgă în inima soarelui. Nu se pârlî. Legea arde cu flacără rece. Își plasă emblema de identificare, lotusul alb, încadrat de un triunghi negru. Și numărul de avocat în miezul soarelui. Semnat. Parafat. Sigur.

— Alte tranzacții? întrebare regii-sori.

Nu-i venea să întrebe sistemul juridic Tesler-Thanos **ce dracu' se petrece?**

— De drept și de fapt, spuse Yoyo, cred c-aș vrea să ies dracului de aici.

A fost odată un bărbat care trăia într-un castel înalt. Toată puterea a lui era; la o vorbă a sa, morții se ridicau și păseau, și doar un singur lucru nu-i sta în putință să-l obțină, iar acela era dragostea unicului fiu.

Noapte de noapte, bărbatul ședea în turnul lui cel înalt și se întreba de ce se întâmplase așa. Nu era un om crud sau temperamental, niciodată nu-și lovise fiul și nici nu se purtase în vreun fel care să-l facă să-i fie rușine de un asemenea tată. Purtarea lui fusese mereu înțelegătoare, conciliantă, chiar iubitoare: își rezervase o parte din prețiosul său timp ca să se joace cu el, ca să-i asculte istorisirile. Încurajase orice dorință manifestată de copil și nu forțase nota când dorințele încetaseră să prezinte interes, suferise în tăcere chinurile și revoltele adolescenței, se abținuse de la comentarii și judecăți asupra amicilor și iubitelor, refuzase să condamne experiențele sociale sexuale chimice. Făcuse tot ce-i stătea în putere unei ființe umane care dorește să câștige iubirea alteia, însă nu-și auzise niciodată fiul spunându-i că-l

iubește.

Nu putea recunoaște că aceasta reprezenta în esență, neîmplinirea sa: dragostea nu era o noțiune pe care să o silești să apară. Dragostea, chiar și aceea dintre părinte și fiu, nu constituia ceva inevitabil. Nu era musai să se întâmple, nefiind o lege fizică, precum cea a gravitației sau a forței nucleare slabe. Nu reușea să priceapă că disperarea se contura cu claritate în fiecare faptă de bunătate, înțelegere, încredere și afecțiune. Erau oferte de negoț. Erau contracte; titluri de creanțe care nu se rambursau niciodată.

Omul din turnul mohorât cunoscuse ce înseamnă respingerea și se lăsă cuprins de disperare.

Pe femeia care avea să-i poarte copilul în pântec o cunoscuse cu mult timp înainte ca el să-și fi întemeiat imperiul morților și să fi trimis spre înalt bolți și turle ce țâșneau din stânca Bulevardului Hoover; grăunte cu grăunte, moleculă cu moleculă. Procedând în felul acesta, căzuse în păcatul binecunoscut celor ambițioși, care cred că posteritatea este înlocuitorul potrivit al prezenței. N-avut niciodată știre de amanții pe care soția lui îi ducea la patul cu forme curgătoare în timpul lungilor nopți când, în chinuri, el își crea Noul Ierusalim; asta până în ziua când ea a venit la el, în sala tronului din vârful turlei, unde podeaua din marmură încă era nesigură sub tălpi, ca să-i ceară să divorțeze înainte de a-i pângări numele cu lunga listă a adulterelor.

— Și, mai zise ea, vreau băiatul.

Atunci s-au luptat. S-au înfruntat prin instanțele 'latoarelor, prin rețelele mass-media, pe canalele de scandal și prin cercurile bârfitoare ale societății. S-au războit cu acuzații-insinuări-defăimări-calomnii-spioni; s-au încăierat cu ura nedomolită a celor pentru care dragostea se transformă în minciuni. Într-un târziu, omul din turn și-a câștigat fiul dovedind, prin înregistrări video, audio și fotografii, că în ultimii trei ani soția lui se regulase în mod constant cu propriul ei paj mort – în zilele acelea de demult acesta fiind un păcat de neiertat – iar ca necrofilă,

nu îndeplinea calitățile necesare pentru a fi o bună mamă.

Omul din turn deprinsese teama de a fi respins și, odată cu asta, hotărârea să nu mai fie vreodată respins. Cu cât mai hotărât ești că un anume lucru n-o să se întâmple, cu atât mai sigur se vădește că el se va petrece.

Era inevitabil ca băiatul să plece din turn ca să-și caute norocul în lume. Lăsă un bilețel, își luă doar hainele de pe el și o carte de credit în toate valutele. Era un romantic, dar nicidecum un nechibzuit. Călători printre săraci, cercetându-le înțelepciunea, sperând să găsească în tovărășia lor înțelesul și comuniunea de care nu avusese parte în cele trei turnuri. Trăi printre morții din orașele moarte și din necrovile-urile în permanentă expansiune, pentru ca în aura extraterestrialității lor să-și descopere propria umanitate. A mers până la capătul pământului pentru a vizita mistici și comunități spirituale ca să-și dovedească sieși că omul înseamnă ceva mai mult decât materialismul moleculelor al filozofiei tatălui său. Se scula odată cu zorile pentru a venera copacii mari, grija de peștii de sub domurile de sticlă multifacetate ale Ordinului Iubitorilor Biosferei, se droga intrând în transa-extaz a fetișștilor Ucuromba care trăiau între rădăcinile **arcosanti** în paragină numite Miami, își cresta carnea și-și împreuna sângele cu frații câmpiilor, înota cu oamenii-focă Milapa, luând poteca apusului de soare până în locul unde cântau marile balene.

Vreme de zece ani rătăci pe tot globul, iar în prima zi a celui de-al unsprezecelea an se întoarse la turnul tatălui său. Părintele lui îmbătrânise, se mohorâse și slăbise; alături se afla o femeie, mult mai tânără decât el; noua soție. Avea pe chip o expresie pe care fiul o cunoștea prea bine: nu astăzi, nu mâine, dar într-o bună zi, ea își va părăsi soțul.

— Bună, zise fiul. M-am întors.

— Promite-mi un lucru, îl rugă tatăl. Promite că n-o să mă părăsești din nou.

— Promit, răspunse fiul.

Omul din turn începu să se ocupe de crearea unui rege.

Tatăl nu credea în meritele câştigate fără muncă, așa că fiul sluij ca ucenic în toate diviziunile și serviciile care într-o bună zi aveau să-i ajungă sub control. Deprinde repede, învață fără odihnă, se iniție ca un catolic, se instrui temeinic. Timpul petrecut pe coclauri îl făcuse mai iute și mai înțelept. Tatăl întocmi documentele legale prin care să-i transfere controlul executiv asupra a jumătate din **corporada**.

Dar apoi, în zorii unei zile de septembrie, Jody-Lynn Kapeckni pierdu controlul asupra automobilului cu care circula spre sud pe banda expres a autostrăzii Pasadena. Vehiculul s-a izbit de bariera centrală cu o sută cincizeci de kilometri pe oră, a fost proiectat pe sensul opus și a explodat pe banda de încadrare a Intersecției 12. Mingea de foc a cuprins și alte cinci vehicule. Doisprezece oameni au murit arși. Printre ei se afla și Quebec Tesler, moștenitor de drept și de fapt al Tesler-Thanos SA; cea mai puternică **corporada** de pe Pământ.

Zăcu în pământ, nouă luni, timp în care toată lumea jeli moartea unui mare prinț și, în prima zi a celei de-a zecea luni, a fost reînviat prin voința tatălui său. Păși afară din apele reînvierii și nu intră în lumina aurie care inunda turnurile înalte ale nașterii lui, ci în bioluminiscenta stinsgâlbuie a Casei Morții; nu întâlnește îmbrățișarea prietenilor și părinților, ci salutul rece al moartelor îmbrăcate în alb de doliu.

— Unde mi-e regatul? întrebă el. Unde mi-e personalul, secretariatul, amicii? Unde e tatăl meu?

Află cât de zdravăn se prăbușise. I se promisese jumătate din lume, iar acum era un nimic, nimeni, nicăieri, non-persoană, non-existent. Moștenirea fusese jumătate din imperiu, însă din toată averea îi rămăseseră cincizeci de străzi cu colibe zgomotoase, împruțite și supraaglomerate. Fusese primul născut din Adam Tesler, acum era mort.

Noua familie care îl iniție în misterele vieții de după moarte îl avertiză: e mult mai recomandabil să-i uiți pe cei pe care i-ai părăsit. A mers, totuși, până la poarta de aur

de la poalele castelului și i-a dat poruncă să i se deschisă. N-a ajuns decât până la spațiul comercial de la un etaj inferior, unde războinicii l-au arestat.

L-au dus în sala tronului, unde părintele, având păunul cu coada rotată-evantai de-a dreapta și tectozaurul verde-auriu de-a stânga, i-a spus că, oricât de nețărmarit ar dori în sinea lui ca situația să fi fost alta, legea care afirma că morții nu există îl ținea legat de mâini și de picioare.

Chiar și în cazul propriului fiu?

Chiar și în cazul propriului fiu.

Din expresia de pe chipul tatei își dădu seama că era vorba de ceva mai mult decât legea și legalitatea. Era negarea finală a speranței lui și a iubirii.

— Ai spus că nu mă vei părăsi niciodată, spuse tatăl. Ai mințit!

— Ați avut dreptate, zise mai apoi fiul către îndrumătorii și mentorii săi. N-ar fi trebuit să mă întorc.

— Totul va păli, i-au explicat aceștia. Ți se va părea un vis lung și încâlcit, din care te vei trezi încetul cu încetul.

Așa cum se afundase în pregătiri pentru domnie, iar înainte de asta, în studiul lumii tot mai sălbatice, fiul deposedat se azvârli în lucrarea menită să-i elibereze pe morți. Prietenii morți îi dăduseră povește doar pe jumătate adevărate; viața de dinainte păli, dar amintirea nedreptății ce i se făcuse continuă să trăiască nemuritoare, căpătând vigoare la fiecare altă inechitate și injustiție pe care o vedea în noua lui lume, până când deveni indignare îndreptățită. Deveni furie.

Codurile, îi spusese tatăl lui, făceau parte din el la fel ca și pielea; semnele de identificare se sudaseră în ADN-ul său. Într-o noapte venise până la turn. Sosit pe aripi tăcute, aterizase pe balconul de la nivelul nouăzeci și nouă. Alarmerle de securitate i se supuseră. Ușile i se deschiseră în față. Trecu prin încăperile scufundate în întuneric, deschise dulapuri, negăsind altceva decât puținele haine demodate, cu croială severă, ale tatei. Așa cum bănuise dintru început, cea de-a doua soție plecase. Carnea era înșelătoare, prospătura se dovedi slabă. Carnea era trufașă

și pieritoare. Se opri la ușa camerei tatei ca să privească silueta adormită. Moartea ar fi fost o chestiune ușor de rezolvat, o simplă fractură a câtorva vertebre fragile. Închisese ușa și-și continuase rondul, atras de o lumină discretă și de zvonul unei voci aflată dincolo de o ușă întredeschisă de la capătul coridorului. Tăinuit de umbre, privise înăuntru prin deschizătură. Așezată pe podea cu spatele către el, o tânără se hârjonea cu un băiețuș de trei ani. După o vreme, femeia se ridică, luă copilul în brațe, îl puse în pat și porni un aparat de legănat. Fiul exilat se îndepărtă în grabă de camera copilului, fugi din apartament, zbură din castelul cel înalt. Când cer-conceptul de zori începu să sclipească pe cer, se duse la Casa Morții și ceru să încheie un contract care să-l alunge cât mai departe de casa lui Adam Tesler, eventual un contract al Transporturilor de Noapte ca să ajungă la limitele ultime ale sistemului solar.

— Trebuia să-l ucizi. Unele simțăminte izvorăsc prea din adânc pentru a fi percepute din afară. Stupefacție. Toussaint simțea doar o paralizie.

— Trebuia să-i frângi gâtul ticălosului, în somn. Cât de mult mă urăști!

— De ce vorbești așa? întrebă Quebec.

— Să-mi facă mie asta. Să-mi vorbească astfel. Nu-i vina mea, n-am cerut eu să mă nasc, ca să nu mai spun că n-am vrut să mă nasc ceea ce sunt – și eu l-am respins. Ca și tine, am plecat, nu vreau ceea ce are să-mi ofere. Nu sunt dușmanul tău.

— Quebec, interveni Huen/Teixeira.

Quebec ridică mâna. **Mai târziu.**

— Știu. Nu te-am căutat ca să mi te fac dușman. Nu te urăsc. Suntem frați într-un înțeles mai cuprinzător decât cel care ține de familie.

— M-ai căutat fiindcă vă puteam oferi ce voiați, ducându-vă unde aveți nevoie.

— Aș minții dacă aș nega asta. Și totuși am sperat că dușmanul dușmanului meu mi-ar putea fi aliat.

— Douăzeci și șapte de ani, spuse Toussaint. Douăzeci și

șapte de ani petrecuți acolo... S-ar cuveni, să-l ucizi. Ar fi un act de milostenie să-l omori. Ai salva de mizerie un om trist și bolnav.

— Quebec.

Din nou întreruperea. Din nou mâna ridicată.

— Frate, frate, nu ți-am spus? Scopul nostru nu e să-l ucidem, ci să-l schimbăm. Eu oricum nu mă simt atât de milostiv. Ce s-a întâmplat, Texeira?

— Agitație mare printre trântori, Quebec. Nu știu cum, dar o avocată ambulantă de zece **centavos** atrage asupra ei foc cu armamentul greu din partea serviciului juridic Tesler-Thanos, atât virtual cât și real. Alba-neagra: s-a stârnit un vârtej de viruși mai ceva decât în sala de așteptare a unui doctor la vreme de sifilis.

— O evaluare, te rog, ceru Quebec.

— Casa Morții o susține cu o grămadă de 'latoare de procesare de mare capacitate - frații au ieșit afară și și-au atârnat stindardele de catarg - dar s-a emis un contract către un pluton de **asesinos** care acționează pe cont propriu. Indiferent ce atu-uri are tipa, Tesler-Thanos o vrea moartă.

Quebec ridică ochii și văzu dincolo de ecranele de pe tavan până în inima regatului tatălui său.

— Zori. Perigeu. Totul se leagă. Niciodată nu vom fi mai pregătiți decât acum.

— Fratele meu are dreptate, spuse Toussaint. Niciodată nu vom mai avea șansa asta.

ADN-ul său descuie ușile duble din bronz care duceau la nivelurile de locuit și urcară curbura treptelor din marmură neagră spre apartamentul lui Adam Tesler.

Prin pereții din sticlă, lumina gălbuie a cer-conceptului se prelinse pe pardoseala din granit punctat de așchii de mica și ei se apropiară de silueta scundă și mohorâtă din spatele ușii din lemn natur lustruit. Păunul dichisit și fudul, tectozaurul ca un giuvaer încolăcit în jurul stinghiei, năvodul de umbre aruncate de geamurile ferestrelor: cei șase ani de când Toussaint stătuse pentru ultima oară în acest loc păreau să nu fi existat. Oare era la fel și pentru

Quebec, deceniile și miliardele de kilometri fuseseră șterse de neschimbarea sanctuarului în care locuia tatăl lor? Fiii dau greș, fiii fug, mor, dar sticla și granitul și lemnul natur dăinuie o eternitate.

Adam Tesler se ridică greoi și se înclină către vizitatori.

— Bună dimineața.

De pe tava aflată pe birou luă un ceainic din fontă. Cinci boluri de ceai. Toussaint observă că întregul birou sub formă de potcoavă era iluminat de ecrane plate. Imagini răsturnate: pământ, mare, cer, foc.

— Vă așteptam. Vrea careva ceai? Foarte reconfortant, înviorător după o noapte lungă și obositoare. Nu? Iertați-mă, vă rog, dar eu aș bea. Ceainicul are două secole, e japonez. Turnat manual în formă din nisip de unul dintre ultimii păstrători vii de comori. Îmi place ideea că o ființă umană poate deveni o părticică din moștenirea unei națiuni, alături de o operă de artă sau de arhitectură.

Toussaint compară ultima imagine memorată cu cea din prezent. Nici un fir de păr, nici un rid, nici un detaliu al înfățișării sau purtării nu s-a schimbat.

— Deci, până la urmă te-ai întors. Adam Tesler se uită la Shipley. Chiar și tu, credinciosule Porfirio?

— El e cu noi, nu-i așa Shipley? spuse Quebec.

— N-ai cum să înțelegi, interveni Shipley.

— Înțeleg mai bine decât vă închipuiți, rosti Adam Tesler.

Cu bolul ținut în podul palmei, traversă camera către fereastra ce dădea spre răsărit. Lumina dimineții cobora încet de-a lungul turlor, reflectată amețitor de sute de ferestre. Umbrele încă învăluiau orașul de jos.

— Nu ne-am gândit niciodată că vor fi atât de mulți... Nu ne-am dat seama de uriașa muncă desfășurată acolo, pe asteroizi. Meritați să câștigați. V-ați dovedit adaptabilitatea în cea mai necruțătoare dintre nișele-ecologice. Sunteți noua umanitate pe care susțineți că o reprezentați. La urma-urmei, sunteți moștenitorii mei de drept. Adam Tesler înclină buza bolului de porțelan către Toussaint. Știi? Ți-a spus ce-ți este?

— Știi totul, răspunse Toussaint.

— Eu n-aș fi atât de sigur.

Huen/Teixeira pășise până de cealaltă parte a biroului prezidențial și solicită fotografii granulare, supraexpuse, luate din satelit, ale războiului spațial. Serpentine de cabluri și folii izolatoare sfârtecate unduindu-se în vântul solar printr-o nebuloasă sclipitoare de lacrimi din oțel vaporizat. Trupuri azvârlite de accelerație mișcându-se spiralat pe orbite singuratic, funerare. Sfere de mediu presurizate ca niște globi oculari bolnavi pe jumătate mâncați și transformați în zgură brobonată de loviturile tectorilor. Coloana vertebrală a unei nave-baros ruptă în două, fiecare jumătate rostogolindu-se pe lungime și îndepărtându-se de sora ei.

— E mai bine decât se vede. Mult mai bine, interpretează imaginile Huen/Teixeira. Linia tunurilor a absorbit mai toată forța loviturilor, nu s-au înregistrat pierderi în grosul flotei. Distrugerea în proporție de optzeci la sută a țintelor false, navelor autopilotate și a focoaselor din primul val. Starea actuală a flotei principale: au reparat **Susie Q**, dar **Haile Selassie** și **Michael Collins** sunt moarte, iar **Malcolm X** e avariata și imposibil de controlat. Informațiile pe care le primesc sunt fragmentare. S-ar putea să existe pierderi mai mari. Comandamentul Orbital a comutat pe apărare automată ca să-și acopere retragerea. Flota principală se află la trei sute douăzeci de secunde de liniile de jalonare. **Marcus Garvey** transmite, e încă alături de noi! Nu se anticipează o rezistență serioasă. Al doilea val din clasa a treia și unitățile mai mici au trecut pe sistem automat. Secvența de andocare a fost inițiată: joncțiunea flotei cu complexul industrial are loc peste patruzeci și opt de secunde.

— De ce nu ovaționați? întrebă Adam Tesler, contemplând răsăritul Zilei Morților. Ați câștigat o mare victorie.

— De ce nu capitulezi? i-o întoarce Quebec. Recunoaște flota. Pierzi cu eleganță.

— O scenă gen „lăsați-i pe oamenii mei să plece”? Așa

mă cunoști, Quebec? Toussaint? (Ținea minte, futu-i, nu uitase. Numele corecte. Întotdeauna amănuntul care ucidea curat). Amica aceea a ta, avocata căutătoare de aur din Orașul Înecat, a evoluat mai bine decât mi-aș fi putut închipui. Încearcă să negocieze un contract de protecție pentru clienta ei, o fostă angajată de-a mea. Se pare că un episod din spionajul industrial, pe care-l credeam uitat de toată lumea, a apărut la suprafață, cu ajutorul propriei mele Case a Morții, care mă atacă. Incredibil, sistemele specializate îmi recomandă să fac ceea ce practic îmi cereți și voi: să capitulez, să-i recunosc pe uzurpatori, să las lumea să-și vadă de ale ei. Dar eu n-am de gând să procedez astfel. Mi-am pus în minte să mă lupt cu prietena ta, Toussaint, și o voi învinge și omori.

În strânsoarea degetelor lui Adam Tesler, bolul de porțelan se sfărâmă brusc, șocant.

— Ești un neghiob, spuse Shipley dezgustat, un neghiob bolnav de egomanie.

— Ba nu, îl contrazise Toussaint. Singuratic, înfricoșat, înspăimântat că va fi abandonat, dar niciodată neghiob. Dacă-ți face plăcere să fii numit Dumnezeu, atunci așa îți voi spune. Dintre toți oamenii, ai ajuns cel mai aproape de el, în ceea ce privește viața, moartea și creația. Ți-ai întocmit propriul popor sfânt, Noul Ierusalim al reînviaților, dar ți-e teamă că, ajunși în grădină, la fel ca Adam și Eva, îți vor întoarce spatele. N-ai încredere în ei ca să-i lași să te iubească și atunci vrei să-i faci să te venereze. Ești un Dumnezeu mai gelos decât Yahve Sabaotul, dar nici măcar tu nu-ți poți păstra copiii pe vecie.

— Ce răspunsuri precise, cu aparență de adevăr! Vocea tatălui lui Toussaint vibra de furie. Douăzeci și unu de ani petrecuți sub acest acoperiș și niciodată nu-i scăpase vreun foton de furie. Până acum.

— N-am de gând să mă las disecat de psihologiile tale **aguila** de rahat. Dacă vrei să faci din mine un dușman, mai întâi înțelege-mă și după aceea să-mi fii inamic sau aliat. Îți închipui că sunt opresorul morților? Nu-i adevărat.

Ironia este că nimeni altul n-ar susține mai mult decât mine ideea de libertate a morților. Libertatea reală. Libertatea care să valoreze ceva. Nu libertatea de doi bani a lozincilor politice sau a naționalismului sau a identității culturale, ci libertatea care să fie apreciată fiindcă a fost scump plătită. Se întoarce către fereastră, o gaură neagră în formă de om în razele de soare pe care jucau fire de praf. Acolo, jos, se află ceea ce numim cu mândrie cea mai liberă societate din istorie. În aceste trei vâi trăiesc douăzeci și două de milioane de oameni, dar cum își sărbătoresc ei libertatea? Fac cumpărături. Practică surfingul. Se regulează. Iau pilule care-i ridică, îi coboară, îi trimit naiba-știe-unde și se pierde pe ei înșiși săptămâni întregi prin canalele de virtualitate. Beau peste măsură. Se îngrașă. Își conduc prost mașinile. Își maltratează copiii. Se îndatorează. Nu îi voi împiedica eu să facă vreuna din astea: ei aleg, e dreptul lor. Cei mai mulți dintre cei douăzeci și două de milioane nici nu se gândesc vreo clipă la libertățile de care se bucură. Îi mulțumește doar ideea că ele există. Le uită cu totul. Devin sclavi ai rutinei, obișnuințelor, ai senzualității, sexualității, materialismului, și nu numai. Adevărata libertate înspăimântă. Ești pe deplin liber când nu mai există limite: temporale, spațiale, energetice. Morții sunt singurele ființe libere. I-am aplaudat pe Morții Liberi fiindcă își foloseau libertatea pentru a depăși limitele spațiului și timpului. Ei trăiesc ca ființe libere – și-au câștigat libertatea pe care o apreciază tot timpul Majoritatea morților înlănțuiți de Pământ – nu se deosebesc prin nimic de omologii lor din carne.

— Pentru că tu încătușezi libertatea prin sistemul **contratada**, spuse Shipley.

— Pentru că am făcut din libertate ceva ce trebuie obținut. Adam Tesler se adresa moartei din trupul fostului său **teniente**: Ceva pentru care trebuie să trudești, astfel încât, atunci când îți dobândești libertatea să poți spune: **Am obținut-o plătind un preț, pentru mine valorează ceva. Pot hotărî să-mi umplu capul cu pastile și să-mi petrec eternitatea conectat la canalele de virtualitate**

dulceagă, sau pot coloniza Alfa Centauri, dar alegerea îmi aparține. Am plătit dreptul de a hotărî așa. Contratada înseamnă libertate. Hotărârea Barantes, e libertate, iar Casa Morții, cu jocul legal de putere, negociază asta pentru o abstracție oarecare numită „drepturi”. Drepturile li se aplică numai acelor care dacă le pierd, sunt știrbiți, făcuți mai puțin umani. Nu poți muri, poți supraviețui în viol, te hrănești cu raze de soare, îți poți schimba forma sau fura trupul cuiva: ce protecție ți-ar mai putea oferi un „drept” când tu le posezi deja pe toate?

— O argumentație seducătoare, dar găunoasă, potrivit căreia avem nevoie de purgatoriu pentru a aprecia cum se cuvine raiul, rosti Quebec. De-i lași să plece ori nu, pregătiți să meargă sau nu, noi tot îi vom lua. Provocarea legală a Casei Morții este o parte neînsemnată dintr-o strategie cuprinzătoare. Flota de nave-baros care se instalează în aceste momente în fabricile și lansatoarele tale orbitale, nu-i decât o neînsemnată părțică. Porțiunea cea mare este aceea care a scăpat ușor tentației. În urma navelor-baros se află un al doilea val de nave: majoritatea cu propulsie luminoasă, vechi, greoaie, peticite și având încărcătură. Transportă tectori, Tată. Tectori de reînviere cu copiere ADN conform procedeului Tesler. Dar lipsiți de codurile Tesler care îngheață Casa Morții și, prin asta, întregul popor mort, în situația de stăpân și servitor, proprietar și proprietate. Dumnezeu și supuși.

— Ai învins și-ai cucerit, o palid galilean³⁴, spuse Adam Tester. Copiii mei m-au depășit: am devenit de prisos, steril genetic și evolutiv.

— Vino la mine, Quebec.

Ținea palmele desfăcute și brațele larg date în lături. Deși invitația nu-i era adresată, Toussaint se simți vag amenințat. Un fior prin scrot. Un spasm la baza stomacului. **Se va întâmpla ceva.**

— Știu că ar fi prea de tot ca Marele Satana să se căiască, dar e posibilă o capitulare onorabilă. Vorbește

³⁴ Vicisti, Galilaei - cuvinte atribuite Împăratului Iulian (331-363) care le-ar fi spus pe patul de moarte. (n tr.)

flotei. Recunoaște că a câștigat. Revocă-ți avocații.

— „Detronarea lui Dumnezeu prin trădarea lui Satana?”

Adam Tesler făcu cinci pași către fiul său. Lumina umplu încăperea uriașă, tectozaurul care moțăia se trezi, clipi din ochii de culoarea ambrei lichide, își zbârli coama.

— Fiule, acordă-mi dreptul la un singur act suprem de sfidare.

— N-am de ales.

— Niciodată n-ai avut de ales, zâmbi Adam Tesler.

Cei doi se îmbrățișară.

Și atunci Toussaint își dădu seama. Înțelese.

Quebec luă capul tatălui său între degete. Privi în ochii bătrânului scund. Trăsăturile se contorsionară, se topiră, curseră. Vomară sub forma unui jet de oțel lichid. Secunde întregi, Adam Tesler păru să poarte o mască mortuară din metal care se scurgea. Apoi, incredibil, Quebec se retrase împleticit, împiedicându-se de biroul din lemn natur, trăgându-se de obraji de parcă i-ar fi muiat într-un vas cu acid. Adam Tesler se ridică nesigur de pe podeaua pe care se prăbușise. Își scutură haina lungă și elegantă de praf imaginar.

— La urma-urmelor, Satana e doar un înger, murmură el.

Quebec își privi mâinile tremurânde, apoi se uită la tatăl său. Pe față îi apăru un zâmbet fugar care se transformă în rânjel, deveni un iconostas al râsului, un urlat nebun de râs isteric.

— Nu-mi spune și mie ceva ce se întâmplă? întrebă Toussaint. Expresiile de pe chipurile lui Shipley și Huen/Teixeira îi întoarseră întrebarea.

— E mort, nu pricepi? hohoti Quebec. Mort, mort, mort! Cât se poate de mort. Mort ca o pasăre dodo. Mort cum mă vezi și cum te văd. Carne moartă. Nu mi-am putut înfige degetele în sufletul lui. Inginerii de pe Neruro m-au construit ca să reconfigurez protoplasma vie. Nu și-au imaginat că-mi voi întâlni egalul în ceea ce privește tectoplasma moartă.

Toussaint simți că înnebunește.

— Cum? făcu el. De când? De ce?

— De ce murim toți? Uite-așa, îi răspunse tatăl său. Cunoașterea aducea rezonanțe sinistre în vocea lui blândă. Am murit. Acum patru ani, am murit. Rectificare: mi-am îngăduit să mor. Muribund eram de mult, Xavier, încă înainte de plecarea ta la Lodoga. Am dat instrucțiuni doctorilor mei să injecteze o idee de voință și demnitate în proces.

— Cancer al creierului, spuse Quebec. Am gustat din asta.

— Un asasin elegant, continuă Adam Tesler. Majoritatea simptomelor sunt pur cerebrale: tendințe paranoice, nervozitate, o anumită monomanie în ce privește detaliile și lucrurile neesențiale, în cazul meu, îmbrăcămintea și eticheta. Exterior, bolnavul arată prezentabil până în clipa supremă. Radiind demnitate. Prezentabilitate. Farmec.

— Of, Isuse, Tată, începu Toussaint, simțind că o minge arzătoare de amară vinovăție își croiește drum din adâncul stomacului, încercând să-l sufoc.

Tatăl său clătină rar din cap.

— Nu ai motive de autoacuzare. Nici eu nu te-aș fi obligat să rămâi cu mine din vină sau datorie, când sufletul tău era departe în zbor alături de vulturii Lodoga.

— Ușor de spus...

— Nu ți-e milă nici de fratele tău și nici de vreunul dintre morții ce-l însoțesc. De ce să-ți fie milă de mine? Ca să-ți răspund la ultima întrebare: „Cum?” Se întoarse încet, sugerând masivitatea monumentală a **arcosanti**: Dacă un bărbat nu e stăpân în propria-i casă, atunci ce poate stăpâni? Tehnologia e simplă, cu securitatea operațiunii a fost mai greu. Președintele celei mai puternice **corporada** din Rim - poate de pe planetă - mort? Reînviat? O nonpersoană din punct de vedere legal, fără statut, proprietăți, autoritate? Trebuia păstrat secretul chiar și față de cei mai apropiați consilieri. Tu, oricum ți-ai spune, cel aflat în trupul bietului Porfirio! Presupun că ai acces la amintirile lui: văd că ești tare surprins. Toți anii ăștia și nici tu n-ai bănuțit, am dreptate?

— Da, răspunse gutural Shipley.

— N-au știut decât cinci membri ai diviziunii de cercetare-dezvoltare. Doi au realizat reînvierea propriu-zisă, ceilalți s-au ocupat de anumite, hm, îmbunătățiri față de modelul standard.

— Cum ar fi absența semnului morții, preciză Huen/Teixeira. Să fii reînviat la aceeași vârstă. Și să simuleze îmbătrânirea. Au făcut treabă bună. Regret că au fost recompensați cu atâta zgârcenie.

Marea Moarte: cuțit, glonț, garou monomolecular sau chimicale complexe strecurate într-un pahar de whisky, iar carnea trădătoare și reînviabilă incinerată, ori dizolvată de acizi, ori îngropată adânc în pământul atotdevorator. Prin însăși brutalitatea lor rece și utilitaristă, aceste cinci decese prăpădite, nebăgate în seamă, păreau cele mai monstruoase dintre crimele lui Tesler-Thanos.

— Succesiunea nu era asigurată, continuă Adam Tesler. Codurile se aflau la locul lor, elementele de identificare genetică și autorizările așteptau întoarcerea ta, Xavier, Toussaint, sau cum vrei să ți se spună. Acum că ai revenit, regatul meu îți aparține, iar eu pot pune capăt acestei șarade, se poate anunța decesul meu și mă mut în apartamentul luxos din Necroville, de unde voi manifesta un viu interes patern - nu ca proprietar, desigur - față de luminosul viitor al acestei **corporade**.

— Ipocrit ce ești, spuse Toussaint, apoi vorbele deveniră un strigăt, o acuzație: Ipocrit nenorocit!

Se repezi la el. Shipley și Huen/Teixeira îl prinseră, îl imobilizară.

— Omoară-! răcni Toussaint către fratele său. Omoară scârba asta.

— Mare greșală faci subestimându-ți adversarul, Tată, spuse Quebec. Vocea lui trăda un calm amenințător. Întotdeauna mi s-a părut o cumplită ironie că singura armă care poate ucide morții este numită, după omul care le-a dat o nouă viață. Iar noi ne-am înarmat cu atâta precauție pentru o nepotrivită confruntare supremă. Însă ce este o încărcătură tesler decât tectori: eu sunt altceva decât

tectori? Să-i asmuțim unii împotriva celorlalți: tectori contra tectori, carnea ta contra cărnii mele și să vedem care se dovedește mai tare. Oamenii de știință pe care i-ai ucis, sau tehnicienii de pe Neruro care m-au proiectat să fiu un tesler viu?

Quebec îl apucă pe bătrân într-o strânsoare teribilă și-l ridică în aer. Adam Tesler se zbătu, dar nu reuși să învingă strânsoarea mortală. Fețele le erau la câțiva centimetri una de alta. Bătrânul lupta ca un demon, ca un lucru mort, îmbătrânit, care se agață de ceva din legendele Epocii de Aur a Hollywood-ului. Quebec nu-i dădu drumul. Apoi încet, moleculă cu moleculă, Quebec începu să se transforme. Hainele se bășicară și începură să curgă cu picături lungi de plastic topit. Trăsăturile faciale i se înmuiară și se scurseră ca o lavă groasă. Aerul fierbea de tectori dezlanțuiți; degetele lui făcură găuri prin hainele demodate, minunat croite, ale lui Adam Tesler.

— Xavier! strigă Adam Tesler. Toussaint! Ia-l, pentru numele lui Dumnezeu! Acum e-al tău, salvează-l, păstrează-l, fă-o pentru mine!

Bătrânul urlă când vârfurile arzătoare ale degetelor îi pârliră carnea, răcni tare când pielea de pe pieptul fiului se sudă de a lui. Moleculă cu moleculă, eul exterior al lui Quebec începu să se topească, pe măsură ce tectorii componenți se reprogramau pentru a se hrăni din carnea sintetică a tatălui.

— Shipley...

Vocea lui Quebec era o bolboroseală semi-coerentă de silabe; cuvintele i se dizolvau în gâtlej.

— Toussaint... Ia-l. Nu putem risca înainte ca el să recunoască flota. Ia-l. Să. Nu dai greș.

Vocea se pierdu într-un șuier de tectori în fierbere.

Nimic nu putea scăpa iuțelii și forței lui Shipley, chiar dacă era îmbrăcată în hainele unui bătrân. Îl prinse cu ușurința atotputernică a părintelui ce-și ferește copilul.

— Regret, **companero**, dar cred că știi ce se spune despre procedeele cinstite când e vorba de dragoste și război.

Se aplecă asupra lui Toussaint, mimând obscen un sărut. Fața i se strânse într-un pumn de tectoplasmă argintie.

Pe neașteptate se auzi o detunătură. Urmă o jerbă de lichid fierbând. O duhoare de carne arsă. Degetele se descleștară de pe capul lui Toussaint. Chipul straniu, contorsionat de o suferință nemărginită, se îndepărtă.

Ceva făcuse un crater aburind de douăzeci de centimetri diametru în șalele lui Shipley, expunând vederii oase, mușchi, sânge și jacheta cu țepi din cauciuc.

Huen/Teixeira lăsa tunker-ul să alunece între pliurile jachetei din mătase fină.

— Bună, Toussaint! Presupun că așa vrei să-ți spun. Eu sunt. M-am întors.

Viu. Toussaint își șterse pelicula fină de sânge și carne vaporizată depusă pe față.

— N-am putut s-o las pe Shipley să facă asta. Îmi pare rău că a trebuit să se întâmple așa - nu era rea. Sper că într-o bună zi se va întoarce.

— Huen?

— Eu sunt.

Expresia lui stupefiată ținea loc de întrebări.

— Teixeira a înscenat o **coup de tete**, iar eu o contralovitură. L-am epuizat. Imediat ce mi-am dat seama că sunt un pasager în propriul meu trup, am început să caut căi de a ajunge unde trebuie. Mi-am însușit toate amintirile lui, așa că știam cât timp trecuse de când nu mai dormise o noapte cum se cuvine. Am așteptat până a ațipit și atunci, în vreme ce ieșise din lobii mei frontali, m-am strecurat înapoi. L-am ajutat cât de cât. L-am sâcâit. L-am plictisit. I-am vorbit fără încetare, în fiecare secundă pe care și-a petrecut-o în capul meu. Am recitat poeme, am compus **haiku**-uri - bine măcar că reușesc să obțin numărul corect de silabe - am numărat până la zece mii din doi în doi, din trei în trei, din patru în patru și din cinci în cinci, am alcătuit liste nesfârșite de cumpărături, am rulat hălci întregi din Coran și din Upanishade: tot ce se putea pentru a-l debusola. L-am plictisit de-i venea s-o ia razna. Din capul meu. Și exact în momentul cel mai dramatic: **Ole!**

Cumplită armă pistolașul ăsta.

— A pierit.

— E încă acolo. Îl simt. Cred că-l pot reține. Se bazează pe surpriză, pentru a te face să cobori garda și să pătrundă, dar cunosc situația mai bine. O să mă gândesc mai târziu cum să scap de el. Acum ai lucruri mai importante de făcut.

Incendiul mistuise un capăt al biroului și înainta lent, dar inexorabil încleștați într-o luptă intestină, tatăl și fiul erau aproape invizibili în spatele perdelei de tectori hiperîncărcați. Jumătate dintre pictogramele de pe ecrane dispăruseră; cele rămase vărsau o bolboroseală informațională neinteligibilă.

— Xavier! se auzi o voce. Toussaint nu reuși să-și dea seama cui îi aparținea.

Regele a murit, trăiască Regele. Poporul te așteaptă: lumea ascultă. Un pseudo-vagabond al cerului, **aguila** stropșind **haiku**-uri, repetent și rebegit, care tocmai a primit sceptrul Stăpânului Morților. Ce vrei să le spui?

— **Puterea e în ADN**, zisese el.

De jur împrejur, tăcute, pictogramele afișate făcură implozie dispărând în străfundurile biroului. **Alertă structurală infestare tectronică cu sursă neidentificată la nivelurile executive** se răstiră luminos-furios câteva ecrane la Toussaint.

Atinge ecranul.

— Sunt Xavier Tesler. Dă-mi serviciul juridic.

Își apăsă palma pe lemnul inteligent, lipsit de trăsături.

Identificare validată, anunță ecranul. Pe el apărură brusc emblema sistemului juridic, reprezentată de un planetariu cuibărit.

— Știi cine sunt? întrebă Toussaint.

— Sunteți Xavier Tesler, răspunse 'latorul.

— Recunoști autoritatea mea?

— Aveți autoritate executivă deplină pe care suntem programați să o recunoaștem.

Bărbatul respiră ușurat.

— Conform acestei autorități, vă ordon să suspendați

orice acțiuni legale care se desfășoară în prezent împotriva avocatei Yoyo Mok.

— Contramandați instrucțiunile date de tatăl dumneavoastră?

— Da.

Urmă o pauză pe care Toussaint o simți mai lungă decât cele câteva secunde de timp real.

— S-a făcut, răspunse 'latorul. Acțiunile directe și de virtualitate legală au fost suspendate. Anterior corecției operate de Seor Tesler, noi am recomandat acceptarea condiționată a propunerii făcute de avocata Mok. Doriți să reluăm negocierile cu avocata Mok?

— Faceți-o. Încheiați contractul. Semnați-l, spuse Toussaint.

— S-a executat.

Huen îl smulse de lângă birou doar cu câteva secunde înainte ca stâlpii tavanului să scuipe piatră lichidă pe lemnul natur.

Servitorii lui Seu Guacondo așteptau pe o alee lateralnică. Trei la număr, turnați în costume bicolore, strânse pe piele, mâneca dreaptă galbenă, cea stângă neagră. Nu aveau fețe, capetele erau curbe de piele neagră, fără trăsături. Și totuși, când Trinidad îi privi fix, ei își întoarseră capetele spre ea și ovalurile unde ar fi trebuit să se afle ochii apărură mai umflate și încrețite.

Pe gât, în locul unde li se efectuaseră traheotomii, unduiiau două leziuni subțiri, paralele.

Jens Aarp își scutură melodramatic haina verzuie. Călăuzele fără chip se desprinseseră din umbră și porniră pe alee cu o siguranță și o fluiditate supranaturale. Restul o urma.

Explozia de lumină și strigătul Rosalbei veniră aproape simultan. **Ce s-a întâmplat? Au lovit orașul, of, Isuse, au atacat obiective civile, nu, a fost atac spațial, crede-mă dacă ar fi fost o lovitură terestră am fi știut de ea, crezi că au o navă-baros? S-ar putea, ori au capturat una dintre fabricile de pe orbite joase, nu**

pot să fiu sigur. Cercetez oaza de date, dar canalele de anexofon au murit, totul s-a dus dracului în rețeaua TVMA.

— Frați și surori. Jens Aarp se confunda cu vocea catifelată a seducției. Ce contează asta pentru noi?

Deși nu se trădăra prin vreun gest, Trinidad simți călăuzele zâmbind.

Spre capătul vestic al cartierului Willoughby, palmierii ardeau. O muzică îndepărtată și sălbatică plutea spre est pe o boare de vânt. Fețele argintii ale tuturor zidurilor-cinematograf erau oarbe. Orizontul se lumina spre răsărit. Zenitul licărea de primele fire de aur ale cer-conceptului de zori.

Călăuzele fără chip îi conduseră până într-un cartier cu aspect strident, situat departe de bulevard, compus din locuințe suprapopulate. Stindarde pictate manual închipuind **cuadra**, așezate pe fâșii din plastic lipite una de alta, atârnau moale de frânghii de uscat rufe. **Andale! Los Leons 'a' Judah.** Lei după nume, lei prin natură; unii, atât masculi cât și femele, se făleau cu corpomodificări: coame, boturi, ochi aurii și lichizi.

Basilica lui Seu Guacondo fusese cândva o biserică-**parada**³⁵; avântul evanghelic suprem al Catolicismului ortodox se exprimase prin mise ținute în zone comerciale și slujbe în garaje de autobuze ale serviciilor municipale de transport. Părinții Radicali și Teologii Eliberării nu reușeau să priceapă că masele nu doreau o religie a poporului, nu voiau să dea peste ei în locurile în care-și făceau cumpărăturile, să-i audă vorbind în dialectul **favela** din Los Angeles. Miezul sacru al bisericii fusese dintotdeauna misterul; iar un mister golit de grandoare, ritual, minuțiozitate, pompă, ocazii speciale, beteală strălucitoare, sutane somptuoase și scenografii gen Cecil B. de Mille cu numeroși sfinți și îngeri ca figuranți e ca și inexistent. Prin urmare, credincioșii au preluat capelele simple din stațiile de autobuz, le-au împodobit cu icoane, - statui, lumânări, altare, și le-au transformat în Sfinți Petru

³⁵ parada (lb. span.) - stație, haltă. (nota trad.)

construiți de mântuială. După Marea Lepădare de Credință, majoritatea au devenit lăcașuri Ucurombe. Câteva au ajuns puncte intermediare de pe Via Dolorosa ale Cultelor Zoo.

Enoriașii lui Seu Guacondo depășiseră chiar eclectismul constructorilor de **parada**. Micuța capelă era un imn în comparație cu jaful religios: sfinți cu obraji scofâlciți din gips și Madone melancolice amintind de Fecioara Maria se masturbau, frecându-se de zei azteci ai soarelui și protectori ai grâului; serafimi și heruvimi se îmbârligau cu Quetzalcoatl-i și păsări ale tunetului, numeroși Bodhisattva³⁶ se hârjoneau cu avataruri de Vishnu cu patru brațe și cu minusculi Ganesh³⁷; icoane ortodoxe în tonuri luminoase erau împodobite cu ghirlande minunate din sura³⁸ coranice; măști, fetișuri, obiecte de ritual din religiile animiste ale celor patru continente atârnavă de grinzile acoperișului și zdrăngăneau legănate de briză. Într-un colț, Vladimir Ilici Lenin și Elvis Aaron Presley împărțeau o țigară cu droguri; bilete chinezești de rugăciuni se adunau morman la picioarele lor în parada finală cu confeti. Imagini holografice ale sfinților Ucurombe luceau în nișe de lut uscat; într-o capelă laterală, un vechi televizor cu ecran plat relua extrase din biblia îmbrăcată-în-piele-roșie-și-tonuri-carnale a lui Johannes Ulfa, propovăduitor suedez al sadomasochismului ca spiritualitate, la modă în secolul douăzeci și unu.

— Există vreo religie care să nu fie reprezentată aici? șopti Salamanca.

În centru, unde altădată preoții celibatari celebraseră moartea unui zeu care socotea că e mai bine să arzi decât să ruginești, aștepta Seu Guacondo.

Era un pilon de tectori negri răsuciți, mai înalt decât un

³⁶ Bodhisattva – persoană care-și amână intrarea în nirvana pentru a-i ajuta pe alții, viitor Budha. (n.tr.)

³⁷ Ganesh – zeu hindus al prevestirii, având cap de elefant. (n.tr.)

³⁸ Sura – capitol din Coran. (n.tr.)

stat de om, ca un copac cu rădăcini picurânde în care, ca într-o fantezie antică, fusese întemnițat un om pentru că-i sfidase pe zei. Palme negre, aflate pe brațe retezate brusc de la coate, se șteau din stâlpul întunecat, cu degetele rigide, larg răsfirate. Deasupra lor se găsea un cap încastrat în matrice. Dacă vreun preot nevinovat, bătrân și blând, ar fi fost muiat în iad lichid de un zeu sălbatic, dornic să dea un exemplu unui apostat, chipul lui ar fi avut aceeași expresie de suferință, trădare și deziluzie ca și cel al lui Seu Guacondo.

Scăldat în lumina lumânărilor, se roti cu platforma acționată de un motor pentru a-i întâmpina pe cei veniți să se roage. Buzele negre se mișcă. Seu Guacondo vorbi:

— Arborăți drapelele! S-a născut o nouă ordine mondială. Foarte nimerită această zi a Morților pentru ca Pământul să piară urlând. Titani și Olimpieri se înfruntă, sus, în spațiul circumterestru, cu toate astea voi veniți ca să vă jucați viața, speranțele de nemurire fără de moarte, doar pe o răsucire de monedă. Ei bine, nu sunteți nici primii și nici ultimii, dar probabil că veniți la momentul potrivit. Oricum ar fi, vă ofer același **caveat** ca și tuturor celor care au mai venit și celor ce vor veni după voi. Înainte de a mă lua de mână, întrebați-vă: face așa cât fața? Merită premiul tot riscul ăsta?

Vocea lui Seu Guacondo era minunat de profundă, bogată în intonații și cadențe din Vechea Spanie. Bineînțeles, gândi Trinidad, stăpânii vieții și morții eterne trebuie să aibă logopezi.

— Pofțiți, desfășurați-vă, veniți la spectacol. Ați trecut prin moarte, prăpăd, foc și război ca să mă găsiți, iar acum cursa de viteză vă sperie, oare roata mare urcă prea sus? Dacă aveți doar cincizeci de **centavos** de cheltuit la bălci, de ce să le risipiți pe călușei și pe aruncarea la țintă cu nuci de cocos? Cheltuiți-vă banii cu înțelepciune, cheltuiți-i cu folos, dați-i pe ceva de care să vă amintiți tot restul vieții. Pofțiți aici, doamnelor și domnilor, pentru marea încercare a vieții voastre. Cine vrea să fie primul?

Cine-i primul? Pasul pe pasarelă la îmbarcarea pe

Titanic. Pe rampa de acces în Challenger. Pe scara de urcare în Pan Am 103. În liftul spre iad. După tine, Big Bopper, ba nu, după tine, Buddy. Loc la geam sau spre interval, Glenn? Trinidad simți agitația lui Salamanca; îl prinse de mână, reținându-l; nu, nu încă. Puteau să existe tot felul de ezoterisme militare, așteptând, reconfigurate, sub negrul și auriul ce îmbrățișa pielea călăuzelor.

Seu Guacondo rânji ca o gură de furnal ce se deschide.

— Pentru că tot va trebui să fie cineva, de ce n-aș fi eu acela? spuse Jens Aarp. Vârsta înaintea frumuseții, și chestii din astea.

Păși pe platformă. În ciuda staturii înalte, chiar și el trebui să înalțe ochii ca să-l privească pe **mediarmuerte** în față. Cozile hainei lungi fluturară în vântul stârnit de niciunde.

— Cine ești tu, suflete, care ai venit la mine? întrebă Seu Guacondo. Spune-ți numele, natura, dorința din străfundul inimii.

Flăcările a zece mii de lumânări pâlpâiră.

— Mă numesc Jens Aarp, domnule. Sunt cartofo. N-aș minți câtuși de puțin dacă aș afirma că sunt cel mai mare cartofo al secolului meu. Am riscat în jocuri de noroc și de pricepere și n-am fost învins niciodată. Mă prezint în fața ta, fiindcă jocurile de noroc sau probabilitate nu mai prezintă atracție pentru mine și caut un joc mai tare, cu mizele cele mai mari. Un joc care fața să valoreze cât ața, după cum te-ai exprimat.

Călăuzele tăcute își înclinară capetele lipsite de trăsături una către alta. Trinidad își imaginează comuniuni telepatice intime, fierbinți: capete înlăuntrul altor capete.

— Te avertizez, omule, acesta nu e un joc cu cinci cărți, vorbe Seu Guacondo. Uite, nu poți azvârli cartea ca să câștigi noaptea. Există doar o întoarcere a cărții - numai una.

— Te rog, îmi jignești profesionalismul, replică Jens Aarp cu mândrie supremă. Am mizat averi pe întoarcerea unei singure cărți, sau pe învârtirea unei monede.

— Dar socot că miza n-a fost niciodată atât de mare,

cugetă cu voce tare Guacondo, aflat pe platforma lui. Dacă ar fi să explic regulile crezi că și asta ți-ar răni mândria profesională? Atât să înțelegi: eu sunt o creatură a haosului. Forțele vieții și morții curg prin mine în mod imprevizibil. Nici măcar eu nu pot spune în care mână se află una și cealaltă de la o secundă la alta. Nu am putere asupra lor. Tu alegi, numai tu. **Suerte** sau **Muerte**.

Cu un zgomet asurzitor de motoare, un aparat de zbor trecu la mică înălțime pe deasupra acoperișului.

Jens Aarp nu ezită decât o fracțiune de secundă, apoi prinse cu hotărâre mâna dreaptă a lui Seu Guacondo. Privi în ochii creaturii pe jumătate vii. Pupilele i se dilată, în negrul strălucitor, văzu ceva ce lui Trinidad îi scăpă. Zâmbind, radiind, jucătorul se întoarce către tovarășii lui.

— Vedeți? Vedeți? N-am nimic!

Ridică mâna cu care îl atinsese pe Seu Guacondo, stăpân al Vieții și Morții.

Făcu ochi mari către ea.

Zâmbetul se transformă într-un rictus de groază.

Sub ochii lui, mâna se acoperi de pustule și se înnegri. Degetele se uscară ajungând niște cioturi, palmele se încrețiră, porniră să fiarbă și erupseră într-o gheară lungă și curbată din tectoplastic negru.

Jens Aarp își prinse încheietura mâinii drepte cu stânga, ca să rupă cârligul negru și trădător. Ca și cum ar fi încercat să stingă incendiul unei păduri cu un scuipat. Cu un val de transformare, tectorii îi cuprinseră brațul drept într-un clește chitinos. Când nanoagenții porniră în jos, spre restul trupului, urletul lui răsună înfiorător. Coastele izbucniră prin îmbrăcăminte ca niște degete obscene din corn negru, picioarele i se topiră devenind o băltoacă de rădăcini uscate și contorsionate și de carne retopită, coloana vertebrală se desfăcu cu un pocnet de os ce se frânge în așchii, cu descolăciri de cărcei și de antene pufoase. Răcnetul lung muri brusc atunci când chipul fu împins înainte pe o coloană lungă, sclipitoare, de nanocarne întunecată, retezând traheea cu precizie și sudând un șir de oase.

Aarp-lucrul scoase clinchete și scârțaituri în timp ce se răcea de la căldura cărnii la rigiditatea morții.

Nu voi răcni. Nu voi vărsa, își zise Trinidad, **deoarece chiar într-o lume în care pășesc stele moarte de cinema, clădirile cresc, mașinile își schimbă forma, iar hainele își modifică textura și culoarea, nu pot crede că oamenii se pot transforma în stane de piatră.**

Strâns lipită de Salamanca, femeia simți mâna acestuia mișcându-se sub cauciucul moale al jachetei.

— Nu, șopti ea. Încă nu.

Seu Guacondo se întoarse stânga-dreapta, dreapta-stânga pe postament. Motorul scheună plângăreț.

— Vai ție, Jens Aarp. De atâtea ori am fost martor la asemenea tragedii și totuși de fiecare dată am văzut cu proprii mei ochi tectorii cuprinzând totul cu un foc purificator: primenind, perfecționând, dând viață. Darul este același, șansele se schimbă. Doar pentru că un om a plătit scump nu înseamnă că următorul nu va reuși. Dacă ar fi o cursă de cai, cine n-ar risca mizând pe o șansă de cincizeci la sută? Iar premiul pe care-l ofer e cu mult mai bogat decât orice Fond Mutual. Cine își asumă riscul? Poate dumneavoastră, doamnă?

Seu Guacondo se opri în fața lui Montserrat Mastriani și a Rosalbei, care era vizibil tulburată. Bâzâiturile și fâsâiturile exo-scheletului se auzeau supranatural de puternic.

— Știi ce înseamnă să fii prizonierul propriului trup, să fii dependent de factori externi ca să-ți satisfaci nevoile. Ironia e că nu-mi pot folosi puterea asupra mea. Dumneavoastră, cel puțin, ați avea șansa de a deveni întreagă, nevătămată, zdravănă la minte și braț: sănătoasă.

Guacondo întinse mâinile către cele două femei. Exoscheletul zurui când o trase pe Montserrat înapoi un pas, doi pași, trei pași, patru.

— Nu. Nu. N-am s-o fac. Nu pot, bâigui ea. Am crezut că e un joc, un simplu joc... Dar nu e joacă. E adevărat, definitiv. Nu m-am gândit vreodată la cei care joacă și

pierd, niciodată nu mi-am imaginat că ar putea fi vorba de mine. Rosalba! strigă Montserrat cu groaza turbată a unei femei ce vede chipul morții în constelațiile iernii.

— Sunt aici, **abuela**, sunt aici, liniștește-te.

— Ce cauți aici, Rosalba? Ce mi-am închipuit că aș putea găsi aici?

Ecoul pașilor ce se îndepărtau răsună din cotloanele și crăpăturile bisericii. Seu Guacondo își lăasă capul într-o parte: una dintre călăuzele întunecate se materializă din umbră ca să le conducă pe bătrână și pe nepoata ei înapoi în lumea cărnii. Trinidad se simți groaznic de singură.

— Frați ai mei, rosti **mediarmuerte**, vă rog să luați lucrul acesta de aici. Vederea morții mă rănește.

Ceilalți doi acoliți negri-aurii dispărură în adâncurile capelei ca să aducă întăriri.

— Acum, șopti Trinidad, strângându-l pe Salamanca de braț. Acum.

— Grupul s-a redus la doi, spuse Seu Guacondo, rotindu-se ca să ajungă față în față cu Salamanca și Trinidad. Aveți curaj să dați piept cu cele mai mari dorințe sau temeri și să le luați de mână? Vă veți întoarce pe călcâie, ca s-o rupeți la goană în noapte sau veți rămâne să îmbrățișați zorii vieții adevărate?

Salamanca păși spre spațiul din fața lui Seu Guacondo și ridică ochii spre trăsăturile neclintite.

— O voi face eu.

— Viteaz flăcău, șopti Guacondo. Încă mai există curaj la generația asta necoaptă. Ce ești, de unde vii, cum te cheamă?

Dintr-o singură mișcare fluidă și grațioasă, Salamanca scoase fesierul și ținti cu două mâini direct spre glanda pineală a lui Seu Guacondo.

— Mă poți numi Nemesis, ticălos flecar și iubitor de moarte.

— Ia te uită, zâmbi strâmb Seu Guacondo. Ți-am preamărit curajul, negândindu-mă vreo clipă că era masca unui nebun.

— Joci până la capăt, spuse Salamanca. Îmi pare rău că

nu pot să aplaud. Asta i pentru Leon.

Cumpăni testerul, ochi în lungul țevii. Diodele de încadrare a țintei clipiră ca niște ochi gălbui: **gata, gata, gata**. Apăsă pe trăgaci.

Teslerul clănțâni sec.

Salamanca trase iar și iar și iar, goli încărcătorul de cele cinci proiectile PADIM 27, trăgând în Seu Guacondo.

Nu se întâmplă nimic.

Zâmbind grețos, Seu Guacondo ridică mâna stângă. La rădăcina celui de al treilea deget sclișea ceva de aur: un inel!

— Mic, dar deosebit de eficace. Câmpul de anihilare cuprinde toată biserica asta și, așa cum spun producătorii, e util împotriva tuturor armelor anti-thanatice comercializate pe piață. Un caz fericit în care produsul justifică reclama.

Până ce Trinidad să facă vreo mișcare, paznicii lipsiți de chip săriră la ea. O apucară de brațe cu mâini vânjoase și o aduseră în fața postamentului. Femeia strigă, înjură și caută să lovească sălbatic cu picioarele, să străpungă strălucirea costumelor, dar eforturile erau zadarnice. Degetele mușcară din cicatricile de iubire și o ridicară în fața lui Seu Guacondo. Lucrul scârbos și nemort o privi în ochi. Alte degete se transformară în gheare gata să-i smulgă sufletul din rădăcini, dar mâna se opri la cinci centimetri de chipul ei.

— Nu oricui i se oferă a doua șansă, se adresă Seu Guacondo lui Salamanca. Dar sunt iertător și generos. Pune jos arma și vino din nou la mine să alegi.

Salamanca îndreptă arma către călăuzele care o țineau pe Trinidad, apoi iarăși spre Seu Guacondo. În orice direcție ar fi ținut, obiectul rămânea neputincios.

— Șansele vor fi mereu de cincizeci la sută, dar îndrăznești să riști asta în privința prietenei tale?

— Și ce șansă îmi oferi? întrebă Salamanca. Orice mână aș alege, tot **Muerte** obțin. Dar ăsta a fost dintotdeauna secretul jocului, nu-i așa? Nimeni n-a ales vreodată mâna norocoasă și nimeni n-o va face. Nu există așa ceva,

adevărat? Nici viața eternă.

Seu Guacondo îi făcu semn să vină mai aproape, mai aproape, spre împreunarea mâinilor.

— Dacă nu aş garanta viața eternă, n-aş asigura nici moartea eternă. Îți închipui că m-aş da în vileag în fața unuia ca tine? Eu sunt enigma, paradoxul cuantic personificat, lucrul jumătate-viu, jumătate-mort. Sunt incognoscibil, neînduplecabil, nesigur, până în clipa în care voința ta face să se prăbușească spațiul evenimential. Dacă până acum a fost întotdeauna mâna care oferă moarte, nu înseamnă că de data asta nu va oferi viața eternă. Nu voi spune. Nu pot.

— Eliberează-o pe Trinidad, ceru Salamanca.

— Dacă și ea dorește asta, acceptă Seu Guacondo.

La un semn nevăzut, creaturile fără chip îi dădură drumul lui Trinidad. Salamanca păși între brațele întinse în față ale lui Seu Guacondo.

Așeză fesierul la picioarele acestuia. Lipsită de atingerea umană, arma își pierdu imediat forma, transformându-se într-o bășică neagră și lucioasă. Trinidad îl urmări pe Salamanca ridicând mâna dreaptă. Brațele îi căzură neputincioase, inutile, pe lângă corp. Simți ceva, o formă, în poșeta de seară. Un flacon argintiu, plin pe trei sferturi cu mescalină pură. Nuestra Dona de los Jaguares.

Cu ochii închiși, Salamanca dădu să atingă degetele lui Seu Guacondo.

— Salamanca! Nu! Nu!

El se întoarse, văzu și, în fracțiunea de secundă cât îi trebui lui Trinidad să desfacă dopul sticlei de mescalină și s-o arunce spre mâinile și fața avatarului, se aplecă brusc, scăpând de îmbrățișarea Lui Seu Guacondo. Creatura mugii. Un paznic orb făcu o mișcare. Salamanca își azvârli cotul în sus și-l lovi năprasnic în bărbie. Trinidad auzi gâtul plesnind, smulse lumânarea de ceremonial din locașul ei și o năpusti spre Seu Guacondo. Mâinile se ridicară într-o floare galbenă de flăcări. Seu Guacondo scoase un răcnet, un urlat turbat de durere încercând să stingă focul cu palmele. Pe podea căzură picături de

tectoplastic arzând, unele negre. Altele aurii.

— Salamanca! Trinidad arată către băltoacele de carne sintetică. Inelul! Anihilatorul!

— Trinidad!

Se răsucii. Deasupra ei apăru amenințător un chip lipsit de expresie. Lovitura de tesler nimeri exact în mijlocul feței, producând o gaură cu diametrul de zece centimetri. Călăuza făcu un salt înapoi, peste cap, fiindcă gloanțele tectoriale o transformară într-o pată urâtă de gudron vâscos care se scurgea din gâtul, mâinile și picioarele costumului boțit de culoare neagră cu auriu.

Gâfâind, Salamanca îndreptă fesierul încet către Seu Guacondo care ardea și schelălăia.

— Ai belit-o!

În stația de autobuz devenită capelă eclectică răsună o rafală de trăsnete rapide și scurte.

Alozaurul călca la doi metri de capul lui Santiago. Prin fanta capacului de aerisire din **metropolitano**, reuși să vadă fragmente de mizerie stradală încrustate în adânciturile unde copita se suda de carnea sintetică de culoare verde-aurie.

Santiago nu se clinti. Nu scoase nici un sunet. Nu respiră decât după ce bestia ridică piciorul și simți vibrația când copita atinse caldarâmul undeva în afara câmpului vizual.

Călărețul Palid se ivise înspăimântător deasupra acoperișului din plastic translucid al localului lui Daft Eddie. Miclantecutli îi spusese să fugă. Santiago fugise și nu se opri. Privise o singură dată peste umăr, de-a lungul bulevardului mărginit de palmieri arzând, și atunci auzise mugetul, atât de înfiorător de aproape, încât simțise pământul cutremurându-se. Paralizat de explozia de lumină a farurilor, se întorsese și se trezise smuls din transa mortală de un braț vânjos care-l azvârlise peste un zid scund din beton și ajunsese pe jumătate escaladând, pe jumătate rostogolindu-se, pe debleul abrupt într-un canal puțin adânc pentru scurgerea apelor uzate. Alozaurul

clămpănise din bot către picioarele lui în clipa când o urmă pe Miclantecutli în susul unei scări din metal ruginit și printr-o gură de vizitare prea mică pentru a permite trecerea cuiva mai puțin disperat decât el. Tavanul de deasupra capului vibra sub pașii egali ai bidiviului călărit de Călărețul Palid, în timp ce Miclantecutli îl conduse printr-un labirint de căi de acces înguste și tuneluri de vizitare ce duceau la puțul de aerisire al sistemului de tranzit rapid al metroului, în care se potriviră amândoi la fel de bine ca feliile de portocală în propria lor coajă.

Miclantecutli așteaptă îndelung, apoi împinse în sus capacul gurii de vizitare și se cățăără pe caldarâmul umed. Se ghemui, profilându-se pe cerul ce se lumina și întinse mâna ca să-l ajute pe Santiago să iasă.

— Nu vreau să vin.

— Vrei să te ascunzi ca un șobolan într-o bortă?

— Da. Mă simt mai în siguranță aici. Decât leu mort, mai bine șobolan viu. Și când soarele va răsări, iar Călăreții Palizi se vor întoarce în coșciugele lor ori se vor transforma în praf sau piatră, șobolanul se va strecura pe străzile mizere și va fi mai fericit decât îți închipui tu, Miclantecutli.

Ea se aplecă și-l privi drept în ochii care căutau în sus.

— Dar când ai dorit tu altceva, Santiago? Când oare ai vrut altceva decât să te ascunzi ca un șobolan în borta minunatelor tale proiecte, lăsând lumea să calce la câțiva centimetri deasupra capului tău? Drogurile tale, virtualitățile, petrecerile din canioane, ce au fost toate astea dacă nu ziduri minunate de izolare ca să nu fii obligat să te sinchisești, să suferi? Să fii uman? Ți-ai ucis până și prietenii, când au devenit ceva mai mult decât o **canava** socială, când bucuriile, durerile și nevoile vieții lor au început să-ți treacă prin piele, pătrunzându-ți în carnea, vai, atât de sfântă, cerându-ți câte ceva. Prea aproape. Prea real. Eu am murit, Santiago... nu o dată, ci de o sută de ori, și sunt mai umană decât tine. Și sunt așa pentru că ceea ce simt este real. Cuțitul care mi se răsucește în burtă e adevărat, lama ce-mi retează vena jugulară,

adevărată, țepușa înfiptă în piept pentru a-mi scoate plămânii prin spate e materială. Reală. Adevărata durere. Adevărata moarte. Adevărata simțire. Emoție adevărată. Asta e lumea fizică: pute, are gust, sunet și formă, dă plăcere, durere, ea și numai ea te poate ucide. Nu găsești butoane de salvare în această nevirtualitate, Santiago. Și asta te sperie de moarte, nu-i așa? Când erai spectator în Cel Mai Mare Joc te descurcai, dar acum te afli sub lumina reflectoarelor și totul a devenit prea mare, prea strălucitor și cine or fi oamenii de colo? Pentru prima oară în viață lucrurile îți scapă de sub control, Santiago. Ți se poate întâmpla orice, **compadre**. E întâia dată că nu tu stabilești regulile, ci ele te regulează.

Miclantecutli ridică ochii, fiindcă tectozaurii se auzeau din nou; voci răsunând acum înfrățite într-o haită pornită la vânătoare.

— Vin dulăii lui Dumnezeu. Și noi doi, Santiago, vom juca pe străzi până la sfârșit. Vom trăi sau vom muri, și totul va fi real... primul lucru real pe care l-ai făcut în viața ta prăpădită. Întinse mâna prin deschizătură și-l înșfăcă pe Santiago de cămașă. Iar tu vei merge cu mine, Santiago Columbar, altfel te ucid ca pe un șobolan încolțit.

Cu o forță sălbatică pe care bărbatul nu o bănuise, îl târî afară din camera de vizitare și-l așează pe pământul rece.

Ploaia încetase, strada era umedă și lunecoasă. Gunoaiele carnavalului ticseau rigolele. Pe ecranele de pe ziduri, Steve McQueen sări cu motocicleta peste sârma ghimpată drept în nemurire, Robert Donat și Madeleine Carroll porniră în goană încătușați unul de altul peste Bonnie Scotland și Jimmy Cagney ajunși călare pe situație, Mămico.

Călare pe situație, Mami! Însăpăimântat, da; la capătul puterilor, da; umilit, da; condamnat, aproape sigur; și totuși îi dădeau un adânc sentiment de ușurare doar pentru că era în viață. Santiago își aminti acele clipe de existență pură pe care le trăise alergând alături de Anansi și de Miclantecutli pe acoperișurile din Necroville. Dincolo de fragilitatea clipei, dincolo de concentrarea într-un punct

arzător ca de laser a tot ce simțise, sperase, fusese, ajungând la marginea tăioasă a realității, nu existase nimic altceva. În aceste imagini ale salvării și fugii, el întrezări paradoxul și extazul celui urmărit, care trăiește fără gândire, anticipare sau conștiință de sine și arde până la însăși limita morții în aerul pur al existenței. Călare pe situație, Mami! I Salut! Seor Jimmy de pe ecranul tău argintiu.

Toate tramvaiele încremeniră pe șine, iar autobuzele și bicicletele traseră pe dreapta pe tot bulevardul. Veneau Călăreții Palizi. Soseau Călăreții Palizi: semeți, stranii, nobili, la comanda bidiviilor. Se opriră o clipă apoi își continuară drumul. Prada lor fugise demult.

Santiago și Miclantecutll intraseră deja în satori-ul vânătorii, când ajunseră la locul incendiului. Priviră îndelung clădirea prăbușită și ruinele înnegrite, cuprinse de o mare de foc, dar nu înțeleseseră ce se afla în fața lor.

— S-ar părea că un lifter a lovit Casa Morții, spuse Santiago, îngrozit de amploarea distrugerii. Iar cadavrele... Ce sunt chestiile acelea?

— Harpoane, îl lămuri Miclantecutli. Pe aici au trecut Lupii Lunii. Unele dintre cadavre sunt prospături.

Santiago îi aruncă o privire întrebătoare. Expresia de pe chipul ei îi dădea de înțeles să nu aștepte vreo explicație. Se aplecă să-l ușureze de tester pe unul dintre uciși. Lovitura de picior trimise micuța și cruda armă învârtindu-se către foc. Bărbatul își masă încheietura mâinii, pipăind să vadă dacă nu are oasele sfărâmate și pricepu mesajul lui Miclantecutli. Așa trebuia jucat.

În urma lor, vânătorii urlau ca să gonească spre întuneric soarele ce răsărea.

Cu mult înainte de a plăti inginerii din carne ai Orașului Mort pentru a-i sculpta pe viață ca înotători Milapa, părinții lui Santiago îl duseseră pe singurul lor copil la tabăra de vară Stiluri Alternative de Viață din Be Ce Rockies. Santiago avea opt ani. Bucuriile ritmului de tobe

Zenshu, producerea de măști, sfaturile totemice, contemplarea creștină, îngropăciunea și renașterea simbolică nu-l impresionară de fel. Unica și singura lui amintire limpede o avea din noaptea în care șezuse în fața cortului indian alături de tatăl lui și urmăriseră împreună stelele, iar un șobolan foarte mare se așezase pe iarbă nu departe de ei și-și curățase meticulos botul, după care dispăruse calm în nopți de parcă oamenii și toate preocupările lor nici n-ar fi existat. În realitate, nici nu existau, explicase tatăl lui Santiago.

— Spațiul șobolanilor și spațiul uman sunt două universuri separate, dar care se suprapun parțial. Noi vedem un univers de nume, înțeleșuri, scopuri. Un cort reprezintă ceva mai mult decât o movilă din piei de elan sintetice. Un om înseamnă mai mult decât o formă care uneori se mișcă și face gălăgie. Pentru un șobolan nu-i așa. El trăiește într-un univers al hranei, amenințărilor și reproducerii. Acestea îi sunt dimensiunile; pentru un șobolan, totul este conceput pe trei coordonate: comestibil, bun de **joder**, amenințător sau nu. Pentru el, cortul nu are altă semnificație decât ca loc în care se poate găsi sau nu mâncare, poate fi sigur sau periculos. Și ceea ce reprezintă o primejdie pentru el nouă ne pare neînsemnat, ceea ce ne amenință pe noi îi rămâne de neînțeles. El nu folosește nume, umblă prin lume văzând doar ceea ce trebuie, înțelege doar ceea ce are nevoie să înțeleagă. Universul pe care îl percepe diferă de al nostru. Și totuși, în anumite momente, în anumite puncte, spațiul uman și spațiul șobolanilor se suprapun, se ating și atunci există comunicare și comuniune.

Comuniune cu un șobolan? se întrebese Santiago Columbar în vârstă de opt ani.

Spațiul șobolanilor. Spațiul vânătorului. Spațiul vânatului. Spațiul cărnii. Spațiul morților. Zece milioane de universuri în orașul dezgolit, fiecare de mărimea capului uman, separate de prăpăstii de incomunicabilitate. Nu trebuie să cauți prea departe universuri paralele când ai o persoană alături în pat, în mașină, la birou, la coada de la

verificarea documentelor; de exemplu, femeia care aleargă cot la cot cu tine, cu grația și libertatea inconștientă a unui animal.

Lucru unic pentru Necroville, în Century City nu există ecrane argintii. Nici o umbră tăcută a zeilor filmului nu este invocată de licărirea obturatoarelor sau de dansul evantaielor de lumină. Century City reprezintă însăși încarnarea spiritului locului. Orașul pe care îl evocă a fost dintotdeauna mai curând o stare sufletească decât un loc geografic. Century City e fantoma unui loc ce nu a existat nicicând cu adevărat: Vechiul Hollywood. Cadavrul somptuos-țipător. Lințoliul său bătut cu nestemate. Baby Jane a lui.

Century City e un loc alcătuit doar din fațade fără conținut; o pojghiță subțire de placaj, un strat de vopsea, o așchie de celuloid. E construit în întregime din montaje singuratece și rătăcite ale Epocii de Aur a Hollywoodului. Uite, aici e rigola prin care a plescăit Gene Kelly, colo locuințele din Fundătura. Oare aceea nu e cumva sclipirea aparatului foto al lui Jimmy Stewart când privește pe fereastra din spate și, ascultă! nu-l auzi pe Sam cântând pentru doamna de dincolo de neonul de la Cale Americain ce aparține lui Nick? Cine ar fi în stare să-și țină în frâu curiozitatea și să nu privească prin ușa întredeschisă ca să vadă, poate-poate că totu-i adevărat, dar dincolo de ele nu găsești decât întărituri din lemn, semne făcute cu creta pentru marcarea îmbinărilor și alte și alte decoruri. Fețe. Exterioare. Fațade.

Amintiri. Santiago își retrase grăbit mâna de pe clanța ușii conacului din Peyton Place, de parcă l-ar fi ars. Cea mai fulgerătoare dintre atingeri și, totuși în acea clipă devenise altcineva, în alt timp; o fetiță într-o rochiță galbenă ca soarele, cu un balon agățat în ramurile unui copac, copii traversând în goană o peluză ce se curăță de resturile rămase după o sărbătorire a zilei de naștere. O atinse din nou. Bruschetea tranziției îl cutremură: acum copiii se aflau în jurul lui, el plângea, balonul își luase

zborul spre cer.

Acesta era un pământ sfânt. Stăteau într-o piațetă: Peyton Place în față, cârciuma Tattooine în spate; în dreapta, apartamentul din Quartier al lui Blanche Dubois, spre stânga, porțile Orașului de Smarald. Fantomele lui Shirley Temple și Mickey Rooney bântuiau la periferia câmpului vizual al lui Santiago; chicote înăbușite în dizolvare de fiecare dată când încerca să le privească. Nu era sigur că putea găsi calea de întoarcere spre tărâmul morților, iar spre tărâmul viilor cu atât mai puțin.

— Orașul de Beteală al Memoriei, îi ghici gândul Miclantecutli. Grecii au născocit ideea, dar abia italienii Renașterii au ridicat-o la rang de artă. Teatrul Memoriei a fost o metodă de a construi o întreagă arhitectură a mnemotehnicii. O casă, de pildă, unde fiecare cameră era o zonă anume pe care trebuia să ți-o amintești: poziția, decorul, mobilierul, statuile și ornamentele - vorbim acum de conacele amintirii, nu de proiectele arhitectonice pentru locuințe - erau alese și plasate pentru asociațiile specifice pe care le evocau. O întreagă aripă putea să-ți fie mapa cu hârtii de valoare în care făcuseși investiții... armura de samurai, acțiunile în Muniții Home Island... bijuteria cu diademe de pe perete, opțiunea de doi la sută în acțiuni Sudeste Solar, ursul împăiat cu o portocală în labă, un memento ca să nu te mai bagi vreodată în afaceri cu operațiuni pe termen cu sucuri de fructe. Realitate virtuală medievală; ce altceva sunt pictogramele 'latoarelor dacă nu imagini mentale încărcate cu material memorat? Unele teatre ale memoriei au devenit atât de înțesate de mijloace mnemotehnice încât managerii lor au fost folosiți să plaseze memoriile din spațiul intern în cel extern. Clădiri reale, locuri materiale, au devenit spații de stocare pentru informații. O plimbare prin piață până la Duomo era echivalentul unei revizui și actualizări la fișierele 'latorului tău casnic. Un lucru de o complexitate uriașă și de o frumusețe barocă devenit cu totul demodat prin apariția repertoarului și a computerului personal.

— Tot ce-i aici reprezintă un imens Teatru al Memoriei

în timp real? Întrebă Santiago.

Drumurile duceau de la piațeta rectangulară spre cel mai tănuuit tărâm al memoriei; în dreptul lui, Doris Day în Lumina-Lunii-Argintii-dintr-un-Orășel-American, în stânga orașul Iadului unde Străinul Fără Nume făcea dreptate.

— Asta reprezintă pentru clasicul Teatru al Memoriei ceea ce e Teatrul Memoriei pentru Fiecare Băiat Bun Merită un Futai. Sau Richard de York Zadarnic Duse Bătălia, spuse Miclantecutli. L-ai atins, și l-ai simțit. Memorie vie: memoria poporului nostru, trecutul, viețile noastre investite și păstrate în siguranță, astfel ca peste o mie, zece mii, un milion de ani, când vom fi trăit atât de al dracului de mult încât creierele noastre nu vor mai reuși să rețină totul, să putem veni aici și să îngăduim simbolurilor pe care le-am întipărit pe străzile astea de mucava să ne conducă înapoi spre trecutul uitat.

Santiago își așeză palma mâinii drepte pe peretele de lut al straniei cârciumi. **Mama-Pământ de-un albastru perlat atârnă deasupra capului tău; sub picioare ți se desfac aripile solare ale unei nave orbitale purtând semnul heraldic cu dungi și stele ale unei civilizații dispărute.**

— Cum?

— În esență, un nanoprocesor reprezintă o mașină pentru stocarea și reproducerea informației. Procesul Tesler constă în citirea și înregistrarea informațiilor chimice clin celula ADN și transcrierea lor mai curând într-un tectoplast decât într-o matrice proteinică. Ce altceva este memoria umană dacă nu o aglomerare de substanțe chimice din creier? Ca orice alte substanțe, acestea pot fi prelucrate de tectori. Santiago Columbar, aveai nevoie de mine ca să afli că spiritul uman nu e decât un cocktail neurochimic doar scuturat, nu și amestecat?

— Scenele astea sunt pelicule de tectori pentru stocarea amintirilor, murmură Santiago, calculând densitatea de informații pe centimetru pătrat, înmulțind zidurile, clădirile, străzile, orașele.

Traversă piața și atinse ciocanul de bătut în poarta

Oraşului de Smarald. **Cer albastru, mare verde, o bărcuţă şi eu; cu un ochi la tresăltarea sferelor de sticlă ale detectorilor neutrinici, semănând cu flotoarele de la năvoadele pescarilor japonezi din largul Pacificului: într-o astfel de consonanţă cu universul cuantic, mintea se înalţă până la starea de Zen.** Apoi stâlpul balconului din French Quarter. **Nu, Doamne, nu, bezna, zbaterea pentru încă o gură de aer, inima încetând să mai bată în piept, celulele creierului arzând una după alta, conştiinţa stingându-se, nepricepând, prăbuşindu-se în întuneric, întunericul, lumină, lumina!**

Îşi smulse mâna cu o mişcare brutală.

— Prea direct, prea real pentru tine, **muchacho?** Ăsta nu-i un sărut şi gata, pentru amatorii de tras cu ochiul. Astea sunt vieţile oamenilor. Ce te-a apucat?

— O femeie... a murit. Am simţit-o. Eram ea. Intensitatea, Miclan, lumina.

— Drogul suprem, Santiago? Marea hoinăreală? Salvarea? Ceea ce e moarte pentru tine pentru noi înseamnă naştere. Spre deosebire de prospături, noi ne amintim naşterea şi moartea. Ne amintim lumina, arşiţa, tăria ei, şi când ieşim din cuvă sau din lut, o parte din ea rămâne pentru totdeauna în noi. Carnea nu poate înţelege cum ne schimbă moartea. Pe dinafară avem forme umane, pe dinăuntru suntem nişte copii furaţi din leagăn, aparţinem altui tărâm.

Moartea răsună în mintea şi trupul lui Santiago; spaima, furia, zbaterea de a se agăţa de viaţa care se scurgea. Iar apoi lumina; deplina seninătate a capitulării pe măsură ce conştiinţa se evaporă în lumina originală. Şi dincolo de ea bezna mai orbitoare decât orice lumină. Norul neştiutului. Casa lui Yahve. Nirvana. Atman. Căile spiritului. Toate religiile invocau locul unde conştiinţa nu putea intra, tărâmul existenţei pure, regatul pe care el îl căutase în toată viaţa de adult.

Miclantecutli avea dreptate, nimeni nu putea înţelege fără să fi trecut prin asta, dar carnea simplă era în stare să

simtă acel gust al aneantizării, acea fugară scufundare în lumina distrugătoare, acea clipă de nimic-și-tot, i-ar putea trage înapoi mereu-mereu până când își înfigea săgețile și harpoanele prin inima lor. Împătimiți de moarte.

Se îngrozise când o fugăriseră pe Călăreața Palidă până la gardul din sârmă și Miclantecutli o sărutase înainte de a-i tăia beregata.

Dungi tigrate de nori indigo apăreau pe bolta ce se lumina; dincolo de toate acestea, zvârcolirile cer-conceptului. Răsăritul putea fi doar la câteva minute sub linia orizontului. În lumina dimineții înțelese dubla natură a sărutului lui Iuda.

— Fiecare iubește ceea ce ucide și ucide ceea ce iubește, rosti el. Atinsese secretul. Miclan înțeleg.

— Santiago, **muchacho**, șopti Miclantecutli intim, ca o amantă care comandă micul dejun, mă bucur pentru tine, zău, dar nu știi că nu-i bine să zici hop până n-ai sărit groapa?

Trei dintre ei îi așteptau la jumătatea străzii Doris Day: doi bărbați și o femeie. Nerăbdători, alozaurii își mutau greutatea de pe un picior pe altul. Lumina din cer incendie capetele de lance ale avangardei, transformându-le în flăcări aurii: călărețul din centru își duse arma la frunte înainte de a o apleca la pământ, salutul unui războinic în fața unui adversar de onoare. Miclantecutli răspunse salutului cu o plecăciune discretă.

Iar Santiago orbi. Ceva îl prinse de mână și-l târî, împleticit, fără să vadă pe unde calcă. Cerul ardea. Ardea. Era orb. Orb. Ochii îi deveniră lacrimi gemene de clei topit curgând din orbitele pârlolite.

— Mișcă-ți curu' mai repede!

Vocea lui Miclan. Guturalitatea brutală era ciudat de liniștitoare.

— Ce? Cum? gâfâi el, căutându-și salvarea în fugă prin maldăre de imagini remanente.

— O explozie mare în spațiu... poate flotele de acolo, habar n-am. Dar cum ți-am spus, nu spune hop până n-ai sărit pârleazul, așa că fugi și roagă-te. Miclantecutli n-are

de gând să-i șterpelească prima ei **caza**³⁹ din capcană. Vreau să-mi pot ține sus fruntea la fiesta.

Tărâmul lui Eastwood dădea către un cartier de decoruri ale Vestului Sălbatic: crâșme, grajduri, bănci, birouri de șerifi, bordeluri. Cu fiecare pas al alergării, imaginile marelui Teatru al Memoriei căpătau o rezoluție mai bună. Nu mă părăsi, draga mea. Ocoliră Magazinul General și se treziră pe Strada Mare din Tombstone, Arizona, rămânând în fața porții deschise de la OK Corral în poziția clasică a pistolarilor.

— Intri în horă cu cei ce te-au vânat?

— Ce cale mai bună poți găsi ca să-ți rezolvi neînțelegerile cu cineva care te-a ucis, decât un sărut și împăcare? Costumul de mascare e tare isteț.

Lumina năvălea pe porțile de lemn de la OK Corral. Lumina soarelui răsărind. Fâșia cât firul de păr al discului solar contura rotoarele morilor de vânt de pe vârful ceaiurilor. În interiorul zonei luminate apărură umbre, siluete călărind bidivii bipezi monstruos de anacronici. Din lumină apărură Călăreții Palizi: alozaurii trecură dintr-un pas peste balustradă.

— Sunt în urma noastră, spuse Santiago. I-am simțit.

— Și eu, **corazon**. Trase pe beton o linie cu vârful ghetei. Să-mi bag picioarele dacă o să mă las prinsă ca un iepuraș în lumina farurilor pe șosea. Dacă e să mor, vreau să văd ochii călăului. Își dezbracă jacheta din cauciuc pictată cu multe chipuri și o azvârli la pământ. Tratați-mă ca pe un inamic! strigă ea. V-am oferit o vânătoare cum n-ați avut voi de ani de zile și cer să nu mă înfigeți în frigare ca pe-un porc de Joia Verde.

Toți alozaurii se lăsară brusc la pământ. Călăreții Palizi coborâră pe scări iscusit sculptate în oasele spatelui și îi înconjurară, ținându-și sulitele și lăncile ridicate. Costumele de mascare căpătară nuanța cețoasă a răsăritului.

O treime din discul soarelui se ridicase deasupra dealurilor înconjurătoare.

³⁹ caza – (lb. span.) în text pradă. (n. trad.)

Miclantecutli se întoarse către Santiago.

— Când am ajuns la asta, nu m-am simțit în stare. N-am putut să te azvârl în colții câinilor războiului, Columbar. Aruncă o privire spre soare. Moralitatea de câine de apartament nu reprezintă un mod de viață. Dacă reușești să ajungi la localul lui Daft Eddie, o să pun pe Anansi să-ți dea de băut.

Îi întinse mâna înmănușată pentru ultima oară. Santiago dădu să i-o strângă, însă nu văzu decât modelul de pe talpa cizmei lui Miclantecutli. Lovitura zdravănă, primită drept în piept, îl azvârli, rostogolindu-se și vomitând, pe cealaltă parte a Străzii Mari din Tombstone.

— Îmi pare rău, **corazon**, dar merită măcar să încerc, spuse moarta și porni în fugă.

Reuși să ajungă până la ușa șerifului. Iar acolo, Santiago o văzu cum se împleticește, își aruncă brațele în sus și mâinile încercară să se agațe de aer, iar vârful roșu-soare/sângeriu al suliței îi trecu prin carne, piele și țesătură, căutând lumina. Se prăbuși pe pardoseala de scânduri cu degetele strângând spasmodic mânerul lăncii.

— Of, Isuse, Isuse, șopti ea.

— Miclan! urlă Santiago.

Și, fără să mai gândească, fără să-și dea seama, cu omnisciență pur animalică, se trezi alături de ea. Întinse mâna.

Percepu o mișcare.

Durerea izbucni ca o explozie orbitoare de șoc și extaz. Sulița fusese aruncată cu o precizie de maestru. Un metru de oțel lustruit și zimțat îi ținuse mâna stângă de pardoseală, prin buricele celui de-al patrulea și al cincilea deget. Zvâcni, își smulse și-și trase mâna ca s-o elibereze din încheștarea metalului, cu dorința bezmetică și sălbatică a unui animal prins într-o capcană din care se zbate să scape. Simți zimții oțelului frecându-se de oasele tarsiene. Sânge, sângele lui sacru și prețios, curgea pe lemnul purtând patina vremii.

Călăreții Palizi se apropiară. Soarele se ridicase pe jumătate deasupra orizontului.

Înnebunită de durere, Miclantecutli bolborosea neinteligibil. O femeie-călăreț rămase în picioare deasupra ei. Când Santiago o văzuse ultima oară, părea o movilă jalnică de carne și costum de mascare zăcând în băltoaca formată din propriul ei sânge. Femeia îngenunche lângă Miclantecutli; părul lung îi era muiat la capete în roșul sângelui. Cele două femei se sărutară. Apoi Călăreața Palidă se ridică, luă o lance lungă și subțire și o înfipse în gâtul lui Miclantecutli.

Așteptă apoi până ce aceasta încetă să mai miște, rămase neclintită câteva clipe și abia după aceea smulse sulita. Zâmbind amenințător, femeia-vânător folosi vârful armei ca să descrie mișcări complicate prin fața ochilor lui Santiago. Sângele ce picura de pe lance formă ideograme pe pieptul lui. Santiago încercă să se ferească: sulita ce-i străpunse mâna rămânea ca o axă de neclintit care îl fixa de suprafața pământului. Vârful însângerat al sulitei îl hipnotiza.

— Te rog, se milogi el, făcând dintr-o dată corp comun cu iluziile de mucava ale Vechiului Hollywood. Te rog.

Altă rugămintă nu-i venea în minte. Călăreții Palizi izbucniră în râs. Femeia îi trase o linie de sânge de-a latul frunții, după care făcu una perpendiculară pe prima, coborând peste nas, buze, bărbie și gât. Vârful sulitei se opri o clipă în golul toracelui de deasupra sternului. Simți cum zimții se agățară de pielea moale când femeia se jucă puțin cu arma. Apoi o pată de căldură și de umezeală care se lățea: vezica îl trădase. Uitase cu totul de demnitate, rațiune, limbaj, umanitate; uitase de orice în afara dorinței de a nu muri.

— Nu! răcni el. De neoprit, lacrimile porniră să-i curgă pe obraji. Tot fără să-și dea seama, făcuse pe el. Nu, lasă-mi viața, te rog, vreau să trăiesc! Vreau să trăiesc!

ZIUA 2 NOIEMBRIE

Nici un dram de rușine. De mândrie. De conștiință de sine. De autocontrol. Doar dorința de a continua să existe.

— Vreau să trăiesc.

Știa că vorbele nu erau altceva decât un ghem îmbăloșat de spaime, lacrimi și durere. Pure. Inconștiente. După câte lucruri alergase în anii din urmă, iar acum era gata să renunțe la toate doar ca să se poată bucura de încă o secundă din viața dezgustătoare a cărnii.

— Vreau să trăiesc.

Timp. Timpul era un tatuaj în țesătura spațiului, desenat cu vârful unei sulițe însângerate. Timp planckian: fiecare cronon cuantic, o împunsătură de oțel stacojiu.

— Vreau să trăiesc.

Iar sulița dispăru de la gâtul lui, de parcă nici nu l-ar fi atins vreodată. Călăreții Palizi se retraseră ținându-și armele înclinate, ca o împresurare de siluete. Printre trupurile lor, Santiago zări fața mântuitorului său. Văzu dunga subțire de cer liber dintre porțiunea inferioară a coroanei soarelui și piscurile munților.

Femeia-vânător se aplecă iarăși deasupra lui. Santiago nu-i înțelese zâmbetul. Nu pricepu nimic altceva în afară de ceea ce-i spuneau simțurile. Lumina soarelui, răcoarea aerului din zori, mirosul fumului de lemn, zgomotul de trafic din depărtări.

Erupția minunată, îngrozitoare, monstruoasă, de durere pe care o trăi când, încă zâmbind, Călăreața Palidă îi atinse buzele cu arătătorul și cu cealaltă mână smulse sulița cu vârf zimțat dintre degetele lui.

Minunata, însângerata beznă atotcuprinzătoare a pierderii cunoștinței.

Bunătatea lor îl lăsă fără grai. Opriseră sângerarea. Sterilizaseră rana, bandajaseră mâna, alungaseră durerea cu plasturi analgezici.

Mila de neînțeles a vânătorului care vindecă și îngrijește chiar ceea ce va ucide.

Amputaseră cu pricepere cele două degete mutilate ireparabil. Fără durere. Fără nimic. Exceptând lipsa acelor cincisprezece centimetri din sine care-i lipseau, Noaptea Morților ar fi putut rămâne o călătorie virtuală neinspirată.

Probabil că tocmai asta fusese și intenția lor: sigur va rămâne ceva care să-i aducă aminte. Realitatea doare. Realitatea ucide.

Miclantecutli. Anansi. Angel. Asuncion. Duarte. Doar eu am rămas ca să povestesc. Strada pe care îl abandonaseră Călăreții Palizi era încă animată de rămășițele migrației matinale. Nesigur pe picioare, încă euforic și puțin dement, Santiago își croi drum împotriva mulțimii, spre înăuntru, în contra curentului. Ca un somon înotând către izvoare. Știa unde se află. Știa încotro trebuie să meargă înainte de a se putea întoarce ca să alunece, dus de restul puhoiului, departe de inima Necroville-ului.

De-a lungul întregului bulevard, fiecare palmier devenise un lujer fumegând, fără vârf, chircit și carbonizat, ca un chibrit ars în întregime. Pe acoperișuri marile ecrane se pliau singure precum mugurii argintii ai unor flori care înfloresc numai noaptea și se închid în fața luminii brutale a zilei. Morții își așezau frumoasele trupuri în poziții strategice pe balcoane și verande; ca să se coacă și să soarbă raze de soare, să fotosintetizeze lumina zilei pentru ațățările nopții.

Santiago își continuă drumul spre interior.

În fața localului lui Daft Eddie se desfășura o petrecere. De-a lungul unei bune părți dintr-o **cuadra** se bătea în tobe, se dansa și se treceau din mână în mână butelcuțe de trei litri din plastic cu bere din orez fermentată în casă.

— Ce se petrece? o întrebă Santiago pe o chinezoaică înaltă cu o tobă vopsită în auriu și verde pe care o ținea atârnată pe un sold.

— Am învins, suntem liberi, am învins! strigă ea.

Dansatori îmbrăcați cu frânturi din costumele altora ovaționară și se stropiră unii pe alții cu bere. Litierile

vâjâiau pe deasupra la mică înălțime. Aneantizat de șoc și de analgezice, bărbatul se strecură printre camioanele cu trailere parcate și intră în local. Mesele fuseseră debarasate: pe betonul încă umed, trupurile se mișcau în ritmul orchestrei improvizate din stradă. Tot acolo erau și Călăreții Palizi. Santiago o recunoscuse pe femeia pe care o văzuse ucisă, cea care vârase sulița prin gâtul lui Miclantecutli, aceeași care-i crășase viața când apăruse soarele. Zâmbeau, râdeau, beau alcooluri din sticle umplute mereu de Daft Eddie, își treceau unii altora, ba chiar și amicilor, țigări cu marijuana.

Santiago îi știa pe acești amici. Iată-i pe Duarte și pe **desconfigurado** Asuncion. Iată-o pe ectomorfa Angel, chiar mai spectrală decât în lumina zilei. La fel și Anansi, discipola mitică a durerii; ciudat de șic și de vulnerabilă, îmbrăcată în piele din cap până în picioare.

Și, în sfârșit, Miclantecutli.

O văzu cum râdea, descătușată, alături de Călăreța Palidă, cum își ofereau una alteia băutura oferită gratuit de Daft Eddie. Văzu cum Miclantecutli își scoase dintr-o mișcare jacheta cauciucată pictată cu chipuri spiritualizate. Dedesubt sânii îi erau goi. Văzu cum o îmbrățișează și o sărută pe femeia-vânător.

O revăzu pe Miclantecutli zăcând pe o verandă în amintirea orașelului Tombstone; gâtul sfârtecat fiindu-i o învâlmășire de sânge, carne și cartilaje.

Privi ceea ce mai rămăsese din mâna lui. Retrăi amintirea degetelor. O zări pe Miclantecutli trăgând-o pe Călăreța Palidă spre sine cu o încântare de netăgăduit. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, pornind către dealurile ce se luminau.

Pentru cineva atât de bine clădit, Camaguey cântărea foarte puțin. Nute nu trebui să facă nici un efort ca să-l ridice și să-l poarte în brațe, traversând peluza cu iarbă caldută, către răcoarea chilie unde îi aștepta femeia în alb. Îi vorbi. Glumi cu el. Râse, zâmbi. Se bucura pentru el: fragilitatea și păcatele cărnii rămâneau în urmă. De aici

începea adevărata viață. Nu jelea o moarte, sărbătorea o naștere.

Când o conduseră spre sala de reînviere, femeile Casei Morții zâmbiră, pricepându-i fericirea.

— E o zi bună să mori, spuse o negresă înaltă în timp ce dezbrăcau trupul.

Nute îi împături hainele trecându-și țesătura și pielea moale peste obraji, străduindu-se să capteze mirosul slab și trecător de **Camaguey-nitate**.

Îl ridică apoi pentru al așeza în cuvă. Acele negre îi înțepau carnea. Lucruri urâte. Respingătoare. Cuvă Isus le va îndepărta. Le va spăla, va curăța toată boala și răul și-l va reconstrui așa cum ar fi putut să fie, așa cum trebuia să arate. Perfect. Întreg. Bun. Îl sărută.

Ce-ai pățit, Nute, ai început să te îndrăgostești de clienți?

Îl țină de mână până când coborârea capacului o sili să-i dea drumul.

Simțea forța îmbrățișării lui Iago, capul rezemat pe pieptul lat și puternic se ridica și cobora în ritmul respirației lui, pielea rasă îi era netedă, moale ca o țesătură fină pe obraz, având doar acea asprime senzuală a pufului bărbii de o zi care îi mângâia terminațiile nervoase. Se cuibări urmărindu-i contururile calde, primitive, și-și apăsă buzele pe coaste.

Iar apoi își aminti unde se afla.

Și abia după aceea înțelese ce făcea.

Și abia atunci descoperi că era la fel de goală ca și el, iar corpomănușile dezbrăcate formau un oval moale de gel, căptușind cuibul de lut ars în care stăteau întinși amândoi.

Și era bine. Atât de al naibii de bine, având în jur șiruri și șiruri de zei din lut, cu guri căscate și fețe pictate în ocru, privind-o stând întinsă cu mortul spân.

În vreme ce flote spațiale se încleștau în cer, iar **corporadas** se prăbușeau, se destrămau legi injuste și vechi regi piereau, noi regate se nașteau, alți prinți erau puși pe tron, ambasadori ai unor popoare străine erau

întâmpinați, necroville-urile se ridicau, palmierii ardeau pe străzi și Ziua Morților înmugurea deasupra dealurilor din Old Hollywood.

Yoyo se rostogoli pe o parte.

— Iago, șopti ea ținându-și gura pe un mușchi pectoral, nu pot să rămân. Știa că el nu adormise, fiindcă morții nu dorm niciodată. Visezi cu ochii deschiși, Iago, la viața aceea de mai înainte despre care se spune că e doar un vis pentru morți?

Îl lovi cu palma peste șale.

— Legea Preliminară 202: Practica și Etica Profesională. Omul legii trebuie să acorde importanță prioritară intereselor clienților și să facă toate eforturile în vederea satisfacerii acestora. Nu spune hop până n-ai sărit groapa.

Avocata se strecură în cămașă, șort, cizme, și-și așează șapca la unghiul bulevardier potrivit. Acțiunea de descâlcire a corpomănușii ei de cea a lui Iago putea să mai aștepte. Straniu acest sentiment netrăit încă de goliciune sub propriile haine. Atingerea cu aerul. Senzație de disconfort.

‘latorul din holul Casei Morții îi acceptă numărul de înmatriculare ca avocat și specificațiile emblemei, și o rugă să aștepte. Toate apelurile către **arcosanti** Tesler-Thanos erau triate de ‘latorul recepției și erau posibile întârzieri de până la douăsprezece minute timp real. Indiferent la ce unghi bulevardier și-ar fi așezat șapca, nici o **abogado** de pe Bulevardul Sunset nu putea provoca daune de asemenea proporții unei **corporada** ce se respecta. Cu toate acestea, renumele cântărea ceva; cu un tril, aparatul o chemă înapoi și extrase un contract parafat. Yoyo recunoscă însemnul corporat al Tesler-Thanos și propria-i emblemă cu lotus încadrat într-un triunghi. Restul erau cuneiforme îmbârligate. Îi arată contractul Martikăi Semalang, pe care o găsi așteptând și sorbind **cafe negro** tare într-un birou nefolosit. Intră jurații. Ridicați-vă.

— Ești liberă.

Martika Semalang consultă documentul, citind atentă. Rece, elegantă, înaltă și alfabetizată. Legea Preliminară

202: Practica și Etica Profesională nu vă permite să aveți sentimente de invidie față de clienți. Mai bogată cu șase milioane de dolari Rim – mai puțin o mână de mărunțiș, acolo.

— Putem fi sigure că aceste calculatoare vor respecta litera legii. Doar carnea, cu slăbiciunile ei, se lasă mânată de spirit. Se vor ține de cuvânt.

În cadrul ușii apăru Iago: acel Iago pe care Yoyo îl cunoștea și purta pantofi sport, șort lălâi de baschetbalist, tricou fără mâneci; nu alter ego-urile diferite și stranii ale nopții. Îi aruncă lui Yoyo o minge aproape solidă din tectoplastic: corpomănușă.

— **Companeros**, s-a anunțat peste tot. Am fost invadați. Navele din cer construiesc ceva, nu știu ce anume. Rețeaua orașului e încă decimată de cogno-virusul acela T.T. care o vânează pe micuța mea Carmencita, dar se zice că desfac fabricile orbitale și țes din ele traverse de construcție. S-ar părea că Iago Diosdado o să aibă de lucru până peste cap.

— Tesler-Thanos? întrebă Martika Semalang.

— Tesler-Thanos e terminat, **corazon**. Revoluție de palat, schimbarea gărzii. Capetele mari ale corporației se rostogolesc. Cred că nu-i nevoie să-ți spun cât de mult am încercat să-mi vâr nasul prin 'latorul lor, dar n-am reușit să obțin decât chestii oficiale, care țin de relații publice, potrivit cărora comunicațiile sunt suspendate, urmând să aibă loc un anunț din partea lui **el Presidente**.

— Iago, spuse Yoyo, simțindu-se neașteptat, groaznic, extrem, zdrobitor de obosită. (Dându-și brusc seama că nu închisese ochii toată noaptea. Alergase fără încetare în cursul nopții. Fusesse cât p-aci să moară de zeci de ori în noaptea ce trecuse. Dăduse prima lovitură juridică norocoasă a carierei înainte de micul dejun). E foarte interesant tot ce spui, dar cred c-aș vrea să merg acasă. Imediat.

Vârful turlei San Miguel se înmuia, picurând ca o lumânare de Paști înaltă de un kilometru.

— Trebuie să existe un punct-limită, îndrăzni Toussaint. Nu pot transforma un întreg **arcosanti**.

El și Huen își căutaseră un adăpost temporar în centrul de comunicații.

— Nu pot? Huen ridică ochii spre cer. Păi amicii lor fac același lucru pe Lună.

— Astea-s ființe umane.

— De mult nu mai sunt. Toussaint, nu e vorba de tatăl sau de fratele tău, dacă au trecut vreodată prin încarnarea asta. Sunt doar niște mormane de vinovăție și ură, memorate și reconstruite de tectori până când au devenit ceea ce erau ei de fapt. Acum s-au regăsit - fiecare a obținut ce dorea.

Ecranele de lângă tavan îi arătau lui Toussaint vești din spațiu. Lumea privea spre cer, arătând cu degetul, amuțită de exploziile rare ale pirotehniilor orbitale, pe măsură ce flota lichida rămășițele liniilor automate de apărare. Pe partea de planetă ce se rotea cu fața spre soare, violența nopții se domolise. Și oamenii de acolo se uitau spre înalt, așteptau, își refăceau cartierele și viețile.

Toussaint se lăsă în voia scaunului cu forme schimbătoare ce-i urma contururile și se conectă la audiovizualizator. Subtextele explicau efectul - navele baros lansaseră camere telecomandate pentru a le ajuta la manevre - dar nu reușea să destrame vraja. Bărbatul vedea prin ochii lui Dumnezeu. Planul albastrui punctat de nori al Pacificului era tăiat în două de curba terminatorului. Din partea scufundată în noapte apărură ciorchini de lumini îndreptându-se spre lumina zilei, zeci și zeci de nave-baros, mai multe decât își imaginase vreodată, iar în urma lor, al doilea val de transportoare și procesoare, pliindu-și pânzele captatoare de lumină, late de sute de kilometri, ca pe niște evantaie japoneze. Propulsiile de manevrare sclipeau precum diamante albe și dure, creionate precis pe albastrul înnorat al oceanului.

Imaginea trecu la o altă cameră, de astă dată poziționată fix la vreo zece kilometri deasupra capului de ejeție al propulsiei cu conversie masică al unei nave-baros. O

aglomerare inestetică de sfere, grinzi și panouri solare atârnau la babord; întregul ansamblu se roti spre lumină și Toussaint citi proveniența: Ewart/Western Australia Minerals. Încet, foarte calm, cu gravitate chiar, nava își potrivea viteza cu cea a fabricii orbitale. O altă navă traversă câmpul vizual, jeturile de manevrare pufnind exploziv ca o mitralieră Gatling⁴⁰: obiectul uriaș și dizgrațios părea să încerce o rotație laterală.

Punctul de vizare trecu din nou la camera de pe orbita înaltă. Diagramele suprapuse erau inutile; prin ambiția lui, mărețul plan apărea evident și uimitor. Cele treizeci și patru de nave-baros rămase din flota Morților Liberi formaseră o rețea colosală cu latura de cinci kilometri, încadrând fabricile spațiale abandonate. Propulsoarele licăriră, apoi se stinseră. Toussaint – întreaga lume care urmărea cerul –, își ținu răsuflarea.

Iar navele înfloriră.

Spirale de cabluri porniră rotindu-se prin vid, legând navă de navă. Pachete de tectori detonară la atingerea cu corpul fabricilor și începură să le dezassembleze. Inima fiecărei nave se desfăcu și eliberă plantațiile de copaci ai vidului, zămisliți și păstrați în siguranță până în aceste clipe. Un milion de frunze aruncară sclipiri în lumina soarelui. În locul flotei de nave invadatoare se vedea acum un oraș orbital.

Tipar tomnatec de frunziș vaști codrii verzi pe-azurul mării.

— Toussaint! E **Marcus Garvey**.

Cabina de control era pustie, grupurile de calculatoare neasigurate, iar pozițiile de luptă părăsite.

— Cu cine vorbesc? întrebă Marie-Claire, comandanta moartă.

Siluate imposibil de mlădioase urcau pe partea

⁴⁰ Model de mitralieră compusă dintr-un mănunchi de țevi montate pe un ax central. (n.tr.)

exterioară a unui dom transparent. Dirijată de **quadros** echipați cu cabluri de tractare, prin dreptul ei pluti sfera verde, cu suprafață fractală, a unui copac al vidului.

— Mă numesc Toussaint Xavier Tesler. Numele îi venise pe buze instantaneu; acum știa că așa va rămâne tot restul vieții. Pentru moment sunt președinte al **corporadei** Tesler-Thanos. Vă rog să ascultați cu atenție ce vă voi spune. Corporația Tesler-Thanos nu este dușmanul vostru. Nici eu nu vă sunt inamic. Spuneți-mi, vă rog, cum vă pot ajuta în misiunea pe care o aveți și o voi face cu plăcere.

— Unde este Ellen Shipley? Unde-i Quebec?

— Lucrurile nu s-au desfășurat exact conform planului. („Asta spune ceva“, comentă Huen prin circuitul închis). Cred că nu veți putea discuta cu ei. Cu toate acestea, fiți sigură că obiectivele misiunii voastre au fost îndeplinite. În prezent exercit întreaga autoritate executivă asupra **corporadei**.

— Și Adam Tesler?

— Tatăl meu e mort.

Nu spusese nici o minciună. Tăcerea mai lungă ce urmă nu se datoră decalajului relativ de fază între sol și orbită.

— Procesul de construcție la care asistați reprezintă întemeierea unei noi Clade, vorbi moarta după ce socoti că putea avea încredere. Este Clada Poarta Cerului din apropierea orbitei Pământului. Rolul ei este de a acționa ca interfață între planetă și Morții Liberi care trăiesc în spațiu, iar în celălalt sens, ca poartă prin care morții de pe Pământ pot părăsi planeta îndreptându-se către sistemul solar și restul universului.

O umanitate care nu mai rămânea prizonieră unui înveliș de carne, unei combinații de substanțe chimice, unei sfere din fier și silicați mișcându-se pe o orbită în jurul soarelui; acesta fusese dintotdeauna sfârșitul de partidă. Trans-umanitatea: Toussaint își imaginează legiuni întregi de asemenea făpturi, zburând ca îngerii, ca **aguilas**, tot mai departe de soare, purtate spre exterior de vântul solar.

— Vă rog să mă credeți că dorim să vă acordăm tot sprijinul. În planurile noastre, Tesler-Thanos vă e aliat, nu

dușman.

— Iertați-mă, Seor Tesler, dar mi se pare destul de greu să accept asta.

— Poate că un semn de bună credință v-ar convinge de onestitatea intențiilor mele.

— De pildă?

Ce minunată devine iluzia omnipotenței când o **corporada** depinde de degetul mic al mânușii de manipulare. Ce seducător e sentimentul de stăpân când mega giga-beva terraocetiei se adună sub comanda ta.

— Conexiunile cu canalele mass-media stabilite, șoptiră vocile spiritelor în mugurele din melcul urechii. Te afli în legătură cu toate canalele de știri ale Rim-ului. Recepționăm sistemele PanEuropene, Africane și din Asia Centrală.

Simplu, decizii care pot fi luate la momentul potrivit. Ce preț are un nume? Nemăsurat, după cum se pare.

— **Corporada** Tesler-Thanos recunoaște Clada Poarta Cerului și ambasada ei pe Pământ.

Întrucât față de apocalipsa din cer, cea de pe Pământ a fost dintotdeauna un pariu ca și câștigat, Leii lui Iuda se întoarseră să vadă cum arde Biserica lui Seu Guacondo.

După cum vă poate spune orice bun iconoclast, bisericile sunt deosebit de inflamabile. Cu atâta lemn și tămâie nici nu e de mirare.

— Trebuia să aducem și ceva nalbe, rosti Salamanca.

Lăbarule, gândi Trinidad. Fugiseră cu toții din clădirea care se prăbușea și ea făcuse o descoperire importantă. Nu-l agreea pe Salamanca. Nu-l înghițise dintru început. Apăruse în viața ei, hotărând că trebuia salvată, ajutată, susținută, exprimând, în ceea ce o privea, tot soiul de presupuneri care, dacă nu fuseseră întemeiate atunci – și socotea că nu se înșeală – acum sigur se dovedeau neadevărate.

— Privește! urlă el triumfător Uite! Nu-i minunat? Ce sentiment îți dă, Trinidad?

„Mă simt ca orice ființă sensibilă, întreagă la minte, care

gândește. Mă simt îngrozită, ușurată, că sunt liberă și vie, îngrețoșată, șocată, la capătul puterilor, atât de epuizată încât mi-e imposibil să cred că nu am trecut printr-un vis lung și încâlcit”. Avea toate sentimentele astea. Altădată ar fi dat un răspuns șablon, care să satisfacă masculul, de genul **Mă simt liberă, mă simt vie, mă simt în siguranță când sunt cu tine**. S-au dus vremurile alea, Trinidad...

— Chiar vrei să știi? Mi-e greață, Salamanca. Mă simt manipulată și purtată de colo-colo în jocul tău de-a eroii și ticăloșii dar, în primul rând, îngrețoșată.

Un nemernic. Toți fuseseră nemernici. Bastarzi, egoiști, vanitoși, proști. Dar nimeni la fel de egoistă, înfumurată și tâmpită ca Trinidad care crezuse atâta vreme că are nevoie de ei.

— Hei, așteaptă o clipă, stai să ardă până la temelie și după aceea vin cu tine, spuse Salamanca.

— Salamanca, începu femeia cu acel ton despre care știa că negreșit atrăgea atenția bărbaților. Nu vreau să vii cu mine. Nu-i nevoie să-mi porți de grijă. Mă descurc și singură.

— Dar, străzile...

— Salamanca, tocmai am dat piept cu Seu Guaeondo și Cultul Zoo și i-am exterminat pe toți. (Și probabil că și singura speranță a lumii de a dobândi nemurirea fără de moarte. Chiar aici și acum simțea mai multă înțelegere pentru Seu Guacondo aflat în iadul lui nesfârșit de indeterminare cuantică decât pentru Salamanca, Ucigașul de Balaury). N-o să-mi fie deloc frică să umblu câteva sute de metri prin Saint John ziua în amiaza mare. Plec. N-am nevoie de tine. Realitatea e că nu-mi plăci. Și dacă vrei neapărat, îți găsesc pe dată cincizeci de feluri în care m-aș fi putut distra mai grozav o noapte întreagă în Necroville. Prin urmare, nu te mai amăgi că întâmplările prin care am trecut împreună au dat naștere unei relații apropiate între noi. Să nu-ți închipui că vom rămâne **amigos** pe viață. Nici vorbă. Să nu mă cauți, să nu încerci să mă găsești, să nu întrebi de mine, fiindcă eu n-am de gând să te caut, să

încerc să te văd sau să mă interesez de tine. Iar când o să te apuci să le povestești și altora, să-ți amintești cine a fost eroul la momentul potrivit. Orice idiot se pricepe să țină o armă în mână și să apese pe trăgaci.

Locuitorii cu chipuri de lei se dădură la o parte când Trinidad se îndepărtă de Salamanca și de arma lui caraghioasă și descărcată. Biserica lui Seu Guacondo se prăbuși, devenind un morman de tăciuni roșiatici.

Tocul care amenințase să-i cadă o trădă în cele din urmă, când ajunse la colțul străzii. Se prăvăli la pământ cu un bufnet. Văzu un zâmbet înflorind pe fața lui Salamanca. Fără să-și dezlipească privirea de la el, își scoase cealaltă cizmă, o ridică în dreptul ochilor și, cu o mișcare precisă, rupse tocul. Și-l aruncă.

În jurul ei răsunară urale puternice.

Iago se opri pe strada ciudat de pustie ca să-și extragă automobilul din pământ.

— Nu te silește nimeni, spuse el în vreme ce tectorii se reconfigurau.

— Ba da. Locul meu nu-i aici. Voi nu sunteți poporul meu.

— Te duc oriunde dorești, vorbi Iago așezându-se elegant pe scaunul șoferului. Tabloul de bord lunecă întunecat spre el.

Brusc hămesită. Brusc însetată. Simțind dintr-o dată nevoie de tovărășia celor vii. Revenindu-și după doza de accelerare neurală. Amintindu-și de vechi amici și de locul în care se întorceau cu toții după aventurile trăite în Noaptea Morților.

— La Cafeneaua Terminal. (Îi era datoare lui Iago cu o scuză). Dacă o mai fi la locul ei.

— Cafeneaua Terminal, atunci. Automobilul auriu porni silențios. Un singur lucru, Yoyo.

— Spune-l!

— Pot să-ți rad țeasta din când în când?

— Poți să mă razi oricând, Iago.

Goniră fără opreliști de-a lungul bulevardelor. Deasupra

lor, vârfurile de mult arse ale palmierilor încă mai înălțau firicele de fum către cer. Motorete electrice și camionete ocoleau **la tristesse** post-carnavalescă abandonată pe străzi. Prin vitrine de **panaderias**, mici restaurante, baruri deschise non-stop, se vedeau consumatori așezați la toate mesele, urmărind concentrați ecranele anexofoanelor.

— Nu știu cum se face, rosti Iago, dar nu cred că lumea se va sfârși azi.

Și exact atunci îl zări. Rătăcind ca un Vandervecken blestemat, în timp ce, cutii de băutură golite și ambalaje din plastic de la gustări i se rostogoleau nestânjenite printre picioare, deși pășea privind fix asfaltul pătat de ulei al trotuarului. Când automobilul trecu precum o șoaptă pe lângă el, Yoyo îl văzu ridicând capul către lumina soarelui de dimineață care se revărsa printre palmierii fumegând.

— Santiago!

Deschise irisul ferestrei și se aplecă în afară.

— Iago, oprește!

El frână sub un ecran monstruos de cinema de pe care soarele din ce în ce mai strălucitor alunga **Persuasiune amicală**. Fantome pe celuloid. Asta fuseseră mereu. Dar era cu adevărat Santiago, pierdut și umblând fără țintă în dimineața morților, ori vreo altă fantomă a Vechiului Hollywood?

— Poate ne găsim timp să schimbăm câteva serve, strigă Iago scoțându-și capul pe portiera deschisă.

Yoyo îi făcu un semn cu mâna. Nu auzi automobilul demarând și reintrând în trafic pentru că pășea, alerga cu pași mici, apoi mari spre el, ținându-și corpomânușa păturită sub braț ca un fundăș care se îndreaptă vijelios spre buturi.

— Santiago! răcni ea. Santiago!

El înălță privirea din pământ.

Se așteptase la trei, poate patru secunde, până la declanșarea exploziei. Tăcerea uimită ținu exact zece secunde - potrivit nanotimpului rețelei, cât o epocă geologică - iar apoi 'latoarele răbufniră într-un vacarm de

cine, ce, de ce, cum, când, spune, explică-ne. Propriile eşaloane manageriale inferioare cereau sfaturi, precizări privind politica de urmat, solicitând întâlniri urgente, discuții virtuale și reale; **corporadas**-surori și frați, revenindu-și din stupefacție și izbucnind într-o cacofonie de memorii și interogații; guverne ale unor națiuni sus-puse și altele ale unor națiuni mărunte doreau clarificări; tunetul monoteist, oceanic, al Consiliului Rim pretindea explicații, 'latorul juridic îl avertiză de iminența a zeci de acțiuni legale care să pună la îndoială autoritatea Tesler-Thanos de a recunoaște ceea ce legea susținea că nu există. Începea să se închege o cabală a directorilor de departamente care puneau la îndoială autoritatea prezidențială.

Ceea ce făcuse exprima de la sine ceea ce ar fi putut să le spună. Atotputernicul Satana se căise și se alăturase îngerilor. Pe drumul ales de el vor trebui să meargă și alții. Întâi cei mai curajoși, mai mici, acei câțiva care nu aveau ce pierde, dar încetul cu încetul fluviul își va aduna apele și curgerea lui nu va mai putea fi oprită.

Își scoase gluga vizualizatorului.

— Există oare vreun cuvânt pentru a exprima felul în care momentul și întâmplarea ne fac să devenim ceea ce disprețuim cel mai mult? se întrebă el. Aproape toată viața am dorit să distrug locul acesta, să-l sfârtec moleculă cu moleculă. Acum aş putea face orice doresc cu el, dar nu mai vreau. Nu pot. Pare o blasfemie, dar există o doză de frumusețe în asta. Nu e vorba doar de simpla dimensiune arhitecturală a arcologiei, ci de miezul ei industrial, murdar, lipsit de eleganță, de organizarea sa internă și de ierarhie, de simetrie minunată, ca de cristal - inumană, dar ciudat de ademenitoare, ca semnul clepsidrei de pe pântecul unei văduve negre.

— „Cinstește-ți tatăl, prețuindu-i creațiile!“ cită Huen. Valorile tale burgheze ies la iveală. Dacă vrei să faci praf locul ăsta cu o petrecere, fă-o. Nu-i datorezi nimic, Toussaint. A fost nebun și rău. A fost turbat și voia ca întreaga lume să fie o oglindă a demenței lui.

— A fost un om bolnav și trist.

Huen își mușcă buza de jos. Apoi vorbește:

— Ciudat. Știu cine-au fost băieții buni și cine-a fost răul, dar parcă lucrurile nu stau chiar așa. În westernul ăsta toate pălăriile sunt cenușii. Prin urmare, **Seor Presidente**, ce urmează?

— Cred c-o să merg să vorbesc cu oamenii.

Autoritatea de președinte îi deschise toate ușile. În timp ce se îndreptau spre lifturi, Toussaint adăugă:

— Huen, să știi c-aș avea nevoie de un adjunct bun.

— Singurul lucru pe care l-ai putea face pentru mine e ca la următoarea discuție cu cei de la Poarta Cerului să-i întrebi dacă nu-și vor agentul înapoi. Uită-te la cer. Sunt și alte lucruri de făcut, **hermoso**.

Privi cerul. Simți frontul de furtună al nopții ca pe o presiune vagă asupra coloanei vertebrale. Purtat spre est. Peste deșert, aducător de tunete și ploi. În urma lui, aerul era nemișcat, calm, senin. Într-o asemenea dimineață, cu un așa cer, putea vedea până la marginea spațiului! Acolo, la limita privirii, întrevedea sclipiri și sugestii de lumină: oare un ochi obișnuit să privească soarele putea distinge rețeaua delicată și uriașă a Porții Cerului? Nu, fricelele de mica bătute pe azurul cerului erau **aguilas** care urmăreau curenții ascendenți de dimineață, ridicându-se deasupra orașului murdar, agitat, gălăgios, mirositor. Un cer bun pentru zbor. Cel mai potrivit cer pentru zbor.

Chemă un lift pentru conducere: formă codurile.

Cușca din sticlă începu să coboare.

**Cer, Pământ, orașe vii și moarte,
În ochi de-acvilă
Prinse!**

Șontăcând, Trinidad o porni hotărâtă pe bulevardele morților. Fără tocuri; nepăsându-i de batjocuri. Netulburată. Neavând nevoie de nimeni. Nedepinzând de aprobarea altora. În stare să-și repete în gând că Trinidad Malcopuelo se simțea bine. Mai bine nici că se putea.

Grozav! Grozav de tot. Nespus de grozav.

Asfaltul intersecției de lângă Cafeneaua Terminal era acoperit de cioburi. Nu arătau ca rămășițe ale violenței, ci mai curând ca resturi lăsate de vii; terminați, cu ochi urduroși, mahmuri după zece prăbușiri din tot atâtea droguri diferite, secătuiți. Sticle, pahare, seringi demodate pentru iubitorii de auto-mutilări. Unii dintre supraviețuitori încă purtau costume, unii erau mascați, alții, după nenumărate schimbări de haine, îmbrăcați pestriț. Disprețuind gratuități burgheze precum scaunele, stăteau aliniați pe lângă ziduri și rigole; întinși sub ramuri de migdali colbuiți, răstigniți pe burtă în iarba pipernicită.

Între apusul și răsăritul soarelui, niște ticăloși îi smulseseră automobilul din rădăcini și-l furaseră.

O idee de mișcare; ceva, în umbrele unei alei din spatele bulevardului, unde soarele încă nu ajunsese. O licărire, o zgrepțănare ca de gheare pe beton.

Acel ceva, simți Trinidad, își făcuse simțită prezența doar din pricina ei.

— Alo?

Scrâș, scrâș. Neclară între lumină și întuneric, se zărea o siluetă, prea înaltă, prea slăbănoagă, cu încheieturi prea dezlânate ca să fie de om. Ochii aurii reflectară o rază de soare: un vârcolac, un **Lobo de la Luna**, sprijinindu-se, nepăsător și totodată precaut, de un obiect ce părea să fie o armă de vânătoare submarină. Spre deosebire de lupii pe care-i văzuse de la mezaninul cafenelei, nu era gol-pușcă; purta un suspensor mic de sportiv, decorat cu simbolul Femeii-din-Lună cu un glonț înfipt în ochi.

Deși nu-și dădea seama cum, știa că era același Lup al Lunii care le apăruse în față prin labirintul de lângă Pesada și-i lăsase să treacă. Iar Trinidad știa că acum, la fel ca și atunci, lupul o cunoscuse.

O numită familiaritate; ochii, stângăcia sugerată de statura deșirată, răsfrângerea buzei lupești.

— Peres? întrebă ea.

Vârcolacul își dezgoli caninii într-un zâmbet. Se mistui într-un vârtej de umbre.

— Peres! Peres!

Soarele se ridicase sus, deasupra acoperişurilor din jurul Cafenelei Terminal profilându-şi lumina în aleea pustie. Intră pe alee, răvăşi mormane de sticle sparte şi ambalaje de carton. Nu se vedea nici cea mai neînsemnată urmă care să arate că pe acolo mai trecuse cineva în afară de ea.

În Cafeneaua Terminal, puţinele pahare care supravieţuiseră nopţii erau aliniate pe o poliţă din spatele barului, spălate, uscate, pregătite. Podelele curăţate, mesele şterse, cu scaunele aşezate pe ele. Câţiva, întârziaţi sau matinali, beau prin pădurea de picioare de scaune. Mirosuri de mic dejun: carne de porc, grăsime încinsă, cafea de la un automat cu aspect de monstru marin având un cap de mort rânjind pe cromul pântecului aburit. Urcă treptele către mezanin.

Locuri vechi, binecunoscute. Siluetele păreau că nici nu se mişcaseră de acolo.

— Santiago?

Mâna. Ce păţise la ea? Şi împreună cu el:

— Yoyo?

— Trini? Trini! O Isuse mare. O, tu eşti?!

Se îmbrăţişaseră. Vechi amante, prietene, surori.

— Tot în piele?

Yoyo ridică cochet din umeri.

— Ştii doar cum mă simt în haine care mă aranjează.

— Trinidad. Vocea lui Santiago era o şoaptă înfometată răzbind cu greu prin duhoarea de medicamente.

— Trinidad. Te-ai întors. Am reuşit, Trini! Am trecut dincolo şi m-am întors.

— Parcă şi-a pierdut minţile, zise Yoyo. Am încercat să-l aduc în simţiri îndopându-l cu cafea, dar încă n-am reuşit să pricep la ce se referă. Nu ştiu unde a fost sau ce-a făcut, dar de aseară până acum cineva i-a amputat cu pricepere ultimele degete de la mâna stângă, a închis şi a cauterizat rana, l-a bandajat şi a băgat în el o groază de calmante şi tranchilizante.

— Trini, reluă Santiago. Am fost acolo. Şi m-am întors, Trini!

— Yoyo, știi unde a fost.

Trinidad își turnă cafea din cafetiera de dimensiuni industriale.

— L-am întâlnit acum vreo douăsprezece ore și mi-a povestit. A mers într-un loc de unde puținii revin. A fost la Vânătoarea de Noapte.

— Isuse Iosif Maria!

— Voiam să descopăr locul de dincolo, șopti Santiago. Își lăsă capul pe spate, rezemându-se de spătarul din fier forjat. Se strâmbă de durere: cofeina începea să acționeze asupra opiaceelor.

— Tu înțelegi ce vreau să spun, Yoyo. Ai știut dintotdeauna, singura dintre voi, tu știi ce înseamnă să cauți cheia care-ți scapă mereu, drumul de salvare, pasajul de trecere. Am mers cu Miclantecutii: ea e Zeița Morții... am avut-o în fața ochilor atâția ani și n-am înțeles asta. Am însoțit-o la vânătoare decis să găsesc sau să mor în căutare, nu mi-a păsat, Yoyo. Nimic nu mă mai satisfăcea. Trebuia să descopăr ceva care să mă înalțe, altfel muream, fiindcă nu mai aveam pentru ce să trăiesc. Trini știe asta, ei i-am mărturisit, așa e, Trini?

— Santiago, spuse Yoyo cu blândețe.

Zâmbetul lui deveni rictus de durere.

— Mi-au luat degetele ca să-mi îngăduie să ating acel lucru. Acum pot atinge, Trini, Yoyo, pot, și pot fi atins. Priviți!

Ridică mâna schilodită.

— Jumătate de mână. Cu jumătate de mână nu poți apuca nimic prea strâns. Nu poți să prinzi, să ții, să înșfăci și să ai. Să posezi. Pui mâna ușor pe lucruri, te agăți precar de ele. Trăiești prin atingere, nu prin posesie. Pot atinge, dar nu pot reține.

— Iertați-mă.

Nici unul dintre ei n-o simțise pe femeie apropiindu-se de masă. Scundă, robustă, îmbrăcată într-o salopetă din dantelă elastică și cu o frumoasă haină verde-aurie tivită cu brocart. Avea un aer jenat, ușor sfios, dar se vedea de departe că era o femeie ce se mișca dezinvolt și se simțea

în largul ei între oameni; bunăcuviința celui ce deranjează niște necunoscuți.

— Știu că nu mă cunoașteți, dar sunteți cumva prietenii lui Camaguey Quintana?

Șoferul vehiculului dukduk îi oferise pe drum propria versiune a frumoaselor vremuri în care toată lumea era silită să trăiască.

— De ce dracu' se mai duc la muncă? se lamentase el, făcând gesturi semnificative către marea de pietoni și de vehicule ale serviciilor publice, încercând să-și strunească buburuza ce se deplasa împotriva puhoiului. N-au aflat că de azi înainte Casa Morții e independentă, că sistemul **contratado** s-a prăbușit?

— Fii atent pe unde mergi, îl puse la punct Nute. Vreau o analiză politică, profeți de două parale cunosc destui. Cu **contratado** sau fără, tot va trebui să ne plătim berea sau gazoholul.

Se urniră din loc cu o zdruncinătură. Soarele inunda străzile: curba temperaturii din alveola pasagerului urca asimptotic.

— Jumătate din necrovile-urile de pe planetă s-au răsculat, strigă șoferul către clienta sa. Asta nu se poate ignora.

— S-a ignorat vreme de patruzeci de ani, **compadre**. Câțiva peoni care-și incendiază bordeiele n-or să schimbe mare lucru.

— Avem o nouă ordine mondială, răcni șoferul, claxonând furios la o cotigă trasă de șase câini și porni în trombă pe „cea mai bună scurtătură pe care o știu“.

— Și ce chestii nemaipomenite o să faceți mâine față de azi?

— Colonizarea spațiului, doamnă. Despre asta-i vorba. Viitorul speciei. Vă vine a crede că Morții Liberi trăiesc în spațiu? Se plimbă pe centurile de asteroizi așa cum noi ocolim **cuadra** ca să ajungem la **panaderia**.

— Când o să-ți inaugurezi serviciul propriu de taxi pe Jupiter o să-ți fiu primul client **corazon**. Acum însă, dacă

nu te superi prea tare, ce-ar fi să mă duci la Cafeneaua Terminal înainte ca prospăturilor cu care trebuie să mă întâlnesc să le vină cheful să plece și să facă ceva mai interesant?

Cea mai bună scurtătură se dovedi a fi, de fapt, o fundătură de toată frumusețea. Șoferul se certă spectaculos cu conducătorul unei camionete de livrări de **dulces** la domiciliu care bloca drumul, dar Nute cunoștea prea bine aceste **cuadros** ca să nu simtă dinainte că astfel de dispute, cu cât erau mai înfocate, cu atât dădeau mai puține rezultate.

— N-ai putea da înapoi?

— Au recunoscut flota! Șoferul își lipi urechea de radioul care se bălângănea agățat de oglinda retrovizoare, și-i făcu semn lui **dulcito** să se apropie, să asculte, ca să tragă concluzii împreună. Măiculiță doamne, Tesler-Thanos a recunoscut flota. Adam Tesler a încurcat-o.

— Dă-mi și mie ăla. **Dulcisto** înșfăcă aparatul de radio și-l ținu pe șoferul înfuriat la distanță întinzând un braț în față. Îi spun Poarta Cerului. E o ambasadă, ambasada de pe Pământ a Morților Liberi. Are latura de cinci kilometri, îți dai seama? Stai, stai, că mai e ceva. La Tesler-Thanos s-a instalat un nou Președinte. S-a întâmplat ceva cu nenorocitul ăla bătrân. E fi-su, îl cheamă Toosant, sau cam așa ceva. Se pare că el a recunoscut Poarta Cerului.

— Ia ascultă, nu mai răbdă Nute. O fi asta o chestie zdrobitoare și epocală, dar cum nu mă duce nicicum mai aproape de destinație, eu o să cobor aici.

— Hei, plata!

Nute îi administră lui **cochero** gestul cel mai urât și mai obscen pe care-l știa de mică. Până la urmă, orice târfă care se respectă umblă singură, pe propriile-i picioare.

Cum Camaguey îi spusese unde să-i întâlnească pe amicii lui, nu se mai osteni să arunce vreo privire cercetătoare către chipurile prospăturilor aliniate pe stradă. Nici în barul principal nu avea să-i găsească, mai precisase el – deși cafeaua avea un miros de zile mari – ci la mezanin. La vechea și binecunoscuta masă de lângă

fereastră, de unde se vedea Bulevardul Terminal.

Exact cum spuneai că se va întâmpla, Camaguey. Atrăgătoarea **cerristo** negresă cu contul de cheltuieli e Trinidad; solidul având o aură stranie e faimosul Santiago Columbar. Unde dracu' și-o fi băgat degetele? Acea Chino îmbrăcată în piele șic trebuie să fie **abogado** Yoyo. Nu se zărea nicăieri al patrulea, băiatul alb, **aguila**. Aici se petrece ceva adânc. Profund, întunecat. Iar tu ai lucruri și mai adânci și întunecate de spus, Nute.

— Iertați-mă. Știu că nu mă cunoașteți, dar sunteți cumva prietenii lui Camaguey Quintana? M-a rugat să vă transmit ceva.

MULȚUMIRI, ETC.

Cartea aceasta are ca punct de plecare o remarcă făcută de Ian Watson în 1989, în cursul unei discuții pe tema viitorului telecomunicațiilor, care se îndepărtase mult de la subiect (așa cum se întâmplă invariabil în asemenea cazuri), atingând domenii ale nanotehnologiei. Aducând înapoi pe pământ speculațiile noastre care-o luaseră razna, intrând în problema prelucrării materiei și a nanoproducției, el a zis: „Lăsați toate astea, primul lucru pe care-l veți obține prin nanotehnologie va fi nemurirea”.

Am imortalizat acest grăunte de adevăr în fictivul „Postulat al lui Watson”: Ian, sper că nu te deranjează.

Aduc de asemenea mulțumiri tuturor celor care au fost martori la numeroasele încarnări ale acestei creaturi; pentru încurajări, vouă: David Garnett, Faith Brooker, Adrian Beattie, Bess Cotton, dar în primul rând soției mele, Trish, fără de care nimic n-ar fi posibil.